

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIELLE

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

OYUNCU | AVCI | HACKER | PİYAN

Bro
Sis

BİR
SANAL
GERÇEKLİK
OYUNU

“Marie Lu’nun Warcross’u
şimdiye dek okuduğum

diğer kitaplarına hiç benzemiyor. Akıllıca
yazılmış; renk, aksiyon fıskırıyor ve asla
düşmeyen hızlı bir temposu var. Kitabı
uçarcasına okudum, kesinlikle muhteşem.”

—**SABAA TAHIR**, *Küller ve Kor* kitabının
#1 *New York Times* çoksatan yazarı

“Ayrılmak istemediğim, insanı
içine çeken bir dünya.

Warcross saf bir deha ürünü.
İkincisi için hazırım!”

—**KAMI GARCIA**, *Muhteşem Yaratıklar*
kitabının #1 *New York Times* çoksatan
yazarlarından biri ve *The Lovely*
Reckless kitabının yazarı

WARCROSS

BİR
SANAL
GERÇEKLİK
OYUNU

Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu

Özgün Adı | *Warcross*

Marie Lu

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin, Su Akaydın

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Ashhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-67-5

Türkçe Çeviri © Onur Kınacı Birler, 2017

© Yabancı Yayınları, 2017

© Xiwei Lu, 2017

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MARIE LU

WARCROSS

**BİR
SANAL
GERÇEKLİK
OYUNU**

Çeviren
Onur Kınacı Birler

Kristin ve Jen'e,
Hayatımı değiştirdiğiniz ve bunca yıl sonra bile
hâlâ burada olduğunuz için...

Sadece on üç yaşındayken Warcross'u icat eden dâhi beyin Hideo Tanaka'yı dünya üzerinde duymayan tek bir kişi bile yoktur. Bugün açıklanan küresel bir araştırmanın sarsıcı sonucuna göre yaşları 12-30 arasında değişen insanların %90'ı, düzenli olarak ya da en azından haftada bir kere Warcross oynuyor. Bu seneki Warcross Şampiyonası'nı 200 milyondan daha fazla kişinin izlemesi bekleniyor. [. . .]

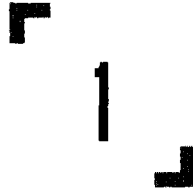
Düzeltilme:

Bu haberin önceki baskısında Hideo Tanaka yanlışlıkla milyoner olarak tanımlanmıştır. Kendisi milyarderdur.

—THE NEW YORK DIGEST

MANHATTAN

New York, New York

Ava çıkmak için fazlasıyla soğuk bir gündü.

Titreyerek atkımı ağzımın daha da üzerine çektim ve kirpiklerimde biriken birkaç kar tanesini sildim. Ardından botumu elektrikli kaykayımın üstüne sertçe vurdum. Kaykayım da sahip olduğum diğer her şey gibi eski ve ikinci eldi; mavi boyası altındaki ucuz, gümüş rengi plastik kısımlar görünecek kadar soyulmuştu ama yine de henüz ölmemişti; bu yüzden topuğumu daha sert bastırdığımda nihayet yanıt verip iki sıra arabanın arasından sıkışarak geçebileceğim şekilde beni ileri doğru fırlattı. Gökkuşağı renklerindeki parlak boyalı saçlarım yüzüme kırbaç gibi savruldu.

Bir sürücü, arabasının yanından kıvrılarak geçtiğim sırada, "Hey!" diye bağırды. Omzumun üzerinden geriye baktığımda adamın açık penceresinden yumruğunu bana doğru salladığını gördüm. "Neredeyse bana çarpıyordun!"

Ona aldırmayarak arkamı döndüm. Genelde bundan daha ki-bar bir insandım ya da en azından seslenerek bir özür dilerdim. Fakat bu sabah uyandığımda dairemin kapısına bantlanmış sarı bir kâğıt bulmuştum ve üzerindeki kelimeler hayal edebileceğiniz en büyük fontla yazılmıştı.

ÖDEME YAPMAK YA DA TAHLİYE ETMEK İÇİN SON 72 SAAT

Çevirisi: Kırımı neredeyse üç aydır ödememiştim. O yüzden ya 3450\$ bulacaktım ya da evsiz kalacak ve hafta sonu geldiğinde sokaklarda yatacaktım.

Bu durum kim olsa keyfini kaçırdı.

Yanaklarım rüzgârdan acıyordu. Gökdelenlerin arasından görünen gökyüzü griydi, gittikçe de grileşiyordu ve hafifçe atıştıran kar birkaç saat içinde düzenli bir yağışa dönüşecekti. Arabalar caddelerde sıkış tepişti; uzayıp giden fren ışıkları ve kornalar, Times Meydanı'nın her yerini doldurmuştu. Trafik polisinin ara sıra çalan düdüğü tüm bu kaosu üzerinde yankılanıyordu. Hava, egzoz kokusu ve yakınlarda açık kalan bir havalandırma- dan çıkan buharla ağırlaşmıştı. İnsanlar kaldırımlarda aşağı yukarı yürüyordu. Okuldan eve dönen öğrencileri fark etmek kolaydı; sırt çantaları ve kocaman kulaklıklarıyla kalabalığın içinde hemen seçiliyorlardı.

Aslında benim de onlardan biri olmam gerekiyordu. Bu sene üniversitedeki ilk yılım olacaktı ama babam öldükten sonra dersleri asmaya başlamışım ve birkaç yıl önce okulu tamamen bırakmışım. (Tamam, pekâlâ... aslında okuldan atılmışım. Fakat yemin ederim, atılmasaydım da ben zaten bırakacaktım. Bundan daha sonra bahsederim.)

Telefonuma tekrar baktım, aklım yeniden ava odaklandı. İki gün önce şu mesajı almıştım:

New York Polis Müdürlüğü UYARI!
Martin Hamer için tutuklama kararı.
Ödeme 5000\$.

Polisler bu günlerde sokaklarda artan suçlarla o kadar meşgullerdi ki Warcross oyununda kumar oynadığı, para çaldığı ve bahislerine para bulmak için uyuşturucu sattığı söylenen Martin

Hamer gibi önemsiz suçluları kendilerinin yakalayacak zamanları yoktu. O yüzden polisler haftada bir bunun gibi bir mesaj yayınlıyor ve söz konusu suçluyu yakalayacak kişiye ödül vaat ediyordu.

İşte burada ben devreye giriyordum. Manhattan'daki birçok ödül avcısından biriydim ve Martin Hamer'ı diğer avcılardan önce yakalamak için uğraşıyordum.

Zor zamanlar yaşamış herhangi biri, zihnimde sürekli rakamların dönüp durmasını anlayacaktır. New York'taki en kötü dairenin kirası: 1150\$. Bir aylık yemek: 180\$. Elektrik ve internet: 150\$. Kilerimde kalan makarna, ramen ve konserve et kutusu miktarı: 4. Vesaire, vesaire... Hepsinden de önemlisi ödenmemiş 3450\$ kira ve 6000\$ kredi kartı borcum vardı.

Banka hesabımda kalan para miktarı: 13\$.

Benim yaşımdaki normâl bir genç kızın endişelenmesi gereken şeyler değildi bunlar. Benim sınavlardan tırsıyor olmam gerekirdi. Ödev teslimlerinden. Zamanında uyanamamaktan.

Fakat tam olarak normal bir ergenlik geçirmemiştim.

Beş bin dolar aylardır verilen en büyük ödüldü. Benim içinse dünyadaki tüm para miktarı bu olabilirdi. O yüzden son iki gündür bu adamı izlemekten başka hiçbir şey yapmamıştım. Bu ay art arda dört ödülü kaçırmıştım. Eğer bunu da kaçırırsam başım ciddi derde girecekti.

Yan yoldan doğruca Times Meydanı'na girmek zorunda kalıp kalabalığın ve kaldırıma yanaşmış taksilerin arasında sıkışınca, *turistler daima yolları tıkıyor*, diye düşündüm. Kaykayımın arkasına bastırıp durdum ve geri geri gitmeye başladım. Bu arada yeniden telefonuma göz attım.

Birkaç ay önce New York'taki Warcross oyuncularının ana rehberini hacklemeyi başarmıştım ve hepsini telefonumdaki haritalara eklemiştim. Eğer dünyadaki herkesin bir şekilde birbirine bağlı olduğunu unutmazsanız bu zor değildi. Sadece zaman alan bir işti. Bir hesaba gizlice girerdiniz, sonrasında onun arkadaşlarına doğru yayılıp, ardından da *onların* arkadaşlarına doğru genişlediğinizde, en sonunda New York'taki herhangi bir

oyuncunun yerini tespit edebilirdiniz. Artık nihayet hedefimin fiziksel olarak yerini tespit etmeyi başarmıştım ama telefonum eski püskü, döküntü bir şeydi ve antika pili hayatının son günlerini yaşıyordu. Enerjisini koruyabilmek için sürekli uyku moduna geçiyordu ve ekranı o kadar karanlıktı ki zar zor bir şeyler görebiliyordum.

Piksellere gözlerimi kısarak bakarken, "Uyan," diye mırıldandım.

En sonunda zavallı telefonum acınası bir ses çıkardı ve haritamın üzerindeki kırmızı yer işareti göründü.

Taksi kalabalığının arasından çıkış yolumu bularak kaykayımın arkasına topuğumu bastırdım. Bir anlığına itiraz edercesine bir ses çıkaran kaykayım, hızla öne atılarak beni yürüten insan kargaşasının içinde bir nokta haline getirdi.

Times Meydanı'na vardığımda devasa ekranlar tepemde yükseliyor, ses ve neon ışıklar etrafımı sarıyordu. Her ilkbaharda resmi Warcross Şampiyonası devasa bir törenle başlardı ve en iyi dereceye sahip oyuncuların oluşan iki takım, Warcross'un Yıldızlar Karması açılış maçında yarıştı. Bu seneki açılış töreni Tokyo'da yapılıyordu; bu yüzden tüm ekranlar bugün Warcross'u gösteriyordu. Ünlü oyuncular, reklamlar ve geçen yıldan görüntüler coşkuyla dönüp duruyordu. Bir binanın yan tarafında Frankie Dena'nın en son, en çılgın müzik videosu gösteriliyordu. Özel yapım kostümü ve ağla kaplı pırıltılı peleriniyle Warcross avatari gibi giyinmişti ve parlak pembe takım elbiseli bir grup işadamlarıyla birlikte dans ediyordu. Ekranın aşağısında bir grup heyecanlı turist, sahte Warcross kostümü giymiş bir adamla fotoğraf çektiirmek için poz veriyordu.

Bir başka ekran bu akşamki açılış töreninde yarışacak beş yıldız oyuncuyu gösteriyordu. Asher Wing. Kento Park. Jena MacNeil. Max Martin. Penn Wachowski. Başımı kaldırarak hayranlıkla onlara baktım. Her biri tepeden tırnağa bu sezonun son modasına uygun giyinmişti. Bana doğru gülümsüyorlardı, ağızları neredeyse tüm şehri yutacak kadar büyüktü. Ben baktığım

sırada ellerindeki Coca Cola kutularını havaya kaldırıp bu seneki oyunlarda içecek tercihlerinin bu olacağını gösterdiler. Ekranın altında kayan bir yazı vardı:

YILDIZ WARCROSS OYUNCULARI TOKYO'YA VARDI, DÜNYA HAKİMİYETİ İÇİN HAREKETE HAZIRLAR.

Kavşağı geçtikten sonra daha küçük bir yola saptım. Telefonumda hedefimi gösteren küçük kırmızı nokta yeniden hareket etti. Görünüşe göre Otuz Sekizinci Cadd'e'ye sapmıştı.

Birkaç sokak daha sıkışık trafiğin içinde zorlukla ilerledikten sonra nihayet geleceğim yere vardım ve bir gazete bayisinin yanındaki kaldırımda durdum. Kırmızı nokta şu anda önümdeki binanın içinde, kafenin kapısının üstünde dolanıp duruyordu. Atkımı aşağı çekip rahat bir nefes verdim. Nefesim buz gibi havayı buğulandırdı. "Yakaladım seni," diye fısıldarken beş bin dolarlık ödülü düşünüp gülümsedim. Elektrikli kaykayımdan aşağı atladım. Askılarını çekip omzumun üstünden savurarak arkama attığımda alet sırt çantama çarptı. Kullanılmaktan dolayı hâlâ sıcaktı ve kapüşonlu hırkamın üstünden sızan sıcaklığının tadını iyice çıkarmak için sırtımı büktüm.

Gazete bayisinin önünden geçtiğim sırada dergilerin kapaklarına şöyle bir göz attım. En sevdiğim kişiden bahsedip bahsetmediklerini görmek için kapaklara göz gezdirmek gibi bir huyum vardı. Her zaman bir şeyler olurdu. Tam da beklediğim gibi, dergilerden biri ona dikkat çekici biçimde yer vermişti: Yüzü gölgelemin içinde kalan uzun boylu genç bir adam ofisinde yayılmış oturuyordu, üzerinde koyu renkli pantolonu ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıdığı şık gömleği vardı. Fotoğrafın altında Warcross'un ana şirketi Henka Games firmasının logosu bulunuyordu.

HIDEO TANAKA 21 YAŞINA GİRİYOR.

WARCROSS'UN YARATICISININ ÖZEL HAYATINA BİR BAKIŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İdolümün adını gördüğümde kalbim tekledi. Durup dergiyi karıştıracak kadar zamanımın olmaması çok kötüydü. Belki daha sonra. İsteksizce arkamı döndüm, sırt çantamı ve kaykayımı düzelttim, kapüşonumu çekerek başımı kapattım. Yanından geçtiğim cam pencerelerden yansıyan görüntüm biçimsizdi: Uzun bir yüz, fazlasıyla uzun, koyu renkli dar kot pantolon, siyah eldivenler, yıpranmış botlar, siyah kapüşonunun etrafına sarılmış soluk kırmızı bir atkı. Kapüşonumun altından gökkuşağı renginde saçlarım çıkıyordu. Bu yansımadaki kıızı bir derginin kapağında hayal etmeye çalıştım.

Aptal olma. Kafenin girişine yönelirken bu saçma düşüncüyü aklımdan uzaklaştırarak sırt çantamdaki malzemelerimin listesini kontrol etmeye yoğunlaştım.

1. Kelepçeler
2. Kablo fırlatıcı
3. Çelik uçlu eldivenler
4. Telefon
5. Yedek kıyafet
6. Şok tabancası
7. Kitap

İlk avlarımdan birinde hedefimin üzerinde şok tabancamı (#6) kullandıktan sonra üzerime kusmuştu. O zamandan beri yanımda yedek kıyafet (#5) taşıyordum. İki farklı hedef, beni ısırmayı başarmıştı ve birkaç tetanos aşısından sonra çantama eldivenleri (#3) eklemiştim. Kablo fırlatıcısı (#2) ulaşması zor yerler ve yakalaması zor insanlar içindi. Telefonum (#4) benim taşınabilir hack asistanımdı. Kelepçeler (#1) ise, eh, bunu açıklamaya gerek yoktu.

Tabii ki avım için uzun süre beklemem gerektiği zamanlar içinse kitap (#7) taşıyordum. Şarjımı bitirmeyen bir eğlence daima çantada taşınmaya değerdi.

Kafeye adımlımı attım, etrafımı saran sıcaklığın tadını çıkar-

rırken telefonumu yeniden kontrol ettim. Müşteriler hamur işlerinin olduğu bir tezgâh boyunca sıraya girmiş, dört otomatik kasadan birinin açılmasını bekliyorlardı. Duvarlara dekoratif amaçlı kitap rafları sıralanmıştı. Masalar, öğrenciler ve turistlerle doluydu. Telefonumun kamerasını onlara doğrulttuğumda başlarının üzerinde beliren isimlerini gördüm; bu da demekti ki hiçbirisi kendi durumlarını Özel olarak ayarlamamıştı. Belki de hedefim bu katta değildi.

Rafların arasından geçerken her masayı dikkatle izliyordum. Çoğu insan etrafındakileri gerçekten gözlemlemezdi; herhangi birine yanındaki masada oturan kişinin ne giydiğini sorsanız büyük ihtimalle size bunun cevabını veremezdi. Fakat ben verirdim. Kahve sırasında bekleyenlerin her birinin giysilerini ve davranışlarını birebir tarif edebilirdim, her masada kaç kişinin oturduğunu tam olarak bilirdim; hatta kimin omuzlarını biraz fazla öne eğdiğini, yan yana oturan iki kişiden hangisinin tek bir kelime bile etmediğini veya kimseyle göz göze gelmemeye dikkat eden adamı da söyleyebilirdim. Bir sahneyi, tıpkı bir fotoğrafçının manzarayı incelemesi gibi inceleyebilirdim; gözlerimi rahatlatır, tüm görüş alanını tek bir seferde analiz eder, ilgimi çeken noktaları araştırır ve tüm sahneyi hatırlayabilmek için zihnimden fotoğrafını çekerdim.

Buradaki şablon düzenini bozan hatayı ve göze batanı arardım.

Bakışlarım koltukların üzerinde bir şeyler okuyan bir grup oğlana takıldı. Bir süre onları izledim, sohbetlerinden bir şeyler çıkarmaya çalıştım ve elden ele geçirdikleri ya da telefonlarıyla birbirlerine ilettikleri çipler olup olmadığını gözledim. Hiçbir şey olmadı. Dikkatim ikinci kata çıkan merdivene kaydı. Başka avcılar da bu ava yaklaştıklarına hiç şüphem yoktu; o yüzden ona herkesten önce ulaşmalıyım. Basamakları tırmanırken adımlarım hızlandı.

Burada kimse yoktu ya da en azından öyle görünüyordu. Fakat sonra diğer uçtaki bir masada oturan iki kişinin belli belirsiz

seslerini işittim. İki kitaplığın arasına sıkıştırılmış masada oturanları merdivenin oradan görmek neredeyse imkânsızdı. Sessiz adımlarla yaklaştım ve rafların arasından gizlice baktım.

Masada, burnunu bir kitaba gömmüş halde oturan bir kadın vardı. Kadının tepesinde dikilen adam sinirli tavırlarla ayaklarını sürüyordu. Telefonumu kaldırdım. Beklediğim gibi ikisi de durumlarını Özel olarak ayarlamıştı.

Beni görememeleri için duvara doğru kaydım ve yakından dinlemeye başladım.

"Yarın geceye kadar vaktim yok," dedi adam.

"Üzgünüm," diye yanıtladı kadın. "Ama yapabileceğim pek bir şey yok. Patronum bu kadar büyük bir para miktarını fazladan güvenlik önlemleri almadan size yollayamaz; özellikle de polis sizin için tutuklama kararı çıkarmışken."

"Bana söz vermiştiniz."

"Ve bunun için üzgünüm bayım." Kadının sesi sakın ve alaycıydı, sanki bunları daha önce sayısız kez söylemiş gibiydi. "Oyun sezonundayız. Yetkililerin hepsi kırmızı alarmda."

"Sizde üç yüz bin çipim var. Bunun ne kadar ettiği hakkında bir bilginiz var mı?"

"Evet. Bunu bilmek benim işim," diye yanıtladı kadın, hayatında duyduğum en duygusuz sesle.

Üç yüz bin çip. Şimdiki takas oranına göre bu yaklaşık olarak iki yüz bin dolar ediyordu. Bu adam yüksek bir bahisçiydi. Birleşik Devletler'de Warcross üzerine kumar oynamak yasadışıydı; teknoloji ve siber suçlarla mücadele edebilmek için hükümetin son dönemde çaresiz bir girişim olarak çıkardığı birçok kanundan birisiydi bu. Eğer bir Warcross maçında bahis kazanırsanız çip adı verilen oyun kredileri kazanıyordunuz. Fakat şöyle bir durum vardı; bu çipleri ya çevrimiçi olarak alabilirdiniz ya da bu aracı kadınla olduğu gibi gerçek bir yerde buluşup elde edebilirdiniz. Çiplerinizi onun aracılığıyla takas ederdingiz. O da karşılığında, patronunun payını keserek size gerçek para verirdi.

"O benim param," diye ısrar etti adam.

“Kendimizi korumak zorundayız. Ekstra güvenlik önlemleri zaman alıyor. Yarın gece tekrar gelebilirsiniz ve çiplerinizin yarısını takas ederiz.”

“Size söyledim, *yarın geceye kadar zamanım yok*. Şehirden ayrılmak zorundayım.”

Konuşma aynı şekilde devam etti. Dinlerken nefesimi tuttum. Kadın, adamın kimliğini hemen hemen doğrulamıştı.

Gözlerimi kısıtım ve dudaklarım aç bir sırtışıyla kıvrıldı. İşte, tam şu an, tüm av boyunca yaşamak istediğim andı; iz sürerek açığa çıkardığım ufak tefek ipuçlarının hepsinin tek noktada birleştiği, avımın fiziksel olarak karşımda dikildiği ve toplanmak için yeterince olgunlaşmış olduğu an. Bulmacayı çözdüğüm an.

Yakaladım seni.

Konuşmaları daha telaşlı bir hal aldığı anda telefonuma iki kere tıklayarak polise yazılı bir mesaj yolladım.

Şüpheli gözaltına alındı.

Neredeyse anında cevap geldi.

NYPD UYARILDI.

Sırt çantamdan şok tabancamı çıkardım. Tabanca bir anlığına fermuarın köşesine takılarak çok hafif bir sürtünme sesi çıkardı.

Konuşma birden kesildi. Kitap raflarının ardından kadınlara adam korkuyla başlarını bana doğru hızla çevirdiler. Adam yüzündeki ifadeyi gördü. Yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve saçları alnına yapışmıştı. Yarım saniye geçti.

Ateş ettim.

Adam fırladı, kıl payı kaçırdım. *İyi refleksleri var*. Kadın da masadan hızla kaçarak uzaklaştı ama o umurumda değildi. Adamın peşinden koştum. Basamakları üçer üçer iniyordu ve nere-

deyse düşecek gibi olduğunda yere telefonunu ve bir avuç kalem düşürdü. İlk kata ulaştığında çıkışa doğru atıldı. Hemen ardından dönen camlı kapıdan ben geçtim.

Caddeye çıktık. Adam etrafındakileri iterek ilerlerken insanlar irkilerek bağırmaya başladı; fotoğraf çeken bir kadın turisti sırtüstü yere düşürdü. Tek bir hareketle kaykayımı omzumdan alıp yere koydum ve üzerine atlayıp topuğumu var gücümle bastırdım. Kaykay tiz bir sesle çalışınca öne atıldım ve kaldırımında son hızla ilerlemeye başladım. Adam başını çevirip bana baktığında ona doğru süratle yaklaştığımı gördü. Panik içinde koşarak caddede sola döndü.

Sert bir açıyla yönümü değiştirdiğimde kaykayımın köşesi kaldırıma sürttü ve ardında uzun, siyah bir iz bıraktı. Şok tabancamı adamın sırtına doğru hedef aldım ve ateş ettim.

Adam çığlık atarak düştü. Hemen yeniden kalkmaya çalıştı ama ona yetişmiştim. Bileğimi kavradı. Tökezledim ve adama bir tekme savurdum. Gözleri vahşileşmişti, dişlerini sıkıyordu ve çenesi gergindi. Bir anda ortaya çıkan bıçağın parıltısını tam zamanında fark ettim. Adamı tekmeleyerek üzerimden attım ve tam beni bacağımdan bıçaklamak üzereyken yuvarlanarak uzaklaştım. Ceketini kavradım. Şok tabancasını bu sefer yakın mesafeden yeniden ateşledim. Atışım doğrudan hedefi buldu. Adamın vücudu kaskatı kesildi. Kaldırıma yığıldığında tir tir titriyordu.

Üzerine atladım. Adam yerde hıçkırırken dizimle sırtına sertçe bastırıyordum. Bu tarafa dönen polis arabalarının siren sesi duyulmaya başlamıştı. Artık çevremize bir sürü insan toplanmıştı ve gözlükleriyle her şeyi kaydediyorlardı.

Adam sıkılı dişlerinin arasından tekrar tekrar, "Ben bir şey yapmadım," diyordu. Yere çok sert bastırduğымdan olsa gerek sesi boğuk çıkıyordu. "İçerideki kadın... sana onun adını verebilirim..."

Kelepçelerimi bileğine geçirdiğim sırada, "Kes sesini," diye susturdum adamı.

Neyse ki sustu. Genelde dediklerimi bu şekilde yapmazlardı. Polis arabaları gelene ve kırmızı mavi renkli ışıkların yansımaları duvarda görene dek yerimden kıpırdamadım. Ancak o zaman ayağa kalkıp adamdan uzaklaştım ve polisler iyice görebilsin diye ellerimi kaldırdım. İki polis, adamı ayağa kaldırırken benim başarılı geçen avım sebebiyle heyecandan karıncalanıyordu.

Beş bin dolar! Bu paranın yarısına bile en son ne zaman sahip olmuşum? Hiçbir zaman. En azından bir süre için artık daha az çaresiz olacaktım, kira borcumu ödeyebilecektim ve ev sahibimi bir müddet sakinleştirebilecektim. Sonrasında da 1550\$ daha param kalacaktı. Bu bir *servetti*. Zihnim hemen diğer ödemelerime kaydı. Belki bu gece hazır noodle dışında başka bir şey yiyebilirdim.

Zafer sevinciyle havaya zıplamak istiyordum. İyi durumda olacaktım. En azından bir sonraki ava kadar.

Polislerin benden tarafa bile bakmadan yeni tutsaklarıyla uzaklaşmaya başladıklarını bir süre sonra fark ettim. Gülümsemem azaldı.

“Hey memur hanım!” diye bağırdım ve aceleyle en yakınım-dakinin yanına koştum. “Ödememi almam için beni merkeze siz mi götüreceksiniz? Yoksa sizinle orada mı buluşmam gerekiyor?”

Memurun bana bakışı, sanki az önce bir suçluyu yakaladığına inanmıyormuş gibiydi. Bıkın görünüyordu ve gözlerinin altındaki siyah halkalardan pek fazla dinlenemediği anlaşılıyordu. “Sen ilk değildin,” dedi.

İrkilerek gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Başka bir avcı senden önce telefonla uyarı gönderdi.”

Bir anlığına yapabildiğim tek şey kadına boş boş bakmak oldu.

Ardından tükürürcesine bir küfür savurdum. “Bu tam bir saçmalık! Bütün olayı gözünüzle gördünüz. Hepiniz de benim uyarımı onayladınız!” Bana gelen mesajı polise göstermek için telefonumu kaldırdım. Tabii ki telefonumun şarjı bitmek için bu ânı bulmuştu.

Bu kanıtın pek de bir şeyi değiştireceği yoktu. Memur telefonuma bakmadı bile. “Bu sadece bir otomatik mesaj. *Benim* mesajlarıma göre ilk çağrıyı buralardaki başka bir avcıdan aldığım yazıyor. Ödül, ilk çağrıya gider, bunun istisnası yok.” Bana anlaşışlı bir şekilde bakarak omuzlarını silkti.

Bu, hayatımda duyduğum en aptalca formaliteydi. “Hadi oradan!” diye patladım. “Diğer avcı kim? Sam mi? Jamie mi? Bu bölgeyi tetkik eden sadece o ikisi var.” Ellerimi hızla havaya kaldırdım. “Var ya, bence yalan söylüyorsun. Başka bir avcı falan yok. Sadece deme yapmak istemiyorsunuz.” Kadın arkasını dönüp uzaklaşırken peşinden gittim. “Sizi pis bir işten kurtardım; sizin yakalayamayacak kadar tembel olduğunuz kişilerin peşinden gittikleri için bu işe kelle avcılığı deniyor zaten. Bu parayı bana borçlusunuz ve siz...”

Polisin ortağı kolumdan kavrayıp beni geriye doğru öyle sert itti ki neredeyse düşüyordum. “*Geri ekil!*” diye hırladı. “Adın Emika Chen’di, değil mi?” Diğer eli kılıfında duran silahını sıkıca kavramıştı. “Evet, seni hatırlıyorum.”

Dolu bir silahla tartışacak değildim. “Tamam, *tamam.*” Kendimi zorlayarak geri çekildim ve ellerimi havaya kaldırdım. “Gidiyorum tamam mı? şimdi gidiyorum buradan.”

“Senin hapiste biraz vakit geçirdiğini biliyorum ocuk.” Ortağının yanına gitmeden önce bana dik dik baktı; ifadesi sert ve gözleri parlaktı. “Bana bunu tekrar yapmam için fırsat verme.”

Polis telsizinin onları başka bir suç mahalline çağırdığını işittim. Etrafımdaki sesler azalırken zihnimdeki beş bin doların görüntüsü titreşmeye başladı ve en sonunda tanımadığım bir şeye dönüşerek yok oldu. Otuz saniye kadar kısa bir sürede kendi zaferim başka birilerinin avuçlarına fırlatılmıştı.

2

Manhattan'dan sessizlik içinde çıktım. Hava gittikçe soğuyordu, kar yağışı hızlanmıştı ama yüzüme sertçe vuran rüzgâr, ruh halime iyi geliyordu. Sağda solda verilen partiler artık sokaklara taşmaya başlamıştı; kırmızı ve mavi formalar içindeki insanlar avazları çıktığı kadar bağırarak geri sayım yapıyorlardı. Kutlamaları yanımdan süzülüp geçerken izledim. Uzakta, Empire State Binası'nın tüm cepheleri aydınlatılmıştı ve devasa boyutlarda Warcross görüntüleri gösteriliyordu.

Koruyucu aile yanında kaldığım zamanlarda Empire State Binası'nı sadece evin çatısına çıkarsam görebiliyordum. Sıska bacaklarımı aşağı sarkıtarak çatıda otururdum ve şafak söküp gün ışığı etrafımı altın rengine boyayana dek saatlerce, Warcross görüntülerinin binanın cephesinde dönüp durmalarını izlerdim. Eğer yeterince uzun süre bakarsam kendimi de o görüntülerin içinde hayal edebirdim. Şimdi bile binayı gördüğümde içimde o eski heyecan kıpırtıları oluşuyordu.

Elektrikli kaykayımın bir kere biiplemesi beni anılarımdan söküp çıkardı. Aşağı baktım. Şarj göstergesi son çizgiye kadar inmişti. İç çektim, yavaşlayarak durdum ve kaykayımı omzuma

attım. Ardından biraz bozukluk bulabilmek için ceplerimi karıştırdım ve bulabildiğim en yakın metro istasyonuna yöneldim.

Bronx'taki Hunts Point mahallesinde evim diye adlandırdığım harabe apartmana ulaştığımda, alacakaranlık yerini mavi gri renkli bir geceye bırakmıştı. Burası parlak şehrin diğer yüzüydü. Binanın bir cephesini duvar resimleri kaplıyordu. İlk katın pencerelerinde paslanmış demirden parmaklıklar vardı. Girişteki basamakların yanında, ince kar tabakasının altında kısmen gizlenmiş plastik bardaklar, hazır gıda kutuları, kırılmış bira şişeleri gibi öbek öbek çöpler duruyordu. Burada ıslıl ekranlar ya da asfaltı çatlamış caddelerden geçen sık elektrikli otomobiller yoktu. Omuzlarım çöktü ve ayaklarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissettim. Daha akşam yemeği bile yememişim ama şu anda yemeğe mi yoksa uykuya mı daha çok ihtiyacım olduğunu kestiremiyordum.

Sokağın aşağısında bir grup evsiz, battaniyelerini sererek ya da kapanmış bir dükkânın önüne çadırlarını kurarak yerleşiyordu. Yırtık pırtık giysilerinin içlerine plastik torbalar sokuşturmuşlardı. Üzümlere başımı çevirdim. Bir zamanlar onlar da çocuktu, belki onları seven aileleri vardı. Onları bu noktaya ne getirmişti? Onların yerinde olsam ben nasıl görünürdüm?

En sonunda girişteki basamakları zorlukla çıkıp koridorun sonundaki kapıma ulaştım. Koridor, kedi çışı ve küflü halı karışımıyla her zamanki gibi iğrenç kokuyordu. İnce duvarlardan birbirine bağırان komşuları, sonuna kadar açılmış bir televizyonu ve bir bebeğin ağlamasını duyabiliyordum. Bir nebze rahatladım. Eğer birazcık şanslıysam kırmızı yüzü ve terli atletle ev sahibim karşıma çıkmazdı. Belki de sabah onunla uğraşmak zorunda kalmadan önce en azından olaysız bir gece uykusu uyuyabilirdim.

Kapımın üzerinde, tam da eskisini koparıp attığım yerde yeni bir tahliye ihbarı bulunuyordu. Bir an nota bakakaldım, tükenmiş halde tekrar tekrar okudum.

NEW YORK TAHLİYE İHBARI
KİRACI ADI: EMIKA CHEN
ÖDEME YAPMAK YA DA TAHLİYE ETMEK İÇİN SON 72 SAAT

Sanki binadaki herkesin bunu iyice öğrendiğinden emin olmak istermiş gibi geri gelip kapıma yeni bir not yapıştırması gerçekten gerekli miydi? Beni daha fazla aşağılamak zorunda mıydı? İhbarı kapıdan yırtarcasına sökerek avcumun içinde buruşturdum ve bir an olduğum yerde öylece kalıp kâğıdın az önce durduğu yere baktım. İçimde yakından tanıdığım bir çaresizlik hissi vardı; göğsümde hızla yükselen paniğim borçlu olduğum her şeyi dışa vuruyordu. Rakamlar yeniden zihnimde dönmeye başladı. Kira, yemek, faturalar, borçlar...

Üç gün içinde bu kadar parayı nereden bulacaktım?

"Hey!"

Sesi duyunca zıpladım. Ev sahibim Bay Alsole dairesinden çıkmıştı ve bana doğru geliyordu; somurtan suratı balığa benziyordu ve turuncu renkli seyrelmiş saçları dağınıktı. Kan çanağına dönmüş gözlerine bakınca içtiği bir şey yüzünden kafasının güzel olduğunu anladım. Harika. Başka bir tartışma daha. *Bugün başka bir tartışmaya daha katlanamam.* El yordamıyla anahtarlarımı bulmaya çalışsam da geç kalmıştım; bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım.

"Selam Bay Alsole." Adamın adını öyle bir telaffuz ediyordum ki ağzımdan *Bay Alkol* gibi çıkıyordu.

Kaşlarını çatarak baktı. "Benden tüm hafta boyunca kaçtın."

"Bilerek yapmadım," dedim. "Artık sabahları lokantada garson olarak çalıştığım bir işim var ve..."

"Artık kimsenin garsona ihtiyacı yok." Şüpheyle gözlerini kıstı.

"Eh, bu lokantanın var. Ayrıca civardaki tek iş bu. Başka hiçbir şey yok."

"Bana ödemeyi *bugün* yapacağını söylemiştin."

“Ne söylediğimi biliyorum.” Derin bir nefes aldım. “Konuşmak için daha sonra yanınıza uğrarım...”

“Sonra mı? Ben paramı şimdi istiyorum. Ayrıca borcuna yüz papel daha eklemen gerekiyor.”

“Ne?”

“Kiralara bu ay artıyor. Tüm sokakta hem de. Buranın talep görmeyen bir bina olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bu hiç adil değil,” derken sinirlenmeye başlıyordum. “Bunu yapamazsınız... Daha yeni zam yaptınız!”

“Asıl adil olmayan şey ne biliyor musun küçük kız?” Bay Alsöle gözlerini kısarak kollarını göğsünde birleştirdi. Bu hareketiyle kollarındaki çiller iyice göze çarpıyordu. “Benim binamda beleşe oturuyor olman.”

Ellerimi havaya kaldırdım. Yanaklarıma hücum eden kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. “Biliyorum... Sadece...”

“Teki ya çiplerin? Beş binden fazla çipin var mı?”

“Eğer olsaydı zaten onları size veriyor olurdu.”

“O zaman bana başka bir şey öner!” dedi tükürürcesine. Sosisi benzer parmağını kaykayıma doğrulttu. “Şu şeyi bir daha gördüğümde çekiyle paramparça edeceğim. Sat şunu ve bana paramı ver!”

“Bu sadece elli papel eder!” Bir adım ilerledim. “Bakın, ne gerekiyorsa yapacağım, yemin ediyorum, söz veriyorum.” Kelimeler ağzımdan karman çorman çıkıyordu. “Bana sadece birkaç gün daha verin.”

“Dinle çocuk.” Üç parmağını havaya kaldırarak bana tam olarak kaç ay borçlu olduğumu hatırlattı. “Acınası miktarlardaki çeklerinle işim bitti.” Ardından beni baştan aşağı süzdü. “Sen kaç oldun şimdi, on sekiz mi?”

Kaskatı kesildim. “Evet.”

Başıyla koridorun çıkışını işaret etti. “Gidip Kulüp Rockstar’da işe gir o zaman. Oradaki kızlar sadece birkaç masada dans ederek gecede dört yüz dolar kazanıyorlar. Sen kolayca beş yüzü koparırısın. Ayrıca sicilindeki suç kaydını da umursamayacaklardır.”

Gözlerimi kısıtım. “Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? En az yirmi bir yaşında olmam gerekiyormuş.”

“Ne yaparsan yap umurumda değil. *Perşembe* son. Anladın mı?” Bay Alsole’un konuşması o kadar coşkuluydu ki ağzından fırlayan tükürüğü yüzüme sıçradı. “Bu dairenin de hemen boşaltılmasını istiyorum. Tertemiz bırakılsın.”

“*Ben girdiğimde de tertemiz değildi!*” diye bağırdım ben de. Fakat adam çoktan arkasını dönmüştü ve koridorda ilerliyordu.

Kapısını çarparak kapattığında yavaş bir nefes verdim. Kallbim göğsümde deli gibi atıyordu. Ellerim titriyordu.

Düşüncelerim yine evsizlere kaydı; bakışları bomboş, omuzları düşüktü. Ardından ara sıra Kulüp Rockstar’dan çıktıklarını gördüğüm sigara, ter ve ağır parfüm kokan, makyajları dağılmış kızlar aklıma geldi. Bay Alsole’un tehdidi bana, eğer kısa zamanda şansımı değiştirecek bir şey bulamazsam, bazı zor kararlar vermeye başlamazsam sonumun neresi olacağını hatırlatmıştı.

Onu yumuşatacak, merhamet etmesini sağlayacak bir yol bulacaktım. *Bana sadece bir hafta daha verin, yemin ederim size paranın yarısını getireceğim. Söz veriyorum. Anahtarımı kilitte döndürürken zihnimden bu sözleri tekrarlayıp durdum.*

Pencereden içeri yansıyan neon mavi ışığa rağmen içerisi karanlıktı. Işıkları açtım, anahtarlarımı mutfak tezgâhının üzerine fırlattım ve buruşturduğum ihbar notunu çöpe attım. Ardından dairenin içine bakmak için duraksadım.

Bir sürü eşyayla tıktış tıktış dolu minik bir stüdyo daireydi. Sıvalardaki çatlaklar duvarlar boyunca uzanıyordu. Odanın tavarundaki ampullerden biri patlamıştı, diğeriye tamamen bitmeden önce birinin gelip değiştirmesini bekliliyormuşçasına solgun bir ışık yayıyordu. Warcross gözlüğüm açılır kapanır yemek masasının üstündeydi. Bunu eski model olduğu için ucuza kiralamıştım. Mutfığa iki koli eşya yığılmıştı ve iki yer yatağı hemen pencerenin dibinde duruyordu. Bunların dışında antika bir televizyonla hardal sarısı eski püskü kanepe odadaki geri kalan boşluğu dolduruyordu.

“Emi?”

Boğuk ses, kanepedeki battaniyenin altından geldi. Oda arkadaşım doğrularak yüzünü ovuşturdu ve elini karmaşık sarı saçlarının arasından geçirdi. *Keira*. Warcross gözlüğüyle uyuyakaldığından yanaklarında ve alnunda belli belirsiz bir iz çıkmıştı. Bana bakarak burnunu kıştırdı. “Yanında yine bir erkek mi var?”

Başımı salladım. “Hayır, bu gece tekim,” diye yanıtladım. “Söylediğin gibi bugün Bay Alsole’a paranın sana düşen yarısını verdin mi?”

“Ah.” Dik dik baktığımı görmezden gelerek bacaklarını kanepenin yanından sarkıttı ve yarısı yenmiş cips torbasına uzandı. “Bu hafta sonuna kadar veririm.”

“Bizi perşembe günü evden atacağının farkındasın, değil mi?”

“*Bana* bunu kimse söylemedi.”

Yemek masasının sandalyesinin sırtına dayadığım ellerimi sıkıttım. Daireden gün boyunca ayrılmamıştı, bu yüzden de kapıya asılmış tahliye kâğıtlarını görmemişti bile. Derin bir nefes alarak kendime *Keira*’nın da iş bulamadığını hatırlattım. Neredeyse bir sene kadar çabaladıktan sonra pes edip içine kapanmıştı ve günlerini Warcross’la boşa geçiriyordu.

Bu benim de gayet iyi bildiğim bir durumdu ama bu gece ona daha fazla sabır gösteremeyecek kadar tükenmiştim. Acaba evsiz kalacağımız gerçeğinin farkına ancak elimizde ıvır zıvırlarımızla dolu çantalarımızla kaldırımda dikildiğimiz anda mı varacak diye düşündüm.

Atkıyı ve kapüşonlu eşofman üstümü çıkarıp en sevdiğim askılı tişörtümle kaldım, mutfğa yönelip bir tencerede su ısıtmaya başladım. Ardından duvara dayanmış iki yatağa doğru yöneldim.

Keira’yla yataklarımızı kartonları yapıştırarak yaptığımız bir duvarla ayırıyorduk. Ben altın rengi minik ışıklarla süslediğim kendi tarafımı elimden geldiğince hoş ve düzenli tutmaya çalışıyordum. Karalamalarımın dolu bir Manhattan haritasının yanı

sıra Hideo Tanaka'yı gösteren dergi kapakları, güncel Warcross amatör lig skor tabloları ve çocukluğumdan kalma bir Noel süsü duvarımı boydan boya dolduruyordu. Sahip olduğum son şey, babamın eski resimlerinden elimde son kaldı ve yatağın yanına dikkatlice dayanmıştı. Tuval renklerle âdeta patlıyordu; kalın ve pürüzlü boya sanki hâlâ ıslakmış gibiydi. Eskiden babamın resimlerinden çok daha fazlasına sahiptim ama zaman içerisinde, çok çaresiz kaldığımda bunları satmak ve yokluğunda hayatta kalabilmek için hatıralarından ayrılmak zorunda kalmıştım.

Yatağım, üzerine pat diye çökünce itiraz edencesine tiz bir ses çıkardı. Tavan ve duvarlar sokağın karşısındaki içki dükkânından yansıyan neon mavi renkle kaplıydı. Hareketsizce yatarak uzaktan bir yerlerden gelen düzenli siren seslerini dinledim; gözlerim tavandaki eski bir su lekesinin üstünde sabitlenmişti.

Eğer babam burada olsaydı moda profesörü tavırlarıyla söylenip durur ve kavanozların içinde fırçalarını yıkıyor olurdu. Belki de ilkbahar sınıflarının ders programları ya da New York Moda Haftası planları üzerine kafa yorardı.

Başımı evin içine doğru çevirip sanki hiç hastalanmamışçasına en sağlıklı haliyle buradaymış gibi, uzun ve ince silüetin eşikteki ışığın altında durduğunu; yüzünde hayalci bir ifade olduğunu, maviye boyalı gür saçlarının karanlığın içinde gümüş gibi parıldadığını, sakallarının titizlikle düzeltilildiğini ve siyah çerçeveli gözlüğünün gözlerinin etrafını çevrelediğini hayal ettim. Sağ kolunu boydan boya kaplayan renkli dövmelerini gösteren siyah tişörtünü giyiyor olurdu; elleri ve saçındaki boya lekeleri hariç, görüntüsü kusursuz bir zevki yansıttı, ayakkabıları boyalı, pantolonu jilet gibi ütülü olurdu.

Sandalyede bacaklarımı sallayarak oturup sarılmış oldukları bandajlara bakarken, babamın saçlarıma geçici boya sürdüğü günün anısıyla kendi kendime gülümsedim. Okulda birisi beni çukura itince en sevdiğim kotumun dizleri yırtıldığı için, eve kadar ağlayarak gelmişim. Geldiğimde yanaklarımda hâlâ gözyaşı lekeleri duruyordu. Babam çalışırken kendi kendine

mırıldanıyordu. İşini bitirdiğinde elime bir ayna tutuşturmuştu ve sevinçle soluğumu tutmuştum. Burnuma hafifçe dokunup *tam bir Givenchy, kesinlikle son moda*, demişti. Kıkırdamıştım. Özellikle de şu şekilde topladığımızda. Gördün mü? Saçlarını tepeden bir atkuyruğu yapmıştı. *Buna fazla alışma, birkaç yıkamadan sonra geçecek. Hadi şimdi gidip pizza yiyelim.*

Babam eski okulumun üniformasının, New York'un yüzündeki bir sivilceye benzediğini söylerdi. Dünya, gerçekte olduğundan çok daha iyi bir yermişçesine giyinmem gerektiğini söylerdi. Ne zaman yağmur yağsa çiçek alır ve evimizi onlarla doldururdu. Resim yapma seansları boyunca ellerini silmeyi unuturdu ve evin her yerinde rengârenk parmak izleri bırakırdı. Azıcık maaşını bana aldığı hediyelere, resim malzemelerine, hayır işlerine, kıyafetlere ve şaraplara harcardı. Çok sık kahkaha atardı, çok çabuk âşık olurdu ve çok rahat içki içerdi.

Sonra ben on bir yaşındayken bir akşamüstü eve gelmişti, kanepeye oturmuş ve ifadesiz gözlerle boşluğa bakmıştı. Doktor randevusundan dönmüştü. O günden altı ay sonra da ölmüştü.

Ölümün, şimdiki zamanla geleceğiniz arasında dikkatlice çizdiğiniz tüm çizgileri kesip atma gibi bir huyu vardı. Mezuniyet gününüzde babanızın yurt odanızı çiçeklerle doldurmasına giden çizgiyi. Sizin gelinliğinizi tasarladığı çizgiyi. Her pazar gelecekteki evinize akşam yemeği için geldiği ve detone sesiyle söylediği şarkılarla gözlerinizden yaş gelene kadar güldüğünüz çizgiyi. Bende bu çizgilerden yüzbinlerce vardı ve bir gün bunların hepsi parçalanarak beni babamın hastane faturalarıyla, kumar borçlarıyla baş başa bırakmıştı. Ölüm bana öfkemi yönlendirebileceğim bir alan bile tanımamıştı. Yapabildiğim tek şey gökyüzüne bakakalmaktı.

Babamın ölümünden sonra onun görünüşünü taklit etmeye başlamıştım. Vahşi, doğal olmayan renklerde saçlar (paramı çıkarırmaya hevesli olduğum tek şey kutularca saç boyasıydı) ve kol dövmeleri (babamın eski dövmecisi acıdığı için benden para almıyordu).

Başımı çevirip sol kolum boyunca uzanan dövmelerime baktım ve ardından elimi hafifçe resimlerin üzerinde gezdirdim. Bileğimden başlayıp omzuma kadar uzanıyorlardı. Mavinin ve turkuazın parlak tonları, altın rengi ve pembe şakayık çiçekleri (babamın en sevdikleriydi), okyanus dalgaları arasından yükselen modern tarzda binalar, müzik notaları ve yıldızları izlememiz için babamın bizi kırsala götürdüğü geceleri hatırlatan uzay boşluğundaki gezegenler. Bunların hepsi sol köprücük kemiğim boyunca uzanan bir yazıyla, babamın bana sürekli tekrarladığı ve her şey kötü gittiğinde kendi kendime söylediğim bir mantarayla bitiyordu.

Her kilitli kapının bir anahtarı vardır.

Her sorunun bir çözümü vardır.

Onu alıp götüreren sorun dışındaki her sorunun... Şu an içinde boğuştuğumun sorun dışındaki her sorunun... Bunun düşüncesi bile neredeyse kıvrılıp gözlerimi kapatmama ve o tanıdık karanlık yere gitmeme sebep olacaktı.

Kaynayan suyun sesi beni düşüncelerimden tam zamanında kopardı. *Ayağa kalk Emi*, dedim kendi kendime.

Yataktan güçlkle kalkıp mutfağa gittim ve bir paket hazır noodle arandım. (Bu akşamki yemek maliyeti: 1\$) Yemek zulamdan bir paket makarna eksilmişti. Televizyona (ikinci el TV: 75\$) yapışmış halde hâlâ kanepede oturan Keira'ya baktım. İç çekerek noodle paketini açtım ve kaynayan suya attım.

Binanın bir yerlerinden müzik ve parti sesleri geliyordu. Tüm yerel kanallar açılış töreniyle ilgili yayınlar yapıyordu. Keira geçen senenin önemli anlarını gösteren bir kanalı açtı. Görüntü daha sonra Tokyo Dome'un* üst kısımlarında oturan ve hangi takımın neden kazanacağını hararetle tartışan beş yorumcuya döndü. Altlarında, ışıkları kısılmış arenada, elli bin kadar taraftar çığlıklar atarken spot ışıkları kırmızı ve mavi renklerde dönerek üzerlerinden geçiyordu. Tavandan altın konfetiler yağıyordu.

* Tokyo Dome: Tokyo'da yer alan, tavanı kubbe şeklinde devasa bir stadyumdur. -çn

“Hepimizin de mutabık olduğu tek şey, şimdide dek bu seneki gibi bir joker oyuncu sıralaması görmemiş olmamız!” dedi yorumculardan birisi; gürültünün içinde sesi daha iyi duyabilmek için parmağını kulağına sokmuştu. “Bir tanesi kendi yetenekleriyle çoktan şöhret oldu bile.”

Diğerleri başarıyla onaylarken ikinci yorumcu, “Evet!” diye bağırdı. Arkalarındaki ekranda bir oğlanın görüntüsü belirdi. “DJ Ren, Fransa’nın *yeraltı* müziğindeki en yeni ve en popüler isimlerden biri olarak ilk kez manşetlerde yer almıştı. Şimdiyse Warcross onu *yerüstü* bir isim yapacak!”

Yorumcular bu seneki yeni oyuncularını tartışmaya döndükleri sırada kıskançlıkla yutkundum. Her sene gizli bir komite tarafından seçilen elli kadar amatör oyuncu veya beklenmedik çıkış yapan kişi, takım seçmelerine katılmaları için aday gösterilirdi. Bana göre dünyadaki en şanslı kişilerdi bunlar. Sabıka kaydım beni bu adaylıklardan otomatik bir şekilde diskalifiye ediyordu. “Biraz da bu seneki oyunların ne kadar *izleneceğinden* bahsedelim. Sizce bu sene rekor kırar mıyız?” dedi ilk yorumcu.

“Görünüşe göre şimdiden kırdık bile,” dedi üçüncü kişi. “Geçen sene final turnuvasını toplamda üç yüz milyon izleyici seyretmişti. Üç yüz *milyon*! Bay Tanaka gurur duymuş olmalı.” Konuştuğu sırada arkadaki ekran yeniden değişerek önce Henka Games logosunu, ardından da Warcross’un yaratıcısı Hideo Tanaka’nın videosunu göstermeye başladı.

Üstünde kusursuz bir smokin, kolunda genç bir kadınla, bir hayır balosundan çıkarken görüntülediği bir videoydu. Paltosunu kadının omuzlarına örtmüştü. Yirmi bir yaşında olan birine göre fazlasıyla incelikli biriydi ve çevresinde flaşlar patlarken elimde olmadan ekrana doğru biraz eğildim. Geçen son birkaç yılda Hideo uzun boylu ve ince yapılı ergen bir dâhiden, delici bakışlara sahip zarif bir genç erkeğe dönüşmüştü. Çoğu kişi onun kişiliğini tanımlarken *nazik* diye bahsederdi. En yakınındaki kişiler dışında hiç kimse onu tam olarak tanımazdı ama dergi kapaklarında yer almadığı tek bir hafta bile yoktu; ya şu ünlüyle

ya da bununla çıkıyor ve bu da onu akla gelebilecek her listenin birinci sırasına yerleştiriyordu. En genç. En yakışıklı. En zengin. Evlilik için en uygun.

“Bu geceki açılış maçındaki seyircilerimize bir göz atalım!” diye devam etti yorumcu. Ekranda bir rakam görününce hepsi birden alkışlamaya başladı. *Beş yüz yirmi milyon*. Bu sadece açılış töreni rakamıydı. Warcross kesinlikle dünyanın en büyük organizasyonu.

Noodle kabını alıp kanepeye yerleştim ve görüntüleri izlerken yemeye başladım. Tokyo Dome’a çılgık çılgıca giren hayranlarla yapılan röportajlar yayınlanıyordu; insanlar yüzlerini bozmuşlardı ve ellerinde kendi yaptıkları posterleri taşıyorlardı. Teknik bağlantıları kontrol eden çalışanların görüntüleri geçti. Bu geceki oyuncuların fotoğraflarını ve videolarını gösteren, olimpiyatlarda yapılanlara benzer belgeseller yayınlandı. Tüm bunlardan sonra oyunların görüntüleri dönmeye başladı. İki takım, Warcross’un sonsuz sanal evreninde bir sonuç elde etmek için savaşıyordu. Kamera, tezahürat eden kalabalıktan özel kulislerinde bekleyen profesyonel oyunculara çevrildi. Bu gece hepsinin gülümsemesi kocamandı, kameraya el sallarken gözleri beklentiyle parlıyordu.

Kendimi kötü hissetmeme engel olamadım. Ben de orada olabilirdim, onlar kadar iyi olabilirdim; tabii sadece tüm gün oynayabilecek kadar zamanım ve param olsaydı. Bunu biliyordum. Fakat bunun yerine buradaydım, ufak bir kaptan hazır noodle yiyordum ve polis başka bir ödül duyurana kadar nasıl hayatta kalacağımı merak ediyordum. Mükemmel bir hayata sahip olmak nasıl bir histi acaba? Herkes tarafından sevilen bir yıldız olmak? Faturalarını zamanında ödeyebilmek ve her istediğini almak?

Keira sessizliğimizi bölerek, “Ne yapacağız Em?” diye sordu. Sesi derinden geliyordu. Ne zaman tehlikeli bir duruma girsek, sanki bizi kurtarmak benim sorumluluğummuş gibi bana bu soruyu sorardı ama bu gece ona cevap vermeyi reddederek televizyona bakmayı sürdürdüm. Şu anda toplam on üç dolarım

olduğunu göz önüne alırsak şimdiye kadarki en kötü durumumdu bu.

Arkama yaslanıp zihnimi düşüncelerimin akışına bıraktım. Ben iyi, hatta muhteşem bir hackerdım ama bir işe giremiyordum. Bunun için ya fazla genç ya da fazla suçlu bulunuyordum. Kim hüküm giymiş bir kimlik hürsuzunu işe almak isterdi ki? Bilgilerini çalabileceğinizi düşünürken aletlerini size kim tamir ettirirdi ki? Sicilinizden silinemeyen, islahevinde geçirilen dört ayın ve aldığınız iki yıl boyunca herhangi bir bilgisayara dokunmama cezasının sonucunda bu oluyordu işte. Elbette bu durum hacklediğim telefonu ve gözlüğü kullanmama engel olmuyordu ama iyi yapabileceğim gerçek işlere başvuramıyordum. Bu daireyi kiralamaya bile zar zor izin alabilmiştik. Şimdiye dek bulabildiğim tek şey ara sıra çıkan ödül avcılığı ve yarı zamanlı garsonluk işiydi, ki bu da tüm lokantalar otomatik garson almaya başladığı için yakında sona erecekti. Bunların dışında artık yapabileceklerim sanırım bir çete için çalışmak ya da bir şeyler çalmak olacaktı.

İşler o duruma gelebilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Babamın son resmini satacağım."

"Em..." diye başladı Keira ama sonra sustu. Bunun anlamsız bir teklif olduğunu o da biliyordu. Dairemizdeki her şeyi satsak bile beş yüz doları zar zor toparlayabilirdik. Bu, Bay Alsole'un bizi sokaklara atmasına engel olacak bir miktar değildi.

Midemde tanıdık bir bulantı yükselirken köprücük kemiğimdeki dövmeyle okşamak için elimi kaldırdım. *Her kilitli kapının bir anahtarı vardır.* Peki ya bu seferkinin yoksa? Ya bu seferkinden kurtulamazsam? Bu kadar parayı zamanında elde etmemin hiçbir yolu yoktu. Seçeneklerim tükenmişti. Paniğimi bastırdım, zihnimi kötü düşüncelerden arındırmaya çalıştım ve nefesimi düzene sokmak için kendimi zorladım. Bakışlarım televizyon-
dan uzaklaşarak pencereye kaydı.

Şehrin neresinde olursam olayım eski koruyucu aile evimin hangi yönde olduğunu daima biliyordum ve kendimi bıraktı-

ğımda, bu dairenin kaybolup yerine o evin karanlık, dar koridorlarının ve soyulmuş, sarı duvar kâğıtlarının geçtiğini hayal edebiliyordum. Büyük çocukların beni o koridorda kovaladığını ve bir yerlerim kanayana kadar bana vurduklarını görebiliyordum. Tahtakurularının ısırıklarını hatırlıyordum. Bayan Devitt bana vurduğunda yüzümdeki acıyı anımsıyordum. Babamın beni buradan kurtardığını hayal ederken yatağımda sessizce ağladığımı duyabiliyordum. Kaçarken tırmandığım tel örgüleri parmaklarımin ucunda hissedebiliyordum.

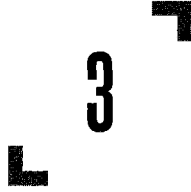
Düşün. Bunu çözebilirsin. Zihnimde inatçı, küçük bir ses yankılandı. Bu senin hayatın olmayacak. Sen sonsuza dek burada kalmaya mahkûm değilsin. Sen baban değilsin.

Televizyonda, Tokyo Dome'un ışıkları karardı. Tezahürat kuklaları sağır edici bir kükreemeye dönüştü.

"Bu geceki Warcross açılış töreninden yaptığımız oyun öncesi yayının sonuna geldik!" diye haykırdı yorumculardan biri boğuk bir sesle. Hepsi birden elleriyle zafer işareti yaptılar. "Evden izleyen seyircilerimiz, şimdi gözlüklerinizi takma ve *yılın-en-önemli-olayı* için bize katılma zamanı!"

Keira gözlüğünü çoktan takmıştı. Açılır kapanır yemek masamızın üzerinde duran gözlüğüme doğru yöneldim.

Bazı insanlar hâlâ Warcross'un aptalca bir oyun olduğunu söylüyordu. Diğerleriyse bir devrim olduğunu. Fakat benim ve diğer milyonlarcası için dertlerimizi unutmanın tek mükemmel yoluymuştu. Ödülümü kaybetmişim, ev sahibim yarın sabah yine parası için bağırıp çağırmaya gelecekti, kendimi garsonluk işine sürükleyerek götürecektim ve birkaç gün içinde gidecek hiçbir yerim olmadan kendimi sokaklarda bulacaktım... Fakat bu gece herkesle birlikte içeride olabilirdim, gözlüğümü takıp büyüünün gerçekleşmesini izleyebilirdim.

Hideo Tanaka'nın hayatımı değiştirdiği o ânı hâlâ çok net hatırlıyordum.

On bir yaşındaydım ve babam öleli sadece birkaç ay olmuştu. Koruyucu aile evinde diğer dört çocukla paylaştığım yatak odasının camına yağmur damlaları çarpıyordu. Yatakta yatıyordum ve kalkıp okula gitmek için kendimi zorlayamayacak kadar aciz hissediyordum. Bitmemiş ödevlerim battaniyelerimin üzerine yayılmıştı, gece boş sayfalara bakarken uyuyakaldığım yerde duruyorlardı hâlâ. Rüyamda evimizi görmüştüm; babam yumurta ve üzerinden şuruplar süzülen pankekler pişiriyordu, saçları hâlâ simlerle ve tutkalla parıldıyordu, yüksek sesli tanıdık kahkahası mutfağı dolduruyor ve açık penceremizden dışarı süzölüyordu. Hayalperest bakışlarla, *Bon appétit, mademoiselle!* diye sesleniyordu. Kollarını bana dolayıp saçlarımı karıştırdığında keyifle bağırıyordum.

Ardından uyanmıştım ve bu sahne yok olup yabancı, karanlık ve sessiz bir evle baş başa kalakalmıştım.

Yatakta hareket etmemiştim. Ağlamamıştım. Babamın ölümünden beri, cenazesinde dahi bir kere bile ağlamamıştım. Dö-

keçeğim gözyaşları, belki de babamın ne kadar borcu olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şokla yer değiştirmişti. Onun yıllardır internette kumar oynadığını ve borcunu ödemeye çalıştığı için hastanede hiç tedavi olmadığını öğrendiğimde yaşadığım şokla...

Bu yüzden tüm sabahı, son birkaç aydır her gün geçirdiğim gibi sessizlik ve hareketsizlikle dolu bir pusun içinde geçirmiştim. Duygular, göğsümün içindeki boşluğa dolan sisin içinde uzun süre önce kaybolmuştu. Uyanık olduğum her dakikayı boşluğa bakarak geçiriyordum. Yatak odasının duvarına, sırf taki beyaz tahtaya, dolabımın içine, tatsız tuzsuz yemek tabaklarına boş boş bakıyordum. Yazılı kâğıtlarım kırmızı mürekkep denizleri gibiydi. Midemdeki tanıdık bulantı iştahımı kaçıırıyordu. Bileklerim ve dirseklerimden kemiklerim dışarı fırlıyordu. Gözlerimin altını siyah halkalar kaplamıştı ve benim dışımda herkes bunun farkındaydı.

Hem, ben neden umursayacaktım ki? Babam ölmüştü ve çok yorgundum. Belki göğsümdeki sis büyürdü, yoğunlaşırdı, yoğunlaşırdı ve bir gün *beni* tamamen yutardı; böylece ben de ölebilirdim. Bu yüzden yatakta top gibi kıvrılıp yatmışım, pencereye vuran yağmuru ve ağacın dallarını savuran rüzgârı izlemiştim ve yine okulda olmadığımı ne zaman fark edeceklerini düşünmüştüm.

Bir hayır kurumunun eve bağışladığı ve yataklar dışında odadaki *tek* eşya olan elden düşme saatli radyo açıktı. Alarmı çaldıktan sonra diğer kızlar radyoyu kapatmaya zahmet etmemişti. Ekonominin durumu, şehirlerdeki ve kırsaldaki protestolar, polisin suçla savaşta yetersiz oluşu, Miami ve New Orleans'taki tahliyelerden bahseden haberleri isteksizce dinlemiştim.

Ardından haberler bitmişti. Bir saatlik özel yayın başlamış ve Hideo Tanaka adındaki bir oğlan hakkında konuşulmaya başlanmıştı. O zamanlar on dört yaşındaydı ve yeni yeni ön plana çıkıyordu. Program sürdükçe dikkatimi vermeye başlamıştım.

"Akıllı telefonlardan önceki dünyayı hatırlıyor musunuz?" diye sormuştu spiker. "Bir değişimin ucunda olduğumuz, tek-

nolojinin geliştiğı ama henüz yeterli olmadığı ve devrimci bir cihazın hepimizi çılgınlığa sürüklemeye yettiğı zamanı? Eh, geçen sene, on üç yaşındaki Hideo Tanaka isimli bir delikanlı hepimizi yeni bir çılgınlığa sürükledi.

“Bunu ince, metal saplı ve içeri çekilebilir kulaklıkları olan kablosuz bir gözlükle yaptı. Şundan emin olabilirsiniz, bu gözlüklerin daha önce yüzünüze devasa tuğlalar koymuşsunuz gibi görünen kocaman sanal gerçeklik gözlükleriyle hiçbir benzerliği yok. Hayır, bunlar NöroLink denilen süper ince gözlükler ve herhangi normal bir gözlüğü takar gibi kolayca takabiliyorsunuz. Stüdyomuzda son çıkan bir tanesi var...” gözlüğü takmak için duraksadı, “...ve şuna yemin edebilirim ki bu şimdiye dek denediğim en *heyecan* verici şey.”

NöroLink. Haberlerde daha önce bundan bahsedildiğini duymuştum. Şimdiyse dinlediğim bu program bunu benim için açıklıyordu.

Uzun bir süre, gerçekçi bir sanal evren yaratabilmek için dünyayı mümkün olduğunca detaylı bir biçimde betimlemek durumundaydınız. Bu çok fazla para ve emek gerektiren bir işti. Fakat efektler ne kadar iyi olursa olsun, dikkatli baktığınızda hâlâ bu evrenin gerçek olmadığını anlayabilirdiniz. Bir insanın suratından her saniye binlerce minik hareket geçerdi, bir ağacın yaprağında binlerce farklı titreşim olurdu, gerçek dünyada sanal evrende olmayan milyonlarca minik şey yaşanırdı. Zihniniz bilinçsizce tüm bunların farkında olurdu; bu yüzden tam olarak ne olduğunu söyleyemeseniz bile bir şeylerin *eksik* olduğunu bilirdiniz.

Böylece Hideo Tanaka basit bir çözüm düşünmüştü. Kusursuz gerçeklikte bir dünya yaratmak için en detaylı, en gerçekçi üç boyutlu çizimleri yapmanıza gerek yoktu.

Şadece *izleyicileri bunun gerçek olduğunu düşünmeleri için kandırmanız* gerekiyordu.

Peki tahmin edin bunu en iyi ne başarırdı? Kendi beyniniz.

Bir rüya gördüğünüzde ne kadar çılgın olursa olsun bunun gerçek olduğuna inanırız. Sanki mükemmel ses sistemi, yük-

sek çözünürlük ve 360 derece özel efektler varmış gibi olurdu. Hiçbiri de gerçekten gördüğünüz bir şey olmazdı. Beyniniz en ufak bir teknolojiye bile ihtiyaç duymadan sizin için tüm bir evreni yaratırdı.

Böylece Hideo şimdiye dek yapılmış en iyi beyin-bilgisayarı arayüzünü yarattı. Şık bir gözlüktü bu. NöroLink.

Bu gözlük, taktığınızda beyninizin görüntü ve ses olarak gerçeklikten *ayırt edilemeyen* sanal dünyalar yaratmasını sağlıyordu. Bu dünyalarda dolaştığınızı hayal edin, etkileşime geçtiğinizi, oyunlar oynadığınızı, konuştuğunuzu. Şimdiye kadarki en gerçekçi sanal Paris'te gezindiğinizi ya da Hawaii plajlarının en gerçek halinde yatıp güneşlendiğinizi. Ejderhalarla ve elflerle dolu fantastik bir dünyada uçtuğunuzu hayal edin. *Herhangi bir şeyi.*

Gözlüğün yanındaki minik düğmeye bastığınızda camlar polarize lensler gibi öne arkaya hareket ederek gerçek dünyayla sanal dünya arasında geçiş sağlıyordu. Bu gözlüğün ardından gerçek dünyaya baktığınızda sanal şeylerin, gerçek nesnelerin ya da yerlerin üzerinde uçuştüğünü görebiliyordunuz. Sokağınızın üzerinde uçan ejderhalar gibi. Mağazaların, restoranların ya da insanların isimleri gibi.

Bu gözlüklerin ne kadar havalı olduğunu kanıtlamak için Hideo her gözlükle beraber gelen bir oyunu tasarlamıştı. Bu oyuna Warcross adını vermişti.

Warcross oldukça basitti: Birbiriyle savaşan iki takım vardı. Her takım kendi Cevher'ini (parlak bir taş) kaybetmeden diğer takımını ele geçirmeye çalışıyordu. Bu oyunu muhteşem yapansa savaşların yapıldığı sanal dünyalardı; her biri o kadar gerçekçiydi ki gözlüğünüzü taktığınız anda o dünyanın tam ortasına düşmüş gibi oluyordunuz.

Radio programı devam ettikçe Hideo'nun Londra'da doğduğunu, Tokyo'da büyüdüğünü ve on bir yaşındayken kod yazmayı kendi kendine öğrendiğini dinledim. *Benim yaşımdayken.* Bundan kısa süre sonra nörolog annesinin yardımıyla babasının bilgisayar tamir dükkânında ilk NöroLink gözlüğünü yapmıştı.

Ailesi bin gözlük için ona sermaye bulmada yardımcı olmuştu ve Hideo da gözlükleri insanlara yollamaya başlamıştı. Bin sipariş bir gecede yüz bine dönüşmüştü. Ardından milyona, on milyona, yüz milyona. Yatırımcılar baş döndürücü tekliflerle geliyorlardı. Patent davaları havada uçuşuyordu. Eleştirmenler NöroLink'in günlük yaşamı, seyahatleri, ilaçları, orduyu, eğitimi nasıl değiştireceğini tartışıyorlardı. Geçen yazın en popüler parçası Frankie Dena'nın pop şarkısı "Link Up" olmuştu.

Herkes ama *herkes* Warcross oynuyordu. Bazıları yoğun biçimde, takımlar oluşturarak ve saatlerce savaşıyor oynuyordu. Diğerleri sadece sanal bir plajda uzanıp yatıyor ya da sanal safarilere çıkıyordu. Kimisi de gerçek dünyada yürürken gözlüğünü takıyor ve sanal yavru kaplanlarıyla hava atıp caddeleri sevdikleri ünlülerle dolduruyorlardı.

İnsanlar nasıl oynarsa oynasın bu bir yaşam biçimi haline gelmişti.

Bakışlarım radyodan, battanierimin üzerine yayılmış ödevlerime kaymıştı. Hideo'nun hikâyesi sisi delip içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Benden sadece üç yaş büyük bir oğlan nasıl olur da tüm dünyayı kasıp kavururdu? Program bitip müzik başlayana dek orada yatmış, ardından yavaş yavaş doğrulup ödevlerimden birine uzanmıştım.

Bilgisayar Bilimine Giriş dersimin ödeviydi bu. İlk soru basit, üç satırlık bir kodun içindeki hatayı bulmaktı. Soruyu incelerken on bir yaşındaki Hideo'yu benimle aynı durumda hayal etmiştim. O burada yatıp boşluğa gözünü dikip bakmazdı. Bunu, sonra diğerini ve sonra diğerini çözerdi.

Bu düşünce, babamın yatağında oturduğu ve bana bir derginin arkasındaki bulmacayı gösterdiği günü hatırlatmıştı. Bulmaca birbirinin aynısı görünen iki çizimdi ve okurların bu iki resim arasındaki farkı bulmalarını istiyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup babama, *bu hileli bir soru*, dediğimi hatırlıyorum. Gözlerimi kısıp resmin her köşesine bakmıştım. *Bu iki çizim tamamen aynı.*

Babam bana çarpık bir gülümsemeyle bakıp gözlüğünü düzeltmişti. Sabahleyin kumaşlarıyla yaptığı deneylerden kalan boya ve tutkal parçaları hâlâ saçlarına yapışık. Yapışmış tutamları kesmesine daha sonra yardım edecektim. *Daha yakından bak, demişti. Kulağının arkasındaki kurşunkalemi almış ve resmin üzerinden süpürürcesine geçirmişti. Duvara asılı bir resmi düşün. Hiçbir alet kullanmadan resmin eğik olduğunu yine de anlayabilirsin, çok az eğik olsa bile. Sana bir şeyler yanlışmış gibi hissettirir. Değil mi?*

Kaşlarımı çatıp başımı sallamıştım. *Evet, sanırım öyle.*

İnsanlar *böyle şeylere* şaşırtıcı derecede hassastır. Boya lekeli parmaklarıyla resmi yeniden işaret etmişti. *Bir şeyin tamamına bakmayı öğrenmelisin. Yalnızca bir parçasına değil. Arkasına yaslanmıştı. Gözlerini rahatlat. Bir seferde tüm resme bak.*

Dediğini yapıp arkamā yaslanmış ve gözlerimi rahatlatmıştım. İşte ondan sonra nihayet farkı bulabilmişim, resimlerden birindeki minik işareti. Heyecanla gösterip, "İşte!" diye bağır-mıştım.

Babam bana gülümsemişti. *Gördün mü, demişti. Her kilitli kapının bir anahtarı vardır, Emi.*

Ödev kâğıdıma baktığımda babamın sözleri zihnimde tekrar tekrar dönmüştü. Ardından onun söylediğini yapmıştım. Arkama yaslanmış ve kodun tamamına tek seferde bakmıştım. Tıpkı bir tabloymuş gibi. Tıpkı ilgi çekici noktasını aramış gibi.

Neredeyse anında hatayı görmüştüm. Okulun verdiği bilgi-sayarına uzanıp açmış ve doğru kodu yazmıştım.

İşe yaramıştı. Ekranımda *Selam Dünya!* yazıyordu.

Bugün bile o anda neler hissettiğimi tam olarak tarif edemedim. Ekranda çözümümün işe yaradığını, çalıştığını görmeyi. Bir kodun içine üç satır yazmakla bir makineye *tam olarak* istediğim şeyi yaptıracak güce sahip olduğumu fark etmemi...

Zihnimdeki çarklar yasımdan ötürü hâlâ paslı olsa da yenisinden dönmeye başlamıştı. Başka bir problem için yalvarıyorlardı. İkinciye de çözmüştüm. Ardından üçüncüyü. Çözmeye devam etmişim, gittikçe hızlanıyordum ve en sonunda yalnızca ödev

kâğıdımdakileri değil, soru kitabımdaki tüm problemleri çözmüştüm. Göğsümdeki sis dağılmış, ardında ılık, atan bir kalp bırakmıştı.

Eğer bu problemleri çözersem o zaman bir şeyleri kontrol edebilirdim ve eğer bir şeyleri kontrol edebilirsem çözemediğim tek problem için, kurtarmayı başaramadığım tek kişi için kendimi affedebilirdim. Herkesin kendi zihnindeki karanlıktan kaçma yolu farklıydı. Ben de benimkinin bu olduğunu öğrenmiştim.

O gece aylar sonra ilk kez akşam yemeğimi bitirmiştim. Sonraki gün, ondan sonraki ve ondan sonraki günler de. Ta ki kodlama, Warcross, NöroLink hakkında beynimin alabileceği her şeyi öğrenmek için tüm enerjimi verebileceğim hale gelene kadar.

Hideo Tanaka'ya gelince... O günden sonra dünyanın geri kalanı gibi ben de ona takıntılı olmuştum. Sanki sihirden oluşmuş gibi, sanki her an yeni bir devrim yaratabilirmiş gibi onu izlerken gözümü bile kırpmaya korkardım.

Gözlüğüm eski ve ikinci eldi, birkaç nesil gerideydi ama iyi çalışıyordu. Gözlüğü taktım, kulağıma rahatça uyan kulaklığım dışarıdaki trafik ve üst kattan gelen ayak seslerini bastırdı. Sıradan dairemiz ve bununla birlikte tüm endişelerim, karanlık ve sessizlikle yer değiştirdi. Gerçek dünyayı bir süreliğine de olsa arkamda bırakmanın rahatlığıyla nefesimi verdim. Kısa süre sonra görüşüm neon mavi renkle doldu ve kendimi bir dağın üstünde dikilirken, gerçeğinin aynısı olan sanal Tokyo'nun ışıklarına tepeden bakarken buldum. Bir simülasyonun içinde olduğuma dair tek kanıt, görüşümün merkezinde beliren şeffaf kutucuktu.

Yeniden hoş geldiniz, [geçersiz]

Seviye 24 | Ç 430

Ardından bu iki satır yok oldu. Adım elbette ki [geçersiz] değildi. Hacklediğim hesabımda isimsiz bir oyuncu olarak dolaşıyordum. Karşıma çıkan diğer oyuncular beni o anda tesadüfen beliren sıradan isimlerle görüyordu.

Arkama baktığımda kişiselleştirilmiş odanın, Warcross logosunun birçok çeşidiyle süslendiğini gördüm. Normalde bu odanın bir tur oyun oynamaya ya da diğer insanların oyunlarını seyretmeye yarayan iki kapısı olurdu. Bugünse üçüncü bir kapı eklenmişti ve üzerinde şu yazıyordu:

Warcross Açılış Töreni Oyunu

Canlı

Gerçek dünyada parmaklarımı masanın üzerinde tıklattım. Bunu yaptığımda gözlüğüm parmak hareketlerimi algıladı ve sanal bir klavye ortaya çıktı. Oyuncu dizininde Keira'nın adını arattım. Onu kısa sürede bulup bağlantı kurdum ve birkaç saniye sonra davetimi kabul ederek yanımda belirdi. Benim gibi (ve diğer oyuncuların çoğu gibi) o da avatarını kendisinin en harika versiyonu şeklinde tasarlamıştı ve satın aldığı parıldayan bir zırh, bir çift boynuz gibi birkaç oyun eşyasıyla süslemişti.

"Hadi içeri dalalım," dedi.

Öne ilerledim ve elimi uzatıp üçüncü kapıyı açtım. Kendimi parlak bir ışığın içinde buldum. Gözlerimi kıstım ve görünmez izleyicilerin haykırırları her şeyi yutarken kalbim tanıdık bir heyecanla hızlandı. Kulaklığında bir müzik çalmaya başladı. Kendimi havada süzülen ve sanki milyonlarcası varmış gibi görünen adacıklardan birinin üzerinde dikilirken buldum, şimdiye dek gördüğüm en güzel vadiye tepeden bakıyordum.

Geniş bir alana yayılan yemyeşil çayır, tepeleri bitki örtüsüyle kaplı pürüzsüz, sarp kayalıklarla ve dik uçurumlarla çevrelenmiş kristal maviliğinde bir göle doğru uzanıyordu. Kayaların yanından gürleyen şelaleler akıyordu. Daha dikkatli baktığımda kayaların altında devasa heykeller olduğunu fark ettim; her biri eski turnuvaların şampiyonlarına benzetilerek yontulmuştu. Güneş ışınları vadinin üstünde dans ediyor, yukarıda süzülen adaların yarattığı gölgeleri ve düzlüğü ışıkla boyuyordu; beyaz kuş sürüleri altımızdaki oluşumu çığlıklarıyla dolduruyordu.

Kayalıkların üzerindeki bir şatonun kuleleri, uzaktaki sisin içinde belli belirsiz görünüyordu. Daha uzaklarda, ufka doğru, kedi balıklarına benzeyen heybetli yaratıklar okyanusun üzerinde süzülüyordu. Orada gökyüzü siyahtı ve bulutların arasından şimşekler çakıyordu. Sanki havadaki elektriği hissetmişim gibi ürperdim.

Bu seviye için seçilen epik parçalar bile alışılmışın dışındaydı; orkestranın yaylı çalgılarıyla yoğun davullarından yayılan müzik kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Tüm vadinin üzerinde, hepsini bastıran bir ses yankılandı. *"Warcross Açılış Töreni Oyunu'na Hoş Geldiniz."*

Hafif bir *ding* sesi duydum ve gözlerimin önüne şeffaf bir kutucuk açıldı:

Açılış Törenine Giriş Yapıldı!

+150 Puan. Günlük Skor: +150

Seviye 24 | 580

Ardından kutucuk kayboldu. Açılış oyununu seyretmemin ödülü 150 puandı ve bu doğruca seviyeme eklenecekti... ama tabii ki Warcross'un bu versiyonunu hacklediğim için böyle bir şey olmayacaktı. Çok kötüydü. Eğer normal bir kişi gibi oynasaydım şimdiye dek 90 ya da daha üstü bir seviyede olacaktım. Fakat hâlâ 24. seviyedeydim.

"Bunu her seferinde daha iyi yapıyorlar, değil mi?" Keira'nın sesini duyunca gözlerimi kırıştırdım. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Gülümsedim ve ardından derin bir nefes alıp kollarımı yanlara açtım. Havada süzülen adadan aşağı atladım... ve uçtum.

Beynim, yerden yüzlerce metre yukarıda, havada olduğuma gerçekten inandığından midem hop etti. Çimenliğin üzerinde süzülürken müziğin de kışkırtmasıyla sevinçle haykırdım. Resmi yarışmacılar için bazı kısıtlamalar vardı; bazı evrenlerde oyunculara etrafta uçmaya ya da suyun altında yüzmeye izin ve-

rilirken, diğerlerinde yerçekimine uymak zorundaydılar. Fakat izleyiciler manzaranın etrafında istedikleri gibi dolaşmakta özgürdü. Alanı herhangi bir şekilde değiştirmemizi ya da oyunculara müdahale etmemizi engellemişlerdi. Aynı zamanda oyuncular da bizi görmüyordu. Hakemlerin sesi dışında bizim sadece tezahüratımızı ya da yuhalamalarımızı duyuyorlardı.

Uçan adaların etrafından hayalet gibi süzıldüm, sert bir açıyla dönerek yerden artık daha fazla uzaklaşamayacağım noktaya gelene dek hızla yükseldim. Ardından döndüm ve bir meteor gibi hızla dalış yaptım. Sonunda uçan adalardan birinin üzerinde durduğumda, seyircilerin tezahüratının yanında oyun yorumcularının sesi sanki onları radyodan dinliyormuşum gibi kulaklığımdan duyulmaya başladı.

“Açılış Töreni Oyunu zamanı!” diye haykırdı bir tanesi. “Gerçek turnuvaların sezonu başlamadan önce Yıldızlar Karması performanslarını izlemek için bu gece burada toplandık. Uzak köşede Asher Wing kaptanlığında Alfa Takımı yer alıyor! Yakın köşedeysen Penn Wachowski kaptanlığında yarışan Beta Takımı bulunuyor!”

Oyuncular sonunda ortaya çıktı ve uçan ada topluluğunun iki ucuna dağıldı.

Benim desteklediğim Alfa Takımı adaların en uzak ucundaydı. Onları daha iyi görebilmek için Keira’dan uçarak uzaklaşıp o tarafa yöneldim.

Resmi ve profesyonel Warcross oyuncularının avatarları için bazı kurallar vardı: Oyuncuların sanal görüntüleri mutlaka gerçek görünüşleri gibi olmalıydı, diğer sıradan kullanıcıların sahip olduğu çılgın kişiselleştirilme eşyaları yasaktı ve takım üyelerinin hepsi mutlaka aynı rengi giymek zorundaydı. Alfa Takımı’nın rengi maviydi. Jena’yı gördüm; sapsarı saçları ve yağsız, kaslı vücuduyla Warcross zırhının içindeydi. Zırhın ejderha pullarına benzer dokusu oyundaki seviyesiyle uyumluydu. En genç oyunculardan biriydi, benim gibi o da on sekiz yaşındaydı ve İrlandalıydı. Onu izlediğim sırada saçlarını omuzlarından geriye

attı ve ellerini kalçalarına koydu. Gümüş kol korumalıkları ve bacaklarına bağlanmış birbirinin eşi bıçakları güneşte parıltıydı. Seyirciler onaylarcasına çılgık attı.

Hemen yanında süzülen adada Max duruyordu. Max bir milyonerin oğluydu ve Harvard mezunuydu. Warcross'taki pozisyonu Savaşçı'ydı; görevi Cevher'i almaya çalışmak yerine açıkça belli olan kasları ve gücüyle diğerlerini devirmektir. Yirmi sekiz yaşındaydı ve bu seneki turnuvarın en yaşlı oyuncusuydu. Omuz zırhı devasaydı ve ağır görünüşlüydü, o kadar parlaktı ki gökyüzünü yansıtıyor ve koyu teninin üzerinde keskin bir kontrast yaratıyordu.

Ve işte takım kaptanı Asher da oradaydı, benim uçtuğum yerin en uzağında duruyordu. Başlarda aktör ve dublör Daniel Batu Wing'in küçük kardışı olarak tanınmıştı ama şimdi Warcross sayesinde kendine ait bir şöhreti vardı. Gür, kahverengi saçları o kadar açık renkti ki neredeyse sarışın gibi görünüyordu. Gözleri, altındaki sanal gölle aynı renkte neşeli bir maviydi. Koyu safir mavisi zırhı, çelik omuzluklarla ve kollarıyla bacaklarını saran deri kayışlarla tamamlanmıştı.

Küstahça sırtıp kollarını göğsünde kavuşturarak bağırdığında, oyun alanının diğer ucundaki rakip takıma meydan okudu ve izleyiciler çılgına döndü. Görüşümü Tokyo Dome'daki seyircileri görececek şekilde değiştirdiğimde adını haykırdıklarını ve ellerindeki parlayan sopaları çılgınca salladıklarını gördüm. Hayranların ellerindeki pankartlarda EVLEN BENİMLE ASHER!!! yazıyordu. Asher sadece takım arkadaşlarının duyabileceği güvenli hattan bir şeyler söyledi. Başının tepesinde parıltıyan mavi bir mücevher süzülüyordu. Bu kendi takımının Cevher'i idi.

Oyunun sunucusu sportmenlik ve onurlu bir oyunla ilgili bir şeyler okuyarak resmi oyun öncesi ritüeline başladı. Sunucu kadının bunu okumaya devam ettiği sırada dikkatim Beta Takımı'na kaydı. Kırmızı zırhlar kuşanmışlardı; tabii ki böyle olacaktı çünkü her yıl yapılan açılış oyunundaki takımlar daima kırmızıya

karşı maviydi. Beta kaptanı Penn'in tepesinde kıvılcımlar saçan kırmızı bir Cevher uçuşuyordu. Asher'la birbirlerine sırttıklalarında seyircilerden gelen bağrışlar bir oktav daha yükseldi.

Kulaklığımdan dinlediğim sunucu, konuşmasını yeni izleyiciler olabilir diye artık standart hale gelmiş hatırlatmayı yaparak bitirdi. "Takımlar, sadece tek bir hedefiniz olduğunu unutmayın! Rakibinizin Cevher'ini onlar sizinkini almadan önce ele geçirin!"

Her oyuncu sağ yumruğunu havaya kaldırdı ve ardından kuralları anladıklarının standart bir göstergesi olarak göğüslerine iki kere vurdu. Sanki her şey birden donmuş gibi anlık bir duraksama oldu.

"Oyun!" diye bağırdı sunucu. Seyirciler hep birlikte haykırdı: "Hazır ol! Savaş!"

Görünmez seyircilerin kükremesiyle yer yerinden oynadı ve gökteki bulutlar süratle yer değiştirmeye başladı. Ufku karartan fırtına korkutucu bir hızla bize doğru geliyordu, her geçen saniye şimşekler bize daha da yaklaşıyordu. Her Warcross evreninde olduğu gibi oyunlar her seferinde gittikçe zorlaşıyordu.

Aynı anda parlak renkli bilyeler ortaya çıktı ve adaların üzerinde süzölmeye başladı. Bu nesneler güçlendiricilerdi; süper hız, kısa süre uçabilmek için kanatlar, düşman saldırısından korunmaya yarayan kalkanlar gibi geçici güçler kazandırır. Oyun esnasında beliren düzinelerce farklı güçlendirici olabiliyordu ve sürekli bunlara yenileri ekleniyordu. Düşük seviye güçlendiriciler (biraz daha yükseğe zıplamanıza yarayanlar gibi) oldukça fazla bulunuyordu. Şu anda bana yakın adaların üstünde uçan üç tanesini görebiliyordum. Fakat yüksek seviye güçlendiriciler (mesela tüm oyun boyunca uçmanızı sağlayanlar gibi) oldukça nadir oldurdu ve yakalaması çok güçtü. Bazı güçlendiriciler o kadar değerli olurdu ki takımlar bir oyuncularını oyun boyunca o güçlendiricinin peşinden gönderirlerdi.

Güçlendiriciler Warcross sevenler arasında da parasal olarak oldukça değerli olabiliyordu. Normal oyunlarda, topladığınız kullanılmamış güçlendiricileri oyuncu envanterinde saklayabili-

yordunuz. Bunları diğer oyunculara satabilir ya da takas edebilirsiniz. Değerli güçlendiriciler binlerce çipe satılabilirdi.

Warcross o kadar iyi programlanmıştı ki şimdiye dek bir güçlendirici çalmayı denememiştim ama son zamanlarda bulduğum bir güvenlik açığı sayesinde kullanıcının hesabındaki bir güçlendiriciyi o kişi *tam kullanmak üzereyken* alabilirdim.

Satmak için bunlardan yeteri kadar aşırıysam elime kaç para geçer diye düşünüp etrafıma bakınırken buldum kendimi. Fakat bunların hiçbiri pek değerli değildi. Şurada elli çip vardı, bir başkası otuz çipti. Şimdiye kadarki en büyük açılış oyununu hackleme riskini almaya değmezdi. Sicilime işlenecek başka bir kayda da kesinlikle değmezdi.

“Oyurun ilk hareketini Asher yapıyor!” diyen yorumcunun sesi kulaklarımda çınladı. “Jena’ya bazı talimatlar veriyor. Bir güçlendirici yakalama görevi.”

Asher gerçekten de bir şeyi herkesten önce fark etmişti. Önce Jena’ya baktı, ardından koluyla gölün diğer ucunda yükselen bir kayanın üzerinde süzülen bilyeyi işaret etti. Kız tereddüt bile etmedi. Anında uçan adasından aşağı atladı ve bir diğerine zıplayarak kayaya doğru hızla gitmeye başladı. Üzerinden zıplayıp ardında bıraktığı adalar parçalara ayrılıyordu.

“Asher’in gözüne bir şey takıldı!” diye araya girdi diğer yorumcu. “Takım arkadaşlarından birini uzaklaştırmak ondan çok şey götürür.”

Aynı anda Asher ve Savaşçısı Max öne atıldı. Diğer takım ava çoktan başlamıştı ve onlara doğru süratle yaklaşıyordu. Ne zaman bir oyuncu bir adadan diğerine atlasa geride bıraktığı adacık paramparça oluyordu. Hepsi de adımlarını akıllıca seçmek zorundaydı. Asher ve Max tek bir vücut gibi hareket ediyordu, dikkatleri Penn’in üstünde yoğunlaşmıştı. İkisi iki taraftan ona saldıracaktı.

Boynumu uzaktaki nesnenin yönüne doğru çevirerek Asher’in dikkatini nasıl bir güçlendiricinin çektiğini görmeye çalıştım. Görüşümü yakınlaştırdım. Güçlendirici mermer bir bil-

yeydi ve o kadar kırmızıydı ki sanki kana batırılmış gibi görünüyordu.

Ben tam şaşkınlıkla içimi çekerken yorumcu da, "Ani Ölüm!" diye bağırdı.

Gerçekten de oldukça nadir bir güçlendiriciydi. Ani Ölüm, seçtiğiniz bir oyuncuyu oyunun sonuna kadar dondururdu ve takım arkadaşlarının işine yaramaz hale getirirdi. Şimdiye dek resmi turnuvalarda sadece birkaç kez görmenin dışında normal Warcraft maçlarında bu güçlendiriciye hiç rastlamamıştım.

En az beş bin, hatta belki *on beş bin* dolar değerinde olmalıydı.

Max tüm o heybetine rağmen Asher'dan daha hızlıydı. Penn'e ilk ulaşan o oldu ve ardından rakibinin başının üzerindeki kırmızı Cevher'i almak için öne atıldı. Penn tam zamanında eğilerek kaçtı. İkisnin üzerinde durduğu ada çatlamaya başladı, onları uzun süre taşımayacaktı ve Penn en yakındaki adaya zıpladı. Fakat Max o daha zıplayamadan Penn'in kolunu kavradı ve bir kükremeye oğlanı sırtüstü düşürdü. Penn aşağı düşmeye başladı. Aşağıdaki göle dalmadan hemen önce bir adanın ucunu yakalamayı başardı. Orada sallanırken bir anlığına çaresiz ve sersemlemiş görünüyordu. Max'in darbesiyle düşmeye başlayan yaşam göstergesiyle izleyiciler âdeta kükredti.

Penn Wachowski | Beta Takımı

Yaşam: - 35%

Şimdi Asher da mücadeleye katılmıştı. Kendi adası parçalanırken aşağı atladı ve Penn'in tutunduğu adaya mükemmel bir iniş yaptı. Çarpışmanın etkisiyle ada sarsıldı. Asher eğildi ve aldığı son darbeden henüz iyileşmemiş Penn'i ensesinden yakalayarak yeri çatlatarak şekilde toprağın üzerine çarptı. Saldırısı esnasında Asher'dan halka şeklinde mavi bir ışık patlaması yayıldı.

Görünmez seyirciler çılglık atarken yorumcu, “Penn yenilmek üzere! Eğer takımının Cevher’ini koruyamazsa Asher bu oyunu erkenden bitirecek...” diye bağırdı.

Penn bir elini bırakarak Asher ölümcül darbesini indirmeden hemen önce üzerine Şimşek güçlendiricisini attı. Kör edici bir ışık patlaması bir anlığına Asher’ı içine aldı. Ellerini kaldırarak kendini korumaya çalışması boşunaydı çünkü geç kalmıştı ve güçlendirici beş saniye boyunca Asher’ı kör etti. Yaşam göstergesi yüzde yirmi düştü. Penn, Asher’ın Cevher’ine doğru hamle yaptı. Son anda Max kendi Cevher’ini yakalayarak kurtardı. Cevher şimdi onun tepesinde süzülüyordu.

Kalabalıktan tezahürat ve yuhalamalar yükseliyordu. Ben de onlara katıldım ama dikkatim sürekli Ani Ölüm güçlendiricisine kayıp duruyordu.

Sakin bunu yapma.

Yorumcu, “Betalardan kurnaz bir girişim! Penn savunması üzerinde çalışmış olmalı!” diye bağırırdı sesleri bastırarak. O konuştuğu sırada fırtına bulutları en sonunda bize kadar ulaştı ve tepemizdeki güneş kayboldu. “Bir anlığına Kento’nun izini kaybettik ama görünüşe göre şimdi Jena’nın izini sürüyor. İkisi de Ani Ölüm güçlendiricisinin peşinde.”

Üstümüzden sert bir rüzgâr geçti. Rüzgârın şiddetiyle adalar havada sallandı. İri taneli bir yağmur başladığında kayganlaşan adaların üzerinde durmak zorlaşmıştı.

Dikkatimi kayanın üzerinde süzülen güçlendiriciye doğru hızla yaklaşan ve iki küçük, parlak figür gibi görünen Jena’yla Kento’ya çevirdim. Ardından adaların üzerinden atlayıp onların olduğu yöne doğru uçmaya başladım. Kısa süre sonra kan kırmı-

zısı Ani Ölüm'ün yanında uçuyor ve Jena'yla Kento'nun güçlendirici için hamle yapmasını izliyordum.

Güçlendiriciye odaklandım. Teorik olarak, eğer Jena ya da Kento ellerini Ani Ölüm'ün üzerine koyarlarsa onların oyuncu hesaplarını hackleyebilirdim. O zaman Ani Ölüm'ü hesaplarından çalabilir, sonra da satabilirdim.

On beş bin dolar.

Elimde olmadan heyecandan başım döndü. Bu işe yarar mıydı? Normal bir Warcross oyununu bile şimdiye dek hiç hacklememişken resmi şampiyonluk turnuvasını hacklemek? Daha önce hiç duyulmamış bir şeydi. Normal Warcross'ta yaptığım gibi hesaplarına aynı yolla girip giremeyeceğimi bile bilmiyordum. Hacklemem hiçbir işe yaramayabilirdi.

Eğer yakalanırsam tutuklanırdım ve bir yetişkin olarak ceza alırdım.

Yasaları çiğnemek babamın ölümünü hızlandırmıştı. Benim yaşamımı da kesinlikle kolaylaştırmamıştı.

Olduğum yerde dikildim, kararsızdım, boğazım kurumuştu.

Ya *gerçekten* başarıyla çalabilirsem? Bu sadece oyundaki bir güçlendiriciydi, kimseye zarar vermiyordum. Şimdiye dek bunun gibi bir arenada Warcross hackleme bilgilerimi test etmemiştim ama ya işe yararsa? Bunu binlerce dolara satabilirdim. O parayı acilen alır ve Bay Alsole'a vererek borçlarımı öderdim. Beni kurtarabilirdi ve bunu asla tekrarlamazdım.

Bu baştan çıkarıcı düşünce içimi kemiriyordu ve babamın her seferinde çevrimiçi olduğunda *sadece bir bahis daha*, diye mi düşündüğünü merak ettim.

Sadece bir bahis daha. *Sadece bu seferlik.*

Güçlendiriciye ilk Jena uzandı. Kento onunla mücadeleye girişmeden önce, sadece güçlendiriciyi uçurumun tepesinden atacak kadar vakti oldu.

Eğer şimdi bir karar vermezsem çok geç olacaktı.

Düşünmeden harekete geçtim. Parmaklarım masamın üzerinde çılgınca hareket ediyordu. Bir oyuncu dizini açtım ve

Jena'nın profilini arattım. Bu arada Jena, Kento'yu üzerinden attı ve mükemmel bir yay çizerek göle doğru dalışa geçti. Tepemizde kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu.

En sonunda Jena'nın ismini buldum. Harekete geçmek için sadece birkaç saniyem vardı. *Sakin yapma*. Fakat çoktan başlamıştım. Kızın tüm sanal varlıklarının envanteri önümde belirdi. Hesabındaki yepyeni, parlak ve kıpkırmızı Ani Ölüm güçlendiricisini bulana dek ekranı kaydurdım.

Warcross güvenliğinde şimdiye dek bulduğum tek zayıflık, bir kullanıcı bir eşyayı tam kullanmak üzereyken oluşan minik hataydı. Eşya, hesaptan oyunun içine geçip kullanıldığında savunmasız olduğu kısa bir saniye oluyordu.

Parmaklarım titredi. Jena hemen önümde yeni Ani Ölüm güçlendiricisine uzandı. Envanterinin içindeki eşyanın hızlıca altın rengi parıldadığını gördüm. Şu an benim tek şansımды. Nefesimi tuttum, bekledim, *sakin yapma* ve güçlendirici Jena'nın elleri arasından ayrıldığı anda tek bir komut yazdım.

Vücudumdan bir karıncalanma geçti. Donakaldım. Aslında oyundaki herkes donakalmış gibi görünüyordu.

Fakat sonra Asher'in doğruca bana baktığını fark ettim. Sanki beni görebiliyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. *Bu imkânsız. Ben seyircilerin arasındayım*. Fakat Jena da bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. İşte tam o anda Ani Ölüm güçlendiricisinin resmi olarak benim hesabımda olduğunu fark ettim. Görüşümün tam altındaki envanterimin içindeydi.

Başarmıştım. Hacklemem işe yaramıştı.

Fakat güçlendiriciyi başarıyla ele geçirmem her nasılsa beni turnuvanın içine sızdırmıştı.

Bir hakemin düdüğü çevremizde yankılandı. Seyircilerin tezahüratı şaşkınlıkla dolu fısıltılara dönüştü. Aniden ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde kalakaldım. Çılgın gibi başka bir komut yazmaya ve yeniden seyircilerin içine dönmeye çalıştım ama işe yaramadı.

Herkes, oyuncular, yorumcular, milyonlarca seyirci, beni görebiliyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Asher.

Ona sadece boş boş baktım, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Her yeri kırmızı bir ışık kapladı ve her yönden mekanik bir ses yankılandı. "Mola zamanı," dedi ses. "Sistem arızası."

Ekranım aniden karanlığa büründü. Oyundan atılmışım ve başladığım odaya geri dönmüş, Tokyo'nun sanal manzarasına bakıyordum. Odadaki tüm kapılar yok olmuştu. Ani Ölüm güçlendiricisi hâlâ envanterimde parlıyordu.

Fakat güçlendiriciye uzandığım anda yok oldu. Envanterimden silmişlerdi.

Gözlüğümü hışımla çıkardım. Ardından arkama yaslandım ve dairemizin içine deli gibi bakınmaya başladım. Karşımda oturan Keira'ya gözüm kaydı. O da gözlüğünü çıkarmıştı ve Jena'nın yüzünde gördüğümün aynısı bir şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Em," diye fısıldadı. "Ne yaptın sen?"

"Ben..." diye kekeledim ve sustum. Jena'nın hesabına girmele oluşan bir şey benim anonimliğimi yok etmişti. Açığa çıkmıştım. Bakışlarımı masaya indirdim. Kalbim gümbürdüyordu.

Keira öne doğru eğildi. "Seni oyunun içinde görebildim," dedi. "Em... Asher seninle *konuşt*u. Seni görebiliyordu. Herkes seni görebiliyordu. Adını, yüzünü ve her şeyi gördüler." Ellerini şaşkınlıkla kaldırdı. "Oyuna glitchle sızdın!"

Kendimi nasıl bir belaya bulaştırdığım hakkında en ufak bir fikri yoktu, bunun sadece basit bir hata olduğunu sanıyordu. Yükselen paniğimin altında derin bir pişmanlık da vardı. Henka Games'in bir hackerı yakaladığında ne yaptığını bilmiyordum ama beni oyundan engelleyeceklerine emindim. Bunun için mahkemeye çıkacaktım. "Üzgünüm," dedim sersemlikle. "Belki... belki bunu fazla bir sorun haline getirmezler..."

* (İng.) Glitch, elektronik programlarda oluşan hata veya kırılmaya verilen ad. -yhn

Sesim canlılığını yitirdi. Keira uzun bir nefes verdi ve arkasına yaslandı. İkimiz de bir müddet konuşmadık. Warcross'un içine o kadar daldıktan sonra evdeki sessizlik bunaltıcıydı.

"Sen akıllı kızsın Em," dedi Keira en sonunda. Gözlerime baktı. "Ama bu sefer içimde, hiç de öyle olmayacağına dair bir his var."

Ve işte tam o anda telefonum çaldı.

Çıkan sesle ikimiz de yerimizden sıçradık. Telefonuma yan gözle baktığımda ekranda *Bilinmeyen Numara* yazdığını gördüm.

Gözleri benimkiler kadar kocaman açılmış Keira, “Telefona cevap vermeyecek misin?” diye sordu. Telefona bakarak başımı hayır dercesine salladım sadece. Sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca olduğum yerde kıpırdamadan oturdum ve nihayet telefon sustu.

Hemen ardından yine çalmaya başladı. *Bilinmeyen Numara*.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Telefonun sesini kısıtım ve görmemek için kanepeye fırlattım. Sessizliğin içinde, kamburumu çıkarıp sandalyeme çöktüm ve Keira’nın şaşkın bakışlarından kaçındım.

Arayan kişi polis olmalıydı. Eğer telefonu açmazsam beni şimdi tutuklamaya gelirler miydi? Henka Games beni dava eder miydi? Yarım milyar insanın izlediği ve milyonlarca dolarlık sponsorlukların döndüğü bir oyunu yarıda kestiğim aklıma geldi. Oyun stüdyosu, diğer avcılarının beni yakalaması için başıma ödül koyar mıydı? Aslında şu anda bile bir uyarı mesajı yayınlamış olabilirlerdi ve şehrin her yerindeki avcılar beni yakalama

hevesiyle motorlarına atlıyor ya da arabalarına biniyor olabilirdi. Titreyen ellerimi kucağımda sıkıca birleştirdim.

Kaçabilirdim. Kaçmalıydim. İlk treni yakalardım ve her şey yatışana dek şehirden uzak kalırdım ama bu imkânsız düşünce-
nin karşısında yüzümü buruşturdum. Kaçacak olsaydım nereye gidebilirdim ki? Sadece on üç dolarla ne kadar uzağa gidebilirdim? Eğer beni yakalarlarsa (*yakalarlarsa diyorum yakaladıklarında değil*) bu sadece suçumu daha kötü bir hale getirirdi. Burada kalmam benim için çok daha güvenli olabilirdi.

Keira kanepenin yanına gitti. "Hâlâ çalışıyor Em."

"O zaman ona bakıp durmayı bırak," diye terslendim. Sesim istemeden de olsa sert çıkmıştı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, keyfin bilir. Ne istersen onu yap." Başka bir şey söylemeden arkasını dönerek yatağına yürüdü. Gözlerimi kapadım, başımı ellerimin arasına aldım ve masaya yaslandım. Odadaki sessizlik bunaltıcıydı ve her ne kadar telefonun sesini duyamıyor olsam da onu *hissede biliyordum*, hâlâ çaldığını biliyordum. Her an birisi kapımızı yumruklayabilirdi.

Her kilitli kapının bir anahtarı vardır. Fakat bu sefer ipin ucuna gelmişim.

Kafamın içinde dönüp duran düşüncelerle ve planlarla o masada öyle ne kadar oturduğumu ya da bitkin olduğumdan ne zaman uyuyakaldığımı bilmiyordum. Karanlığın içinde bir yerlerden bir ses beni uyandırana kadar uyuduğumun farkında değildim.

Bip.

Bip.

Bip.

Uykulu bir şekilde tek gözümü açtım. Bu çalan alarmım mıydı? Güneş ışınları penceredeki jaluzilerin arasından süzülüyordu. Bir anlığına bu parlak ışığın ne kadar hoş görüldüğünü düşündüm. Aslında bu, bir yerlere geciktiğimi gösteren bir aydınlıktı. Midem endişeyle kasıldı. Yemek masasında uyuya kalmıştım.

Başımı hızla kaldırdım. Tüm vücudum ağrıyordu; gece boyunca üzerlerinde uyuduğumdan kollarım uyuşmuştu ve acıyordu. Sersem bir şekilde etrafıma bakındım. Dün gece olan her şey bir anda aklıma geldi. Keira yatağa gittiğinde başımı ellerimin arasına alarak masada oturmuş ve kendimi beş yüz milyon insanın gözü önünde açığa çıkararak nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşünüp durmuştum. Dün gece kâbuslar görmüş olmalıydım; gerçi aşırı yorgun olduğumdan hiçbirini hatırlamıyordum ama kalbim korkuyla gümbürdüyordu.

Telefon çaldı. Bilinmeyen numara. Kalbim sıkıştı, gözüm hâlâ kanepenin üzerinde duran telefona kaydı. Birkaç saat uyumuştum ve kapımıza kimse gelmemişti.

Akşamdan kalan paniğimin bir kısmı yatıştı ve açılış oyununun tam ortasında belirmemin şoku bir nebze hafifledi. Belki gerçekten de hiçbir şey olmayacaktı. Hatta tüm olanlar sanki bir rüyaymış gibi geliyordu.

Bip.

Yeniden sese doğru döndüm. Telefonumdan geliyordu. Aniden günlerden çarşamba olduğunu hatırladım. Garsonluk işime geç kalmıştım. Patronum bana mesaj atıyor olmalıydı ve mesaj sesini kısmamıştım. Endişelerim bir anda, oyuna sızmış olmaktan, para kazandığım tek işi kaybedecek olmama döndü.

Sandalyemden kalktım. Kartondan yaptığımız duvarın ardındaki köşesinde yatan Keira da uyanmıştı. Hızla banyoya daldım, diş fırçamı ağızıma sokuşturdum ve çıkmadan önce gökkuşağı renkli karmakarışık saçlarımı aceleyle taradım. Üzerimde hâlâ dün geceki giysilerim vardı. İdare etmek zorundaydım. Değiştirmek için zaman yoktu. Dişimi fırçalamayı bitirirken kendime sessizce küfrettim. Vardiyamı kaçırdığım için kesin kovulacaktım. Dünyanın ağırlığıyla boğuşan başımı lavaboya doğru eğdim.

Bip.

Bip! Bip!

“Ah, lanet olasıca...” diye patladım nefes nefese. Telefonum-

dan iki *bipleme* daha gelince artık umursamamayı bıraktım ve banyodan dışarı aceleyle çıktım. Patronum sanki beni duyacakmış gibi, "Geliyorum," diye söylendim.

Telefonu elime aldım ve mesajlardan oluşan uzun listeye bakakaldım.

Gizli bir numaradan gelen seksen dört mesaj vardı. Hepsini de aynı şeyi söylüyordu.

**Bayan Emika Chen. Lütfen acil olarak şu numarayı arayın.
212-555-0156**

Midem endişeyle altüst oldu.

"Em."

Keira'nın yataktan çıktığını ve jaluzilerin arasından baktığını gördüm. Artık aşağıdaki sokaktan gelen sesleri duyabiliyordum.

"Emi," dedi Keira. "Gel de şuna bak."

Sessizce ona doğru yürüdüm. Jaluzilerin arasından süzülen ince ışık huzmeleri kolumda sarı çizgiler oluşturuyordu. Keira'nın dudakları şaşkınlıkla büzülmüştü. İki jaluzinin arasından dışarı baktım.

Apartmanımızın önündeki basamaklarda bir grup insan toplanmıştı. Yanlarında kocaman kameraları vardı. Mikrofonlarının yanında yazan kelimeleri gördüğümde yerel haber merkezlerinden geldiklerini anladım.

Midem korkuyla kasıldı. "Neler oluyor?" dedim.

Keira aniden yüzünü bana döndü ve telefonunu bulmak için ceplerini karıştırdı. Ekranı hızlıca bir şeyler yazdı. Dışarıdaki seslerin uğultusunu dinlerken nefesimi tuttum.

Keira telefonundaki arama sonuçlarına baktı. Yüzündeki kan çekilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Benim de görebilmem için telefonu bana doğru çevirdi.

"Emi," dedi. "Her yerdesin."

Kendimi her birinde aynı fotoğrafın basılı olduğu bir sürü haber başlığına bakarken buldum. *Benim* ekran görüntümdü: Gökkuşaağı renkli saçlarımla Warcross açılış oyununun ortasında dikilirken bana şoke olmuş biçimde bakan Asher. Keira benim için sayfayı kaydıldı. Haberler devam ettikçe ediyordu ve başlıkları birbirine karışıyordu.

Bir Seyirci Warcross Açılış Oyununun İçine Sızdı

WARCROSS HACKLENDİ

HACKER WARCROSS AÇILIŞINI GEÇİCİ OLARAK AKSATTI

Emika Chen Kim?

Adımı gördüğümde ağzım kupkuru oldu. Dün geceki küçük numaramın, tüm dikkatleri üzerime çekmemesini beklemek tam bir aptallıktı. Kimliğim açığa çıkmıştı. Sadece açığa çıkmakla kalmamıştı, adım tüm internete âdeta etiket gibi yapışıp kalmıştı. *Artık kaçmak için çok geç.* Olduğum yerde donakalmış halde dikilirken Keira araştırmasına devam ediyordu ve gördükleriyle yüzü gittikçe daha afallamış bir ifadeye bürünüyordu.

“Benden bahsediyor olamazlar,” diye geveledim. “Olamazlar. Hâlâ uyuyor olmalıyım.”

“Uyumuyorsun.” Keira telefonunu yine bana doğru kaldırdı. Benim adımla dolu akışa bakakaldım. “Sen dünyanın *en çok konuşulan* konususun şu anda.”

Yemek masasının üstündeki telefonum yeniden biyledi. İkimiz aynı anda sese doğru baktık.

“Keira,” dedim, “bana bir iyilik yapıp benim için bir numara-yı araştırır mısın?” Masaya kadar peşimden geldi; telefonu elime alıp birbirinin aynısı onlarca mesaja baktım. “212-555-0156.”

Keira arama kutucuğuna numarayı yazdı. Bir saniye sonra

yutkundu ve bana baktı. “Henka Games’in Manhattan genel merkezinin numarası bu.”

Bedenimden korku dolu bir ürperme geçti. Henka Games bana seksenden fazla mesaj göndermişti. Dışarıdaki kargaşanın sesi içeri dolarken Keira’yla birbirimize bir süre daha baktık. “Büyük ihtimalle avukatlarıdır,” diye fısıldadım. Başım dönünce olduğum yerde hafifçe sallandım. Zihnime düşünceler akın etti: polis sirenleri, kelepçeler, mahkeme salonları, sorgu odaları. Benim için bilindik deneyimlerdi bunlar. “Keira... beni dava edecekler.”

“Onları arasan iyi olur,” dedi Keira. “Beklemen senin için işleri iyileştirmeyecek.”

Haklıydı. Bir dakika daha tereddüt ettikten sonra nihayet telefonumu elime aldım. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki numaraları zorlukla tuşlayabildim. Keira kollarını kavuşturmuş, önümde volta atıyordu.

“Hoparlöre al,” dedi. Söylediğini yapıp telefonu ikimizin arasında tuttum.

Genel bir Henka-Games’e-hoş-geldiniz-for-English-press-1 otomatik mesajı çıkmasını bekledim; bir şirketi aradığınızda karşınıza hep bu çıkardı. Fakat bunun yerine telefon bir kere çaldı ve bir kadın cevapladı.

“Bayan Emika Chen?” dedi.

Beni ismen karşılamasından o kadar irkildim ki saçmalamaya başladım. “Selam. Buradayım. Yani evet. Yani o benim.” Yüzümü buruşturdum. Neden bu kadar şaşırmıştım ki? Tabii ki benim numaramı biliyorlardı, o kadar mesaj atmışlardı sonuçta ve telefonum orada çaldığı anda beni canlı bir operatöre bağlamış olmalıydılar. *Beni bekliyorlardı.*

“Mükemmel,” dedi kadın. “Hattın diğer ucunda Hideo Tana-ka var. Lütfen bekleyin.”

Keira nefesini hızla içine çekerek yürümeyi kesti. Kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Ben de ona bakakaldım, dikkatimi sadece telefondaki bekleme müziğine verebiliyordum. Aklımı kaçırmış olmalıydım. “Az önce dediği şey...”

Müzik aniden kesildiğinde ikimiz de sıçradık. Hattın diğer ucundan bir erkek sesi geldi. Nerede olsa tanıyacağım bir sestiydi bu; sayısız belgeselde ve röportajda duyduğum, hayatım boyunca konuşacağımı düşündüğüm en son insana ait ses.

"Bayan Chen?" dedi Hideo Tanaka.

İngiliz aksanı vardı. *Uluslararası bir İngiliz okulunda okudu,* diye hararetle hatırlattım kendime. *Oxford mezunu.* Sesi rahat ve kibardı ama içinde koca bir şirketi yöneten birine has otorite de vardı. Elimde telefonla öylece kalakaldım, boş gözlerle Keira'ya bakıyordum.

Keira kollarını bana doğru telaşla sallayarak cevap vermem gerektiğini hatırlattı. "İıı," demeyi başardım. "Selam."

Hideo, "Memnun oldum," dediğinde elimdeki telefon titredi. Keira bana acıyarak telefonu benim yerime eline aldı. Hideo'nun bir sonraki sözlerinin hackleme olayımla ilgili olmasını bekliyordum; bu yüzden sanki bana yardımı dokunacakmış gibi özür sözleri gevelemeye başladım.

"Bay Tanaka, dün hakkında... bakın ben gerçekten, gerçekten olanlar için çok üzgünüm... bu tamamen bir kazaydı, yemin ederim... yani, demek istediğim... benim gözlüğüm oldukça eski ve sık sık arıza çıkarır..." Yüzümü buruşturdum, "yani... sizin ürünleriniz kötü yapılmış demek *istemiyorum*... ki hiç kötü değiller!... şey... yani..."

Sözümü kesti. "Tamam. Şu anda meşgul müsünüz?"

Şu anda meşgul müydüm? Hideo Tanaka telefondaydı ve bana *şu anda meşgul müyüm* diye mi soruyordu? Keira'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. *Aptal gibi konuşma Emika. Soğukkanlı ol.* "Eh," diye cevap verdim. "Aslında garsonluk vardiyama geç kaldım..."

Keira avcunun içiyle alnına bir şaplak attı. İki elimi panikle ona doğru uzattım.

Sanki cevabım dünyadaki en doğal şeymiş gibi, "Programınızı aksattığım için özür dilerim," dedi Hideo. "Ama acaba bugünkü işinizi asıp Tokyo'ya gelmek ister miydiniz?"

Kulaklarım çınlamaya başladı. "Ne? Tokyo mu? Japonya'daki Tokyo mu?"

"Evet."

Utañla büzüldüm, yüzümün kızardığını göremediği için memnundum. Ne demesini bekliyordum ki? New Jersey'deki Tokyo mu? "Yani... tam şu anda mı?"

Sesinde neşeli bir tını belirdi. "Evet, tam şu anda."

"Ben... immm..." Başım dönüyordu. "Çok isterdim ama aslında oda arkadaşım ile birlikte yarın evden atılmak üzereyiz, bu yüzden de..."

"Borçlarınız karşılandı."

Keira'yla birbirimize boş boş baktık. "Pardon... ne?" diye mırıldandım. "Borçlarımız... karşılandı mı?"

"Evet."

Beynimin içinde sürekli dönüp duran hesaplamalar. Kira, faturalar, borç. 1.150\$. 3.450\$. 6.000\$. *Borçlarınız karşılandı*. Aniden rakamların hepsi paramparça oldu ve geride hafif bir uğultudan başka bir şey kalmadı. Bu nasıl olabilirdi? Eğer şu anda Bay Alsole'un dairesine gidersem bize el sallayarak her şeyin yolunda olduğunu mu söyleyecekti? Hideo Tanaka bunu *neden* yapmıştı? Birden başımın döndüğünü hissettim, sanki vücudumun dışında süzülüyor gibiydim. *Sakin bayılma*. "Onlar öylece karşılanamaz," dediğimi duydum. "Bu çok fazla para."

"Sizi temin ederim oldukça basit oldu. Bayan Chen?"

"Evet. Üzgünüm... evet, hâlâ buradayım."

"Harika. Apartmanınızın dışında sizi John F. Kennedy Uluslararası Havaalanı'na götürmek için bekleyen bir araba var. Yanınıza ne isterseniz alın. Araç siz hazır olana dek bekleyecek."

"Araba mı? Ama... bir dakika... uçuş ne zaman? Hangi hava yolu? Hazırlanmak için ne kadar zamanım..."

"Benim özel jetim," dedi ilgisizce. "Siz ne zaman içinde olursanız o zaman havalanacak."

Özel jeti.

"Bekleyin... ama... diğer eşyalarım... Orada ne kadar süre kalacağım?" Bakışlarım Keira'ya kaydı. Solgun görünüyordu, hâlâ tüm borçlarımızın göz açıp kapayıncaya kadar silindiği bilgisini hazmetmeye çalışıyordu.

"Eğer herhangi bir eşyanızın paketlenip Tokyo'ya gönderilmesini istiyorsanız," diye cevapladı Hideo, "söylemeniz yeterli. Bugün içinde hallolmuş olur. Burada ihtiyacınız olan her şey sahîp olacaksınız."

"*Durun bir saniye.*" Başımı iki yana sallamaya başladım. Eşyalarımı taşımak mı? Benim orada ne kadar kalmamı istiyordu ki? Kaşlarım çatıldı. "İhtiyacım olan şey düşünmek için biraz süre. N'oluyor anlamıyorum." Duygularım en sonunda taşı, düşünceler zihnimden sel gibi akıyordu. "Tüm bunların amacı ne? Araba, borçlarım, uçak... Tokyo?" diye sordum heyecanla. "Dün, yılın en büyük oyununu engelledim. Birileri bana kızgın olmalı. Siz bana kızgın olmalısınız. Tokyo'ya ne için geliyorum?" Derin bir nefes aldım. "Benden ne istiyorsunuz?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Aniden dünyanın en güçlü insanlarından birine, *idolüme*, yıllarca takıntılı halde hakkındaki her şeyi izlediğim ve okuduğum, hayatımı değiştiren kişiye ağzıma geleni söylediğimi fark ettim. Keira karşımda durmuş sanki Hideo'nun yüz ifadesini görebilirmiş gibi yoğun bir dikkatle telefona bakıyordu. Sessizliğin içinde hafifçe yutkundum, bir anlığına korktuğumu hissettim.

"Sizin için bir iş teklifim var," dedi Hideo. "Daha fazlasını duymak ister misiniz?"

İtiraf: Hayatım boyunca uçağa sadece bir kez binmişim. Annem gittikten hemen sonraydı ve babam bizi San Francisco'dan New York'a taşımaya karar vermişti. O uçuşla ilgili hatırladığım şeyler sadece şunlardı: Çizgi film izlemek için minik bir televizyon ekranı, bulutları görebildiğim ufak bir pencere, içinde tavuk olduğu şüpheli bir yemek bulunan Tetris benzeri bir yemek tepsisi, aşırı stresli olduğum zamanlarda oynadığım ve her daim telefonumda yüklü orijinal *Sonic the Hedgehog 2* oyunu.

Nedense ikinci uçuşumun ilkinden oldukça farklı olacağını düşünüyordum.

Hideo'yla olan telefon konuşmamız biter bitmez yaptığım ilk şey koridora fırlayıp Bay Alsole'un kapısını çalmak olmuştu. Adamın dili tutulmuş gibi görünen suratına tek bir kez bakmam tüm bunları hayal etmediğimi anlamam için yeterliydi.

Kıramız önümüzdeki yılın sonuna kadar ödenmişti.

Şaşkınlık içinde eşyalarımı topladım. Bir bavulum yoktu; bu yüzden sığdırabildiğim kadar çok giysimi sırt çantama tıkıştırılmışım. Düşüncelerim karman çormandı ve hepsi de Hideo hakkındaydı. Benden ne istiyordu? Beni bu kadar kısa sürede

Tokyo'ya uçurduğuna göre büyük bir şey olmalıydı. Hideo geçmişte de Warcross'un içindeki hataları bulabilmek için birkaç hacker kiralamıştı ama onlar çok daha deneyimliydi ve büyük ihtimalle suç geçmişleri de yoktu. Ya bana gerçekten kızgınsa ve ben Japonya'ya indiğimde cezamı vermek için bekliyorsa? Bu saçma bir düşünceydi elbette... Fakat her şeyimi toparlayıp Tokyo'ya gitmemin söylenmesi de öyleydi. *Hideo Tanaka tarafından söylenmişti.* Bu düşünce içimi ısıttı ve bu gizemli iş teklifinin ne olabileceğini düşünürken ürperdim.

Ben dairemizin içinde koşuşturup dururken, Keira da gözle-riyle beni takip ediyordu. Her ne kadar yaptığım konuşmayı o da dinlemiş olsa da, "Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu.

Başka bir tişörtü çantama tıktırdım. "Bilmiyorum," diye yanıtladım. "Muhtemelen uzun sürmez." İçten içe yanılıyor olmayı diliyordum.

"Bunun koca bir eşek şakası olmadığını nereden biliyorsun?" dedi. Sesinde kuşku tınısı vardı. "Yani... internetin her yerinde yayınlandı bu."

Ona bakmak için duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, birinin numaranı milyonlarca kere arayıp, ardından senin üzerinde şimdiye kadarki en büyük dalavereyi çevirmediği ne malum?"

Böyle olmalıydı. Böyle olmak zorundaydı. Hackerın biri bunun komik olduğunu düşünmüş olmalıydı. Birisi telefonumun zayıf güvenlik duvarını aşmış, Hideo'nun sesini taklit etmiş ve beni oyuna getirmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla şimdi gülmekten çatlıyordu.

Fakat kiramız ödenmişti. Hangi şakacı parasını böyle bir şey için çarçur ederdi ki?

Sadece omuzlarımı silktim. "Eh, bunda ne kadar ileri gidebileceğimi göreceğiz. Kaybedeceğim pek bir şey yok."

Son eşyalarımı da toplamayı bitirdikten sonra ufak koleksiyonumu yatağımın üzerine serdim. Noel ağacı süsüm. Babamın resmi. İkisini de yanıma aldım ama babamın resmine fazladan

bir özen gösterdim. Mavi, yeşil ve altın rengi çizgilerin bir patlaması gibiydi âdeta; bir adım geriden baktığınızda babamın, elimden tutarak beni ağaçlıklı bir yolda, ılık bir akşam vakti Central Park'ta yürüttüğünü görebilirdiniz. Resme bir süre daha baktım ve ardından çantama dikkatlice yerleştirdim. Yolculuğumda bana şans getirecek bir eşyaya ihtiyacım olabilirdi.

Bir saat sonra hiç olmadığım kadar hazırdım. Sırt çantamı ve kaykayımı omuzlarıma asarak dairemizden dışarı adımımı attım. Ardından arkama baktığımda gözlerim kapı eşiğinde duran Keira'ya takıldı. Aniden içimde bir daha dönmeyeceğim bir hayata bakıyormuşum gibi tuhaf bir his oluştu. Bunun onu son kez gördüğüm an olduğu. Kendimi ona karşı yumuşamış buldum, içimden sessizce iyi olmasını diledim. Önümüzdeki yılın sonuna kadar kirası ödenmiş bir dairesi olacaktı, belki de bu ona kendi ayakları üzerinde durmasında yardımcı olurdu.

"Hey," dedim; nasıl veda edeceğimden emin değildim. "Köşedeki lokantanın birine ihtiyacı olacak artık. Eğer iş arıyorsan..."

"Evet." Gülümsedi. "Teşekkürler."

"İyi şanslar."

Bana ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. Sanki o da bunun kalıcı olabileceğini biliyormuş gibiydi. "Sana da," dedi.

Ardından kapıyı arkamdan kapattım ve geri dönüp bakmadım.

Binanın ana giriş kapısını açtığım anda patlayan flaşlar gözümü aldı. Gözlerimi kısıtım ve elimle yüzümü kapadım. Etrafımda sesler yükseliyordu. "Bayan Chen! Bayan Chen! Emika!" Bir anlığına bu insanların beni nasıl tanıyabildiğini düşündüm ama saçımdaki gökkuşağı renkleriyle, gazetede basılan ekran görüntüsündeki aynı kız olduğumun çok belli olduğu aklıma geldi.

Devasa bir adam merdiveni tırmanmaya ve bu arada gazetecileri yanlara itmeye başladı. "İzin verin hanımefendi," dedi dostça bir sesle ve sırt çantamla kaykayımı elimden aldı. Bir kolunu önüme uzatarak basamaklardan aşağı doğru yolu açtı. Bir muhabir ısrarcı davranmaya kalktığı anda homurdanarak adamı

geri itti. Her yönden gelen sorulara aldırış etmeden yeni korumamı görev bilinciyle takip ettim.

Nihayet araca kadar olan yolu geçebildik; şimdiye dek gördüğüm en gösterişli arabaydı bu. Böyle bir arabanın bizim so-kağa ilk kez geldiğine bahse girebilirdim. Koruma görevlisi eşyalarımı bagaja koydu. Aracın kapılarından biri benim için otomatik olarak açıldı, içeri girmem için bekledi ve ardından kapandı. Aniden gelen sessizlik ve dışarıdaki şamata- dan uzaklaşmak rahatlatıcıydı. Arabanın içindeki her şey o kadar lükstü ki sadece burada oturarak bile bunu mahvediyormuşum gibi hissettim. İçeride temiz bir yeni araba kokusu vardı. Kalıp şek- linde buzların içinde şişelerce şampanya duruyordu. Pencerele- den caddelerin ve binaların üzerindeki onlarca sanal göstergeyi görebiliyordum. Şu anda bulunduğumuz caddenin üzerinde beyaz harflerle *Randall Bulvarı* yazıyordu. Her binanın üzerinde rengârenk yazılı baloncuklar uçuşuyordu. *Green Hills Apartman Kompleksi. Çamaşırhane. Çin Yemeği.* Bu arabanın her yerine Nöro- Link entegre edilmişti.

Arabanın iç ışıkları yandı. “Merhaba Bayan Chen,” diyen bir sesle irkildim.

Nereye bakacağımdan emin olamayarak, “Selam,” diye kar- şılık verdim.

“Arabanın ortamı için bir tercihiniz var mı?” diye devam etti ses. “Belki sakın bir şeyler istersiniz?”

Aracın film kaplı camlarından hâlâ görünen ve bağırıp ça- ğıran gazetecilere göz attım. “Sakın bir şeyler güzel olur Bay... Araba?”

“Fred,” dedi araba.

Bir buz küpünün içindeki şampanya şişesiyle konuşmak ga- rip değilmiş gibi davranmaya çalışarak, “Fred,” diye tekrarla- dım. “Selam.”

Tüm camlar aniden değişti ve dışarıdaki gazetecilerin yeri- ni göz alıcı bir manzara aldı. Rüzgârda salınan uzun çimenler, ufukta görünen beyaz tepeler, köpük köpük dalgalı temiz bir

okyanus ve bulutları turuncu, pembe renklere boyayan bir güneş. Hatta dışarıdaki kargaşanın sesleri bile dinmiş, yerini sanal okyanusun üzerinde uçan martıların çığlıkları almıştı.

Araba ilerlemeye başladığında, "Adım George," diye seslendi koruma görevlisi. "Oldukça hareketli bir sabah geçirmiş olmalısınız."

"Evet," diye yanıtladım. "Şey... havaalanına neden gittiğimizi biliyor musunuz acaba?"

"Bay Tanaka'dan aldığım talimata göre, sadece sizi jete kadar güvenle götürmem gerekiyor."

Arkama yaslanıp sanal deniz manzarasına bakmaya geri döndüm. *Hideo'dan gelen talimat*. Belki gerçekten de detaylı bir eşek şakası değildi bunlar.

Yarım saat sonra camlardaki sakin manzara kayboldu ve gerçek dünya görünmeye başladı. Havaalanına varmıştık. Araba, diğer araçların gittiği tarafa dönmek yerine havaalanının arkasındaki geniş asfalt piste açılan yola doğru döndü. Sonra da bir sıra ufak jetin yanında bulunan özel bir garaja girdi.

Aracın içindeki karanlıktan dışarı çıkınca ışıktan gözlerimi kısıtım. Bir jetin yan tarafında Henka Games yazıyordu. Onu diğer jetlerden ayıran şık ve sivri burunlu tasarımı ve ince, uzun görünümü hariç neredeyse ticari havayollarınıninkilerle aynı boyutta devasa bir uçaktı. Uçağın yan taraflarındaki panellerin tuhaf bir görüntüsü vardı, neredeyse şeffaf gibilerdi. Ana kapısı açıktı ve yola indirilmiş merdiveninde kırmızı halı seriliydi. Bu, Hideo'nun seyahatlerinde kullandığı şahsi uçağıydı.

"Bu taraftan Bayan Chen," dedi George başını hafifçe eğerek. Bagajdan eşyalarımı almak için aracın arkasına gidecekken beni durdurdu. "Bu seyahatinizde hiçbir şey taşımak zorunda değilsiniz," dedi bir gülümsemeyle. Ne yapacağımı bilemeyerek boş ellerle orada dikilirken George eşyalarımı alıp beni uçağa doğru yönlendirdi.

Merdivenden yukarı çıktım. Kusursuz üniformaları içindeki iki uçuş görevlisi bana göz kamaştırıcı gülümsemelerle bakıp

başlarını hafifçe eğdiler. İçlerinden biri, “Bay Tanaka adına size hoş geldiniz diyoruz,” dedi. Buna ne karşılık vereceğimi bilemeyecek başımı onaylarcasına salladım. Hideo tam olarak nerede olduğumu takip mi ediyordu? Tam şu anda uçağına bindiğimi biliyor muydu? Zihnimde uçuş görevlisinin sözlerini düşünürken arkama döndüm ve jetin içine baktım.

Dış panellerin neden şeffaf göründüğünü şimdi anlıyordum. İçerisi cam panellerle kaplıydı; havaalanını, pisti ve gökyüzünü görebiliyordum. Camlara daha dikkatli baktığımda içlerine zarifçe Henka Games logosu işlendiğini fark ettim. Panelleri parlak ışık huzmeleri çevreliyordu. Bugüne dek uçakların içinin sadece koltuklarla dolu olduğunu biliyordum ama bu uçağın diğer ucunda uzun bir deri kanepesi, iki yana yerleştirilmiş gerçek yataklar, duşu da olan lüks bir banyo ve ön tarafta yumuşak ve rahat koltuklar bulunuyordu. Koltukların arasındaki sehpanın üzerinde bir şişe şampanya ve taze meyvelerle dolu bir tabak vardı. Bir anlığına donakaldım, bu aşırılığın ortasında kendimi aniden rahatsız hissetmiştim.

George sırt çantamı uçağın arkasındaki bir dolaba yerleştirdi. Ardından şapkasına hafifçe dokunarak bana gülümsedi. “İyi yolculuklar dilerim,” dedi. “Uçuşun keyfini çıkarın.” Ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan arkasını döndü ve merdivenden inip arabasına yürüdü.

Görevliler kapıyı sıkıca kapatırken içlerinden birisi bana kendimi evimde gibi hissetmemi söyledi. Koltuklardan birine yönelip yumuşak derinin üzerine kendimi ihtiyatla bıraktım ve kolçakları incelemeye başladım. Acaba az önce içinde olduğum arabadaki gibi bu uçağın cam panelleri de değişebiliyor muydu? Tam bana doğru gelen görevliye bunu soracaktım ki, bana bir gözlük uzattığını görünce dikkatim dağıldı. Gözlüğü gördüğüm anda mağazalarda satılan en son sürüm Warcross gözlüklerinden olduğunu anladım; benim şimdiye dek kullandığım eski modellerden çok daha güçlüydü.

Görevli bana gülümseyerek, "Keyifle kullanmanız için," dedi. "Ayrıca tam bir uçuş deneyimi yaşamanız için."

"Teşekkürler." Gözlüğü elimde evirip çevirdim, som altından saplarına hayranlıkla baktım. Parmaklarım zarif bir logonun üzerinde durdu. *Henka Games için Alexander McQueen tasarımıdır.* Bu, sınırlı sayıda üretilmiş lüks versiyon gözlüklerdendi. Babam olsa zevkten nefesi kesilirdi.

Uçak ileri doğru hareket etmeye başladığında gözlüğü takmak üzereydim. Bakışlarım yanlardaki cam panellere ve uçağın tepesine takıldı. Pisti ve hatta ön iniş takımlarını bile görebiliyordum. Eğer uzunca bir süre bakarsam sanki dışarıyla aramızda hiçbir şey yokmuş ve koltuklar sanki havada öylece süzülüyormuş gibi görünecekti. Altımızdaki pistin görüntüsü gittikçe hızlandı. Tepemde masmavi bir gökyüzü vardı ve sanki kesin ölümümüze doğru havalanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Ardından uçak pistten ayrıldı ve vücudum koltuğuma hafifçe gömüldü. Cam panellerden altımızdaki zeminin gittikçe uzaklaştığını gördüm ve bir anda artık havadaydık.

Uçuş görevlisi bana hafifçe dokunana kadar koltuğumu ne kadar sıkı tutmakta olduğumun farkında değildim. Başımı kaldırdığımda genç adamın bana rahatça gülümsediğini gördüm. "Endişelenmenize gerek yok hanımefendi," dedi motorların uğultusu arasından. "Bu, dünyadaki en gelişmiş uçaklardan birisi. Sesten daha hızlıdır. Bulunduğumuz yerden Tokyo'ya on saatten daha kısa süre içinde gideceğiz." Başıyla kolçağı işaret ettiğinde bakışlarını takip ettim ve sınıksız tutuşum yüzünden eklemlerimin bembeyaz kesildiğini gördüm. Nefesimi dikkatlice bıraktım ve parmaklarımı gevşettim.

"Tamam," diye karşılık verdim.

Uçak irtifa kazanmaya başlayınca altımızdaki yerküre bulutlarla kaplı bir örtünün altında tamamen kayboldu. Cam paneller şimdi matlaşmıştı ve geride dışarıyı gösteren sadece iki şeffaf yatay hat kalmıştı.

Görevli bana gözlüğümü takmamı söyledi. Dediğini yaptım.

Bendeki eski gözlükle bunun arasındaki farkı hemen anladım. Bu gözlük öncelikle daha hafifti ve yüzüme çok daha rahat uyuyordu. Takar takmaz etrafımdaki dünya bir ton karardı ve ardından kulaklığı da kulağıma taktığımda bir kadın sesi duydum.

"Hoş geldiniz," dedi ses. Gözlük kararıp çevremdekileri görmemi tamamen engelledi. "Lütfen sol tarafınıza bakın."

Dediğini yaptığımda görüşümün sol tarafında siyahlığın ortasında havada süzülen kırmızı bir küre gördüm. Hoş bir *ding* sesi duyuldu.

"Onaylandı. Lütfen sağ tarafınıza bakın."

Kırmızı küre yok oldu. Sesin dediğini yapıp sağıma baktığımda havada süzülen mavi bir küre vardı. Başka bir *ding* sesi geldi.

"Onaylandı. Lütfen yukarı bakın."

Mavi küre de yok oldu. Yukarı baktığımda sarı bir küre gördüm. *Ding*.

"Onaylandı. Lütfen ileri bakın."

Karanlığın içinde gri bir küre belirdi ve ardından bir küp, bir piramit ve bir silindir. *Ding* sesi yeniden duyulduktan sonra şakaklarımda hafif bir karıncalanma oldu.

"Lütfen işaretparmağınızı ve başparmağınızı iki elinizde de birbirine değdirin."

Söylediğini yaptım ve ardından hareketlerimi test eden bir sıra daha komutu uyguladım.

"Teşekkürler," dedi ses. "Artık ayarlamalarınız tamamlandı."

Bu yeni gözlüğün eskisine oranla çok daha iyi bir sistemi vardı. Bu basit ayarlamayla gözlük artık beynimin tercihlerini ve değişimlerini bilecek ve Warcross'taki her şeyi bana eşzamanlayabilecekti. Acaba bu modelde hacklemelerim işe yarar mı diye merak ettim.

Gözlük şimdi aydınlanıp şeffaflaşmıştı, böylece uçağın içini yeniden görebiliyordum. Bu sefer görüşümün önünde bir kat sanal gerçeklik katmanı olduğundan, uçuş görevlilerinin isimleri başlarının üzerinde havada süzülüyordu. Ben bakıp durduğum sırada görüşümün tam ortasında beyaz bir yazı belirdi.

Henka Games Özel Jetine Hoş Geldiniz
+1000 Puan. Günlük Skor: +1000
Seviye 24 | 1580

Ardından yazı kayboldu ve uzun bir masada oturan genç bir adamı gösteren sanal bir görüntü belirdi.

Adam bana doğru döndü ve gülümsedi. Bu adamın yüzünü röportajlarda o kadar çok izlemiştim ki gördüğüm anda tanıdım. Warcross'un yaratıcı direktörüydü ve Hideo'nun da en yakın sırdaşı Kenn Edon'du. Her yıl takımları ve şampiyonluk turnuvalarında sahnelenecek evrenleri seçen resmi Warcross Komitesi'nin bir üyesiydi. Kenn arkasına yaslandı, elini altın renkli saçlarının arasından geçirdi ve bana gülümsedi. "Bayan Chen!" diye seslendi. Ben de karşılığında elimi ona doğru hafifçe salladım.

Arkasında bir yerlere doğru baktı. "Kız hatta. Bir şey söyleyecek misin?"

Hideo'yla konuşuyor, diye düşündüm ve onun da beni şu anda görebileceği ihtimaliyle nefesim kesildi.

Hideo'nun nerede olsa tanıyacağım sesi, Kenn'in arkasında göremediğim bir yerden geldi. "Şimdi değil," diye yanıtladı. "Ona iyi dileklerimi ilet."

Bir anlık paniğim hayal kırıklığına dönüştü. Şaşırmamam gerekirdi, meşgul olmalıydı. Kenn bana doğru dönerek özür dilercesine gülümsedi. "Kusuruna bakma," dedi. "Biraz mesafeli görünüyor olsa da seni temin ederim ki sana karşı beslediği heyecanla bunun hiçbir ilgisi yok. Bir şeyin üzerinde çalışırken onu hiçbir şey işinin başından kaldıramaz. Bu kadar kısa sürede buraya geldiğin için sana teşekkür etmek istiyordu."

Kenn sanki patronu adına özür dilemeye alışkınmış gibi konuşuyordu. *Hideo ne üzerinde çalışıyordu?* Şimdiden, genel merkezlerinde ne çeşit yeni sanal gerçeklik üzerinde çalıştıklarını çözmeye çalıştım. Öncelikle Kenn gözlük takmıyordu. Sisteme bağlanmadan ya da gözlük takmadan Hideo'nun bu şekilde cevap verebilmesi ya da Kenn'in benimle bu şekilde canlı olarak

konusması kesinlikle yeni bir teknolojiydi. Uçağın içine anlamlı anlamlı bakarak, "İnanın bana," diye cevapladım. "Hiç de kusura bakmadım."

Kenn'in sırtışı genişledi. "Buraya neden geldiğinle ilgili sana henüz fazla ayrıntı veremem. Bunu Hideo yapacak. Seninle buluşmak için can atıyor." Bedenimden başka bir sıcaklık dalgası daha geçti. "Fakat seni hazırlayabilmek için sana birkaç şey anlatmamı rica etti."

Koltuğumda öne eğildim. "Tamam?"

"Vardığında seni oteline götürmek için bir ekibimiz bekliyor olacak." İki elini havaya kaldırdı. "Yeni hayranlarından bazıları seni karşılamak için havaalanına gelebilir ama endişelenme. Güvenliğin bizim ilk önceliğimiz."

Gözlerimi kırıştırdım. Bu sabah ortaya çıkan gazete manşetlerini görmüştüm ve apartmanımın önünde gazetecilerden oluşmuş bir kalabalık toplanmıştı. Fakat ya *Tokyo*? Orada da mı aynı şey olacaktı? "Teşekkürler," demeyi uygun gördüm.

Kenn'in parmaklarını masanın üzerinde bir kez davul çalar gibi tıkırdattığını işittim. "Vardıktan sonra tüm geceyi dinlenecek geçirebilirsin. Ertesi sabah buraya, Henka Games genel merkezine gelecek ve Hideo'yla buluşacaksın. Sana seçimler hakkında bilmen gereken her şeyi o açıklayacak."

Kenn'in son cümlesiyle donakaldım. Bu o kadar çılgın bir düşünceydi ki nasıl tepki vermem gerektiğini bile bilmiyordum. "Bir dakika," dedim. "Bi'dakka. Az önce siz... seçimler mi dediniz?"

"Bu seneki resmi Warcross Şampiyonası'nda yer alacak oyuncuların seçildiği seçimler mi?" Verdiği ipucunu yakalamamı beklermişçesine göz kırptı. "Eh, sanırım öyle dedim. Tebrikler!"

Her sene, resmi oyunlar başlamadan bir ay önce Warcross Seçmeleri yapıldı; Warcross'la ilgilenen herkes tarafından seyretilen bir organizasyondur bu. Resmi Warcross takımları, bu seneki oyunlarda onlarla birlikte oynayacak oyuncuları seçerlerdi. Herkes deneyimli oyuncuların büyük ihtimalle yeniden seçileceğini tabii ki bilirdi. Örneğin Asher ve Jena gibi oyuncuların. Fakat seçmelere bir avuç joker oyuncu, yani oyunda çok iyi oldukları için aday gösterilen amatör oyuncular da eklenirdi. Bu joker oyunculardan bazıları daha sonra düzenli olarak seçilen oyunculara dönüşürdü.

Bu sene *ben de* joker oyuncu olacaktım.

Bu çok mantıksızdı. İyi bir Warcross oyuncusuydum ama şimdiye dek yeterince deneyim kazanacak ya da dünya skor tablolarına adımları yazdıracak kadar ne zamanım ne de param olmuştu. Aslında bu seneki seçmelerde uluslararası sıralamaya girmemiş tek joker ben olacaktım. Tabii bir de sabıkası olan tek joker olacaktım.

Uçakta uyumaya çalıştım ama lüks, kocaman yatak her ne kadar bugüne dek üzerinde uyuduğum yerlerden çok daha iyi his-

settirse de, kıpırdanmaktan ve dönüp durmaktan başka bir şey yapamamıştım. En sonunda pes ettim ve telefonumu çıkararak *Sonic the Hedgehog 2* oyunumu açıp oynamaya başladım. *Emerald Hill Zone*'un tanıdık, tiz müziği çalmaya başladı. Uzun zaman önce ezberlediğim patikadan aşağı koşmaya başladığımda sinirlerimin yatıştığını, 16-megabit bir robotun üzerine sıçrayıp saldırma endişesine düşünce, gün içinde olanları unutup kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim.

Sizin için bir iş teklifim var. Hideo böyle söylemişti; ayrıntıları daha sonra şahsen açıklayacaktı. Oyundaki diğer joker oyuncular için yaptığı genel bir şeymiş gibi görünmüyordu bu.

Aklım Hideo hakkında duyduğum hikâyelere kaydı. Çoğu kişi onu düzgün bir gömlek ve pantolon ya da resmi smokin dışında bir kıyafetle görmemişti. Gülümsemeleri nadir ve mesafeliydi. Bir çalışanı verdiği dergi röportajında, *eğer ona bir sunum yaparken delici bakışlarıyla size dikkatlice bakmasına dayanabiliyorsanız o zaman Henka Games'de çalışmak için yeterli donanıma sahipsiniz*, demişti. Canlı yayınlarda Hideo sabırla ve nazıkçe beklerken, ona sorular yağdıran muhabirlerin teklediğini daha önce de görmüştüm.

Görüşmemizin neye benzeyeceğini hayal edebiliyordum. Büyük ihtimalle bana bir kere bakacak ve tek kelime etmeden beni New York'a geri postalayacaktı.

Yatağımın üzerinde süzülen saatin bana söylediğine göre sabaha karşı dörttü ve Pasifik Okyanusu'nun ortasındaydık. Belki de bir daha hiç uyuyamayacaktım. Zihnimde düşünceler fırlı fırlı dönüyordu. Birkaç saat içinde Tokyo'ya inecektik ve ardından Hideo'yla görüşmeye gidecektim. *Resmi Warcross oyunlarında oynayabilirim*. Düşünceler zihnimde tekrar ve tekrar dönüp durdu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dün gece hızlıca para kazanabilmek için çaresiz bir umutla Warcross açılış törenini hacklemiştim. Bugünse hayatımı sonsuza dek değiştirebilecek bir seyahat yapıyor, özel bir jetle Tokyo'ya gidiyordum. Babam olsa ne düşünürdü?

Babam.

Hesabıma giriş yaptım, görüşümün önünde şeffaf beyaz renkli yazıları olan bir menü açıldı. Önümde uçuşan menüdeki maddelerden birine basmak için uzandım.

Hatıra Evrenleri

Bunu seçtiğimde menüde alt alta seçenekler ortaya çıktı. Bir saniyeden daha uzun baktığım her bir şık, hafızaya aldığım bir hatıranın ön izlemesini başlatıyordu. Keira'yla olan Hatıralar dosyasında kiraladığımız minik dairedaki ilk gecemizi kutlarken ve ilk başarılı avımdan kazandığım ödül çekini havaya kaldırırken olan anılar bulunuyordu. Bir de *Beğenilen Paylaşımlar* dosyası, yani başkalarının yarattığı ve herkesin hoşuna gidebilecek Hatıra dosyaları vardı; örneğin Super Bowl performansı sırasında Frankie Dena'nın yerine geçebiliyordunuz ya da milyarlarca kere paylaşılan bir hatrada ise, bir grup köpek yavrusu tarafından etrafı sarılan küçük bir oğlan çocuğunun yerine kendinizi koyabiliyordunuz.

En sonunda menünün içindeki en değerli sekmeye, ayrı bir *Favoriler* kategorisi altında sakladığım *En Eski Hatıralarım* dosyasına geldim. Bunlar daha NöroLink bile bulunmamışken telefonumla kaydettiğim ve daha sonraları hesabıma yüklediğim eski videolardı. Babamla olan çekimlerdi. Birinin üzerinde durana kadar ekranı aşağı kaydardım. Onuncu doğum günümdü ve babam elleriyle gözlerimi kapatmıştı. Her ne kadar telefon dan çekilen eski, grenli bir video olsa da gözlüğüm, görüntüyü kocaman bir ekran gibi gösteriyordu. O gün hissettiğim beklentinin aynısını yaşadım; babam ellerini açıp ikimizi renkli boya darbeleriyle dolu, alacakaranlıktaki Central Park'ı andıran bir dünyada yürürken resmettiği tabloyu gösterdiğinde, yaşadığım sevinç patlamasını hissettim. Zıp zıp zıplamıştım, tabloyu etrafımda döndürmüş ve yukarıda tutabilmek için bir sandalyenin üzerine çıkmıştım. Babam bana gülümsemişti ve ardından aşağı atlamama yardım etmek için ellerini uzatmıştı. Video, sonu gel-

diğinde kesildi ve otomatik olarak hatıra belleğimdeki sıradaki diğer görüntülere geçti. Şık, siyah paltosu ve parlak kırmızı atkısı içindeki babam beni Modern Sanat Müzesi'nin koridorlarında yürütüyordu. Bana nasıl resim yapılacağını öğretiyordu. Dışarıda yağmur yağarken babamla çiçekçiden şakayıklar alıyorduk. Bir çatıdan Times Meydanı'na bakarken babam, "Mutlu Yıllar!" diye bağırıyordu.

Hatıralar tekrar tekrar oynamaya devam etti; artık en başa dönüp dönmediğini anlayamıyordum. Yavaş yavaş hayaletlerle dolu bir uykunun içine süzülüm.

Rüyamda liseye döndüm ve sabıka kaydına sebep olan olayları yaşadım.

Annie Patridge okulumdaki tuhaf, utangaç bir kızdı; nazik bakışlıydı, içine kapanıktı ve öğle yemeklerini okulun ufak kütüphanesinde yedi. Onunla bazen orada rastlaşırdık. Tam olarak arkadaşı değildim ama *arkadaşça* yaklaşırdık birbirimize. Birkaç kere *Harry Potter*, *Warcross*, *League of Legends* ve bilgisayarlar hakkındaki ortak tutkularımızı konuşmuştuk. Diğer zamanlarda birilerinin koluna vurup düşürdüğü kitaplarını yerden toplarken görürdüm ya da birkaç çocuk saçına sakız yapıştırmak için sırtını dolaplara yasladığında yakalardım veya gözlüğü kırılmış halde kızlar tuvaletinden çıkarken rastlardım.

Fakat bir gün, birlikte bir grup projesinde çalıştığı bir oğlan, Annie kendi evinin mahremiyeti içinde banyosunda duş alırken kızım fotoğrafını çekmenin bir yolunu bulmuştu. Ertesi sabah Annie'nin çıplak fotoğrafı okuldaki her öğrenciye gönderilmişti, okulun ödev forumlarında paylaşılmıştı ve internete verilmişti. Ardından alaylar başlamıştı. Fotoğrafın çıktıları alınıp zalimce her yere yapıştırılmıştı. Ölüm tehditleri yazılmıştı.

Bir hafta sonra Annie okulu bırakmıştı.

Bunu yaptığı gün, bu fotoğrafı paylaşan tüm öğrencilerin (ve birkaç öğretmenin) bilgilerini ele geçirmiştim. Okul yöneticile-

rinin sistemleri mi? Bu, şifresi şifre olan bir bilgisayarı açmak kadar kolay olmuştu. Ondan sonra da her birinin telefonlarını hacklemiştim. Kişisel tüm bilgilerini indirmiştim: Ailelerinin kredi kartı verileri, sosyal güvenlik numaraları, telefon numaraları, Annie'ye isimsiz olarak gönderdikleri nefret dolu tüm e-postalar, mesajlar ve elbette ki tüm özel fotoğrafları. Asıl fotoğrafları çeken oğlandan her şeyi alabilmek için fazladan bir özen göstermiştim. Sonrasında da tüm bunları internete verip şöyle bir başlık atmıştım: "Zindandaki İfritler."

Ertesi günkü curcunayı hayal edin. Ağlayan öğrenciler, öfkeden kuduran aileler, okul genelinde toplantılar, yerel gazetelerde haberler. Ardından polis. Ardından okuldan kovulan ben. Ardından mahkemede oturan ben.

İzin almadan bilgisayar sistemlerine erişim. Hassas bilgilerin kasten açığa çıkarılması. Pervasız davranmak. İslahevinde dört ay. İki yıllığına bilgisayara dokunmaktan men edilme. Suçun doğası gereği yaşın göz ardı edilmesi, sicilimde kalıcı bir kırmızı işaret.

Belki hatalıydım, belki bir gün geriye bakacak ve hayatımı cehenneme döndürecek şekilde ani bir tepki gösterdiğim için pişmanlık duyacaktım. Hâlâ bu olay için kendimi neden doğruca ateşin içine attığımdan tam olarak emin değildim. Fakat bazen insanlar sırf gözlerinizin şeklinin komik olduğunu düşündükleri için teneffüslerde sizi tekmeleyerek yere düşürebilirdi. Zayıf bir cüsse ya da farklı bir ten rengi ya da farklı bir isim gördükleri için üzerinize saldırabilirlerdi. Sizin buna karşılık vermeyeceğinizi, sadece gözlerinizi kaçırıp saklanacağınızı düşünürlerdi. Bazen de kendinizi korumak ve bundan kurtulmak için öyle de yapardınız.

Fakat *bazen* de kendinizi tam olarak doğru yerde bulurdunuz, karşınızdakine misilleme yapmak için tam olarak doğru silahlara sahip olduğunuzu fark ederdiniz. Dolayısıyla ben de karşılık

* Trolls in the Dungeon: Harry Potter ve Felsefe Taşı'nda geçen bir olaya atıfta bulunuluyor. Zindandaki İfrit - Sevin Okyay çevirisi YKY yayınları. -çn

vermiştim. Hızlı, sert ve öfkeli bir vuruş yapmıştım. Sadece devrelerin ve kabloların içinde fısıldanan sözlerle vurmuştum onları. İnsanları dizlerinin üzerine çökertecek sözlerle...

...ve her şeye rağmen, tüm bunları yine olsa yine yapardım.

Nihayet yere indiğimizde yorgunluktan bitap düşmüştüm. Buruşuk gömleğimi üzerime geçirdim, içinde birkaç parça eşyanın bulunduğu sırt çantamı kaptım ve rampadan aşağı inen uçuş görevlisinin peşinden gittim. Havaalanı terminalinin girişinde yazan Japonca yazılara gözüm takıldı. Hiçbirini anlamıyordum ama buna gerek de yoktu çünkü İngilizce çevirileri sanal görüşümün önünde belirmişti. HANEDA HAVAALANI'NA HOŞ GELDİNİZ! yazıyordu. BAGAJ ALIM. ULUSLARARASI BAĞLANTILI UÇUŞLAR.

Rampanın sonunda siyah takım elbiseli bir adam beni bekliyordu. New York'takinin aksine burada adamın tepesinde süzülen ismini görebiliyordum. Jiro Yamada yazıyordu. Güneş gözlüğünün arkasından bana gülümsedi, hafifçe eğilerek selam verdi ve daha fazla bavul olmasını beklercesine arkama baktı. Başka bir şeyim olmadığını gördüğünde sırt çantamı ve kaykayımı alarak beni karşıladı.

Jiro'nun benimle Japonca konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü ama bunun bir önemi yoktu çünkü yüzünün altında beliren beyaz, saydam yazıları görebiliyordum. Dediği her şeyi İngilizceye çeviren altyazılar geçiyordu. "Hoş geldiniz Bayan Chen," yazdı. "Gümrükten geçmenize gerek yok. Gelin."

Bekleyen araca doğru giderken pistin olduğu alanı gözlerimle taradım. Burada beni bekleyen haberciler yoktu. Bunu görünce rahatladım. New York'ta beni alana götürülenle birebir aynı olan arabaya binince çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Tıpkı önceki gibi arabanın camlarında huzurlu bir sahne (bu seferki serin, sessiz bir ormandı) göründü.

İşte kalabalığın olduğu yer burasıydı. Çıkış kapısına yaklaşıırken bilet gişesinin önünden bir grup insan öne doğru atıldı ve

kameralarını bize doğru çevirerek fotoğraf çekmeye başladı. Onları sadece aracın ön camından görebiliyordum. Buna rağmen kendimi koltuğun içine gömülürken buldum.

Jiro penceresini bir miktar aralayıp gazetecilere yoldan çekilmeleri için bağırdı. Nihayet yolu açtıklarında araç öne atıldı, lastiklerden tiz bir ses çıkararak otobana çıkan caddeye döndü.

“Camlardaki manzarayı kapatabilir miyiz?” diye sordum Jiro’ya. “Daha önce Tokyo’yu hiç görmedim de.”

Cevabı Jiro yerine araba verdi. “Elbette Bayan Chen.”

Elbette Bayan Chen. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Pencerelerdeki orman manzarası kaybolarak yerini berrak camlara bıraktı. Yaklaştığımız şehre hayranlıkla bakakaldım.

Tokyo’yu televizyonda, internette ve Warcross’un Tokyo kadesinde daha önce izlemiştim. Burada olmanın hayallerini o kadar çok kurmuştum ki rüyalarım girmişti.

Fakat şu anda gerçekten de *buradaydım* ve bu her birinden çok daha iyiydi.

Gökdelenler akşam bulutlarının içinde gözden kayboluyordu. Birbirinin üzerinden geçen otoyollar, arabaların kırmızı ve altın rengi ışıklarıyla kaplıydı. Yüksek hızlı trenler göğe yükseliyor ve yeraltında gözden kayboluyordu. Seksen kat yüksekliğindeki ekranlarda reklamlar dönüyordu. Baktığım her yerde bir renk ve ses kaleydoskopu vardı. İlk önce nereye bakacağımı şaşırmışım. Tokyo’nun merkezine doğru yaklaştıkça caddeler daha da kalabalıklaşmaya başladı; kaldırımları dolduran insanların gördüğümde buna kıyasla Times Meydanı gözüme boş geldi. Jiro arkasını dönüp bana bakana ve gülene dek ağzımın açık kaldığının farkında değildim.

“Bu yüz ifadesini çok görüyorum,” dedi ya da benim İngilizce altyazım böyle dediğini söylüyordu.

Yutkundum ve ağzımı kapadım. Ağzım açık bakarken yakalanmaktan utanmışım. “Burası Tokyo şehir merkezi mi?”

“Tokyo sadece tek bir merkezi olamayacak kadar büyük bir şehirdir. Her birinin kendine özgü karakteristiği olan iki düzine

bölgesi var. Şu anda Shibuya'ya giriyoruz." Gülümsemek için duraksadı. "Gözlüğünüzü takmanızı öneririm."

Gözlüğü taktım, şeffaf moduna almak için yanındaki düğmeye tıkladım. Bunu yapar yapmaz nefesim kesildi.

New York'un ya da Amerika'nın aksine Tokyo sanal gerçeklik için tamamen yeniden yapılmış gibiydi. Her gökdelenin üzerinde neon renklerle isimleri süzülüyordu, binaların yan taraflarında parlak ve hareketli reklamlar oynuyordu. Giysi mağazalarının önünde sanal mankenler dikiliyor ve çeşitli kıyafetleri göstermek için fırl fırl dönüyorlardı. Mankenlerden birinin en son *Final Fantasy* oyunundaki karakterlerden biri olduğunu fark ettim; parlak mavi saçlı kız şimdi bana adımla selam veriyor ve elindeki Louis Vuitton çantayı gösteriyordu. Çantanın üzerinde, tıklanmak için bekleyen bir *hemen-al* butonu süzülüyordu.

Gökyüzü uçan sanal gemilerle ve rengârenk sanal kürelerle doluydu; bazılarında haberler verilirken diğerlerinde reklamlar gösteriliyordu. Bazılarıysa sadece güzel oldukları için oradaydı. İlerlediğimiz sırada görüşümün merkezinde belli belirsiz, şeffaf bir yazı gördüm; Shibuya bölgesinin merkezine ne kadar uzakta olduğumuzu, şu anki hava sıcaklığını ve hava durumunu belirliyordu.

Sokaklar, özenle hazırlanmış giysiler içindeki gençlerle doluydu: yirmi beş santim yüksekliğinde çizmeler, metrelerce uzuyormuş gibi görünen kirpikler, karanlıkta parlayan maskeler. Bazılarının başlarının tepesinde Warcross seviyeleriyle birlikte kalpleri, yıldızları ve ödülleri süzülüyordu. Diğerlerinin yanlarında sanal evcil hayvanları yürüyordu: parlak mor renkli sanal köpekler ya da ılık ılık gümüş rengi sanal kaplanlar. Her türlü Warcross avatari eşyası takanlar da vardı: sanal kedi kulakları, başlarından uzayan geyik boynuzları, sırtlarında devasa kartal kanatları, her renkten gözler ve saçlar.

"Artık resmi oyun sezonu olduğundan," diye açıkladı Jiro, "bunlardan daha sık göreceksiniz." Başıyla gösterdiği bir kızın tepesinde Seviye 80 ve ♥ 3,410,383 yazıyordu; birkaç kişi kıızı

yüksek puanı için tebrik edip beşlik çakarken kız gülümsüyordu. Kızın tepesinde kuyruğu alevler saçan kırmızı bir sanal şahin daireler çiziyordu. “Buradayken neredeyse yaptığınız her şey, Link’teki seviyenize eklenen puanlar kazandırır. Okula gitmek. İşe gitmek. Yemek pişirmek. Bunun gibi her şey. Seviyeniz size gerçek dünyada da ödüller kazandırabilir. Sınıf arkadaşlarınız arasında popüler olmaktan tutun da restoranlarda daha iyi hizmet almaya ya da iş görüşmesinde diğerlerine karşı avantaj sağlamaya kadar.”

Hayranlıkla bakınırken başımı salladım. Dünyanın birçok bölgesinin bu şekilde olduğunu duymuştum. Tam o sırada hoş bir *ding* sesiyle birlikte görüşümün tam merkezinde şeffaf bir baloncuk belirdi.

Tokyo’ya İlk Geliş!
+350 Puan. Günlük Skor: +350
Seviye atladınız!

Seviyem 24’ten 25’e yükselmişti. Bunu gördüğümde canlandığımı hissettim.

Tokyo’nun merkezini geçtikten sonra bir tepeden yukarı doğru çıkan özel bir sokağa girdik ve tepedeki otelin önünde durduk. Otelin adı, Kristal Kule Otel, ve adresi çatının üzerinde süzülüyordu. Daha önce Tokyo’ya gelmemiş olabilirdim ama tertemiz kaldırımları ve henüz çiçek açmamış muntazam vişne ağacı sıralarını gördüğümde ben bile burasının zengin sınıfa ait bir semt olduğunu söyleyebilirdim. Otel en az yirmi kat yüksekliğindeydi ve tüm cephelerinde boydan boya yüzen sanal koi balıklarıyla gösterişli bir görüntüsü vardı.

Jiro sırt çantamı alırken ben de arabadan hızlıca indim. Biz yaklaşırken kayarak açılan cam kapıların köşeleri aydınlandı ve içeri girdiğimizde de girişin iki yanında duran iki görevli eğilerek selam verdi. Ben de tuhaf bir şekilde başımı eğerek karşılık verdim.

Resepsiyona ulaştığımızda otelin kayıt görevlisi, "Tokyo'ya hoş geldiniz Bayan Chen," dedi. Başının üzerinde uçuşan baloncukta Sakura Morimoto – Resepsiyon – Seviye 39 yazıyordu. Bana başını eğerek selam verdi.

"Selam," dedim. "Teşekkürler."

"Bay Tanaka sizin için en iyi süitimizi istedi." Bir kolunu asansörlerden tarafa uzatarak, "Bu taraftan lütfen," dedi.

Kadını asansöre kadar takip ettik. En üst kata çıkan düğmeye bastı. Kalbim yeniden gümbürdemeye başladı. Hideo benim odamı şahsen istemişti. Gerçek bir otelde kaldığım en son zamanı hatırlamıyordum bile. Bir manken avcısının dikkatini çektiğim için babamın New York Moda Haftası'na bilet bulmayı başardığı zaman olmalıydı. Birlikte ufak bir butik otelde kalmıştık ama orası, bu otelin yanından bile geçmezdi.

En üst kata vardığımızda görevli bizi koridorun sonundaki tek kapıya doğru yönlendirdi. En yakındaki kapı koridorun diğer ucundaydı. Bana anahtar yerine geçen bir kart uzattı. "Lütfen keyfinize bakın," dedi gülümseyerek. Ardından kapıyı açtı ve içeri girmem için beni yönlendirdi.

Burası bir çatı katı süitiydi. Şimdiye dek yaşadığım her yerden kat kat daha büyük bir alana girdik. Cam orta sehpanın üzerinde bir sepet taze meyve ve yeşil çay özlü atıştırmalıklar bulunuyordu. Bir yatak odası ve oturma odası vardı. Oturma odasının da yerden tavana kadar uzanan bombeli camlarından pırıl pırıl parlayan bir Tokyo manzarası görölüyordu. Odanın içinde hareket ettikçe yeni gözlüğüm sayesinde dışarıdaki caddelerin ve binaların üzerinde yanıp sönen sanal isimleri görebiliyordum. Simgeler (kalpler, yıldızlar, beğeniler) şehrin çeşitli noktalarının üzerinde kümelenmişti; insanların beğendiği noktaları, mağazaları ya da arkadaşlarıyla buluştukları yerleri işaretlediği bölgeleri belirtiyordu. Ayakkabılarım cama değene dek pencereye yürüdüm ve ardından dışarıdaki şehre merakla bakakaldım. Warcross'un sanal Tokyo'su görölmeye değer bir manzaraydı ama bu karşımdaki *gerçekti* ve *gerçek* olduğunu bilmek başımı döndürüyordu.

Şeffaf yazı balonu yeniden ortaya çıktı:

Kristal Kule Oteli Çatı Katı 1. Süitine Giriş Yapıldı
+150 Puan. Günlük Skor: +500
Seviye 25 | Ç 1.580

“Hayal ettiğimden çok daha güzel,” dedim.

Görevli kadın gülümsedi, söylediğim onun için çok aptalca olmalıydı. “Teşekkürler Bayan Chen,” dedi yine eğilerek. “Eğer konaklamanız süresince bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber vermeniz yeterli, hemen karşılanmasını sağlayacağım.”

Kapıyı arkasından kapadıktan sonra odanın içinde tam bir tur daha attım. Buna cevap olarak midem guruldadı ve bana düzgün bir yemek istediğini hatırlattı.

Üzerinde odada yemek diye bir seçeneğin süzül­düğü sehpa-ya doğru yürüdüm. Sanal kelimelerin üzerine tıkladığım anda etrafım havada süzülen yemek tabaklarıyla çevrelendi. Yüzlerce seçenek olmalıydı: erimiş peynir damlatan devasa burgerler, sosla ve köftelerle dopdolu spagettiler, çeşit çeşit suşi tabakları, dumanı tüten kâselerde et sulu noodle çorbaları, çıtır çıtır kızarmış tavuk ve pilav, yumuşacık domuz etli çörekler, kızarmış hamur köfteleri, et ve sebzelerle dolu yahniler, ipek yumuşaklığında görünen Japon pastaları... Böyle devam edip gidiyordu.

Kızarmış tavuk ve hamur köftesi üzerinde nihayet durduğumda, başım dönüyordu. Yemeğin gelmesini beklerken tam on dakika boyunca tualeti nasıl kullanacağımı çözmeye çalıştım ve bir sonraki on dakikayı da sadece ellerimi önümde sallayarak ışıkları açıp kapayarak geçirdim. Siparişim geldiğindeyse her şey görüldüğünden çok daha lezzetliydi. En son ne zaman bu kadar lüks bir yemek yediğimi hatırlamıyordum; hatta en son ne zaman hâzır yemek olmayan bir şey yediğimi bile hatırlamıyordum.

Artık bir lokma daha yiyemeyecek hale gelince yatağa gittim ve mutlu bir iç çekişle kendimi yatağa bıraktım. Yatak saçma denemek kadar rahattı; içine yavaş yavaş gömüldüğüm bir sertlik-

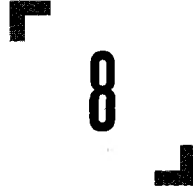
teydi ve en sonunda tamamen gömüldüğümde sanki bir bulutun üzerinde yatıyormuşum hissi veriyordu. Minik dairemizdeki şiltemizi kaldırımdan beleş olarak bulmuştum ve ne zaman üzerinde hareket etsem farelerin kemirmiş olduğu eski yayları korkunç şekilde gıcırdardı. Şimdiyse buradaydım, Hideo'nun benim için şahsen talep ettiği muazzam çatı katı süitindeydim.

Kendinden hoşnut ruh halim söndü ve bir anda buraya *ait olmadığı* hissine kapıldım. Benim gibi bir kız böylesine lüks çarşafılara dokunmamalıydı, o pahalı yemekleri yememeliydi, şimdiye dek yaşadığım tüm evlerden daha büyük bu odada uyumamalıydı. Bakışlarım odanın köşesine kaydı; yerde serili döşeği ve kanepede bir battaniyenin altına kıvrılmış Keira'yı arandım. Burada olsa bana koskocaman açılmış gözlerle bakardı. *Buna inanabiliyor musun*, derdi.

Ona cevap vermek istedim... herhangi birine cevap vermek istedim. Fakat burada değildi. Kendim dışında buradaki hiçbir şey tanıdık değildi.

Yarın sabah saat onda. Giyecek uygun giysilerim olmadığı aklıma geldi. Ne görüşme için elbisem ne de uygun bir pantolonum ya da bluzum vardı. Yarın Henka Games'e gerçekten de sokaklardan toplanmış bir çocuk gibi görünerek gidecektim. Dünya-daki en ünlü genç adamla böyle tanışacaktım işte.

Ya Hideo büyük bir hata yaptığının farkına varırsa?

İki dizimi de açıkta bırakan yırtık kot pantolon. Üzerinde SAGA baskısı olan en sevdiğim eski tişörtüm. Neredeyse her gün giydiğim hırpani botlarım. Çok fazla yıkanmaktan rengi solmuş, kırmızı ekoseli gömleğim.

Babam olsa dehşete düşerdi.

Yatak ne kadar konforlu olsa da tüm gece boyunca dönüp durmuştum. Şafak sökerken uyanmıştım, gözlerim kızarmıştı, kafam karışık ve zihnim düşüncelerle doluydu. Şimdiyse gözlerimin altında torbalar vardı ve cildimin daha iyi görüldüğü günler de olmuştu.

Zavallı ekose gömleğimi elimden geldiği kadar ütüledim, *hem de iki kere* ama yakası hâlâ buruşuk ve aşınmış görünüyordu. Kollarını dirseklerime kadar titiz bir şekilde katladım ve ardından tişörtümü elimden geldiğince düzgün şekilde aşağı çektişirdim. Aynanın karşısındayken gömleğime sanki zarif bir blazer ceketmiş gibi davranmaya çalıştım. Bu sabah sevdiğim tek şey saçımdaydı, sanki benimle işbirliği içindeymiş gibi görünüyordu. Gür ve dümdüzdü, içindeki gökkuşağı renkleri sabah ışığında pırl pırl parlıyordu. Ama gözümün altındaki siyah gölgeleri kapatacak

makyaj malzemem yoktu ve hesabımdaki on üç dolarla da dışarı çıkıp kendime yüz kremi ve kapatıcı alacak değildim. Tişörtümle gömleğim, bu süitin içindeki parlak ve yeni eşyalarla-karşılaştırıldığında, umutsuz derecede eski ve solgun görünüyordlardı. Sol botumun tabanı görünecek şekilde aşınmaya başlamıştı. Kotumdaki delikler, hatırladığımdan bile daha büyük görünüyordu.

Oyun stüdyoları katı kıyafet kurallarıyla bilinmezdi ama *on-ların* bile patronlarıyla görüşürken uydukları birkaç görgü kuralı mutlaka olmalıydı.

Tüm endüstrinin *en* büyük patronuyla buluşurken.

Süitin içinde hoş bir *ding* sesi yankılandı ve yatağımın başındaki ışık bir arama geldiğini gösterdi. Aramayı kabul etmek için tıkladığımda odamın çeşitli yerlerine gizlenmiş hoparlörlerden Sakura Morimoto'nun sesi yükseldi. "Günaydın Bayan Chen," dedi. Hoparlörlerde sanal yazılar olmadığı için İngilizce konuşuyordu. "Eğer hazırsanız arabanız dışarıda sizi bekliyor."

"Hazırım," derken kendi sözüme ben bile inanmıyordum.

"Yakında görüşmek üzere," dedi.

Jiro ve dün geceki aynı araba dışarıda bekliyordu. Giysilerim hakkında bir yorum yapmasını ya da en azından bir kaşını kaldırmasını içten içe ummuştum. Fakat bunun yerine yanına giderken beni sıcak bir tavırla selamladı ve ardından binmeme yardım etti. Pencerelerde güneş ışıkları ve ay çiçeği görüntüleriyle yol aldık. Jiro'nun takım elbisesi jilet gibiydi; siyah takımı ve içindeki tertemiz gömleği lüks ve pahalı bir marka olmalıydı. Eğer Hideo'nun korumaları böyle görünüyorsa o zaman *benim* ne giymem gerekirdi? Manşetlerimi çekiştirip sanki kıyafetlerim sihirli bir şekilde değişecekmiş gibi düzleştirmeye çalıştım.

Babam burada olsaydı beni gördüğündeki yüz ifadesini hayal etmeye çalıştım. Nefesi kesilir ve yüzünü buruştururdu. Elimden tuttuğu gibi beni acilen en yakındaki butiğe sürükler ve kredi kartını, limitini doldurana dek kullanırdı.

Bu düşünce manşetlerimi daha sert çekiştirmeme sebep oldu. Bunu aklımdan uzaklaştırdım.

Araba en sonunda beyaz bir giriş kapısının önünde durdu. Korumanın otomatik makine görevlisine benzeyen bir alete, bir şeyler söylemesini merakla dinledim. Kapının yanında ufak bir logo olduğunu göz ucumla fark ettim. *Henka Games*. Araç ilerlemeye başladı ve içeri girdiğimizde ön taraftaki bir kaldırımın yanına park ettik. Jiro dışarı çıkmama yardım etmek için yanıma geldi. Gülümseyip hafifçe eğilerek, "İşte geldik," dedi.

Beni camdan yapılmış kocaman kayar kapılardan içeri yönlendirdi. Şimdiye dek gördüğüm en büyük lobiye adımımızı attık.

Camlarla kaplı tavandan bulunduğumuz yere ışıklar süzülüyordu, açık alanın ortası kule gibi yükselen iç mekân sarmaşıklarıyla dekore edilmişti. Duvarların arasına yerleştirilmiş birkaç şelaleden sular akıyordu. Binanın iç kısımlarını bembeyaz balkonlar kıvrılarak çevreliyordu. Beyaz duvarlardan birine belli belirsiz bir *Henka Games* logosu oyulmuştu. Tavandan aşağı sarkan rengârenk flamalarda, her biri şimdiki şampiyonluk sezonunda yarışan Warcross takımlarının sembolleri bulunuyordu. Bu görüntüye hayranlıkla bakabilmek için bir an duraksadım. Eğer şu anda NöroLink gözlüğümü takıyor olsaydım bu flamaların hareket ettiğini göreceğime bahse girebilirdim.

Henka Games'e Hoş Geldiniz!

+2.500 Puan. Günlük Skor: +2.500

Seviye Atladınız!

Seviye 26 | Ç 3.180

Korumam, "Bu taraftan," diyerek beni öne doğru yönlendirdi.

Bir sıra cam silindire doğru ilerleyerek, gülümseyen bir kadının bizi beklediği yere gittik. Kadın, mükemmel ütülü blazer ceketinin yakasına turnuva sezonunun onuruna, altın bir rozet takmıştı ve kolunun altına da bir dosya sıkıştırmıştı. Beni gördüğünde gülümsemesi genişlese de, bakışlarının bir anlığına kıyafetlerime fark ettim. Bu konuda hiçbir şey söylemedi ama ben yine de kızardım.

“Hoş geldiniz Bayan Chen,” dedi başını nazik bir tavırla eğerek. Beni kadına teslim eden korumam yanımdan ayrıldı. “Bay Tanaka sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

Ben de başımı eğerek kadına selam verirken güçlkle yutkundum. *Benim pasaklılığımı gördüğü anda buna pişman olacak.* “Ben de,” diye mırıldandım.

“Öncelikle uymanız gereken birkaç kural var,” diye devam etti kadın. “İlki: Bu görüşme sırasında fotoğraf çekmek yasak. İkincisi: Burada size anlatılanları alenen paylaşmayacağınıza dair bir anlaşma imzalamanız gerekiyor.” Bana dosyadaki bir formu uzattı.

Fotoğraf yoktu. Başkalarına anlatmak yoktu. Şaşırtıcı değildi. “Tamam,” dedim ve kâğıdı dikkatlice okuyup altına imzama attım.

“Üçüncüsü ise: Sizden Bay Tanaka’ya ailesi ya da onlarla olan özel ilişkileri konusunda hiçbir şey sormamanızı istemek zorundayım. Bu bir şirket politikasıdır ve Bay Tanaka bunu koruma konusunda oldukça katıdır.”

Kadına baktım. Bu diğer ikisinden de tuhaf bir istekti ama yine de başımla onayladım. “Ailevi soru yok. Anladım.”

Asansörün kapıları bizim için açıldı. Kadın içeri girmemi işaret etti ve asansör yükselmeye başlarken kollarını kavuşturdu. Aşağıda kalan kocaman stüdyoya baktım. Gözlerim yanlarından geçtiğimiz devasa takım flamalarının üzerinde dolaştı. Bu bina mükemmel bir mimari örneği idi. Babam olsa çok etkilenirdi.

En üst kata ulaşana kadar çıkmaya devam ettik. Birkaç çalışan yanımdan geçti, her birinin üzerinde Warcross tişörtleri ve kotları vardı. Bu görüntü rahatlatıcıydı. Çalışanlardan biri bana baktığında gözlerinde beni tanıdığına dair bir ışıltı vardı. Sanki beni durdurmak istemiş gibi göründü ama sonra kızardı ve bundan vazgeçti. Burada çalışan herkesin açılış oyununu mutlaka izlediğini ve benim oyuna sızdığımı gördüklerini fark ettim. Ben bunu düşünürken ilerideki lobide dikilen birkaç çalışanın başlarını merakla bizim tarafa çevirdiklerini gördüm.

Kadın beni açık bir koridordan geçirip, içinde başka otomatik cam kapıların bulunduğu daha ufak bir lobiye götürdü. Camlar tamamen şeffaftı, böylece ardındaki odanın bir kısmını, Warcross evrenlerinin duvarlara asılmış kocaman tablolarını ve uzun bir toplantı masasını görebiliyordum. Bacaklarım hissizleşmeye başladı ve omurgamdan yukarı bir korku dalgası yükseldi. Görüşmemden dakikalar önce, aniden belki de burada olmak istemediğim gibi bir duyguya kapıldım.

Kapıya ulaştığımızda, "Bir dakika bekleyin lütfen," dedi kadın. Yandaki bir panele parmağını hafifçe bastırdı ve kapılar kayarak açılırken içeri girdi. Bulunduğum yerden, hafifçe eğildiğini ve Japonca bir şeyler sorduğunu görebiliyordum. Sadece *Tanaka-sama* ve *Chen-san* kelimelerini anladım.

Odanın diğer ucundan sakin bir ses ona cevap verdi.

Kadın geri döndü ve kapıyı açtı. "İçeri gelin." Yanından geçerken başıyla hafifçe selam verdi. "İyi toplantılar." Ardından çıktı ve geldiğimiz koridora yöneldi.

Kendimi, baş döndürücü Tokyo manzarasına bakan bir odanın ortasında dikilerken buldum. Odanın bir ucunda, toplantı masasının etrafındaki sandalyelerde birkaç kişi oturuyordu. Biri etek bluz, diğeri Warcross tişörtü, blazer ceket ve kot giymiş iki kadın vardı. İkisinin arasında altın rengi saçlı genç bir adam oturuyordu ve elleriyle havada hareketler yapıyordu. Jetteyken benimle konuşan Kenn'di bu adam. Kadın karşı çıktı, Warcross Şampiyonası'ndaki evrenler hakkında bir şeyden bahsetti.

Gözlerim onların dışında, odada bulunan son kişiye kaydı.

Toplantı masasının hemen yanındaki şık bir gri kanepede oturuyordu, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Diğer üç kişi bilinçsizce onun olduğu tarafa döndüler, son sözü söylemesini bekledikleri çok açıktı. Yakasındaki iki düğmesi gelişigüzel açık bırakılmış özel dikim mükemmel beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, koyu renk şık bir pantolon ve bağcıklı, koyu bordo Oxford ayakkabılar giymişti. Üzerinde oyunla bağlantılı tek şey, güneş ışığıyla parıltıyan Warcross logosu

şeklindeki gümüş kol düğmeleri idi. Gözleri çok koyu bir renkti ve uzun kirpiklerle çevrelenmişti. Bir yanındaki ilginç, ince bir gümüşü çizgi dışında saçları gür ve gece yarısı kadar siyahtı.

Hideo Tanaka kanlı canlı karşımdaydı.

Onca yıl ona uzaktan uzağa hayranlık duyduktan sonra ne beklediğimden ben de emin değildim. Arada ekran ya da dergi kapağı olmadan onu görmek beni nedense tedirgin etmişti; sanki ilk kez görüyormuş gibiydim.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Bayan Chen," dedi zarif bir hareketle koltuktan kalkarken. Bana doğru yaklaştı, başını eğerek selam verdi ve elini uzattı. Uzun boyluydu, hareketleri rahat ve zahmetsizdi, ifadesi ciddiydi. Onunla ilgili tek kusur parmak boğumlarındaydı: Morarmışlardı, taze yara izleri vardı ve bunlar olmasa çok zarif olacak elleri, sanki birileriyle dövüşmüş gibiydi. Şaşkınlıkla baktığımı fark ederek tam zamanında kendimi toparladım ve elimi uzattım. Hantal bir öküz gibi hareket ediyormuşum gibi hissediyordum. Her ne kadar giysilerim diğerlerinden o kadar farklı olmasa da, Hideo'nun kusursuz tarzının karşısında kendimi kirli ve uygunsuz giyinmiş hissediyordum.

Başka ne diyeceğimi bilemeyerek, "Merhaba Bay Tanaka," dedim.

"Hideo, lütfen." Sesinde düzgün, hemen göze çarpmayan bir İngiliz aksanı vardı. Elini benimkine sardı, bir kere salladı ve ardından diğerlerine döndü. "Şampiyonaların baş yapımcısı Bayan Leanna Samuels." Elimini bırakarak etek bluzlu kadını işaret etti.

Kadın bana gülümseyerek gözlüğünü düzeltti. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Chen."

Hideo başıyla tişört ve blazerlı kadını gösterdi. "İkinci yöneticim Bayan Mari Nakamura, kendisi Operasyon Direktörümüz olur."

Kadını şimdi tanımıştım, daha önceden Warcross'la ilgili birçok duyurusunu izlemiştim. Başını hafifçe eğerek beni selamla-

dı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Chen," dedi sırtarak. Ben de elimden geldiğince başımla selamlamaya çalıştım.

"Yaratıcı direktörümüzle çoktan tanıştınız zaten," diyerek başını Kenn'in olduğu yöne eğdi. "Benim Oxford'daki eski okul arkadaşlarımdan biri."

"Şahsen tanışmadık." Kenn sandalyesinden kalktı ve birkaç adımda yanıma geldi. Elimi kuvvetlice sıktı. Hideo'nun aksine, Kenn'in yüz ifadesi bir kış günü koca odayı ısıtacak kadar sıcaktı. "Tokyo'ya hoş geldin. Hepimizin üzerinde oldukça etkili bir ilk izlenim bıraktın." Hideo'ya şöyle bir baktı ve gülümsemesi daha da büyüdü. "İnsanları sırf bir görüşme için dünyanın diğer ucundan her gün uçurmuyor ne de olsa."

Hideo arkadaşına tek kaşını kaldırdı. "Şirkete katılman için seni de dünyanın diğer ucundan uçurmuştum."

Kenn kahkaha attı. "Bu yıllar önceydi. Dediğim gibi, bu her gün olan bir şey değil." Yeniden bana gülümsedi.

"Teşekkürler," dedim ama on saniye içinde efsanevi dört yaratıcıyla tanışmış olmaktan başım dönüyordu.

Operasyon direktörü Mari, Hideo'ya döndü ve Japonca bir şeyler sordu.

"Bensiz devam edin," diye İngilizce yanıtladı Hideo. Gözleri yeniden benim üzerime çevrildi. İçeri girdiğimden beri hiç gülümsememiş olduğunu fark ettim. Belki de onun için gerçekten de fazla uygunsuz giyinmiştim. "Bayan Chen'le keyifli bir sohbet edeceğiz."

Sohbet. Baş başa. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Gerçi Hideo bunun farkına varmamış gibi görünüyordu. Onu odanın dışına doğru takip etmem için başıyla işaret etti. Ardımızda kalan diğerleri, konuşmalarına geri döndüler. Omzumun üzerinden geriye baktığımda sadece Kenn'le göz göze geldik.

"Gözünü korkutmak istemiyor aslında," diye neşeyle seslendi kapı tam kapanmak üzereyken.

Ana girişe giden koridora yönlendiğimizde Hideo, "Demek bu Japonya'ya ilk gelişin, öyle mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Güzelmış." Neden söylediğim her şey aniden çok aptalca gelmeye başlamıştı?

Biz yürürken gitgide daha çok çalışan, bize dikkatle bakmak için yavaşlıyordu. "Bu kadar uzun yoldan geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Asıl size teşekkürler," diye karşılık verdim. "Kariyerinizin en başından beri, ilk büyük çıkışınızı yaptığınız zamandan beri sizi takip ediyorum. Bu çok büyük bir onur."

Hideo pek de aldırmayan bir tavırla başını salladığında tanıdığı herkesten bunu duyuyor olmaktan sıkılmış olabileceğini fark ettim. "Haftanı böldüğüm için özür dilerim ama umarım seyahatin yeterince iyi geçmiştir."

Ciddi miydi bu? "Bu biraz hafife almak olur," diye yanıtladım. "Borçlarınızı ödediğiniz için teşekkürler Bay Tanaka... Hideo. Bunu yapmak zorunda değildiniz."

Hideo elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bana teşekkür etme. Bunun ufak bir avans ödemesi olduğunu düşün. Açıkçası borcun olması bile beni çok şaşırttı. Eminim ki şimdiye dek bir teknoloji şirketi senin yeteneklerinin farkına varmıştır."

Hideo'nun borçlarını bu kadar kolay görmezden gelmesi beni az da olsa rahatsız etti. Benim için âdeta ulaşamayacak bir rakam olsa da sanırım altı bin dolar, bir milyarder olduğunuzda çok düşünmenizi gerektirmeyecek bir meblağdı. Sesimdeki rahatsızlığı belli etmemeye çalışarak, "Sicilimde birkaç kaydım var," dedim. "Sabıka kaydım var yani. O kadar ciddi şeyler değil ama iki yıllığına hiçbir bilgisayara dokunmama izin yok." Babamın ölümünden ve koruyucu aile yanında geçirdiğim zamandan bahsetmemeye karar verdim.

Hideo nedense konuyu üstelemedi. "İyi bir tanesini görür görmez anlayacak kadar hacker işe aldım. Eninde sonunda sen de keşfedilecektin." Yan gözle bana baktı. "Ve işte, buradasın."

Bizi bir köşeden döndürerek başka bir sıra otomatik kapının önüne getirdi. Boş bir ofise girdik. Pencerelei yerden tavana kadar uzanıyordu. Bir köşede oyun seviyeleri rengârenk bir girdap

şeklinde stilize edilerek parlak bir duvar resmi olarak çizilmişti. Diğer köşedeysse şık kanepeler göze çarpıyordu. Kapılar ardı-mızdan kayarak kapandığında içeride yalnız kaldık.

Hideo bana döndü. "Son birkaç gündür kendini internetin her yerine yayılmış olarak bulduğunu biliyorum," dedi. "Fakat neden burada olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Bir yanlışlık sonucunda? Bunun yerine, "Uçuş esnasında Bay Edon bana Warcross Seçmeleri'ne katılacağımı söyledi," diye ya-nıt verdim.

Hideo başıyla onayladı. "Öyle, tabii bunu istemiyorsan o başka."

"Yani şimdi, bu seneki Warcross Şampiyonası'nda yarışmamı istediğiniz anlamına mı geliyor bu?"

"Evet."

Nefesim kesildi. Bunu Warcross'un yaratıcısından duymak, gerçek hale getiriyordu. "Neden?" diye sordum. "Yani tamam, oldukça iyi bir oyuncuyum ama uluslararası listelerde ya da buna benzer yerlerde derecelerim yok. Reytingler için mi beni yarıştıyorsunuz? Bir pazarlama taktiği olarak mı?"

"Açılış oyununa daldığında gerçekten ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Yılın en büyük oyununu mahvettim?" diye bir tahminde bu-lundum.

"Şimdiye dek neredeyse hiç aşılmamış bir güvenlik kalkanını hacklemeyi başardın."

"Özür dilerim. Bu hacklemeyi daha önce hiç denememiştim."

"Bunun bir kaza olduğunu söylediğini sanıyordum."

Keskin bakışları içime işliyordu. İlk telefon konuşmamızdaki ke-keleyerek özür dilememle alay ediyordu şimdi de. "Bu hacklemeyi daha önce hiç *kazayla* denememiştim," diye yeniden düzelttim.

"Sana bunu söylememin sebebi oyuna sızdığın için sana si-nirli olduğumdan değil." Bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Yine de bunu tekrar yapmamamı tercih ederim. Sana bunu söylüyo-rum çünkü yardımına ihtiyacım var."

Daha önce söylediği bir kelime dikkatimi çekti. "Güvenlik kalkanının şimdiye dek *neredeyse* hiç aşılmadığını söylediniz. Başka kim içeri girdi?"

Hideo koltuklara doğru yürüdü, oturdu ve arkasına yaslandı. Karşısına oturmamı işaret etti. "İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var."

Bir anda ne demek istediğini anladım. "Birini yakalamaya çalışıyorsunuz ve bunu yapmanın en iyi yolu da bu seneki oyuna benim de dahil olmam."

Hideo başını bana doğru eğdi. "Senin bir ödül avcısı olduğunu duydum."

"Evet," diye yanıtladım. "Warcross bahislerinde büyük borçları olanları ve polisin yakalamaya zamanı olmadığı kişileri yakalarım."

"O zaman gözlüklerim piyasaya ilk sürüldüğünden beri var olan yeraltı dünyasına aşina olmalısın."

Başım la onayladım. "Elbette."

Normal internetin altında gittikçe büyüyen bir yeraltı dünyası daima var olmuştu. Bu sizin görmediğiniz bir online dünyaydı, bunları hiçbir arama motoru karşınıza çıkarmazdı. Ne yaptığınızı bilmiyorsanız, buraya giremezsiniz bile. İnternetin bu karanlık tarafı hackerların toplandığı, uyuşturucu ve seks trafiğinin döndüğü, suikastçıların kiralandığı bir dünyaydı. Warcross ve NöroLink gözlüklerinin popüler olmasıyla daha da büyümüşü. Aynı yeraltı dünyası şimdi sanal gerçeklikte de bulunuyordu ve buna Kara Evren adı verilmişti. Benim sık sık içinde dolaşarak burada takılmayı seven suçluları aradığım, tehlikeli bir sanal alemdi.

"Peki orada rahat mısınız?" diye ilgiyle sordu Hideo.

Bu ukala tavrıyla tüylerim diken diken oldu. "Eğer olmasaydım bir hackerı yakalamak için pek bir işe yaramazdım, değil mi?"

Hideo alaycı cevabıma tepki vermedi. "Bu iş için kiraladığım birkaç ödül avcısından biri olacaksın." Aramızda duran sehpayaya

doğru eğildi ve bir yığın derginin üzerinde duran küçük, siyah bir kutuyu eline aldı. Bana uzattı. "Bu senin için. Diğerleri de bundan alacaklar."

Başka ödül avcıları. Tıpkı diğer avlarım gibi bunda da diğerlerine karşı yarışacaktım. Hafif bir tereddüitten sonra kutuyu aldım. Tüy kadar hafifti. Kutuyu açmadan önce Hideo'ya kısa bir bakış attım. Kutunun içinde iki yuvarlak bölmesi olan küçük bir plastik kap bulunuyordu. Bölmelerden birinin kapağını çevirerek açtım.

Bir sıvının içinde yüzen şeffaf dairelere bakarken, "Lens," dedim.

"Beta versiyonları. Bu hafta içinde piyasaya sunacağız."

Bakışlarımı beklentiyle Hideo'ya çevirdim. "NöroLink gözüklerinin bir sonraki jenerasyonu mu?"

Dudakları hafifçe gülümsüyormuşçasına yukarı kıvrıldı; gördüğüm ilk gülümsemesi buydu. "Evet."

Bakışlarım yeniden kutuya çevrildi. Herhangi bir çift kontak-lens gibi görünüyordardı ama kenarlarındaki çerçevede minik, şeffaf harflerle *Henka Games* yazıyordu. Sıradan bir çift lensle aralarındaki tek fark buydu. Hafifçe kıpırdandığımda lensler güneş ışığında parıldadı; yüzeyinin büyük ihtimalle mikroskobik, ince devrelerle kaplı olduğunu gösteriyordu bu. Bir anlığına Hideo'nun cevaplarından duyduğum tüm rahatsızlığı unuttum. Bunun yerine kendimi koruyucu aile evinde radyo dinlediğim ve onun, dünyayı sarsan keşfini ilk kez duyduğum anda buldum. "Nasıl..." diye söze başladım ama büyülenmiş sesim bir kurbağa vıraklaması gibi çıktı. "Bunu nasıl yaptın? Bunları nasıl şarj ediyorsun? Prize takılacak bir şey de değiller."

"İnsan vücudu bir gün içinde en az yüz watt enerji üretir," diye cevapladı Hideo. "Ortalama bir akıllı telefon tamamen şarj olmak için sadece iki ila yedi watt arası enerji kullanıyor. Bu lensler ise bir watt'tan daha azına ihtiyaç duyuyor."

Hideo'ya keskince baktım. "Sadece vücudumdaki elektriklerle şarj olabileceğini mi söylüyorsun şimdi bana?"

Başıyla onayladı. "Lensler göz çeperinin üzerinde sadece bir atom kalınlığında, zararsız ince bir film bırakıyor. Bu film, lenslerinle vücudun arasında bir iletim hattı gibi çalışıyor."

"Şarj aleti olarak vücudu kullanmak," dedim düşüncelere dalarak. Bunun hakkında birçok sinema filmi yapılmıştı ama şu anda gerçek hali avcumun içindeydi ve ona bakıyordum. "Bunun sadece bir bilimkurgu efsanesi olduğunu düşünmüştüm."

"Birileri bilimgerçeği yapana dek her şey bir bilimkurgu efsanesidir," dedi Hideo. Şu anda bakışlarında özel bir yoğunluk, tüm yüz ifadesini aydınlatan bir ışıltı vardı. Onu ilk kez televizyonda izlediğimde, bunu gördüğümü hatırladım ve şimdi de aynı ışıltıyı tanımıştım. Beni kendine çeken işte *bu* Hideo'ydu.

Ofisin diğer ucundaki bir kapıyı gösterdi. "Denesene."

Lensleri aldım ve özel bir banyoya açılan kapıya yürüdüm. Ellerimi yıkadım ve lenslerden birini kaldırdım. En az bir düzine denemenin sonunda nihayet ikisini de takabildim ve bu arada akan gözyaşlarımı gözlerimi kırparak uzaklaştırdım. Buz gibi soğuk bir his veriyorlardı.

Kanepeye geri dönerken odayı inceledim. İlk bakışta her şey aynı göründü. Fakat sonra Hideo'nun arkasındaki parlak duvar resminin sanki tablo canlıymışçasına hareket ettiğini, renklerin muhteşem bir manzarayla kıvrılıp değiştiğini fark ettim.

Gözlerim etrafta dolanmaya devam etti. Gittikçe daha çok şeyin farkına varıyordum. Sanal gerçeklik katmanları, gözlüğün sınırlandırılmalarından kurtulmuştu. Odadaki beyaz bir duvarı yerden tavana kadar kaplamış bir görüntüde, eski bir Warcross oyunu oynanıyordu. Tavan artık tavan değildi. Bunun yerine lacivert gökyüzünü ve ışıldayan Samanyolu'nu görebiliyordum. Renkleri abartılmış ve boyutları büyütülmüş Mars, Jüpiter ve Satürn gezegenleri gökyüzünde küreler gibi asılı duruyorlardı. Odanın içindeki eşyaların üzerinde etiketleri süzülüyordu. Yeşil bir bitkinin üzerinde *Potted Ficus* ve bitkiyi sularsam bir puan kazanacağımı gösteren *Sulama* | +1 yazısı vardı. Kanepelerin üzerinde *Kanep* ve Hideo'nun üzerindeyse de Hideo *Tanaka* |

Seviye {Sonsuz} yazısı uçuşuyordu. Büyük olasılıkla benim üstümde de Emika Chen | Seviye 26 yazıyor olmalıydı.

Görüşümün merkezinde şeffaf kelimeler belirdi.

Warcross Oyna

Hideo ayağa kalktı ve bana doğru yürüyerek yanıma oturdu. Şimdi onun da lensleri taktığını anlayabiliyordum ve benimkiler de takılı olduğundan gözbebeklerinin üzerindeki belli belirsiz parıldayan renklerden oluşan katmanı görebiliyordum. “Benimle bir Warcross oturumuna katıl,” dedi. Aramızda, havada duran bir tuş belirdi. “Ben de sana kimin peşinde olduğumu göstereyim.”

Derin bir nefes aldım ve birkaç saniye boyunca önümdeki tuşa bakakaldım. Lensler duraksayan bakışımı algıladı ve etrafımızdaki gerçek dünya, yani ofis, kanepeler ve duvarlar kararıp yok oldu.

Dünya yeniden belirdiğinde ikimiz de steril, beyaz bir alanda dikiliyorduk. Beyaz duvarlar sanki sonsuzluğa dek uzanıyordu. Bunun Warcross’taki başlangıç seviyesi evrenlerinden biri olduğunu anımsadım. **Boya Fırçası Seviyesi.** Eğer ellerinizi uzatıp beyaz duvarların üzerinde gezdirirseniz yüzeylere gökkuşağı renklerinde çizgiler çizebiliyordunuz. Ayak parmaklarınızı hafifçe kıvırdım ve yürüdüğümü hayal ettim; bu işaretle birlikte avatarım öne doğru ilerlemeye başladı. Yürüdüğüm sırada dalgın dalgın elimi duvarlardan birine sürterek renklerin parmaklarının arasından akıp gitmesini izledim.

Hideo bizi bu evrenin köşelerinden birine yönlendirdi ve en sonunda durdu. Ayak parmaklarınızı gevşetip ben de durdum. Bana baktı. “Bir şeylerin yanlış olduğunu anladığımız ilk evren burasıydı,” dedi. Elini duvar boyunca gezdirdiğinde, ardında parlak yeşil ve altın rengi izler bıraktı. Sonrasında parmaklarını yüzeye bastırdı ve *itti*.

Duvar, dokunuşuna itaat ederek açıldı.

Duvarın arkasında koyu renk satırlar ve ışık çizgileriyle dolu bir dünya vardı, hepsi detaylı şablonlar halinde iç içe geçmişti. *Bu evreni çalıştıran kodlar.* Oyunun yazılım programlama arayüzüne bakıyorduk. Hideo duvarın içine girdi ve ardından ona katılmam için eliyle işaret etti. Beyaz duvarları boyayla lekeli evrenden ayrılmak için sadece bir saniye tereddüt ettim, sonra satırların karanlık karmaşasına adımımı attım.

İçerideki ışık çizgileri tenimizin üzerinde belli belirsiz mavi bir yansıma yaratıyordu. Bu görüntüyle içim heyecanla doldu; sütunları inceleyerek analiz ettim ve yapabildiğim kadarını aklıma yazmaya çalıştım. Hideo biraz yürüdü ve ardından bir takım kodun önünde durdu.

İçgüdülerim devreye girdi ve gözlerimi rahatlatarak önümde uzanan tüm kodu bütün olarak algıladım. Aniden sorunun ne olduğunu gördüm. Belli belirsizdi, NöroLink'in yapısını analiz etmede deneyimsiz biri kolayca gözden kaçırabilirdi ama işte oradaydı, bozulmuş gibi görünen bir kesit, etrafındaki şablon düzeniyle uymayan birbirine dolanmış satırlar, çevremizi saran organize kaosa aykırı bir bölüm vardı.

Bunu fark ettiğimi anlayan Hideo, başını onaylarcasına salladı. Bozulmuş gibi görünen kısma yaklaştı. "Onun ne yaptığını görüyor musun?"

Bana sadece ne olduğunu göstermiyordu. Benim yeteneklerimi de test ediyordu. Gözlerim kodun üzerinde gidip gelirken, "Yeniden yapılandırılmış," dedim otomatikman. "Veri raporlamak için."

Hideo başıyla onayladı ve bozulmuş kısma uzanarak üzerine bir kere hafifçe vurdu. Kod önce hafifçe titreştikten sonra ani bir reaksiyonla yerine geçti ve ilk başta olması gerektiği gibi düzgün ve sistemli haline geldi. "Bunu onardık. İlk bulduğumuz zaman nasıl görüldüğünü görebilmen için, sana sadece bir anı görüntüsü gösterdim. Fakat yapan kişi ardında hiçbir iz bırakmamış ve o zamandan beri izlerini saklamada gittikçe daha iyi oluyor. Ona erişim kaydında verilen temel isim yüzünden Sıfır diyoruz.

Geride bıraktığı tek iz bu.” Bana baktı. “Bunu yakalamış olmandan etkilendim.”

Sıfır’ın *ben* olduğumu mu düşünüyordu? Yüzüne sert bir ifadeyle baktım. Beni o kadar yoldan getirip, sorularını sorması (*Japonya’ya ilk kez mi geliyorsun? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?*) sadece onun aradığı şüpheli olup olmadığını öğrenmek için miydi?

Kaşlarımı çattım. “Eğer benim Sıfır olup olmadığını öğrenmek istiyorsan bana doğrudan sorabilirdin.”

Bana şüpheli bir bakış attı. “Sen de bunu kabul eder miydin?”

“Benimle oynadığın bu dolambaçlı oyundansa dürüstlüğüünü takdir ederdim.”

Hideo’nun bakışları şimdi doğrudan ruhumu delip geçecekmiş gibi görünüyordu. “Açılış töreni oyununu hackledin. Senden şüphelendiğim için özür mü dilemeliyim?”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapadım. “Haklısın,” diye kabullendim. “Ama *bunu* ben yapmadım.”

Soğukkanlı bir tavırla başka tarafa baktı. “Biliyorum. Seni bir itirafa zorlamak için buraya getirmedim.”

Öfkeden köpürürken sessiz kaldım.

Etrafımızdaki dünya aniden değişti. Boya Fırçası Seviyesi’nden ve kodların içinden uzaklaştırıldık. Şimdiyse güzel bir gölün üzerinde süzülen yüzlerce adadan birinin üstünde dikiliyorduk. Burası açılış töreninde kullanılan, benim içine sızdığım evrendi.

Hideo sanki parmaklarının arasında döndürüyormuşçasına evreni kendine doğru çektiğinde her şey ayaklarımızın altında kaymaya başladı. Sertçe yutkundum. Onun bağlı olduğu hesabın versiyonunun benimkinden çok farklı olduğu ve ona, benim sahip olmadığım oyun içi yetenekler verdiği çok belliydi. Oyunun yaratıcısıyla oyununun içinde olmak ve onun âdeta bir tanrı gibi oyunu yönettiğini görmek çok tuhaftı. Hideo en sonunda bizi kayalıkların bir bölümünde durdurdu. İleri doğru uzanıp ittirdi. Yeniden satırlarla ve ışıkla dolu bir alana girdik.

Bu sefer, bozulmuş kısmı bulmak daha güç oldu. Şablon düzenini bozan kodu bulabilmek için odağımın puslanmasını ve bilinçaltımın ortaya çıkmasını sağladım. Anlamam birkaç dakikamı aldı ama en sonunda koddaki anormal olan kısmı yakalamayı başardım. "Burada," dedim elimle göstererek. Kaşlarımı çattım. "Aynı hikâye. Bu Sıfır denilen kişi her kimse bu seviyeyi, oyunu izleyen her bir seyirci hakkındaki istatistikleri kendisine rapor edecek şekilde düzenlemiş." Bunu anladığımda üzerimde kaygı verici bir ürperti dolaştı. Daha yakından baktım. "Bekle... dahası da var. Bu seviyeyi neredeyse etkisiz hale getirmiş, öyle değil mi? Şu nokta... kodun burada zayıf olduğunu anlamış."

Hideo hemen bir cevap vermediğinde bakışlarımı koddan ona doğru çevirdim ve beni incelediğini gördüm. "Ne var?" dedim.

"Bunu nasıl buldun?" dedi.

"Neyi buldum? Bozuk kodu mu?" Omuzlarımı silktilim. "Sadece... fark ettim işte."

"Anladığını sanmıyorum." Ellerini cebine soktu ve gözlerini kıstı. "Az önce yaptığın şeyi yapmak en iyi mühendislerimin bir haftasını aldı."

"O zaman belki de daha iyi mühendislere ihtiyacın vardır."

Hideo'nun çevresindeyken ters ters cevaplar vermeden duramıyor gibiydim. Belki de soğuk tavırları bana da bulaşıyordu. Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Peki bunu nasıl düzeltirdin?"

Dikkatimi hasarlı koda çevirdim. Elimi kodun üzerinde gezdirirken, "Babam bana her şeyi nasıl tek bir seferde görebileceğimi öğretti," diye mırıldandım. "Her detayı ayrıntılarına kadar çözmek zorunda değilsin. İçindeki zayıf noktayı bulabilmek için sadece genel şablonu görmene gerekiyor." Kodu kavramak için ileri uzandım, içinden koca bir parçayı öne çektim ve elimle kenara iterek uzaklaştırdım. Bunun yerineyse basit ama etkili bir satır yazdım. Satırın çevresindeki kodun geri kalanı da yerine oturdu.

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak, "İşte," dedim. "Böyle daha iyi."

Hideo'ya baktığımda yaptığım değişikliği tek kelime etmeden incelediğini gördüm. Belki de testini geçmiştim.

Bir dakika sonra, "Kabul edilebilir," dedi.

Kabul edilebilir. *Kabul edilebilir mi?* Kaşlarımı daha da çatıttım. "Neden birisi tüm bu veriyi toplamakla ve oyunları bozmakla ilgileniyor ki?"

"Senden fazlasını bilmiyorum ben de."

"Oyunları yine sabote etmesinden endişeleniyorsun."

"Bundan çok daha kötü bir şey yapmasından endişeleniyorum. Bir hackerın tehditlerine boyun eğerek oyunlara ara vermeyi reddettim ama seyircilerimizin güvenliği konusunu da riske atamam." Hideo yan tarafına baktı. Evren yeniden kaydı ve aniden kendimizi ofisinde otururken bulduk. Bu ani değişimden irkilmıştim. Lenslerime alışmak biraz uzun sürecekti. "Şu anki şöhretli konumunla seni takımlardan birine yerleştirerek göz önünde saklamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Bu sana diğer oyuncularla fiziksel olarak yakın olma imkânı verecek."

"Neden yakın olmamı istiyorsun?"

"Saldırıların doğası yüzünden Sıfır'ın içlerinden biri olduğundan şüpheleniyorum."

Profesyonel oyuncuların biri. İsimleri aklımdan hızla geçti. "Peki ya ben ve diğer ödül avcıları ne için yarışıyoruz? Ödülün nedir?"

"Her biriniz ödül miktarını hesaplarınızda askıya alınmış bir meblağ olarak göreceksiniz." Hideo öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Bana dikkatlice baktı. "Eğer bunu geri çevirmeye karar verirsen, bu kadar büyük bir şeyle uğraşmak istemediğini düşünürsen seni özel uçagımla New York'a geri göndereceğim. Hayatına geri dönmeden önce bunu kısa bir tatil gibi düşünebilirsin. Yine de sana katıldığın ve oyundaki büyük bir güvenlik açığını yakaladığın için bir miktar ödeme yapacağım. Bunu düşünmek için zamanın var."

Katıldığım için bir miktar ödeme. Sanki Hideo bana acıdığı için ödeme yapmayı öneriyordu; eğer onun avı için kendimi güçlü

hissetmezsem bundan kolayca kurtulabilecektim. New York'a giden bir uçağa bindiğimi ve diğer avcılar Sıfır'ı yakaladığı sırada eski hayatıma döndüğümü hayal ettim. Bu sorunu çözme fırsatını düşününce ürperdim; belki de şimdiye dek bana çözme fırsatı verilmiş en büyük bulmacaydı bu. *Bu sefer kazanacaktım.*

"Çoktan düşündüm bile," dedim. "Varım."

Hideo başıyla onayladı. "Warcross Seçmeleri için talimatlar, açılış oyunu partisi davetiyesiyle birlikte kısa sürede sana ulaştırılacak. Bu arada ihtiyacın olabileceğini düşündüğün şeyler hakkında bir liste hazırla bana. Erişim kodları, hesaplar ve buna benzer şeyler." Ayağa kalktı. "Elini uzat."

Hideo'yu temkinli bir şekilde süzdükten sonra elimi uzattım. Elimi tutup, avuç içimi yukarı bakacak şekilde ters çevirdi.

Kendi elini avcumun bir santim üzerinde havada tuttu ve bir süre sonra tenimin üzerinde kredi kartını andıran siyah bir dikdörtgen belirdi. Ardından bir parmağını hafifçe avcuma bastırdı ve adını yazarak imzasını attı. Teninin benimkinin üzerinde hareket ederken verdiği hisle nefesim kesildi. Sanal kredi kartı bir anlığına mavi bir ışıkla parıldayarak imzasını onayladı ve sonra yok oldu.

"Bu kart, kaldığın süre boyunca ihtiyacın olan her şeyi alabilmen için," dedi. "Limiti yok ve sana hiçbir soru sorulmayacak. Bir şey almak istediğinde sadece avcunu uzat ve ödeme doğrudan bundan yapılsın. İptal etmek istediğinde avcuna adını yazıp imzalaman yeterli." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu bir sır olarak sakla. Avımızı halka yayın yapmaya niyetim yok."

En zorlu haftalarımda böyle bir kart için neler vermezdim. Elimi çektim, imzasının hissi hâlâ avcumun içinde alev alev yaşıyor gibiydi. "Tabii ki."

Hideo elini uzattı. Yüz ifadesi yeniden ciddileşmişti. "Bir sonraki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyor olacağım o zaman," dese de sesinin tonunda bunun gerçek olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. Gözlerim yine kısa bir anlığına yaralı eklemlerine kaydıktan sonra elini sıktım.

Sonraki dakikalar bir bulanıklık içinde geçti. Hideo bana dönüp bakmadan toplantı odasına geri döndü. Stüdyonun lobisine kadar bana eşlik ettiler ve dışarıda bekleyen araca yönelmeden önce bir sürü kâğıt imzaladım. Arabaya bindiğimde, tuttuğumun farkında bile olmadığım uzun bir nefes bıraktım. Kalbim göğsümde hâlâ deli gibi atıyordu, karşılaşmamızdan dolayı ellerim tir tir titriyordu. Stüdyoyu arkamızda bırakana dek bekledim ve sonrasında cebime uzanıp telefonumu çıkararak banka hesabıma girdim. Bu sabah on üç dolarım vardı. Hideo beni ne kadar bir miktarla cezbedecekti?

Sonunda ekranıma hesabımın olduğu sayfa yüklendi. Sersemlemiş bir halde bakakaldım.

Onay Bekleyen Depozito: \$10.000.000 USD

Orada yazan rakama inanmadan önce ekranı birkaç kere daha baştan yüklemem gerekti. Elbette rakam değişmedi. On milyon.

On-milyon-dolarlık ödül.

Hideo çıldırmıştı.

Şimdiye dek gördüğüm en yüksek ödül parası beş yüz bin dolardı. Bu rakam standartların çok dışındaydı. Bu işin içinde Hideo'nun söylediğinden çok daha fazlası olmalıydı; sadece oyunları bozmaya çalışan bir hackerı yakalamak kadar basit olamazdı. Bahsi geçen oyunlar her ne kadar dünya şampiyonası olsa bile...

Ya bu benim düşündüğümünden çok daha tehlikeli bir iştiyse?

Başımı iki yana salladım. Warcross, Hideo'nun hayatının işiydi. Esas tutkusuydu. Bana lensleri gösterdiği zaman Hideo'nun gözlerinde gördüğüm yoğun pırıltıyı düşündüm. Bende onun hoşuna giden yetenekler *vardı*: Suçluları avlıyordum, hackliyordum, oyunun işleyişine *fazlasıyla* aşina olan bir Warcross hayranıydım. Belki de bu iş için uygun avcı bulmak onun için oldukça zor olmuştu.

Düşüncelerim yaptığımız görüşmeye kaydı. Yıllarca belgesellerden ya da makalelerden bir araya getirdiğim mükemmel Hideo'yla, az önce tanıştığım kişi aynı gibi değildi; zihnimde yarattığım efsanevi kişinin gerçek hali soğuk, gülümsemeyen, küçümseyen bir kişilikti. Göz *korkutucu olmak istemiyor aslında*. Kenn böyle olduğuna ısrar etmişti. Fakat Hideo'nun etrafına ördüğü duvarları yine de oradaydı, kibarlığını hakaret gibi ve niyetlerini şüpheli gösteriyordu. Mide bulandıracak kadar zengin olmanın bir parçasıydı belki de bu; kendini kimseye açmaya ihtiyacı yoktu.

Ya da belki benden pek hoşlanmamıştı. Bu düşünceyle tüyle-
rim diken diken oldu. Pekâlâ. Ben de zaten ondan o kadar hoşlanmamıştım.

Ayrıca, bir müşteriyle çalışabilmek için illa da ondan hoşlanmam gerekmiyordu. Mesela sürekli işlerini aldığım polislerden kesinlikle hiç hoşlanmazdım. Sadece işimi yapmam, onu sık sık gelişmeler hakkında bilgilendirmem ve herkesten önce Sıfır'ı yakalamam gerekiyordu. Yapmam gereken tek şey ödülü kazanmaktı.

On milyon dolar. Babamı düşündüm; benim yattığımı sanıp geç saatlere kadar oturuşunu, başını bitkinlikle ellerinin arasına alışını, ödemesi gecikmiş fatura tomarına gözlerini dikip bakmasını... Parlak bir ekrana gözleri sulanmış bir halde bakışını, sahip olmadığı parayla yine de başka bir bahis daha oynayışını, bu sefer, *bu sefer* büyük kazanacağını ummasını...

On milyon dolar. Ben büyük kazanabilirdim. Bir daha borçları düşünmek zorunda kalmazdım. Hayatım boyunca güvende olurdum. Eğer bu ödülü kazanırsam her şey değişirdi. *Sonsuza dek.*

Otelime yanaşırken görüşümde bir *ding* sesiyle mesaj belirdi. Kenn'dendi.

Bayan Chen! Ona orada ne dediğini bilmiyorum ama... aferin.

Aferin mi? Ne için?

Şunu bil ki Hideo hiç kimseyi bu kadar hızlı işe almamıştı. Asla.

Gerçekten mi? Ben de onu sinir ettiğimi düşünmüştüm.

Herkes böyle düşünür. Ona aldıрма. Kapının önünde bir hediye olacak. Ofisten ayrıldığın anda Hideo senin için yollattı.

O görüşmeden sonra Kenn'in söylediğine inanmak biraz zordu.

Teşekkürler.

Takıma hoş geldin.

Bu sırada Jiro beni indirdi ve çatı katındaki süitimin yolunu tuttum. Hediye çoktan gelmişti, siyah süetten yapılmış güzel bir kutuda, masamın üzerinde beni bekliyordu. Kutunun yanındaysa üstünde altın bir Warcross logosu damgası olan, parlak kâğıttan yapılmış süslü bir zarf duruyordu. Bir anlığına zarfa bakakaldıktan sonra eğilip kutuyu açtım.

Son çıkan, sınırlı sayıda üretilen elektrikli kaykaylardandı; şık ve hafifti, siyah beyaz zarif renklere boyanmıştı. İnanamam-
yarak hafifliğini elimde test ettim, ardından yere koyup üzerine
atladım. Bana tıpkı bir rüya gibi karşılık verdi.

Korumalar eski, hurpani kaykayımdan Hideo'ya bahsetmiş
olmalıydı. Bu kaykay en az on beş bin dolar değerindeydi. Daha
önce kataloglarda bunu incelemiş ve sürüşünün nasıl olduğu ko-
nusunda hayaller kurmuştum.

Kutuya iliştilmiş kartı okudum.

Senin için. Warcross Seçmeleri'nde görüşmek üzere.
H.T.

Beni önce sorguluyor, sonra da bana hediyeler yolluyordu.
Bakışlarım, nottan kutunun yanındaki zarfa kaydı. Sadece bir-
kaç gün önce dairemin kapısında dikilmiş, çaresizlik içinde açık
sarı renkli tahliye ihbarı notuna bakıyordum. Zarfa uzandım,
yırtarak açtım ve altın harflerle yazılmış kalın ve ağır siyah notu
çıkardım.

*Bayan Emika Chen,
3 Mart'ta yapılacak Warcross Seçmeleri'ne
Joker Oyuncu olarak katılması için
resmi olarak davet edilmiştir.*

Warcross Seçmeleri'ni her sene izlerdim. Her seferinde, Yıl-
dızlar Karması açılış oyunundan bir hafta sonra, Tokyo Dome'da
yapılırdı ve haykıran taraftarlarla ağzına kadar dolu elli bin ki-
şilik stadyumda tüm gözler, merkez arenayı çevreleyecek şekil-
de stadyumun ön sıralarında oturan joker oyunculara yönelmiş
olurdu. On altı resmi Warcross takımı jokerlerin içinden teker
teker oyuncu seçerdi.

Warcross hayranları jokerlerin çoğunu ezbere bilirdi çünkü joker oyuncular genelde isimleri sürekli skor tahtasında olan, milyonlarca takipçiye ve oyundaki en yüksek skora sahip oyuncular olurdu. Geçen sene birinci turda ilk seçilen Brezilya'dan Ana Carolina Santos olmuştu. Ondan önceki yıl ise artık Fırtına Avcıları Takımı'nda oynayan Polonyalı Penn Wachowski ilk seçilmişti. *Ondan* önceki yıl şu anda Andromeda Takımı'nda oynayan Güney Koreli Ki-woon "Kento" Park seçilmişti.

Fakat ben tüm bu çılgınlığı evimde yayılarak gözlüğümden izlemeye alıştım. Bu sefer Tokyo Dome'un en ön sıralarında oturacaktım.

İçinde olduğum araç, stadyumun yanındaki caddeye döndüğünde ellerim titredi. Gözlerim dışarıdaki manzaraya büyülenmiş gibi takılıp kaldı. Times Meydanı da Warcross için deliye dönmüş gibi görünürdü ama Tokyo'yla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Lenslerimin ardından Shibuya'nın, ana kavşağının üzerinde süzülen ekranlarla ıslıl ıslıl olduğunu gördüm; ekranlarda her bir joker oyuncunun fotoğrafları dönüyor ve geçmiş seçimlerden klipler gösteriliyordu. Aşağıdaki sokaklarda binlerce hayran çılgınlık atıyordu. Araba bir tabur polis eşliğinde, özel ve geçişe izin verilmeyen bir bölgeye doğru ilerledi. Yanlarından geçtiğimiz sırada kaldırımlardaki insanlar arabalarımıza el sallıyor, yüzleri heyecanla ışıldıyordu. Koyu renkli camlarımızdan bizi göremeseler de bu rotanın joker oyuncuları taşıyan araçlara ayrıldığını biliyorlardı.

İlerideki bir gökdelende, tüm cephesini kaplayan bir fotoğrafım belirdi. Lise ikinci sınıftayken, atılmadan önce okulda geçirdiğim son senemde çekilmiş eski bir fotoğrafımdı. Çok ciddi çıkmıştım, en az bir düzine parlak renkle dolu saçlarım sımsıkı tutturulmuştu ve tenim kül gibi solgun görünüyordu. Her yerde benimle ilgili manşetler vardı.

ŞOK GELİŞME:

Emika Chen, Warcross Seçmeleri için Aday Oldu.

Metelihsiz Bir Glitchten, Joker Oyuncu Yıldızlığına!

Detaylar Bu Haftaki Sayıda

EMIKA CHEN'İN KATILIMIYLA HENKA GAMES HİSSELERİ FIRLADI

Yüzümün seksen katlı binayı kapladığını görmek midemin bulanmasına yetmişti. Dışarıdaki çlgınlıktan başka tarafa bakmak için kendimi zorladım ve titreyen ellerimi kucağımda birleştirdim.

On milyonu düşün, diye tekrar ettim kendi kendime. Yeniden dışarı baktığımda başka bir reklam panosunun üzerinde DJ Ren'in fotoğrafını gördüm; kulağında kocaman kulaklığıyla DJ setinin üzerine eğilmişti. Aniden diğer iki ödöl avcısının, artık her kimse onlar, beni Warcross Seçmeleri'nde izliyor olabileceğı aklıma geldi. Beni inceleyeceklerdi. Onlar da joker oyuncu muydu?

Tokyo Dome'un güvenlik şeridiyle ayrılmış yan girişine geldiğimizde, midemi kasıp kavuran heyecan kelebeklerini neredeyse yatıştırmıştım. Takım elbiseli adamlar kapımı açıp arabadan dışarı çıkmama yardım ederken ve stadyumun arkasındaki serin, karanlık iç kısımlara uzanan kırmızı halıda bana eşlik ederken, bir sis perdesi içinde, tek kelime etmeden bakınıp durdum. *Sert tiplerin düşündüğü bir şeyler düşün*, dedim kendime. Rehberlerim beni tavanı yavaş yavaş eğim kazanan dar bir koridordan geçirdi. Yakınlaştıkça elli bin kişinin çığığı artıyordu. Sonra aniden asıl alana çıktım ve haykırışlar kulakları sağır edercesine yükseldi.

Stadyum loş bir mavi ışıkla aydınlanmıştı. Düzinelerce renkli spot ışığı alanı süpürürcesine ileri geri hareket ediyordu. Koridorlar izleyicilerle dolup taşıyordu, ellerinde sevdikleri jokerlerin resimleri olan kendi yaptıkları posterleri sallıyorlardı, hepsi

de buraya bizi canlı olarak görebilmek için toplanmıştı. Gözümdaki lenslerle ana arenanın kenarlarına sıralanmış devasa holografik ekranları görebiliyordum. Bu ekranların her birinde jokerlerin en popüler oyun içi hareketlerinin görüntüleri dönüyordu. Oyuncular devasa, üç boyutlu figürler olarak sanki ekrandan dışarı atılıyor gibi görünüyorlardı ve ne zaman iyi bir hamle yap-salar kalabalık avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Görüşümün önünde bir baloncuk belirdi. İki seviye birden yükselmiştim.

Warcross Seçmeleri Resmi Katılımcısı! Tebrikler!

+20.000 Puan. Günlük Skor: +20.000

Seviye Atladınız!

Seviye Atladınız! Mükemmelsiniz!

Seviye 28 | Ç 30180

Hazine sandığı kazandınız!

Stadyumun ön sıraları joker oyuncularla yarı yarıya dolmuştu. Rehberler beni sıraya doğru yönlendirirken etrafımdaki kalabalığı inceleyerek bu insanlardan bazılarını Warcross'taki kişilikleriyle eşleştirmeye çalıştım. Gözlerim birkaç kişinin yüzüne takıldı. Kenya'yı temsil eden Albeni Lea. Dünya çapında en iyi ellinin içindeydi. İsveç'i temsil eden Ivo Eriksson. Türkiye'yi temsil eden Hazan Demir isimli kız. Yutkundum ve acaba imzalarını istemek aptalca olur mu, diye merak ettim.

Çalışma zamanı, diye anımsattım kendime. Sessizce, iki parmağımı kullanıp yukarı doğru bir ekran kaydırma hareketi yaparak koruma kalkanlarımı yükselttim, ardından kubbe şeklindeki tavanı kaplayan güvenlik sisteminin peşine düştüm. Hideo bunlardan geçebilmemi sağlayan ve bana Henka Games'in her kullanıcı hakkında tuttuğu temel bilgilere ulaşım izni veren özel bir kimlik numarası vermişti ama bu kimlik numarasını kullanmak aynı zamanda Hideo'nun beni rahatlıkla takip edebilmesi anlamına gelecekti ve belki de beni Sıfır'a ya da diğer ödül avcı-

larına karşı savunmasız bırakacaktı. Ben de bunun yerine izimi süremeyecekleri şekilde kendi giriş iznimi geliştirmiştim. Daha rahat çalışmamı sağlayacaktı. Eğer Hideo'nun bununla ilgili bir sorunu vardıysa, benimle daha sonra konuşmak zorundaydı.

Kısa bir süre sonra kubbenin gelişigüzel yerlerinde sayılar ve harfler belirmeye başladı. Kodun, gerçek hayat üzerinde sanal gerçeklik parçacıkları yarattığı bölgeleri ön plana çıkarıyorlardı. Hepsinin üzerinde stadyum planının bir katmanı belli belirsiz süzülüyordu. En önemlisi de arenadaki herkes hakkında beliren temel bilgilerdi. Her kişinin başının üzerinde uçuşan minik mavi rakamlar o kadar çoktu ki, tüm veriler bulanıklaşarak şeritler halinde görünüyor gibiydi.

En sonunda yerime geldim. Arkamızda, devasa ekranlarda Anka Süvarileri Takımı'nın geçen seneki en iyi oyunlarının görüntüleri dönmeye başladığında stadyumda yine kulakları sağır eden çıgıklar yükseldi.

"Hallo." Bir kız beni dürtükleyince döndüm. Bakır rengi saçları ensesinde alçak, dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve teninin her yeri çillerle kaplıydı. Çarpık bir şekilde sırttı. Yeniden konuştuğunda görüşümde İngilizce çevirisi belirdi. "Sen Emika mısın?" Gözleri gökkuşağı saçlarımda ve dövmelele kaplı kolumda dolaştı. "Açılış törenine gizlice giren hani?"

Başımle onayladım. "Selam."

Kız da bana başını salladı. "Benim adım Ziggy Frost, Bamberg, Almanya'dan geliyorum."

Gözlerim kocaman açıldı. "Doğru ya! Seni tanıyorum! En iyi Hırsızlardan birisin! Senin bir sürü oyununu izledim."

Söylediklerimin Almanca çevirisini görüşünden hızlı hızlı okuduğunu anlayabiliyordum. Sonrasında öylesine ışıldadı ki bir an patlayacağını düşündüm. İleri doğru uzandı ve ön sıramızda oturan birini çekıştirdi. "Yuebin!" diye bağırıldı. "Baksana. Bir hayranım var."

* (Alm.) Merhaba. -çn

Çekiştirdiği oğlan homurdandı ve oturduğu yerde bize doğru döndü. Belli belirsiz bir sigara kokusu yayıyordu. Sözlerinin çevirilerini okuduğum sırada Çince, "Aferin sana o zaman," diye mırıldandı. Gözleri bana çevrildi. "Hey, sen açılış oyununa glitch ile sızan kız değil misin?"

Sonsuza dek artık böyle mi bilinecektim? Oyuna glitch ile sızan kız. "Selam," dedim elimi uzatarak. "Adım Emika Chen."

"Ah! Amerikalı!" dedi elimi sıkarken. "Çince konuşabiliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Aslında babam tam olarak beş tane Çince cümle biliyordu ve bunların dördü küfürdü.

Verdiğim cevaba omuzlarını silkti. "Ah, pekâlâ. Ben de Pekin'den Yuebin."

Gülümsedim. "Sıralamalaradaki en iyi Savaşçı olan mı?"

Sırıtmayı genişledi. "Evet." Uzandı ve Ziggy'yi dürttü. "Gördün mü? Hayranı olan tek kişi sen değilsin." Ardından bana baktı. "Demek artık joker oyuncu oldun. Yani, tebrikler tabii, bu gerçekten harika ama seni bu seneki en iyi sıralamalarda gördüğümü hatırlamıyorum."

"Bu yüzden herkes onu son dakikada oyuna yazdı," diye atladı Ziggy. "Adaylığını bizzat Hideo onayladı." Yuebin bir ıslık çaldı. "Onu gerçekten etkilemiş olmalısın."

Demek hakkımdaki dedikodular çoktan yayılmıştı. Warcross'ta herkesin beni bu şekilde tanınmasını istemiyordum: Düpedüz aptal olduğu için oyuna glitch ile sızan ve ardından dikkat çekici gösterisi sebebiyle Warcross Seçmelerine joker oyuncu olarak giren kız. Ya Yuebin bu seçmenin içine farklı bir amaçla katıldığımdan şüphelenirse?

Bu kadar belli etme. Onun gözünde sen sadece Warcross oynamak için buradasın, diye hatırlattım kendime. Zor da olsa Ziggy'ye gülümsedim ve omuzlarımı silktim. "Büyük ihtimalle bunun bir önemi olmaz. En son benim seçileceğime bahse girerim."

Ziggy bana içten bir kahkaha attı ve omzumu okşadı. "Ne derler? Asla, asla deme mi?" dedi. "Ayrıca Leeroy bilmem ne

isimli oyuncunun Fırtına Avcıları'na seçildiği seneyi hatırlıyor-
sundur; gerçi ne zaman görevlendirilse tüm takımın planını ber-
bat edip oyuna bodoslama dalıyordu. Tanrım, çocuk gerçekten
korkunçtu." Beni yeniden yanlışlıkla aşağıladığını çok geç fark
etti. "Yani Leeroy kadar *kötü* olduğundan değil. Demek istedi-
ğim... şey, ne demek istediğimi biliyorsun işte."

Yuebin kıza alaycı bir bakış attıktan sonra bana gülümsedi.
"Ziggy'nin kusuruna bakmamalısın," dedi. "Asla doğru şeyi
doğru anda söyleyemez."

"Asıl *sen* asla doğru anda doğru şey olmazsın."

Beni unutup kendi aralarında atışmaya başladıklarında iki-
sinin de görebildiğim tüm bilgilerini sessizce gözden geçirdim.
Tam isimleri, adresleri, seyahat programları... Davranışlarıyla
ilgili beni şüphelendirebilecek herhangi bir şey aradım; tüm bu
bilgileri indirdim ve daha sonra analiz etmek için kaydettim. Fa-
kat hızlı bir göz atmayla bile profillerinde tuhaf bir şey görün-
müyordu. Bilgilerini korumak için en temel koruma kalkanları
bile yoktu. Hatta Yuebin'in Link'inde onu yavaşlatan bir virüs
bile vardı.

Yine de, belki ikisi de bu dış görünüşün arkasına saklanıyor-
du. Henka Games'in bile erişim izni olmayan tüm kişisel bil-
gilerinin (kişisel e-postalarının, özel mesajlarının, depolanmış
Hatıralarının) şifrelerini kırmadan bunu anlamak zordu. İçeri
girmem gerekiyordu, tıpkı açılış töreni oyununda güçlendiriciyi
çalma yöntemim gibi bir zayıf noktaya ihtiyacım vardı. Şablonun
içine yeniden sızmam gerekiyordu.

Stadyumun ana ışıkları kısıldı ve etrafı tarayan spotlar renk
değiştirdi. Koltukların tümü dolmuştu artık. Seyircilerin teza-
hüratı daha da yükseldi. Arenanın etrafı boyunca sıralanan kol-
tuklara bakarak, diğer jokerlerden bazılarını tanımaya ve üst
sıralardaki bildiğim oyuncularla eşleştirmeye çalıştım. Yanımda
Ziggy'yle Yuebin sonunda tartışmayı bırakmışlardı ve beklenti
içinde dimdik oturuyorlardı.

"Hanımlar ve beyler!"

Işıklar şimdi arenanın merkezine, Warcross logolu bir tişört giymiş sunucunun olduğu yere çevrildi. "Dünyanın her yerindeki Warcross hayranları!" dedi gürleyen bir sesle. "Warcross Seçmeleri'ne hoş geldiniz! En sevdiğiniz Warcross takımlarına birkaç joker oyuncu eklemek üzereyiz!"

Seyirciler onaylarcasına kükredi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zayıf düşüğümü hissediyordum.

"Hadi şimdi buradaki en önemli kişiyi takdim edelim!" diyerek işaret ettiğinde, renkli spotlar da aynı anda odaklarını stadyumun güvenlik çemberiyle ayrılmış kısmındaki cam bir locanın içine yerleştirilmiş şık oturma alanına çevirdi. Locanın üzerindeki sanal levhada, *Resmi Koltuklar*, yazıyordu; burası Henka Games stüdyo yöneticileri için ayrılan yerlerdi. İçerideyse bir eli cebinde, diğerinde bir bardak tutan genç bir adam duruyordu. Yan taraflarını korumalar sarmıştı. Etrafımızdaki tüm hologramlar yüzünü gösterecek şekilde değiştiler. "Tüm bunları mümkün kılan kişi... Hideo Tanaka!"

Stadyum şimdiye dek duyduğum en yüksek sesli tezahüratla çınladı ve ardından kulakları sağır eden, "Hi-dey-o! Hi-dey-o!" sloganlarıyla titredi. Sanki bu seviyedeki bir çılgınlık tamamen normalmiş gibi, Hideo kalabalığı selamlamak için kadehini kaldırdı ve ardından izlemek için yerine oturdu. Kendimi ondan başka tarafa bakmak için zorladım.

"On altı resmi Warcross takımı var," diye devam etti sunucu. "Ve her takımın toplamda beş resmi oyuncusu var. Deneyimli oyuncuların tümünü zaten seçtik ama her takım bu gece en az bir tane boş yere sahip ve takımların seçmeleri için kırk joker oyuncumuz var. Seçmenin sonunda tüm jokerler bir takıma ait olacak." Elini bizim oturduğumuz koltuklara doğru salladı. "Şimdi hızla onları tanıyalım!"

Spotlar ilk joker oyuncunun üzerine odaklandı ve stadyumda yeni bir müzik çalmaya başladı. Kahverengi saçlı oğlan, ışığın aniden üzerine çevrilmesiyle gözlerini kırptırdı. "Rob Genings, Kanada'yı temsil ediyor, Seviye 82, Savaşçı pozisyonun-

da oynuyor. Dünya sıralamasında altmış altıncı." Seyircilerden tezahürat yükseldi. Kalabalığa baktığımda, üzerine Rob'un adı yazılmış posterleri coşkuyla salladıklarını gördüm.

Kendi görüşümden baktığımdaysa Rob Gennings hakkındaki temel verileri taradım. *Tam adı: Robert Allen Gennings. Lisesede bölüm birincisi. Son uçuşu: Japon Havayolları ile Vancouver'dan Tokyo'ya.*

"Sırada Rusya'yı temsil eden Alexa Romanovsky, Seviye 90 ve şimşek hızındaki Hırsız hücumlarıyla biliniyor." Yine tezahürat yapıldı. Müzik, kızın kendisi için seçtiği bir şarkıya değişti. Onun bilgilerini inceledim. *Tam adı: Alexandra Romanovsky. Doğum Yeri: St. Petersburg. Engelli Olimpiyatları eski yarışmacısı.* Eski bir takım arkadaşıyla kavga edince diskalifiye olmuştu ve bu olaydan sonra tutkusunu Warcross'a yöneltmişti. Kız başını kaldırdı ve stadyumdaki kalabalığı selamladı.

Sunucu hızlı bir tempoyla sıradan tanıtımaya devam etti. Spotlar arenanın diğer ucundan yavaş yavaş yaklaşırken müzikler her oyuncuyla değişiyordu. Bu oyuncuların tümü iyi tanınan ve yüksek seviye oyuncular. Bense sadece Seviye 28'dim çünkü genellikle şifreli, isimsiz bir hesaptan giriş yapardım ve hareketlerimin ya da kazandığım oyunların hiçbirisi doğru düzgün kaydedilmezdi.

"Fransa'dan Renoir Thomas, daha çok DJ Ren olarak tanınıyor..."

Seyirciler aniden kulakları sağır eden bir tezahürata başladı. Oğlanı arandım ama spotlar boş bir koltuğu gösteriyordu. Onun için çalan müzik kendi parçalarından biriydi; "*Deep Blue Apocalypse*," ruhu titreten basları ve bağımlılık yapan temposu olan bir şarkıydı. Hiç şüphesiz diğerlerine nazaran en popüler oyuncu oydu.

"... ve şu anda yılın ilk Warcross partisine ev sahipliği yapmak için hazırlıklarla meşgul. Fakat içiniz rahat olsun, onu daha sonra göreceksiniz!"

Tanıştırmalar devam etti. Gri ve beyaz renklerde giyinmiş

birkaç joker vardı; bunlar Şeytan Tugayı hayranlarıydı ve muhtemelen giydikleri kıyafetlerinin resmi takıma alınmalarını sağlayacağını düşünmüşlerdi. Diğerleriyse en sevdikleri profesyonel oyuncuyu belirten tişörtler giyyordu. Geri kalanlarsa sıralaması düşük ya da büyük olasılıkla son seçilecek oyuncular, gergin ve buraya uygun değilmiş gibi görünüyordlardı. Her birinin bilgileri arasında gezinerek verilerini indirdim, depoladım ve dosyalara ayırdım. *Bu gergin olanlara dikkat et*, diye hatırlattım kendime. Bu bir hackerın saklanmak için kılık değiştirmesi olabilirdi.

“Emika Chen, Seviye 28, Amerika Birleşik Devletleri’nden katılıyor!” diye bağırdı sunucu. Spotlar bana çevrildiğinde yerimden sıçradım ve her şey aniden kör edici bir parlaklığa büründü. Stadyumdan tezahürat yükseldi. “Mimar olarak oynuyor. Onu açılış töreni oyunundan hatırlarsınız... gerçi hiçbiriniz onu görmeyi ummuyordunuz! Aslında o kadar popüler oldu ki izleyicilerimiz onu *joker oyuncu* adayı olarak yazdı!”

Tereddütle el salladım. Bunu yapınca tezahürat daha da yükseldi. İçten görün, diye hatırlattım kendime. Gülümsememi genişlettim, biraz dişlerimi göstermeye çalıştım ama kubbedeki devasa projeksiyondaki görüntüm sanki bozuk istiridye yemişim gibiydi. Eğer şu anda sürünerek koltuğumun altına saklansam acaba fark ederler mi, diye düşündüm.

Sunucu jokerleri tanıtmayı bitirdiğinde spotlar resmi takımların oturduğu koltuklara çevrildi. Her takımı tanıttığı sırada çılgınlık yükseliyordu. Bakışlarım takımların üzerindeydi. Beyaz ve gri giysiler içindeki Şeytan Tugayı Takımı’nı tanıdım. Onlardan uzakta Asher Wing kaptanlığında, bu seneki takım için çoktan seçilmiş olan, parlak kırmızı kapüşonları ve ceketleriyle öne çıkan Anka Süvarileri oturuyordu. Sunucu isimlerini anons ettiğinde uluma sesleri çıkararak bağıştılar. Ardından yeşil ve altın renkleriyle Andromeda Takımı, buz mavisi renkleriyle Kış Ejderhaları geldi. Sarı, siyah renkleriyle Fırtına Avcıları Takımı. Titanlar Takımı (mor), Bulut Şövalyeleri (safir ve gümüş). Bilgileri indirmeye devam ederken her bir takımın üzerinde gezen

spot ışıklarıyla kendimden geçmiş olduğumu fark ettim, onlarla aynı alanda olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum.

Sunucu en sonunda takdimleri bitirdi. Asistanı ona bir zarf uzatırken tüm stadyum sessizliğe büründü. “Bu sene, ilk jokeri seçecek takım...” Duraksadı ve zarfı elinden geldiğince dramatik bir havayla açtı. Mikrofonundan gelen sesle sanki tüm kubbe yırtılıyormuş gibi yankılandı. Gümüş bir kart çıkardı, kaldırdı ve gülümsedi. Hologramlar kartta yazılanı gösterecek şekilde değişti. “Anka Süvarileri Takımı!”

Resmi takımlar kısmında oturan Anka Süvarileri yeniden uluma sesleri çıkardı. En ortalarında oturan Asher Wing, sessiz bir konsantrasyonla joker oyuncuların oturduğu yay şeklindeki bölüme bakıyordu. Kalbim artık o kadar hızlı çarpıyordu ki kavgalarımı kıracağından korktum.

Sunucu, Anka Süvarileri’nin kendi aralarında sessizce birkaç kelime konuşmasını bekledi. Sessizlik sanki sonsuzluğa dek uzayacakmış gibiydi. Kimi seçtiklerini duymak için sabırsızlanarak koltuğumda öne doğru eğildim. En sonunda Asher elini önünde bir kere salladı ve sunucuya takımının seçimini bildirdi.

Sunucu seçimlerine bakakaldı, şaşkınlıkla birkaç kere gözlemini kırıştırdı ve ardından kendi elini bir kere salladı. Başının üzerinde devasa harflerle seçtikleri kişinin adı belirerek yavaş yavaş dönmeye başladı. Bütün hologramlarda da aynı anda bu isim belirdi.

Bu, benim adımdı.

"Emika Chen!"

Arenanın her yerinden şaşkınlık sesleri yankılandı. Etrafımda beni kutlayan insanlar vardı, biri omuzlarımı sarsıyordu ve birisi de yüzüme coşkulu kelimelerle bağırıyordu. Bense sadece şok içinde bakakalmıştım. Hideo'nun benim göz önünde saklanmamı istediğini biliyordum ama beni *bir numaralı* seçilen yapacağını düşünmemiştim. Bunda bir yanlışlık olmalıydı.

Sunucu, sanki zihnimdeki düşüncelere yanıt verirmişçesine, "Bunda bir yanlışlık yok!" diye bağırdı. Kollarını iki yana açarak kendi etrafında döndü. "Görünüşe göre bu senenin bir numaralı seçilene denenmemiş, sınanmamış, *sıralanmamış...*" her kelimeyi yavaş yavaş ve üstüne basa basa söylüyordu, "...buna rağmen açılış töreni oyununu bozarak hepimizi etkilemiş bir joker olacak!" Konuşmaya devam etti ve alışılmadık oyuncu seçimleriyle tanınan Anka Süvarileri'nden Asher Wing'in, geri kalan kimse'nin bilmediği bir şeyi fark etmesiyle ilgili şakalar yaptı.

Bense boş gözlerle Anka Süvarileri'nin olduğu tarafa bakıyordum. Asher'ın gözleri bana dikilmişti ve yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtış yayılmıştı. Kaptanlar arasında sezgileri en yük-

sek olan oydu; güvenebileceği ya da sıralamaları daha yüksek deneyimli oyuncularını seçebilirdi. Beni sadece gösteriş olsun diye seçmezdi. Seçer miydi? Yoksa Hideo mu onu zorlamıştı?

Sıfır o muydu?

Bakışlarım özel locaya kaydı; Hideo hâlâ ayakta dikiliyordu ve doğrudan bana bakıyordu. Belki de Anka Süvarileri'ne ilk beni seçmeleri için emir vermişti. Belki *gerçekten* de reytingler içindi. Belki Sıfır'ın hedefini şaşırtmak ve halka fazlasıyla ifşa olduğum içindi. Ya da belki diğer avcılarının hedeflerini şaşırmaları içindi. Sebep her ne olursa olsun, tüm bunların arkasındaki gerekçeyi sormak için onunla bir daha ne zaman konuşacağımı merak ettim.

Birisi omuzlarımı o kadar sertçe sarsıyordu ki beynimin âdeta çorba gibi kafatasımın içinde şapırdadığını duyabiliyordum. Ziggy'ydi.

"Bunun ne büyük olay olduğunu biliyor musun?" diye çığlık attı yüzüme doğru. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Yani önümüzdeki birkaç ay her yerde takip edilmeye ve her haber kaynağında çıkmaya alışman gerekiyor demek. *Heilige Scheiße!*" Bunu o kadar çılgınca haykırarak söylemişti ki ekranım tercüme etmeye bile uğraşmadı. "Bazı insanlar çok şanslı oluyor!"

Sonunda ona belli belirsiz gülümsemeyi başardım ve ardından seçmenin geri kalanını izlemek için yerime yerleştim. Sunucu ikinci bir grup kartı alıp duyururken düşünceler zihnimde girdap gibi dönüp duruyordu. Anka Süvarileri, DJ Ren'i kaparken, Şeytan Tugayı da Ziggy'yi seçmişti. Titanlar, Alexa Romanovsky'yi almıştı. Gösteri devam ediyordu ama ben sanki spot ışıkları üzerimden hiç ayrılmamış gibi hissediyordum. Seyircilerin üzerinde yanıp sönen ışıklar beni sersemletiyordu ve kaç kişinin gözlüklerinde benim profilimin açık olduğunu, en ince detaylara kadar inip hakkımda herhangi bir şey bulabilmek için araştırma yaptıklarını merak ediyordum.

"Hey." Yuebin beni dürtükledi. "Şuraya baksana." Başıyla özel locayı işaret etti. Bakışlarını takip ederken Hideo'yu görmeye hazırdım.

Fakat Hideo gitmişti. Sadece şirketinin diğer yöneticileri kalmıştı ve kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Hideo'nun korumaları da gitmişti.

Başka bir seçme olduğunda dalgın dalgın alkışlarken, "Sanki buraya sadece senin nereye yerleşeceğini görmeye gelmiş gibiydi," diye mırıldandı Yuebin.

Sadece tıpkı olmamı istediği şekilde seçildiğimi görmeye gelmişti. Hızla atan kalbimde biraz üzüntü ve onun arenadaki yokluğuyla tuhaf bir hayal kırıklığı hissettim. Tam bakışlarımı çevirecektim ki görüşümün kenarında bir şey hareket etti. Gözlerim hızla tavana çevrildi.

Donakaldım.

İşte tam orada, tavadaki ışık labirentinin arasına çömelmiş karanlık, sanal bir figür vardı.

Parazitlenme dışında onunla ilgili başka hiçbir şey göremiyordum. Başının silueti aşağı doğru, seçmenin yapıldığı yöne çevrilmişti. Başının üzerinde süzülen bir isim yoktu. Duruşundaki her şey gergin ve tetikte görünüyordu.

Sanki burada olmaması gerekiyormuş gibiydi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim ve ellerim buz kesti. Aynı anda ödül avcısı içgüdülerim devreye girdi: *ekran görüntüsünü al, ekran görüntüsünü kaydet.* Siluet gözden kaybolurken gözlerimi kırıştırdım.

Fırtına Avcıları tarafından seçilen bir jokere tezahürat yapmakta olan Ziggy'ye bakarak, "Hey," deyiverdim.

Ziggy, "Hıı?" diye yanıt verdi bana bakmadan.

"Şunu gördün mü?"

"Neyi gördüm mü?"

Fakat artık çok geçti. Siluet çoktan gitmişti. Belki de ışıklar gözümü o kadar kör etti ki artık onu göremiyorum, diye düşünerek tavanı tekrar tekrar taradım ama hiçbir yerde görünmüyordu. Metal kafesler ve ışıklar boştu.

Aslında burada değildi. Sanal evrenin bir parçasıydı, bir simülasyondur ve yaptığım hackleme yüzünden onu sadece ben görebildim.

Durum ya böyleydi ya da az önce çılgın bir halüsinasyon deneyimlemiştim.

Ziggy kaşlarını çattı, gözlerini kısarak yukarı bakıyordu. "Neyi gördüm mü?" diye tekrarladı omuzlarını silkerek.

"Ben..." Delirmiş gibi görünmeden ne söyleyeceğimi bilemerek sustum. Zorlukla bir kahkaha attım. "Ah, boş ver."

Ziggy'nin dikkati çoktan seçmelere çevrilmişti. Fakat ben sanki yeterince uzun bakarsam adam yeniden belirebilirmiş gibi gözlerimi tavandan ayırmadım. Onu yakalamış mıydım? Diğerleri başka bir jokeri alkışlarken aldığım ekran görüntüsünü minik, gizli pencerede açtım.

Kesinlikle oradaydı. Bunu hayal etmemiştim.

Seçmelerin geri kalanı kasırga gibi geçti. Bittiğinde ve stad-yumun geri kalanı boşalmaya başladığında jokerlere ve profesyonel takımlara, özel çıkışlara kadar eşlik etmek için korumalar geldi. Hissiz bir sessizlik içinde yürürken yanından geçtiğim herkes bana bakıyordu ve ara sıra diğer jokerlerden bazıları beni tebrik etmeye geliyordu. Ne söyleyeceğimden emin olamayarak onlara gülümsüyordum. Zihnimin gerisindeyse hâlâ o silueti düşünmeye devam ediyordum.

Belki diğer ödül avcılarından biriydi. Ya da... belki de Sıfır'dı. Hedefimdi.

Eşlikçilerimizden biri, "Bayan Chen," diye seslendi ve elini bana doğru uzatıp salladı. "Bu taraftan lütfen."

Onu istemsizce takip ettim. Arkamda Şeytan Tugayı'nın ve Fırtına Avcıları'nın tüm yeni seçimlerini bir araya toplayan başka bir eşlikçi vardı. Ziggy ve Yuebin eşlikçinin peşinden aceleyle koşarken bana el salladı. "Hoşça kal! Oyunda görüşürüz!" diye seslendi Yuebin. Ben de onlara el salladım.

Özel yan çıkışın dışında sıralanmış bekleyen bir düzine şık, siyah araçlardan birine götürüldüm. Bir grup hayran nereden beklemeleri gerektiğini keşfetmişti ve birkaçımız dışarı adımını

attığı anda kalemler ve broşürler uzatmışlar, posterlerini kaldırıp bağırırmaya başlamışlardı. Arkamdan Asher Wing, yanında iki yardımcısıyla dışarı çıktı. Sanal gerçeklikte Asher ayakta duran bir avatardı ama gerçek hayatta belinden aşağısı felçliydi ve muhtemelen dünyanın en pahalı tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Şimdi ona yeterince yakın olduğumdan sandalyenin altın jantlarındaki detayları ve özel işlenmiş derisini görebiliyordum.

Yüzüne bakarken, “Acaba gidip düzgün bir selam versem mi?” diye düşündüm ama bir hayranına göz kırıp kızarmasını sağlayınca ve fotoğraf çekirmek için sandalyesini kalabalığa doğru sürünce bundan vazgeçtim. Daha yardımcıları herkesi iterek uzaklaştıramadan, kalabalık tarafından neredeyse yutuldu. Ardından arabama yönlendirilince fırsatımı kaybettim. Takımımız bir araya geldiği zaman onu yeniden yakalardım.

Arabalar birer birer harekete geçti, hepsi de aynı yoldan aynı yöne doğru gidiyordu. Nereye gittiğimizi biliyordum çünkü bunu televizyonda düzinelerce kez izlemiştim. Tokyo’nun merkezindeki Mejiro isimli güvenli bir mahallede, turnuva boyunca Warcross takımlarına ev sahipliği yapan, demir kapılarla korunan lüks bir yaşam alanı bulunuyordu. Oraya varmamız uzun sürmedi. Demir kapılara yanaştığımızda muhabirler ve hayranlar kaldırımları doldurmuştu, çekebildikleri kadar video çekebilmek için gökyüzünde minik dronlar uçuruyordu. Birkaç dron kapılara fazla yakın uçuyordu ama üzerinden geçmeye çalıştıkları anda onları kullanılmaz hale getiren ve yere düşüren görünmez bir kalkana çarpıyorlardı.

Kapıdaki muhafız sıkılmış bir sesle tekrar tekrar, “Kamera yok, dron yok,” diyordu.

Kampüse girdik. Alanı kaplayan yemyeşil çimenliklerin arasına ağaçlarla çevrelenmiş müstakil binalar serpiştirilmişti. Lenslerimin ardından binaları süsleyen parlak renk katmanları görebiliyordum; her biri ayrı ayrı kendi takımlarının renklerindeydi. Her yurdun üzerinde her dilde neşeli bir *Hoş Geldiniz!* yazısıyla birlikte takım isimleri ve logoları süzülüyordu. Onaylanmış tes-

limat dronları her yurda girip çıkarak, paketleri dağıtmakla meşgul görünüyordu.

Araba çıkmaz bir sokakta durdu. Kapım açıldığı sırada kaldırımda beni bekleyen birisi vardı.

Kendimi Asher'ın sırttan suratına bakarken buldum. Onun arabasının benimkinin hemen önünde olduğunu fark etmemiştim bile. Başının üstünde adı, seviyesi ve Anka Süvarileri Kaptanı yazısı süzülüyordu. "Selam," diyerek elini uzattı. Arkasındaki diğer oyuncular çoktan kendi binalarına doğru yola koyulmuşlardı. "Ben Asher, Los Angeles'ı temsil ediyorum. Bana Ash diyebilirsin."

Elini sıktım. "Evet, biliyorum," diye yanıtladım; karşımdakinin yıllarca Warcraft oyunlarında izlediğim birisi olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım. "Ağabeyinin filmlerinin hayranıyım. Bugün seninle konuşabileceğimi düşünmemiştim."

Ağabeyinden bahsettiğimde yüz ifadesi bir anlığına soğudu ama ardından normale döndü ve bana ufak bir kahkaha attı. "Üzgünüm," dedi. "Arabalarımıza giderken seni tebrik etmek istiyordum ama bilirsin işte... hayranlar önce gelir."

Gülümsedim. "Eh, beni seçtiğin için teşekkürler."

"Bunu hayır işi olsun diye yapmadım." Başını salladı. "Anka Süvarileri yıllardır mücadele ediyor ve iyi bir taze kana ihtiyacımız vardı. Takımım için en iyisini istememin cömertlikle bir ilgisi yok." Tekerlekli sandalyesini döndürdü ve başını eğerek onu takip etmemi işaret etti. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca kalacağın yer burası," dedi bir köşeyi dönerken. İleri baktığımda kırmızı, beyaz ve altın renklerle sanal girdaplar oluşturacak şekilde boyanmış baş döndürücü bir bina gördüm. "Hideo'nun seçmelere katılımını şahsen onayladığını duydum. Açılış töreninde yaptığın numaradan sonra bu hareketi oldukça ilginç."

Yeniden gülümsedim, bu seferki biraz tereddütlüydü. "Sanırım reytingler için faydalıyım," diye karşılık verdim.

"Sanırım öylesin."

Asher'ın sesindeki meraklı tonu duyduğumda *dikkat et*, diye anımsattım kendime. Demek ki Hideo beni seçmesi için onu zorlamamıştı. Ya da belki beni seçmelere koymasının yarattığı şaşkınlığın her kaptanın ilgisini çekebileceğini düşünmüştü. Gerçek sebep ne olursa olsun en azından Asher, Hideo'nun planlarından şüphelenmemiş gibiydi ve ben de bunun bu şekilde kalması niyetindeydim. Hideo'nun beni ne için tuttuğunu ne kadar az insan bilirse, adamımızı yakalamak için şansım o kadar yüksek olurdu.

"Ayrıca görünüşe göre *senin* reytinglerin için de iyi," dedim konuyu değiştirerek. "Anka Süvarileri'nin internette popülerliği diğer takımlardan çok daha yüksek. Şeytan Tugayı'nın bundan mutsuz olduğuna bahse girerim."

Rakip takımdan bahsettiğimde Asher başını sandalyesine yasladı ve sağ elini kolçağın üzerine hafifçe vurdu. Köpek dişlerinden biri görünecek şekilde gülümsediğinde sırtışı yırtıcı bir görünüm kazandı. "Şeytan Tugayı daima bir şeylerden mutsuzdur zaten. Bu sefer bizim yüzümüzden olduğu için memnunuz."

Binamıza ulaştık. Asher rampaya yanaştı ve sandalyesini şık bir hareketle çevirip yukarı çıktı. Şeritler halinde takım renklerimiz boyanmış şık cam kapılardan oluşan yüksek ana girişin önünde durdu ve kapılar kayarak açılırken yana çekildi. "Jokerler önden," dedi.

Üç kat yüksekliğinde bir açık alana girdim. *Bir rüyanın içine*. Piramit şeklindeki cam tavandan ana salona güneş ışığı süzülüyor ve içeriyi ışıkla dolduruyordu. Cam tavanın tam altındaki ısıtmalı, turkuaz renkli havuz mükemmel görünüyordu ve içine atlanması için hazır bekliyordu. Oturma alanına, hepsi kırmızı, beyaz ve altın renklerinde koltuklar ve kalın, beyaz halılar serpiştirilmişti. Duvarlar yerden tavana kadar ekranlarla kaplıydı. İçerideki lüks dekorasyonu incelerken bile binanın köşelerini tarıyor ve yurdun internete nasıl bağlandığını araştırıyordum. Sisteme ve herkesin hesabına sızacak bir yol bulmam gerekiyordu.

Bir şey baldırımı tereddütle dürttü. Aşağı baktım. Bana göz-

lerini kırpıştırarak bakan, diz hizama gelen kutu gibi küçük bir robot duruyordu. Açık mavi gözleri yarımay şeklindeydi, bedeni hoş bir sarıya boyanmıştı ve göbek kısmındaki camlı panelde içeride soğumakta olduklarını gördüğüm içecekler vardı. Benim de ona baktığımı gördüğünde göbeğini öne doğru çıkardı ve cam kapı açılarak bana içeceklerle dolu bir tepsi uzattı.

“Adı Wikki,” dedi Asher. “Takım dronumuz. Hadi durma, bir kola al.”

Gerçekten de ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden bir kutu kola aldım. “Hâlâ bana bakıyor,” diye mırıldandım Asher’a.

“İçeceği sevip sevmediğini görmek istiyor.”

Koladan bir yudum aldım. Çok lezzetliydi, köpüklü çilek aromasına bayıldım. Hoşlandığımı belirten abartılı bir ses çıkardım. Wikki bunu not ediyormuş gibi görünüyordu ve başının üzerinde bir yazı belirdi:

Emika Chen | Çilekli Kola | +1

“Kaldığın süre boyunca yiyecek ve içecek tercihlerini kaydedecek,” diye ekledi Asher.

Herkesin bilgilerini takip eden bir robot. Asher’a gülümsedim ama onun düşündüğü sebepten dolayı değil. İçeri giriş biletim buydu. Daha sonra Wikki’nin sistemine nasıl sızacağımı bulmayı aklıma not ettim.

Wikki, Asher’a da bir kola verdikten sonra göbeğini kapadı ve koltukta oturan bir oğlanın olduğu yere yönlendi. Benim baktığım sırada oğlan ellerini sanki bir direksiyonu çeviriyormuşçasına oynatıyordu ve arada sırada fırlatma hareketi yapıyordu. Duvarda şeker gibi renklere boyanmış tepelerin içinden geçen ve devasa mantarlarla dolu bir patika görünüyordu. Oğlan diğer oyuncularla kolayca ardında bırakıp patikadan kıvrılarak aşağı iniyordu.

“Mario Kart: Link Versiyonu’nu oynuyor gördüğün gibi,” dedi Asher. “Buralarda bir gelenektir bu.”

"Gelenek mi?"

"Hız reflekslerimizi geliştirmek için antrenman süresince her gece bir saat oynarız. Oldukça rekabetçi geçer." Ardından ellerini gürültüyle çırpı ve sesini yurdun içini dolduracak kadar yükseltti. "Süvariler! Kimler burada?"

Asher'ı ilk duyan o oğlan oldu, oyununu durdurdu, kulaklığını çıkardı ve kaptanına bakmak için koltukta arkasını döndü. Onu anında tanıdım: Kahverengi cildi, koyu renkli, gür, kıvrıkcık saçlarıyla Büyük Britanya'yı temsil eden dünyaca ünlü Roshan Ahmadi'ydi.

"Bilin bakalım yanımda kim var?" dedi Asher saçlarını göstererek.

"Çok kurnazsın Ash," diye yanıtladı Roshan kuru bir sesle, İngiliz aksanı Hideo'nunkine göre daha sıradandı. Bana başını sallayarak selam verdi. "Selam Emika. Ben Roshan."

"Bu sene aramıza Kalkan'ımız olarak döndü," diye ekledi Asher. "Kendisi ayrıca dünyanın en iyi Mario Kart oyuncusu, eğer merak ettiysen."

"Selam." Elimi cebimden çıkarıp hafifçe salladım. "Seninle yüz yüze tanıştığım için onur duydum."

Roshan bundan hoşlanmış gibi görünüyordu. Bana hafifçe gülümsedi. "Aynı şekilde ben de hayatım."

Asher başıyla ana salondan ayrı yönlere doğru uzayan koridoru göstererek, "Hepimiz odalarımızı çoktan seçtik," dedi. "Roshan büyük pencereleri olan odayı istedi. Diğer uçtaki odayı ben aldım çünkü içinde bana özel yapılmış bazı düzenlemeler var. Kaptan ayrıcalıkları. Koridorun sonundaki oda da Ren'in. Senin içinse..."

"Selam!"

Tepemizdeki balkonlardan bize seslenen bir kızın sesi duyuldu. Başımı kaldırdığımda dirsekleriyle balkon kenarına yaslanmış ve gürültüyle sakız çiğneyen kızı gördüm. Yüzünü çevreleyen güzel, siyah saçları dağınık bukleler halindeydi ve üzerinde kahverengi teniyle kontrast oluşturan beyaz, büyük beden bir

forma vardı. Dikkatlice baktığımda bunun forma olmadığını, üzerinde devasa harflerle QUIDDITCH SEÇMELERİ yazan bir tişört olduğunu gördüm.

Ondan anında hoşlandım.

"Bu Hamilton Jiménez," dedi Asher kızın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ya da sadece Hammie. Kendisi bizim Hırsız'ımız." Kıza göz kırptı. "Ve benim sağ kolum."

Kız da ona sırtıttı. "Bugün kendini duygusal mı hissediyorsun Kaptan?"

Asher bana baktı. "Şimdiden uyarayım: Seni satranç oynamak için kandırmasına izin verme."

"Kazanamadığın için oyundan nefret etmene gerek yok." Kız kocaman bir balon şişirdi ve sonra da hepsini ağzının içine geri çekti. Bakışları bana kaydı. "Odan burada. İkinci katta. Artık joker ben değil sen olduğun için daha büyük olan odayı ben aldım. Umarım aldırılmazsın."

Dördüncü oyuncunun da yüzünü görmeyi bekledim ama evin içi bir anlığına sessizliğe büründü. "DJ Ren nerede?" diye sordum.

"Onu daha sonra göreceğiz," diye cevapladı Asher. "Ren bu geceki parti için hazırlanıyor. Artık yeni Savaşçı'mız olması için ona güvendiğimden beri benden alabileceği son izin bu olacak. Ayrıca bu sana da bir ders olsun Emi. Biz kazanmak için buradayız."

"Tabii ki," dedim.

"Güzel." Başını onaylarcasına sallarken beni değerlendiriyordu. "Umarım olduğunu düşündüğüm kadar iyi bir Mimar'sındır."

Bunu ondan duyduğumda içim heyecan ve endişeyle titredi. Bir Mimar'ın görevi, takımının yararına olacak şekilde o seviyedeki evreni ustalıkla değiştirmektir. Örneğin önümüzde köprü gibi bir engel varsa ilerlememiz için o köprüyü yıkacaktım. Eğer uçan kayalar varsa daha büyük bir platform yaratmak için onları iterek birleştirecektim. Bir Mimar o seviyenin tasarımcısıydı. Kendini,

evreni takımının yararına olacak şekilde hemen o anda değiştirme işine adanmıştı. Bir takımdaki en önemli görevlerden biriydi. Geçen sene Anka Süvarileri, Mimarını kaybetmişti nk ocuğun Warcross oyunlarında kumar oynayarak milyonlar kaybettiği ortaya çıkmıştı. Tüm takım da bu yüzden ağır bir ceza almıştı, sıralamalarda en alta indirilmişti ve en iyi iki oyuncuları çıkarılmıştı.

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedim.

İkinci kata çıkan asansöre doğru Asher’ı takip ederken, “Yarın,” dedi, “seni ve Ren’i şampiyonluk oyunlarında işlerin nasıl yürüdüğüne dair bilgilendireceğiz. İkinizle de resmi oyunun üzerinden geçeceğiz. Gerçi sen...” dönüp bana ihtiyatlı bir bakışla bakmak için duraksadı, “...bilmemizi istediğinden çok daha fazlasını biliyor olabilirsin.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “O bir kazaydı,” dedim; sanki bunu sonsuza dek tekrarlayacakmışım gibi hissediyordum. “Ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Evet, biliyordun,” diye devam etti Asher tereddüt etmeden. “Aslında seviyenin gösterdiğinden çok daha iyi bir Warcross oyuncususun. Değil mi?” Başımın üzerinde süzülen rakamları gösterdi. “İsmin duyulduktan sonra Warcross hesabına baktım. Oynadığın birkaç oyunu inceledim. Bunlar sadece Seviye 28 olan bir Mimar’ın yetenekleri *değildi*. Neden seviyenin gösterdiğinden çok daha iyi bir oyuncusun?”

“Bunu söylemenin sebebi ne? Ben sadece diğer yeni başlayan oyunculara karşı oynuyorum.”

“Benim bundan fazlasını gremeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Bana dikkat *etmişti*. Doğruydu, kendi Warcross hesabıma bağlı olduğumda oyunlarımı internetten canlı olarak yayınlıyordum. Fakat sıklıkla şifreli, isimsiz hesabımı kullanırdım. Bu hesapta kazandığım puanların hiçbiri seviyeme eklenmezdi. Yine de bunu Asher’a sylemeyecektim.

“İstedığım kadar oynayabilmek için ne param ne de zamanım oldu,” dedim. “Fakat oldukça hızlı öğrenen biriyim.”

Asher bu söylediğimi yememiş gibiydi ama üzerime gitmedi. "Diğer takımların hepsi seni hafife alacaktır. Benim artık eskisi kadar yetenekli olmadığımı ve seni sadece, Süvarilerin haberleri yapılsın diye seçtiğimi düşünecekler. Fakat biz bunun böyle olmadığını biliyoruz, değil mi? Ben zamanımı potansiyeli olmayan oyuncular üzerinde harcamam. Sen gizli bir silahsın ve ben de bunu ilk oyunumuza kadar bu şekilde tutmaya niyetliyim."

Görünüşe göre istediğimden daha çok kişi için gizli bir silah olmaya başlıyordum.

İkinci kata ulaştık. Asher sandalyesini bana doğru döndürdü, başını arkaya yasladı ve Hammie'yle birbirlerine baktılar. Kız onu onaylarcasına başını salladı, elleriyle buklelerini tutup sonra da geri bıraktı. "Hammie sana geri kalanı gösterecek," dedi Asher. "Açılış partisi için birkaç saat içinde çıkacağız." Asansöre doğru gitmeye başladı. "Tüm oyuncular tam kadro orada olacak. Eğer daha önce bir açılış partisi görmediysen kendini hazırla. Gerçekten çok çılgın geçer."

Asher gittiği anda Hammie beni kısaca inceledi. Benimle aynı boydaydı ama her nasılsa çenesinin çıkıntısı yüzünden benden daha uzunmuş gibi görünüyordu. Önden yürüyerek en yakınımızdaki kapıda durdu. "Burası senin odan," dedi omzunun üzerinden.

Normal kapılar gibi açılmasını beklerken kapı yana kayarak açıldı. Oda devasaydı, hatta oteldeki süitimden bile daha büyüktü. Bir duvar boydan boya camdı ve bana özel bir balkonun yarısını kaplayan ve balkonun kenarında biten pırl pırl parıldayan havuza açılıyordu. Çatıdan bir yerden havuzun içine çağlayan gibi sular dökülüyordu. Lenslerimin ardından görünen duvarlar sanal olarak fildişi ve altın renklerine boyanmıştı. Renklere dokunmak için uzandığımda parmaklarımın altında hafifçe titreşerek odanın etrafına doğru dalgalandılar. Aynı anda elimin altındaki duvarda süzülen üç küçük tuş belirdi. Birinde *Kapat*, diğerinde *Sahneyi Değiştir*, üçüncüdeyse *Özelleştir* yazıyordu. Renkleri şimdilik kapatmaya karar verdim ve ilk düğmeye bas-

tım. Duvarlar bembeyaz oldu. Etrafa bakındım. Bol tüylü yastıklar ve örtülerle dolu yatağım kocamandı, halılarım ise alt kattakilerle aynıydı. Odanın geri kalanını düzgün bir masa ve sandalyelerden oluşan bir çalışma alanı kaplıyordu.

Hammie yüz ifademe sırttı. “ Ve düşün, seninki en küçük oda,” dedi.

Yeniden odaya doğru döndüm. “Burası çok acayip.”

“Yurttaki her şey oyun alanıdır,” diye açıkladı. “Tıpkı Tokyo’nun geri kalanı gibi. Duvarlarını her özelleştirdiğinde üç çip kazanırsın ve sahneyi değiştirdiğindeyse bir çip. Oda senin Warcross hesabına göre yeniden programlandı. Eğer hesabına giriş yaparsan evin sistemi içeri girenin sen olduğunu anlamaya başlar.”

“Nasıl çalışıyor bu?”

Hammie içeri girdi ve masanın yanında havada süzülen Aç düğmesine dokunmadan işaret etti. “Çalışma alanını açabilecek tek kişi sensin,” dedi. “Şuna bas.”

Tuşa dokundum. Bunu yaptığım anda önceden boş olan masanın rengi takımımızın renklerinde belli belirsiz şeritlerle aydınlandı ve üzerinde de beyaz harflerle benim için bir hoş geldin mesajı belirdi. Bir saniye sonra masanın üzerinde holografik bir ekran yükseldi. Bu, standart bir masaüstü bilgisayarıydı; tabii havada süzülmesi haricinde. Bu tipteki masaüstü bilgisayarları Amerika’ya yeni yeni gelmeye başlamıştı ve tabii ki benim alabileceğim çok üstünde bir fiyata sahiptiler.

Yüz ifademi gören Hammie gülümsedi. “Ekranı duvarlara doğru sürükley,” dedi.

İki parmağımla ekrana dokunup karşımozdaki duvara doğru kaydırma hareketi yaptım. Ekrandaki görüntü parmaklarımı takip ederek duvara doğru uçu ve tüm alanı kaplayacak şekilde büyüdü.

“Alt kattaki oturma odası bölümü tabii ki en iyi çalışma alanına sahip yer,” diye ekledi Hammie. “Fakat bundan hepimizin odasında var. Doğaçlama yapılan takım toplantıları için iyi oluyor.”

Eğer aynı sistem aşağıda da yüklüyse demek ki odalardaki bilgisayarlar onun sandığı kadar güvenli değildi. Ana sisteme girebilir ve ardından çalışma alanı kime özel ayarlanmış olursa olsun, her birinin kişisel sistemine sızabilirdim. Kocaman, duvar boyutundaki ekrana bakarak gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Hiçbir Amerikalının ilk seçilen olamayacağını düşünmeye başlamıştım.” Hammie bir bukleyi kulağının arkasına attı. “Takımda olman güzel. Belki artık Ash’le dalga geçmeyi bırakırım ve değişiklik olsun diye seni hedef alırım.” Bana göz kırptı ve daha cevap vermeye fırsat bulamadan arkasını döndü.

Odamdan çıkıp kapı arkasından kapanana dek yerimden kıpırdamadım. Ardından ellerimi kalçalarımaya dayadım ve odayı takdirle gözden geçirdim. Benim odam. *Anka* Süvarileri’nin resmi evinde hem de. Odama getirilip yatağımın üzerine bırakılmış eşyalarımın yanına gittim ve Noel süsümle babamın resmini çıkardım. Dikkatlice rafa yerleştirdim. Orada çok küçük ve bu lüks oda için fazla basit görünüyorlardı. Babamın yanımda durduğunu hayal ettim.

Çok iyi Emi, derdi gözlüğünü düzelterek. Çok iyi, çok iyi.

Babam aklıma gelince dikkatim dolabıma kaydı. Kapısına parmağım ile hafifçe tıkladığımda kapı kayarak yana açıldı ve Keira’yla yaşadığımız daireden çok daha büyük bir alan ortaya çıkardı.

Vay canına!

Dolabın içi çoktan her biri en lüks kalitede bir sürü giysiyle doldurulmuştu bile. İçeri girmeden önce inanamayarak bir süre bakakaldım, ellerimi askıların üzerinde gezdirdim. Her bir kıyafet binlerce dolar değerindeydi. Tişörtler, kotlar, elbiseler, palto, ayakkabılar, çantalar, cüzdanlar, kemerler, mücevherler... Ayakkabı rafına geldiğimde durdum ve yüksek topukları altın zumbalarla süslenmiş beyaz, kırmızı ve yeşil renklerde, yeni deri gibi kokan bir çift enfes ayakkabıyı aldım. Dolaptaki her şey gibi ayakkabıların da etiketleri hâlâ üzerindeydi ve bir de minik kart yerleştirilmişti.

GUCCI

VIII. Warcross Şampiyonası

Resmi Sponsoru

Sponsor hediyeleri. Profesyonel oyuncuların podyumdan az önce inmiş gibi dolaşmaları boşuna değildi. Epeyce yıpranmış botlarımı çıkardım, bir köşeye dikkatlice yerleştirdim ve yeni ayakkabıları denedim. Kalıp gibi oturdu.

Dolabımdaki her şeyi hararetle denerken bir saat uçup gitti. Tokyo'da herkesin taktığını gördüğüm aksesuarlara, her renk ve şekilde maskelere ayrılmış bir raf bile vardı. Birkaçını denedim, maskelerin iplerini kulağımın arkasına geçirdiğimde ağzımı ve burnumu da örtüyordu. Eğer tanınmadan şehirde gezmek istersem kullanışlı olabilirdi.

İşim bittiğinde hâlâ giyinip süslenmiş halde hesapsızca para harcaranmış eşyaların ortasında dikiliyordum; gergindim ve nefesim kesilmişti. Buradaki her şey, Hideo ödemedi önceki borcunun tamamından fazla ederdi.

Hideo.

Başımı salladım, her şeyi geri koydum ve dolaptan çıktım. Bunların hepsini hayranlıkla incelemek için sonrasında çok zamanım olacaktı ama şimdi işe dönmeliydim. Hideo bir takıma seçilmemi garantilemişti ama takımımın her raundu kazanmasını garantilemek artık bana bağlıydı. Anka Süvarileri turnuvalarda ne kadar uzun süre kalırsa ben de oyuncuları o kadar süre araştırabilirdim.

Ben şu anda gardırobuma ağzım açık halde bakarken diğer avcılar büyük ihtimalle hızla Sıfır'ın peşine düşmüş ve bulduklarını Hideo'ya rapor veriyor olmalıydı. Onlar da Warcross Seçmeleri'nde olacaktardı. Ya onlar da çatı iskelesine tünemiş karanlık silueti gördülerse? Şu anda birileri on milyon doları kazanıyor olabilirdi; ben de şimdiden New York'a dönmeye mahkûm olurdum. Buna rağmen şu anda yeni dolabımla oyalanıyordum.

Hemen harekete geçtim.

İlk önce güvenlik kalkanlarımı açtım ve hesabımın isimsiz, görünmez durumuna geçtim. Ardından yatağımın kenarına oturdum ve kubbenin çatısında çektiğim fotoğrafın ekran görüntüsünü çıkardım. Fotoğraf üç boyutluydu ve incelemek için bir ucundan tutup döndürebiliyordum. Bununla birlikte fotoğrafın çekildiği anda kubbede çalışan tüm verileri ve kodları da yakalamıştım.

Üç boyutlu ekran görüntüsündeki parazitli silüete bakarken gözlerimi kısıtım. Görüntüyü yakınlaştırmak, onu sadece daha bulanık ve odaklanmamış hale getiriyordu. Kubbenin içindeki sanal simülasyonları çalıştıran kodu görebiliyordum ama bu şeklin üzerinde bir kod ya da veri görünmüyordu. Birkaç komut yazarak görüntüdeki görselleri sildim; böylece kodun detaylarını iyice inceleyebildim. Silüetin olduğu yerde sadece bir parazit görebildim.

Arkama yaslanıp düşünmeye başladım. Adam benden her şekilde gizlenebilmişti ama onu *görebilmiştım*. Büyük olasılıkla bunu beklememişti. Eğer bu kişi Sıfır' sa o zaman kendini olması gerektiği kadar iyi gizlemiyordu. Fakat Tokyo Dome'un Warcross Seçmeleri için kendine ait bir ağ bağlantısı vardı. Bu kişinin kendini oraya hacklemesinin en kolay yolu, arenaya girişinin çoktan onaylanmış olması ve güvenliği fiziksel olarak aşmış olmasıydı. O zaman bu, izleyicilerin arasında olduğu anlamına geliyordu. Ya da Hideo'nun şüphelendiği gibi oyunculardan biriydi. Ya da bir jokerdi.

Yeniden öne doğru uzandım, görselleri tekrar açtım ve silüetin görüntüsünü oluşturan kodu kırmak için yakınlaştırdım. Görsellerin kodlarının sadeleştirilmiş bir görüntüsü belirdi. Dalgalı dalgın yanağımın içini çiğneyerek baştan aşağı okudum.

Birden, duraksamamı sağlayan bir şey gördüm. Sadece tek bir satırdı. Aslında satır bile değildi, kodun içinde kaybolmuş duran bir çift harf ve bir tane sıfırdı. Bir ipucuydu.

Çoğu Warcross kodunda oyuncular WON denilen Warcross kimlikleriyle ifade edilirdi. WO, Warcross Oyuncusu anlamına gelirdi. N ise rasgele, karışık olarak seçilen bir numaraydı. Mesele ben kendi avatarım için olan kodu arıyor olsam muhtemelen WO39302824 ya da buna benzer bir şey görürdüm.

Warcross oyuncuları için farklı bir kimlik kullanılan *tek* zaman Warcross Seçmeleri'ydi. Seçmeler boyunca oyuncular her zamanki kimlikleriyle adlandırılmazdı. WO kullanılmazdı. Bunun yerine JO yani Joker Oyuncu olarak geçirdi. Benim Warcross Seçmeleri'ndeki kimliğim JO40'tı çünkü seçmeye en son ben giriş yapmıştım.

JO0. Bu siluet her kimse Tokyo Dome'un içinde olmak için izni olan biriydi. Warcross Seçmeleri içinde bir joker oyuncuydu. Hideo'nun şüpheleri epey doğrudu.

Tırnaklarımı dalgınca kemirirken gözlerimi kısmış düşünüyordum. Her joker oyuncunun tek seferde aynı yerde olduğu başka bir âna daha ihtiyacım vardı; o zaman bilgilerini incelemek için fiziksel olarak yeteri kadar yakınlarında olabilirdim.

Bu geceki parti. Asher'ın son sözleri zihnimde yankılandı. *Tüm oyuncular tam kadro orada olacak.* Benim fırsatım bu olacaktı.

Sanal bir menü açtım ve Wikki'yi çağırma tuşuna bastım.

Bir dakika sonra minik dron tekerlekleri üzerinde kayarak odama girdi ve yarımay şeklindeki gözlerini beklentiyle üzerime dikti. Yanıma gelmesi için elimi salladım ve ardından başının arkasındaki paneli inceleyebilmek için arkasını çevirerek ayarlar kısmını açtım.

Panelin kapağını dikkatlice çıkarırken, "Ne kadar da tatlı bir seysin sen öyle?" diye mırıldandım. İçeride kablolardan oluşan bir labirent vardı. "Wikki, tüm kaydetme işlemini sonlandır."

Robot emrime uydu ve veri toplama işlemini kapattı. Robotu incelerken Henka Games tarafından yapılmadığını fark ettim, daha zayıf bir güvenliği olan başka bir firma tarafından yapıl-

mıştı. Herkes her şeye koruma yüklemeyi düşünürdü ama hiç kimse bize yiyecek içecek servisi yapan ve bizim tüm alışkanlıklarımızı sessizce kaydeden bu küçük dronlarda da güvenliğe ihtiyaç olduğunu aklına getirmemişti.

Bir saat sonra tüm kalkanlarını kırmıştım. Düşündüğümünden de çok bilgi kaydetmişti. Sadece Anka Süvarileri hakkında bilgileri toplamamıştı; aynı zamanda diğer takımlara hizmet etmek üzere de önceden ayarlanmıştı, ki bu da NöroLink hesabı olan diğer herkesle bir bağlantısı olduğunu gösteriyordu. Gülümsedim. *Dünyadaki herkes bir şekilde diğerlerine bağlıydı.*

Wikki'nin güvenliğini bastırmak için bir komut çalıştırdım. Komut çalışırken her takım arkadaşımın hesabına sızdım. E-postalarının, mesajlarının, Hatıralarının şifrelerini kırdım. Oradan da diğer takımlardaki kişilerin hesaplarına sızacak şekilde hacklememi genişlettim.

Her şeyi indirmesi biraz zaman alacaktı. Fakat artık çalışıyordu.

Wikki'nin panelini eski haline getirdim, arkamda varlığıma dair bir iz bırakmadığımı iki kere kontrol ettikten sonra robotu yeniden çalıştırdım. Robot açıldı, gözlerini kırptırdı ve veri toplama ayarı normale döndü. Wikki'nin başını hafifçe okşadım ve ardından bir kutu daha çilekli kola istedim.

"Teşekkürler Wikki," dedim göz kırparak. Seçimimi kaydetti ve ardından odamdan çıktı.

Kola kutusunu açtım ve bir yudum aldım. Yarına kadar içeri girmiş olmalıydım.

Güneş batmak üzereyken Shibuya'nın merkezine vardığımızda, Tokyo'nun neon ışıkları çoktan yanıyordu ve şehri ısıltı ısıltı gökkuşağı renklerinde aydınlatıyordu. Gece kulübünün girişine yaklaşırken, korumalar limuzinimizin etrafını sardı. Bizimkilerin dışında hiçbir araba geçememesi için caddeler bariyerlerle kapatılmıştı ve kaldırıma kırmızı bir halı serilmişti.

Hepimiz de lenslerimizi takmıştık. Lenslerin ardından, binanın tepesinde bir Warcross logosunun süzüldüğü ve kulübün cam giriş kapılarının yanında gümüş ve altın rengi kıvılcımlar uçuştugu görülüyordu. Kaldırım taşları parlak, dönüp duran renkleriyle âdeta bir kaleydoskopu andırıyordu. Kulübün adı, yani Sound Museum Vision yazan devasa, parıl parıl parlayan bir logo cam kapıların üzerinde asılıydı. Dışarıda durduğum yerden bile içerideki tempolu müziği, DJ Ren'in parçalarının derin vuruşlarını işitebiliyordum.

Bu akşam kulübe girmesine izin verilenler sadece resmi Warcross oyuncular, Henka Games'in çalışanları ve katılım için çekilişle seçilen Warcross hayranlarıydı. Şimdi gelişigüzel bir sıra halinde güvenlik görevlilerinin içeri alması için dışarıda

bekliyorlardı. Bizim takım girişe yaklaştığında hayranlar koro halinde çılgınlık atmaya başladı.

Bu gece dördümüz de birbirinin aynısı siyah maskeler takıyorduk. En baştaki Hammie'nin uzun, kıvrıkcık ve gür saçları açık bırakılmıştı; beyaz ve sarı renkli elbisesinin altına siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Ardından gelen Asher cesur bir kırmızı takım elbiseyle çok şıktı. Roshan ise tepeden tırnağa siyahlar içindeydi.

Ellerim sürekli yeni elbisemin etekleriyle oynuyordu. Yumuşak, beyaz şifondan elbise dövmelemlerimle ve gökkuşağı saçlarımla hoş bir kontrast yaratmıştı ama tahmin ettiğimden daha kısaydı. Daha önce bunun gibi lüks bir kulübe hiç girmemiştım ve hayranların oluşturduğu kalabalığın yanından geçerken belki de farklı bir giysi seçmeliydim diye düşünüyordum. Bu gece Hideo da burada olacaktı ne de olsa. Onun önünde rahatsız hissetmek en son istediğim şeydi.

Hayranların sırasında oluşan bir kargaşa o tarafa bakmama sebep oldu. Elbette ki gelen Hideo'ydu ve etrafı bir grup korumayla çevriliydi. Yine de korumalar bu gece ona biraz yer açmıştı ve daha dikkatlice baktığımda küçük bir kızın elindeki posterini imzalamak için diz çökmüş olduğunu gördüm. Kız heyecanla bir şeyler söyledi. Kelimeleri duyamasam da karşılığında Hideo'nun kahkaha attığını işittim. Bu ses beni şaşırttı; sahiciydi, çocuksuydu ve toplantımızdaki uzak tavırlarına hiç benzemiyordu. Orada bir an fazladan oyalandığımı fark edince nihayet döndüm ve kulübün ana lobisine giren takımımı takip ettim.

Kulüp yer altındaydı. Asansörden indiğimiz sırada müzik kulakları sağır eden bir hale dönüştü; vuruşlar yerle birlikte tüm bedenimi de sarsıyordu. Yürürken Hammie yanıma yanaştı ve maskesini çıkarıp çantasına tıktı. Ben de aynısını yaptım. "Sound Museum Vision şehirdeki en iyi ses sistemine sahiptir!" diye bağırdı. "Hepsi de özel yapım. Birkaç sene önce burayı yenilediler ve eskisinin iki katına çıkardılar."

Basamakların sonuna ulaştığımızda başka bir grup güvenlik görevlisi bizi içeri aldı. Geniş, karanlık bir boşluğa ve yanıp sönen ışıkların içine adım attım; gümleyen bas sesi göğsümün derinliklerini titretiyordu.

Lenslerim olmadan bile burası etkileyici bir yerdi. Tavan en az üç kat yüksekliğindeydi ve içeride yanıp sönen mavi, yeşil ve altın renkli neon ışıkları bizi renklerle âdeta kör ediyordu. İçerisi insanlarla doluydu, kollarını havada sallıyorlar, saçlarını vahşice savuruyorlardı. Havada asılı kalmış belli belirsiz bir sis her şeye gerçeküstü bir pus veriyordu. Duvarların tamamı ve ana sahnenin fonu, her Warcross takımının kısa görüntülerini gösteren, yerden tavana kadar devasa ekranlarla kaplıydı.

Fakat gözümdeki lenslerle içerisi tamamen büyümlü bir yere dönüşüyordu. Tavan tıpkı yıldızlarla dolu bir gece göğü gibiydi; Kuzey Işıkları gibi görünen yeşil ve kırmızı ışınlar bir uçtan diğerine dans ediyordu. Bazı yıldızlar bize doğru kayıyor, üzerimize sanki yıldız tozu yağırdıyormuşçasına kıvılcımlarını saçıyorlardı. Ne zaman tok bir bas sesi duyulsa zemin ahenkli ışıklarla parlıyordu. Pistteki resmi oyuncuların giysileri, neonlarla aydınlanıyor ve isimleri, takımları, seviyeleri tıpkı altın kupalar gibi başlarının üzerinde süzülürken, karanlıkta ışıldıyordu. Etraflarında yoğun bir kalabalık vardı. Herkes dans pistinde zaman geçirmek istiyordu.

Belki Sıfır da buradadır ve izliyordur, diye hatırlattım kendime. Belki diğer ödöl avcıları da öyle.

Gözlerim ana sahneye kaydı. Bir konser salonu kadar kocamandı ve hemen altındaki oyukta canlı bir orkestra oturuyordu. Sahnenin arkasında yükselen ekranda camı kırarak dışarı çıkmış gibi görünen buz mavisi bir ejderha kafası vardı. Ağzından gösterişli bir şekilde alevler fırlıyordu. Ejderhanın da sanal olduğunu hatırlamam bir saniyemi aldı; sanki gerçekmiş gibi hareket ediyordu ve alçalıp yükselen ritimlerle başını sallayıp çevirirken kükremesi ses sisteminin içinde derinlerde bir yerlerde yankılanıyordu.

Ejderhanın ağzının önünde mavinin neon tonlarında giyinmiş, kısa boylu, yapay sarışın bir şarkıcı duruyordu. Frankie Dena! DJ Ren'le ortak çalışmalarından birinin nakaratını söylüyordu: *"Hey Ninja / Gangster / Ejderha Leydi / Hey, nerelisin sen, hayır, gerçekten nerelisin bebeğim / Hey, şuna ne dersin / tüm bu bokluğuşu bir kenara bıraksana / Yeah!"* Dansçılar ritme uyarak kollarını sallıyordu.

Frankie o sırada bizi gördü ve duraksadı.

"Anka Süvarileri *geldi!*" diye bağırdı. Işıklar bize döndü ve bir anda hepimiz kırmızı bir ışıltıyla kaplandık. Her yönden zemini titretmeye yetecek güçte tezahürat duyuldu. Frankie sırttı ve ejderhali duvarın en tepesinde duran birine işaret etti. "Takımına biraz sevgi göster Ren!"

Tepedeki kişi altın parmaklıkları gösterişli bir kafesin arkasından sadece kısa bir bakış attı. Her zamanki klasik DJ giysilerine bürünmüştü: İyi dikimli siyah takım elbisesi, altın güneş gözlüğü ve iki tarafını altın kanatların süslediği en son teknoloji ürünü kulaklığıyla sanki Hermès markası tarafından tasarlanan bir şeyler giymiş haberci tanrı Hermes gibiydi. Çalan parça, pürüzsüz bir geçişle değişti; elektro kemanların, çelloların sesiyle yankılanan yoğun bir ritim mekânı doldurdu. Aynı anda içerideki duvarlar alevler içinde kaldı ve duvardaki ejderha kırmızı ve altın renkli bir Anka kuşuna dönüştü. Zemin hareket ediyormuş gibi görüldüğünde nefesimi tuttum. Aşağı baktığımda yerin parçalandığını ve ayaklarımızın altında erimiş lavların aktığını gördüm. Seyirciler, sadece lavların üzerinde süzülen kaya adacıklarının üzerinde dikiliyormuş gibi kaldıklarında keyifle çılgılık attılar.

DJ Ren başını önündeki enstrümanlarına eğdi. Tek kolunu havaya kaldırdığında artık müziğin temposu doruk noktasına ulaşmıştı ve zorlukla dayanabiliyordum. Ardından üzerimize âdeta bizi cezalandırırçasına bir bas daha indirdi. Tüm alan titredi ve kalabalık zıplayan kol ve bacaklardan oluşan bir yığına dönüştü. Müzik beni tamamen sarmıştı.

Bir anlığına gözlerimi kapadım ve temponun beni alıp götürmesine izin verdim. New York'un sokaklarını elektrikli kaykayım ile fethediyordum, gökkuşağı renkli saçlarım arkamda savruluyordu. Rüzgârla kamçılanan bir gökdelenin tepesinde kollarım açık halde dikiliyordum. Warcross göklerinde uzayın enginliklerine doğru uçuyordum. Özgürdüm.

Asher'ın dikkati dağılmış gibiydi, kulübe giriş yapan Şeytan Tugayı üyelerine gözünü dikmişti. Frankie geldiklerini anons etti ve DJ Ren'in duvarındaki Anka kuşumuzun yerini kapüşonlu pelerinleriyle kılıçlarını çekmiş vaziyette kalabalığın arasına dalan atlı iskelet figürleri aldı.

"Bu gece gidip Şeytanlarla konuş," diye mırıldandı bana. "Sen bizim yeni üyemizsin; bu yüzden gözünü korkutmak için her şeyi yapacaklardır. İlk oyununa kendinden emin olmayarak girmeni istiyorlar."

"Beni korkutmuyorlar."

"Umarım öyledir." Asher bana göz kırptı. "Ama öyleymiş gibi görünmeni istiyorum. Seni hafife almalarını sağla. Seni endişelendirip korkuttuklarını ve bir numara olarak seni seçerek büyük bir hata yaptığımızı düşünmelerini sağla. Bırak kendilerini hoşnut hissetsinler. Daha sonrasında oyunlarda onları mahvedeceğiz ve şok içinde bırakacağız."

Roshan, Asher'a yan gözle baktı. "Joker oyuncumuzu ateş hattına göndermek için fazla erken değil mi?"

"Bunun üstesinden gelebilir." Asher bana sırtıttı. "Gözlerinden *ateş hattı* okunuyor."

Ben de ona gülümsemeye karar verdim ve Asher'ın burada gerçekten ne yaptığını anlayacağı kadar her şeyin yüzümden okunmadığını umdum. Dikkatimi Şeytanlara çevirdim. DJ Ren'in çaldığı sahneye yakın bir yerde hepsi bir araya toplanmıştı. Hepsinin birden verilerini toplamam için oldukça iyi bir fırsattı. "Yapacağım Kaptan," dedim.

Dirsekler ve omuzlardan oluşan kalabalığı yarmaya başladı-ğımız sırada Roshan bana içecek bir şey uzattı. "Buna ihtiyacın

olacak," diye mırıldandı. "Ash daima rakiplerimizi oyundan önce biraz dürtmek gerektiğini düşünür. Fakat eğer Şeytanlarla konuşmak istemiyorsan buna mecbur değilsin."

Baktığım her yerde tanıdığım resmi oyuncularını görüyordum. Onlar da bana bakıyor, kim olduğumu fark ediyor ve gözlerini benden ayırmadan diğer oyuncularla konuşuyorlardı. Ne söylüyorlardı? Ne biliyorlardı? Onlardan herhangi biri de ödül avcısı mıydı? Genelde gözden uzak yaşamaya alışık birine göre bu kadar dikkatin üzerimde olması biraz sinirimi bozsa da, her seferinde ben de karşımdakine sırtıyordum.

"Hadi gidelim," dedim Roshan'a. "İnsanlar nasılsa benim hakkımda konuşuyor. Aynı şekilde bir meydan okumaya da katlanabilirim."

Roshan bana doğru eğildi ve başıyla bir köşede konuşmakta olan Şeytan Tugayı üyelerinden Max Martin ve Tremaine Blackbourne'u gösterdi. "Pekâlâ, eğer Şeytanlarla oynayacak olursan," diye fısıldadı kulağıma, "bu ikisiyle uğraşman gerekecek. Max onların Savaşçısı, Tremaine de Mimarları. Tremaine oyunda seni alaşağı etmek için peşinden gelecek çünkü sen ilk seçilensin. Hadi gel." Elini sırtıma koydu ve öne doğru yönlendirdi.

Max'in yanında Tremaine ince ve solgun görünüyordu, siyah beyaz takım elbisesinin içinde neredeyse hayalet gibiydi. Biz yanlarına yaklaşırken Roshan'la birbirlerine soğuk soğuk baktılar. Ardından oğlan bir kaşını şüpheyle kaldırarak bakışlarını bana çevirdi.

Yüzümde geniş ve naif bir gülümsemeyle, "Selam!" dedim. "Tremaine Blackbourne, değil mi?" Aynı zamanda parmaklarını sinsice bacaklarıma vurarak onun ve Max'in bilgilerini indirmeye başladım. "Tüm takımlarla aynı yerde olmak çok heyecan verici, öyle değil mi?"

Tremaine gözlerini benden ayırmadan, "Burada olduğu için heyecanlı," dedi Max'e. "Sanırım ben de öyle olurdum, tabii seçmelere katılmak için hile yapmış olsaydım."

Katılmak için hile yapabilecek kadar zeki olmayı rüyanda görürsün, diye cevabı yapıştırmak istesem de derin bir nefes alıp çenemi tuttum.

Gergin yüz ifademi gördüğünde Tremaine'in gülümsemesi genişledi. "Şu fıstığa da bak. O kadar kolay inciniyorlar ki kendilerini korumak için bir Kalkan'a ihtiyaçları var." Gözlerini Roshan'dan öylesine bariz şekilde kaçırıyordu ki asıl ilgisinin nerede olduğunu çok net anlayabiliyordum. "Ash ilk seni seçtiğine göre yeteneğini kaybetmiş olmalı."

Max beni baştan aşağı süzdü. "Eh, belki de Ash sadece takımının kapasitesine uygun birini seçmek istemiştir. Değil mi Ahmadi?" diye sordu Roshan'a. İki Şeytan'ın bakışları üzerimde dolaşıyor olsa da ikisi de henüz benimle doğrudan konuşmamıştı. Roshan'ın kolumu tutan eli gerginleşti. "Seviye 28 olan biriyle şık bir restorana bile girilmez. Sanki ikinci el giysiler reyonundan fırlamış gibi görünüyor."

Sanki dengem bozulmuş gibi davrandım ve Max'in ayakka-bısına topuğumla sertçe bastım. Çocuk bir anda haykırdı. "Ah Tanrım! Çok üzgünüm!" diye bağırdım şoke olmuş gibi yaparak. "Bu ikinci el toplukluların üzerinde yürümek imkânsız."

Roshan bana şaşkınca baktı. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı.

"Bakın, doğru adımlarla başlamadığımızın farkındayım... hem de gerçek anlamda," dedim bana dik dik bakan Max'e. "Ama belki de en baştan başlayabiliriz, bilirsiniz işte, birbirimize nazikçe ve sportmence davranabiliriz." Elimi onlara uzatıp sık-malarını bekledim.

Tremaine kahkahayı ilk patlatan oldu. "Vay canına!" diye ba-ğırdı müziğin sesini bastırarak. "Sen gerçekten de çok amatör bir jokersin." Uzattığım elimi bilerek görmezden geldiğini iyice belli etti. "Bak Prenses Peach, şampiyonalarda işler böyle yürümez."

Ona aklım karışmışçasına masumca baktım. "Aa? O zaman nasıl yürür?"

Bir parmağını kaldırdı. "Seninle oynarım." İkinci parmağı-

nı kaldırdı. “Seni yenerim. Ve sonra, eğer kibarca rica edersen senin için bir fotoğrafımı imzalayabilirim. Bu oldukça cömert bir sportmenlik, sen de öyle düşünmüyor musun?” Etraflarındaki hayranlar bana pis pis sırtırken, DJ Ren’in müziğine rağmen kıs kıs güldüklerini duyabiliyordum. Elimi yumruk yapıp Tremaine’in suratındaki gülümsemenin üzerine patlatmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce bundan çok daha azı için bile birçok kavga etmiştim.

Bunun yerine iki oyuncudan indirebildiğim kadar çok bilgi indirdim. Şimdiye dek Şeytanların hesaplarına başarıyla sızmayı başarmıştım. Fakat bu ikisinin verilerinde şüpheli hiçbir şey görünmüyordu. Dikkatimi Max Martin’in bilgilerine yönelttim. O da şaşırtıcı derecede sade görünüyordu. Tuhaf güvenlik kalkanları yoktu. İşe yarar hiçbir şey yoktu.

Şeytanlar daha çok şey söylemeye fırsat bulamadan Roshan yardımına koştu. “Kapayın çenenizi,” dedi soğuk bir sesle; bakışları Tremaine’in üzerinde geziyordu. “Bu laflarınızın size arenda bir yardımı olmayacak.”

Tremaine’in bana küçümseyen bir bakış attı. Bunu gördüğüme memnun oldum; beni hafife alacaklardı. “En alt sıradaki takımdan büyük laflar,” dedi Tremaine. “Süvarilerinizin yanına dönün.” Ardından dönerek yanımızdan uzaklaştı ve Max de onu takip etti.

Tremaine’in arkasından bakarken, “Bu sabah biri *onların* evcil hayvanını falan mı ezdi?” diye mırıldandım Roshan’a.

“Bu Şeytanlar’ın stratejisinin bir parçası. Korkunç sözler söylerler ve bunun rakiplerinden bazılarının sinirini bozmasını, içlerine oturmasını umarlar. Bazen de işe yarıyor. Bir hakareti yeteri kadar çok tekrarlarsan birileri inanmaya başlayacaktır.”

Geçmiş turnuvaların anıları aklıma geldi ve aniden Tremaine ile Roshan’ı sık sık birlikte kahkahalar atarken gördüğümü anımsadım. “Hey,” dedim. “Tremaine eskiden Anka Süvarileri’nden değil miydi? Siz arkadaş değil miydiniz?”

Roshan’ın yüzü asıldı. “Öyle de diyebilirsin.”

“Ne oldu?”

“Tremaine kazanmak istiyordu. Daima,” diye yanıtladı. “Bu kadar basit. O yüzden Şeytan Tugayı en popüler yeni takım olduğunda Süvarilerden çıkmak istedi.” Omuzlarını silkti. “Böylesi daha iyi oldu. Şeytanlar onun kişiliğine daha iyi uyuyor ne de olsa.”

İşte o zaman Roshan ve Tremaine’in aynı sene joker oyuncu olduklarını anımsadım. Roshan bir numaralı seçilen olmuştu. Bu konuyu ona sormak istesem de yüzündeki ifadeden konuyu değiştirmek istediğini anladım. Belki arkadaştan da öteydiler. Bu yüzden sadece onaylarcasına başımı salladım ve üzerine gitmedim.

Hammie dans pistinin diğer ucundan bize el sallayarak dikkatimizi çekti. Birinin etrafında toplanmış insanları işaret ediyordu. Bunun Hideo olduğunu hemen anladım; smokininin gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı ve ceketini tek omzuna atmıştı. Kenn de yanında yürüyor ve kocaman, canlı gülümsemesiyle hayranları ve oyuncularını selamlıyordu. Hideo daha mesafeliydi ve nazikçe selamlaşırken bile ifadesi hatırladığım kadar ciddiye.

Hammie insanları iterek yanımıza geldi ve kollarımıza girdi. “Hadi gidip selam verelim.”

Bulut Şövalyeleri ve Andromeda Takımı oyuncularının arkasındaki kalabalığa karıştığımız sırada Max ve Tremaine de Hideo’nun elini sıkıyordu. Tremaine ona hızlıca bir şeyler anlatıyor, Hideo ise gülümsemeden onaylarcasına sabırla başını sallıyordu.

Dudağımı ısırdım, elbisemi çekiştirirken bu gece bunu giymeye karar verdiğim için kendime küfrediyordum.

Bir anda Hideo’nun bakışları üzerime çevrildi. Nefesim keşildi. Tremaine’le kısaca vedalaştıktan sonra bize yöneldi. Bir an sonra yanımızdaydı ve Roshan onu selamlamak için bir adım öne çıktı.

Hammie bileğime vurdu. Bakışlarıyla elbisemi göstererek, “Çekiştirmeyi bırak,” dedi.

“Çekiştirmiyorum,” diye mırıldanırken Hideo birden önümde belirince ellerim iki yanımda donakaldı.

“Bayan Chen,” dedi. Gözleri yüzümde dolaştı. “Tebrikler.”

Benim bir numaralı seçim olmamdan sen mi sorumlusun? diye sormak istedim ama bunun yerine gülümseyerek elini nazıkçe sıktım. “İnanın bana, ben de herkes kadar şaşırdım,” dedim. Arkasında duran Tremaine ve Max bize dik dik bakıyordu. Eğer Tremaine gözleriyle beni bıçaklayabilseydi bunu şu anda yapardı.

“Her seçmede en az bir sürpriz yaşanır,” dedi Hideo.

“Benim bu kadar hızlı seçilmemi beklemediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?”

Hideo’nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. “Öyle mi oldu? Hiç fark etmemişim.” Bana doğru eğilerek yaklaştı. “Bu gece çok güzel görünüyorsun,” diye devam etti kimse-
nin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. Ardından herkesle vedalaşarak beraberindekilerle, yani korumalarıyla ve peşinde çığlık atan hayran grubuyla yanımdan ayrıldı.

Hammie gözlerini Hideo’dan ayırmadan, “*Kahretsin,*” dedi kulağıma. “Yüz yüzeyken haberlerde izlediğimden çok daha iyi görünüyor.”

Roshan bana bakıyordu. “Az önce ilk seçim olmanla ilgili seninle şakalaştı mı?”

“Benden pek hoşlandığını sanmıyorum.”

“Bu seni manşet yapmaya yeter,” dedi Hammie. “Bunu biliyorsun, değil mi? Hideo oyuncularıyla bu şekilde hiç konuşmaz. Tamamen iş odaklıdır.” Bana o kadar sert dirsek attı ki homurdandım.

“O kadar da önemli bir şey değil.”

Hammie kıvrıkcık saçlarını hoplatarak bir kahkaha attı. “Umu-
rumda bile değil. Tremaine’in arkada kudurduğunu görmem bana şampiyonanın geri kalanı boyunca yeter.”

Birkaç hayran imza almak için onun ve Roshan’ın önüne toplandığında, Hideo’nun kalabalığın içinde gözden kaybolduğu noktaya doğru baktım. Warcross Seçmeleri sırasında beni dik-

katle izlemişti. Benim bir numaralı seçilen olduğum açıklandığında özel locasında ayakta durduğu zamanı düşündüm. *Oyuncularıyla bu şekilde hiç konuşmaz.* Nasıl konuşurdu o zaman? Bu gece karşılaştığı herkesle birkaç çift laf etmemiş miydi? Korumaları onu bir koridordan dışarı çıkarırken kalabalığın içinde ona son bir kez daha baktım.

Görüşümün kenarında bir isim belirlediğinde içgüdüsel olarak başımı kaldırdım. DJ Ren'in yakınma kadar gelmiştim; hâlâ enstrümanlardan oluşan bir dağın arkasında duruyordu, hızlı tempolu bir parça çalıyor, kulaklığının altın kanatlarından neon ışıklar yansıyor. Onun da oyunlarda resmi oyunculardan olduğunu neredeyse unutmuş olsam da artık verilerini alabilecek kadar yakınındaydım.

Gizlice uzandım ve DJ Ren'in bilgilerini açtım. Bir anda donakaldım.

Özel bilgilerinin tümü bir sürü güvenlik kalkanın ardına gizlenmişti; sadece bir tane de değildi, düzinelerceydi. Ondan indirmeyi başardığım her şey şifrelenmişti. Sebep ne olursa olsun Ren, kendi güvenliği konusunda amatör değildi ve kendini korumayı ortalama bir oyuncudan çok daha iyi biliyordu. Hem de çok çok daha iyi. Ona bakarak düşündüm. *Tokyo Dome'da gördüğüm figür, resmi joker oyunculardan biriydi.*

Ve Warcross Seçmeleri sırasında yerinde olmayan sadece tek bir joker vardı.

12

Ertesi sabah saçlarımı dağınık bir topuz şeklinde toplayıp esneyerek odamdan çıktığımda, Asher'ın alt kattan gelen sesini duyabiliyordum. Kapıda Hammie'yle çarpıştım. Yarı uykulu bir sesle homurdandı.

"Alt kat," diye mırıldandı.

"Neler oluyor?"

"Eşleşmeler başlıyor," diye cevapladı ve banyosuna doğru sendeleyerek ilerledi.

Eşleşmeler. Bugün hangi takımın kiminle oynayacağını öğrenecektik. Bu düşünce beni anında uyandırdı. Dişlerimi fırçaladım, yüzüme su çarptım ve yeni bir çift Warcross lensimi taktım. Ardından aşağıdaki açık salona indim. Asher çoktan gelmişti ve koltukta oturan Roshan'la alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Bu sabah kaptanımızın gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama onun dışında uyanık ve hazır görünüyordu. Bakışlarım sehpayaya kaydım. En üstteki derginin kapağında Hideo'nun bir davette çekilmiş fotoğrafı vardı; ona tamamen abayı yakmış gibi görünen sarışın bir kadın kulağına samimiyetle bir şeyler fısıldıyordu. Başlıkta PRENSES ADELE PRENSİNİ BULDU MU? diye yazıyordu.

Dakikalar sonra Hammie ve ondan kısa süre sonra da DJ Ren aramıza katıldı. Ren hepimizden daha bitap düşmüş görünüyordu; kahverengi kısa saçları her yöne dağılmıştı ve gözlerini beyaz güneş gözlüğünün arkasında saklamıştı. Altın kanatlı kulaklığı hâlâ başındaydı; bir tarafı kulağındaydı ve diğeriye etrafını duyabilmesi için hafifçe geriye itilmişti. Benden en uzaktaki koltuğa oturdu, arkasına yaslandı ve tembelce elini sallayarak herkesi selamladı. *Warcross Seçmeleri* sırasında yerinde olmayan tek kişi. Çünkü belki de bir yerlerde gizlenmişti ve çatı kirişlerine tüneyerek casusluk yapıyordu.

Belki de gerçekten Sıfır oydu.

Hayır. Sıfır kendini gizlemede bundan daha iyi olmalıydı. Ayrıca eminim ki Sıfır iç mekânda güneş gözlüğü takacak kadar rüküş olmazdı.

Hammie kolunu Ren'in yüzüne doğru uzatıp parmaklarını iki kez şaklattı. "Hey," dedi. "Rock yıldızı. Artık kulüpte değilsin."

Ren kızın eline vurarak uzaklaştırdı. "Sabahları ışığa karşı hassas oluyorum," dedi Fransızca.

Roshan tek kaşını kaldırırken Hammie de gözlerini devirdi. "Evet, sabahlara benim de alerjim var joker," diye karşılık verdi Hammie.

Hammie konuşurken sessizce takım arkadaşlarımla bilgilerini incelemeye başladım. Görünüşe göre Roshan dün gece bir sürü e-posta yollamıştı ve Hammie büyük miktarda bir alışveriş yaptığından çiplerinde bir önceki geceye göre önemli bir azalma olmuştu. Ren'e döndüm. Tıpkı dün olduğu gibi bilgilerinin üzerinde bir koruma duvarı vardı ve içeri girmeye çalışan herkesi otomatik olarak kendi verileri yerine bir kalkana yönlendirmek üzere ayarlanmıştı. Bunları geçebilmek için bir program çalıştırdım.

Roshan içini çekti. "Ash, şuna söyle de kulaklığını çıkarsın," dedi sabırlı bir ifadeyle.

Asher kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kurtul şunlardan joker. Bu sabah bunları çekecek havamda değilim."

Ren bir dakika daha oyalandı. En sonunda kulaklığını çıkardı.

rıp boynunun etrafına doladı ve ardından güneş gözlüğünü de çıkarmak için uzandı. Gözleri o kadar açık bir kahverengiydi ki altın rengi gibi görünüyordu.

Hepimiz hazır olduğumuzda Asher, "Wikki, duyuruyu aç," diye seslendi.

Bir köşede bekleyen takım dronumuzun ışıkları yanıp sönmünce salonun duvarlarından birinde canlı yayının görüntüsü belirdi. Hideo bir platformda dikiliyor ve karşısında flaşlar patlıyordu.

Asher, Hammie'nin bana söylediğini onaylarcasına, "Eşleşmeler başlıyor," dedi. "Ve şampiyonanın ilk raundunda biz oynayacağız."

Hideo ilk oyunda olmamı garantilemek için hiç vakit kaybetmemişti. "Kiminle oynuyoruz?" diye sordum.

Asher hepimizin de görmesi için birkaç sanal görüntü açtı. Takımımızın arması olan kırmızı ve altın renkli Anka kuşu, at üzerindeki siyah ve gümüş renkli kapüşonlu iskelet figürlerinin yanında havada süzülüyordu. Armalarımızın üstünde bir yazı vardı:

Birinci Raunt ANKA SÜVARİLERİ - ŞEYTAN TUGAYI

Hamilton sevinçle bağırırken Asher da gürültüyle el çırttı. "Geçen sene onlara yenilmiştik," dedi Asher, Ren'le bana bakarak, "sonra da sıralamalarda ceza almıştk. Herkes Şeytanların bizi katledeceğini düşünecek. Fakat onları hayal kırıklığına uğratacağız, değil mi?" Dişlerini göstererek sırttı. "Şimdi sadece ilk seviyenin ne olacağını tahmin etmemiz gerekiyor."

"Komite bizi ne zaman Şeytanlarla eşleştirse," diye araya girdi Hammie, "genellikle hız içeren bir seviye oluyor. Mesela iki yıl önceki Sekiz Megabit Evren gibi." Asher'ı koluyla dürttü. "Sekiz Megabit Evren'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Asher homurdandı. "Öff. Çok fazla basamak vardı."

“Ya da uzay,” diye ekledi Hammie bana bakarak. “Üç boyutlu uzayla başa çıkma konusunda çok yetenekliler. O yüzden eğer seviyemiz çok fazla havada kalmayı gerektirirse avantaj onlarda olabilir. Fakat biz hız için antrenman yapıyoruz. Şeytanlarsa güç ve savunma.”

“Aslında sadece Savaşçıları ya da Kalkanları değil, takımdakilerin her biri savunma için eğitilir,” dedi Asher. “Onların eşgüdümlü sekizli dalış yaptıkları herhangi bir oyunlarını izlerseniz, özellikle çift kollu dalış yaptıklarında rollerini ne kadar pürüzsüzce ve kolaylıkla değiştiklerini görebilirsiniz.”

“Ejderatesi Evreni mesela,” dedi Hammie. Benim dışımda herkes başıyla onayladı. “Uçurumdan düzenli biçimde nasıl sekizli dalış yaptıklarını hatırlayın. Onlardan nefret ediyorum ama bazen cesaretleri âdeta bir şaheser olabiliyor.”

Neden bahsettikleri hakkında kesinlikle en ufak bir fikrim bile yoktu ama Hammie’nin dedikleri koro halinde onaylandı ve birbiri ardına daha üst seviye evrenlerden bahsedildi. Daha önce hiç duymadığım takma isimleri olan hamleler de çok konuşuldu. Sessizce oturup elimden geldiğince söylediklerinden bir şeyler yakalamaya çalışsam da Warcross Seçmeleri olduğundan beri ilk defa bu şampiyona için ne kadar uygunsuz olduğumu fark ettim. Ren de bir jokerdi ama aynı zamanda deneyimli bir oyuncuydu; bu yüksek seviyelere ulaşmıştı ve hepsini oynamıştı. Bense hiçbirini oynamamıştım. Burada av için bulunuyordum elbette ama aynı zamanda oyun için de buradaydım ve şu anda Hideo’nun sırf aşılmanayım diye bana tuzak kurduğunu hissediyordum.

“Dezavantajları da yok değil elbette,” diyen Asher gözlerini bana çevirdi. “Şeytanlar her şeyde yeteneklidir ama hiçbir şeyde harika değildir. Sen mükemmel bir Mimar olmaya yoğunlaş Emi ve bize oyunu kazandır. Senin çabucak o seviyeye yükseldiğinden emin olmak için elimizden geleni yapacağız.”

Ona gülümsedim, beni konuşmaya kattığı için minnettardım. “Şeytanlarla oynarken bana verebileceğiniz onlara özel bir tavsiye var mı?”

“Hem de fazlasıyla. Oyunda seni erkenden hedef alacaklardır. Hangi seviyede oynarsak oynayalım onların önüne geçmeli ve sahayı açmalısın.”

Tremaine’in küçümsemesini, Max’in hakaretlerini ve Roshan’ın bana yaptığı ilk uyarıyı düşündüm. “Yapacağım,” diye yanıtladım.

Asher bakışlarını Ren’e çevirdi. “Şimdiye dek seninki kadar hızlı bir Savaşçı saldırısı görmedim ama Max Martin’in hücumları akıl almaz derecede güçlüdür. Bu iş tam sana göre.”

Ren iki parmağını şakağına koyarak selam verdi. “Evet Kapitan.”

Eşleşme duyurusu yapıldığından beri sadece karşımda oturan Roshan ciddi duruşunu bozmamıştı. Asher ona temkinli bir bakış attıktan sonra başını bir kere salladı. “Oyunda Tremaine’in nasıl hakkından geleceğiyle ilgili Emi’ye herhangi bir tavsiyen var mı?” diye sordu.

“Ash,” diye uyardı Hammie.

Roshan, Asher’a dik dik baktı. “Şeytan olmadan önce o *senin* Süvarindi. Ona *sen* anlat.”

Asher sadece omuz silkti. “Onunla ilişki kurman benim suçum değildi,” dedi. “Tremaine’i hepimizden daha iyi tanıyor-sun. O yüzden şahsi sorunlarını bunun dışında bırak ve jokerimize yardımcı ol, tamam mı?”

Roshan ona bir süre daha sertçe baktı. Ardından içini çekerek bana döndü. “Tremaine her pozisyon için eğitilmiş bir Mimar’dır. Rollerini değiştirmede Şeytanların içinde en iyisi odur, aynı zamanda Hırsız ve Savaşçı olarak da oldukça iyidir. O yüzden aslında bir Mimar olmasına rağmen bazen oyun esnasında kullanması için takım arkadaşları ona kendi güçlendiricilerini ya da silahlarını verirler. Onunla savaşırken bir sürü farklı yüzünün olduğunu ve senin üzerinde hiç beklemediğin hamleler yapabilecek kadar değişkenlik gösterdiğini hep hatırla. Sana antrenmanda gösteririm.”

Asher söylediklerinden tatmin olmuş görünüyordu ve Roshan arkasına yaslanıp kollarını kavuşturduğunda onu rahat bıraktı.

"Diğer eşleşmeler neler?" diye sordu Ren.

Asher havada süzülen ekranı sola kaydırmaya devam etti. Bizim armalarımız yenileriyle yer değiştirdi.

KIŞ EJDERHALARI - TİTANLAR

Ekranı kaydırmaya devam etti. KRALİYET PİÇLERİ - FIRTINA AVCILARI. KALE YAĞMACILARI - RÜZGÂR GEZGİNLERİ. AKDOĞANLAR - HAYALETLER. BULUT ŞÖVALYELERİ - BÜYÜCÜLER. ZOMBİ Vİ-KİNGLER - KESKİN NİŞANCILAR. On altı eşleşmenin sonuna kadar böyle devam etti. ANDROMEDA - KAN TAZILARI.

Dikkatim yeniden Hideo'nun bir yanında Kenn, diğer yanındaysa Mari'yle birlikte durduğu platforma kaydı; hâlâ sorulara cevap veriyordu. "Ne söylediğini ekrana getirebilir misin?" diye sordum Asher'a.

Canlı yayının sesini açtı. Konferans salonunun uğultusu içeriği doldurdu. Hideo kalabalığın gürültüsü içinde ona yüksek sesle soru soran bir muhabire bakıyordu. "Bay Tanaka," dedi muhabir, "aynı zamanda yeni Warcross gözlüklerini, pardon lenslerini de piyasaya bugün sunuyorsunuz, değil mi?"

Hideo başıyla onayladı. "Evet. Biz konuşurken tüm dünyaya dağıtımları yapılıyor."

"Bay Tanaka," diye söze girdi başka bir muhabir, "şimdiden uzun kuyrukların görüntülerini izledik ve dağıtım kamyonlarından hırsızlıklar olduğuna dair söylentiler duyduk. Bu lensleri bedava dağıttığınız için Henka Games'in kazancının düşeceğinden endişeleniyor musunuz?"

Hideo muhabire soğuk bir bakış attı. "Herkes alternatif gerçekliğin faydalarına erişmeyi hak ediyor. Kârımızın büyük kısmı evrenlerin kendisinden geliyor, donanımlardan değil."

Muhabirler yeniden üst üste sorular sormaya başladı. Hideo başka bir soruya cevap vermek için başını çevirdi. "Bay Tanaka," dedi bu seferki muhabir, "Emika Chen'e ilginizin özel bir sebebi var mı?"

Takım arkadaşlarım aynı anda bana bakarken yüzüm kırmızının tonlarına büründü. Genzimi temizleyip öksürdüm. Gerçi ekranda Hideo'nun kılı bile kıpırdamamıştı. "Açıklayın lütfen?" dedi.

Bir tepki görmeyi hevesle bekleyen muhabir hızla devam etti. "Sıralamada olmayan bir joker oyuncu?" diye sordu. "Bir numaralı seçim olması? Onun takımı Anka Süvarileri'nin sezonun ilk oyununda oynaması?"

Takım arkadaşlarımın bakışlarının tenimi delip geçtiğini hissediyordum. Sadece Asher rahatsız olmuş gibi bir homurdanmayla mırıldandı, "Onun takımı mı? Kaptan olan benim!"

Hideo'nun yüz ifadesi mükemmel bir sakinlikte kalmaya devam etti, hatta ilgisiz bile denilebilirdi. *Yeni bir şey değil bu,* diye zorlukla anımsattım kendime. *Muhabirler onun bir kadınla olan her türlü ilişkisini sorgular.* Sehparamızda duran dergide Norveç prensesiyle eşleştirilmişti Tanrı aşkına! Gördüğüm tek tepki Hideo'dan değil Kenn'den geldi, yüzündeki belli belirsiz gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. "Seçimleri ben kontrol etmiyorum," diye yanıtladı Hideo. "Ayrıca oyunların sırası aylar önce komite tarafından belirleniyor." Ardından başka bir muhabirin sorusunu cevaplamak için başını çevirdi.

Hammie ekrana doğru ıslık çaldı. "Peki *buna* ne dersin Emi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Artık gazeteler önümüzdeki haftanın kapaklarında seni ve Hideo'yu çift yapacak."

Bu düşünceyle kalp atışlarım hızlandı. Daha ilk antrenman günümüzün sabahındaydık ama joker oyuncu ve ödül avcısı rollerim birbirine toslamıştı. Eğer bir haftanın sonunda kendimi ele vermemiş olursam bu tam bir mucize olacaktı.

En sonunda Hideo platformdan indi ve yayın sona erdi. Asher, Wikki'ye yayını kapatmasını söyledi. Ardından dönüp hepimize baktı. "Pekâlâ," dedi, "iki jokerimizi çalıştırmak için tam bir ayımız var."

Ren'in güvenlik kalkanlarında çalıştırdığım programa göz attım. Beklediğim gibi neredeyse kırmak üzereydim.

Asher, "Lensleriniz gözünüzde mi?" diye sordu. Aynı anda başımızla onayladık. "Tamam o zaman Süvariler. Antrenman zamanınız şimdi başlıyor."

Asher öne uzandı ve kendi ekranında görünen bir tuşa bastı. Hepimizin görüşünde bir Warcross menüsü açıldı. *Eğer Asher hepimize aynı şeyi gösterebiliyorsa antrenmanlar sırasında hepimiz aynı ağa bağlıyız demek ki.* Ren parti süresince kalkanlarının arkasına saklanmıştı ama şimdi belki, hepimiz aynı ağa bağlıysak eğer, bazı verilerinin içine girebilmenin bir yolunu bulabilirdim. *Herkesin* kişisel bilgilerinin içine hem de.

Ben bunu düşünürken Asher da **Antrenman Sahaları** yazan seçeneği tıkladı. Etrafımızdaki dünya sanki gözlerimi kapatmışım gibi simsiyah oldu. Birkaç kere gözlerimi kırptırdım. Kısa süre sonra çevremizde yeni bir evren oluştu.

Bu daha önce hiç görmediğim bir Warcross evreniydi. Profesyonel takımlar için özel hazırlanmış olmalıydı. Bembeyaz bir evrendi; yüzeyleri boyanmadığı ve detaylandırılmadığı için sanki sadece yarısı tamamlanmış gibiydi. Hepimiz beyaz bir kaldırımın ortasında duruyorduk, beyaz arabalarla dolu beyaz bir caddenin yanındaydık ve etrafımız bembeyaz sütunları olan binalarla çevriliydi. Caddenin ilerisine baktığımda bembeyaz bir orman gördüm; tüm ağaçlar ve gövdeleri fildişi rengiydi, şehrin

caddelerinin sonunda biten çimler bile beyazdı. Bu evrendeki tek renk tepemizdeki gökyüzünden yansıyan açık maviydi.

Bir anlığına kendime avı unutma izni verdim. Dünyanın en iyi oyuncularından birkaçıyla birlikte sadece çok az insanın görebildiği bir seviyenin içindeydim.

“Antrenman sahalarına hoş geldiniz,” dedi yanımda duran Asher. O da şu anda geri kalanımız gibi vücuduna oturan ve etrafımızdaki evrenle tamamen tezat oluşturan kırmızı bir zırhın içindeydi. Bu zırhlar birbirimizi fark etmemizi inanılmaz kolaylaştırıyordu. “Burası birçok minyatür evrenin sıkıştırılarak tek bir evren haline getirildiği beyaza boyalı bir simülasyon.” Başıyla caddenin ilerisindeki ormanı işaret etti. “Şu tarafta, şu anda içinde bulunduğumuz şehirle birlikte ormanlar yer alıyor. Doğuya doğru birkaç sokak sonra okyanus başlıyor. Batıda gökyüzüne uzanan dar basamaklar bulunuyor. Caddelerdeki çukurlara düştüğünüzde yeraltındaki mağara ağına inersiniz. Bunlar bu seneki oyun seviyelerinde karşılaşılabileceğimiz engellere birer örnek.”

Her birimizin kıyafetini daha dikkatli inceledim. Hepimiz kırmızı vücut zırhları giyiyor olsak da aralarında hafif farklılıklar vardı. Ren’in Savaşçı kostümü geliştirilerek, zırhının dışı kalkanlarla güçlendirilecek şekilde tamamen kaplanmıştı. Kol korumalıkları çiviliydi. Hammie’nin Hırsız kostümü, eşyaları saklaması için ceplerle ve gizli saklı köşelerle doluydu. Asher tam bir Kaptan gibi görünürken, Kalkan’ımız olan Roshan’ın kol korumalıkları hepimizinkinden daha genişti ve kemeri, geri kalanımızı korurken kullandığı iksirler ve özlerle doluydu.

Tabii bir de benimki vardı, Mimar zırhı. Belimi, pek çok sayıda aletle donatılmış bir kemer sarıyordu. Hepsine de fazlasıyla aşinaydım. Çekiç. Tornavida. Bir kutu çivi. İki rulo yapışkanlı bant. Küçük bir testere. Rulo halinde halat. Botlarımın üstüne de dinamit lokumları, maymuncuklardan oluşan aletler tıktırılmıştı ve sağ bacağıma çeşit çeşit bıçaklar bağlanmıştı.

“Hammie,” dedi Asher. “Sen benimlesin.” Başıyla beni işaret etti. “Emika, Ren ve Roshan. Siz bir takımsınız. Kaptanınız Ros-

han olacak.” Havada bir şeye tıkladı ve Roshan’ın başının üzerinde parıldayan bir mücevher belirdi. “Unutmayın, amacınız daima Cevher’i hedeflemek. Bunu nasıl başaracağınız tamamen size kalmış. Hadi şimdi zayıflıklarımız üzerinde çalışalım.” İki takıma da şöyle bir bakarak havada süzülen başka bir tuşa bastı.

Etrafımızda mücevher renklerinde güçlendiriciler belirdi, parlak renkleri beyazlığın üzerinde çarpıcı görünüyordu. Bazıları mağazaların vitrinlerindeydi. Diğerleri sokak lambalarının tepesindeydi. Bir kısmı da binaların üzerinde süzülüyordu.

Bakışlarım antrenman seviyesinde beliren güçlendiricilere kaydı, kolay elde edebileceklerimle zor olanları zihnime not ettim. Şimdiye dek sadece başlangıç seviyesinde oynamıştım ya da herkese açık evrenlerde tek başıma çalışmıştım. Oyunumu inceleyen resmi bir takımım olması nasıl bir şey olacaktı acaba?

“Şampiyona turnuvalarındaki güçlendiriciler, normal oyunlardakilerden farklı olur,” dedi Asher, Ren’le bana. “Warcross Komitesi her yıl sadece şampiyonaya özel bir düzine yeni güçlendirici için oylama yapar ve oyun sezonunun ardından bunları kaldırır. Bugün bu güçlendiricilerin peşine düşmenizi istiyorum.”

Havada başka bir tuşa daha bastı. İki binayı birbirine bağlayan bir köprünün tepesinde duran güçlendirici dışında, hepsi yok oldu. Altın ve gümüş çizgileri olan parlak mavi bir kürkle kaplı ve hafifçe uğuldayan bir güçlendiriciydi bu.

“Özellikle de şunun peşine düşmemizi istiyorum,” diye ekledi Asher.

“Ne işe yarıyor bu?” diye sordu Ren.

“Dönüşüm,” diye yanıtladı Asher. “Kullanan kişiye bir şeyi başka bir şeye dönüştürme gücü veriyor.”

Ren başıyla onaylarken dikkati güçlendiriciye yönelmişti; onu izlerken parmaklarımı sessizce bacağıma vurdum. Ren’in üzerinde hack programlarından birini çalıştırdığım esnada görüşümün kenarında ufak bir ilerleme çubuğu yanıp söndü. Birkaç dakika sonra erişebildiğim tek bilgi tam ismi oldu. Fotoğ-

rafının yanında Renoir Thomas yazıyordu. Biraz suratım asıldı. Hacklemem bir miktar daha herkese açık bilgisine ve hatta birkaç mesajına daha giriş yapmamı sağlamış olsa da geri kalan her şey hâlâ daha önce hiç görmediğim güvenlik duvarlarının ardına gizlenmiş durumdaydı.

“Emi,” diyen Roshan’ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. “Öne çık.”

Dediğini yaptım.

“Bu güçlendirici Mimarlar için bu seneki şampiyonaya eklendi ve muhtemelen sen bunu çok iyi şekilde kullanırsın. Bunu geçici kaptanın Roshan için kazanmanı istiyorum.” Asher yan tarafına baktı. “Ödülü benim için kazanmak amacıyla gücünü son damlasına kadar kullanacak olan Hamilton’a karşı yarışacaksın.”

Roshan kızın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Bana dakikalar önce anlattıklarını anımsayarak büyük olasılıkla Tremaine’in kendine has hamlelerinden bazılarını uygulamasını söylediğini düşündüm. Hammie onu dinlerken bakışları parıltı olarak üzerimde gezindi ve başını birkaç kere onaylarcasına salladı. Roshan konuşmasını bitirdiğinde Hammie bana pis pis sırıttı. Ben de karşılığında doğal bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

Güçlendiricinin tepesinde parlak kırmızı bir kronometre belirdi. Asher bileğine dokundu. “Anka Süvarileri hızlarıyla bilinir,” diye ekledi. “O yüzden ne kadar ufak ya da önemsiz görünürse görünsün her antrenman seansımızın süresini tutarım. Anlaşıldı mı joker?”

Başımla onayladım. “Anlaşıldı.”

“İkinizin de beş dakikası var.” Yukarı baktı. “Başla!”

İçimde bir adrenalin patlaması oldu. Düşünmedim bile, sadece hızla öne atıldım. Hammie de aynısını yaparak binaya doğru koşmaya başladı ama ben caddeden gitmeyi seçtim. Hammie binanın yan tarafından tırmanarak çıkıyor, tuğlaları tutarak duvarların üzerinde kendine yol açıyordu. Bense binanın karşısındaki sokakta sıralanan yüksek sokak lambalarından birine doğru hızla yöneldim. Botumdaki dinamit lokumlarından birini

ıkarıp dinamiti doğru yere koymaya dikkat ederek direğin dibine yerleştirdim; böylece patlama direği istediğim yöne yatıracaktı. Dinamiti ateşledim. Ardından patlama alanından güvenli bir yerde durmak için birkaç adım geriledim.

Bam!

Sokak lambası patlarken altımdaki zemin sarsıldı. Direk öne doğru keskince eğilerek binanın duvarına yaslanacak şekilde devrildi.

“Güzel,” diye bağırdı Roshan onaylarcasına.

Onlara bakamayacak kadar yoğunlaşmıştım. Tüm enerjim şu anda görevime yönelmişti. Direğe sıçradım ve ardından derin bir nefes alarak binaya doğru koşmaya başladım. Dinamiti yerleştirirken kaybettiğim zamanı şimdi hızla yükselirken telafi ediyordum ve sonunda binanın duvarına ulaştım. Hammie hâlâ tırmanıyordu ve benim olduğum yerden epeyce aşağıdaydı. İki kat yukarıdaki köprünün üzerinde güçlendirici szlmeye devam ediyordu.

Ellerimi duvara bastırarak belimdeki ipe uzandım. Bunu fırlatıp köprünün üzerindeki ışıklardan birinin çevresine dolayabilirdim ve böylece kendimi hızla yukarı çekerek oraya ilk önce ben varabilirdim.

Aniden bir şey belimden sertçe asıldı. Neredeyse dengemi kaybedip düşüyordum. Hızla aşağı baktım.

Belimdeki ip yok olmuştu. Hammie aşağıdan sırtırırken ipi elinde tutuyordu. *Bunu bu kadar hızla nasıl alabildi? Benim ipi kullanacağımı nereden biliyordu?*

“Aletleri olan tek kişi sen değilsin joker,” diye seslendi. Köşeleri ışıkla parıldayan şok tabancasını gösterdi ve ardından bir st katın çıkıntı yapan köşesine ipimi fırlattı. Ve kendini yukarı çekti.

Hammie belimdeki ipi vurup almıştı. Ona sinirlenecek vakitim yoktu. Dikkatimi yeniden güçlendiriciye çevirdim ve tuğlaları tutarak duvardan yukarı hızla tırmanmaya başladım. İkimiz heyecanlı bir tempoyla ykseliyorduk.

Hammie benden daha hızlıydı. Beni rahatlıkla geçti ve saniyeler sonra onun en az iki metre gerisinde kalmıştım. Kendimi daha hızlı tırmanmaya zorladım.

Hammie köprüünün kenarına ulaştığı anda etrafımızda renkler yanıp sönmeye başladı. Diğer güçlendiriciler aniden belirerek köprüünün ve duvarların üzerine dağılmıştı. Bu güçlendiricileri Asher açmış olmalıydı. Bakışlarım uzanabileceğim mesafedeki bir tanesine kaydı.

Bulduğum duvarın üzerinde süzülen açık sarı bir küreydi. *Hız Patlaması*. Küreyi yakaladım ve avucumda sıktım.

Küre yok olduğunda etrafım açık sarı bir parıltıyla çevrelendi. İçinde bulunduğum evren de Hammie de bir anda yavaşlamış gibi göründü. Öne atılıp dakikalar öncekinden iki kat bir hızla tırmanmaya başladım.

Hammie'yi geçtim ve tam güçlendiricinin süresinin dolduğu anda köprüünün üzerine atladım. Evren yeniden eski hızına döndü.

Değişim güçlendiricisinin üzerindeki kronometre geri saymaya devam ediyordu. Otuz saniye kalmıştı.

Yapabildiğim kadar hızla koşmak yerine birkaç saniyemi feda edip Hammie için aceleyle bir tuzak hazırladım. Kemerimdeki çekici çıkararak köprüünün kenarına çıkarken ellerimi ve ayaklarımı koyduğum tutamaçların hepsini kırdım. Beni takip etmek için artık Hammie bunları kullanamayacaktı. Ardından döndüm ve ilerlemeye devam ettim. Artık güçlendiriciye çok yakındım.

Arkama dönüp baktığımda Hammie yine gözden kaybolmuştu.

Gözlerimi kırıştırdım. *Bu da neydi?*

"Yukarıdayım," diye seslendi tepemden.

Yukarı baktığımda tepemde süzüldüğünü gördüm; sanki onu yavaşlatmak için ne yapacağımı kesinlikle biliyormuş gibiydi. Çevresini saran turuncu parıltıdan Kanat (geçici uçmayı sağlayan) güçlendiricisini kullandığını anladım. Bana sırtıttı ve Değişim güçlendiricisine doğru dalışa geçti.

Köprünün kenarından fırlayıp Hammie'ye doğru atıldım. Bacaklarını ellerimle sıkıca kavradım. Değişim güçlendiricisine ulaşmadan hemen önce dengesini bozdum. İrkilerek öfkeyle bağırdı. Uçma gücü hâlâ sürüyordu ve beni silkelemeye çalışırken bir anlığına olduğumuz yerde yuvarlandık. Ardından beni şaşırtarak yumruğunu kaldırıp üzerime atıldı.

İlk yumruğundan zorlukla kaçabildim. İkincisini çeneme indirince onu tutmayı bıraktım. Ama o beni bir kez daha şaşırtarak serbest kalmama izin vermedi. Normal bir Hırsız bunu yapardı ama bunun yerine Hammie tutuşunu sıkılaştırarak havada benimle dövüşmeye devam etti.

Tam Hammie'nin avucunda bir şeyin parıldadığını gördüğüm anda Roshan, "Ellerine dikkat et!" diye bağırdı. Bu bir hançerdi. *Hançer mi?* Hırsızların hançerleri olmaması gerekiyordu. Bir anda bunun Roshan tarafından planlanmış olduğunun farkına vardım. Muhtemelen Tremaine bu şekilde oynuyordu, bir rolden diğerine kolaylıkla geçiş yapabiliyordu. O yüzden Roshan benim bu gibi bir duruma nasıl tepki vereceğimi görmek için Hammie'ye hançeri vermiş olmalıydı.

Hammie inanılmaz bir hızla üzerime saldırdı.

Çoğu oyuncu bundan kaçmayı başaramazdı ama ödül avcısı olarak benim reflekslerim sokaklarda bilenmişti. New York'ta koşarak kumarbazı yakaladığım günün anısı gözlerimin önüne geldi. O da bana bir bıçakla saldırmıştı, hem de *gerçek* bir bıçakla. Hammie'nin sanal bıçağı bana doğru yaklaşıırken saf içgüdülerimle hareket ettim, onu sertçe iterek tamamen serbest kaldım ve aşağı düşerken son saniyede uzanıp ayak bileklerinden yakaladım.

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve sonra uçma güçlendiricisinin süresi bitti.

Onun havadaki son ivmesini kullanarak kendimi yukarı doğru savurdum. Hammie düşmeye başladığında onu serbest bıraktım. Benim hızım *ucu ucuna* yetti. Uzanabildiğim kadar yükseğe uzandım. Parmak uçlarım Değişim güçlendiricisine değdi. Artık

ellerimdeydi. Bu kazançla kolumdan yukarı bir karıncalanma hissi yükseldi. Bir zafer çılgılığı attım.

Ardından hızla yere doğru düşmeye başladım. Sırtımı sertçe vurunca birkaç uzun saniye boyunca avatarım kullanılamaz hale geldi. Orada öylece yatarak soluk soluğa kahkahalar attım. Avatarım düzeldiğinde hesabımda Değişim güçlendiricisini görmek için can atarak ters döndüm.

Orada değildi.

Ben doğrulmaya çalışırken Hammie bir adımda üzerimden geçti. Elinde Değişim güçlendiricisini tutarken gülümsüyordu. "Yere çarptığın anda senden kaptım," dedi.

"Nasıl..." diye tereddütle sorarken başımı sallıyordum. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki yerde yatarken güçlendiricinin ellerimin arasından alındığını hissetmemiştim bile. Bize doğru yürüyen Asher ve diğerlerine baktım. "Ama... antrenmanı ben kazanmadım mı? Onu ilk ben ele geçirdim."

"Birçok güçlü yönün var Emi," dedi Asher. Hammie bana elini uzatıp yerden kalkmama yardım etti. "Çok işe yarayacak yetenekler bunlar. Mimar olarak oynama tarzın... bunlar amatör bir oyuncunun hamleleri değildi. Oldukça hızlısın. Hata yapmaya özen gösteriyorsun. Seviye 28 olmana rağmen çok daha yeteneklisin. Tıpkı düşündüğüm gibi." Başını Hammie'ye doğru onaylarcasına salladı. "Fakat joker oyuncuların klasik zayıflıklarına sahipsin. Birincisi." Tek parmağını kaldırdı. "Dar bir bakış açısına sahipsin. Hammie dünya çapında bir Hırsız. Senin daha önce birlikte oynadığın tüm Hırsızlardan muhtemelen çok daha hızlı ve atik. Diğer güçlendiricileri açarak sana yardım etmek zorunda kaldım."

Bir elimi kalçama dayayarak Hammie'ye baktım. "Benim yapmayı düşündüğüm şeyleri nasıl daima önceden bilebildin?"

Hammie şakağına hafifçe vurdu. Onunla ilk karşılaştığımızda Asher'ın yaptığı uyarıyı tekrarlayarak, "Seni satranç oynamak için kandırmama izin verme," diye espri yaptı.

"Hammie bir düzine adım önceden yapacağın hamleleri bile

planlayabilir," diye açıkladı Asher. "Tıpkı her usta satranç oyuncusunun yapabildiği gibi. Zihninde senin potansiyel yollarını belirleyebilir, vücut diline göre değerlendirerek en çok neyi yapabileceğini çözer ve bunların hepsini de hareket halindeyken yapar. Seni bu konuda uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Gerçi o son dakikalarda kendini benim üzerime atacağın aklima gelmemiştii," diye ekledi Hammie. "Bir jokerle oynamanın eğlenceli yanı da bu, öyle değil mi? Karşına nasıl bir oyuncu çıkacağını asla bilemiyorsun."

Bir düzine adım önce. Büyük olasılıkla benim hamlelerimi başladığımız andan itibaren tahmin etmişti; belki de sokak lambasına doğru koşmaya başladığım anda... İçimi çektim. "Peki, sahip olduğum diğer klasik zayıflıklar neler?"

Asher şimdi iki parmağını havaya kaldırmıştı. "Benim talimatlarımı dinlemedin."

"Değişim güçlendiricisini ele geçirdim ya!"

"Sana verilen talimat, Değişim güçlendiricisini *benim için* kazanmandı," diye araya girdi Roshan. "Takım kaptanın için. Antrenman sen güçlendiriciyi ilk olarak ele geçirdiğinde bitmedi. Bana getirdiğinde bitiyordu. Bu yalnız başına oynadığın bir oyun değil Emika ve tek kazanmak isteyen senmişsin gibi oynamazsın." Bunu söylerken Hammie de Asher'ın yanına giderek güçlendiriciyi ona doğru fırlattı. Oğlan o tarafa bakmadan havada yakaladı.

"İyi iş çıkardın," dedi Asher.

Hammie ışıldadı. "Teşekkürler Kaptan."

Warcross'un içinde olduğum için memnundum çünkü böylece diğerleri yanaklarımın utançla kızardığını göremiyorlardı. Hackerlar ve ödül avcıları pek de harika takım oyuncusu olmakla tanınmazlardı. Talimatlarla da aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Fakat bu düşüncelerimi bastırarak Roshan'ı başımla onayladım. "Üzgünüm," dedim.

Başını salladı. "Endişelenme hayatım. Normalde Hırsızların üzerinde hançerler olmaması gerekir, buna sahip olan Savaşçı-

lardır ama Tremaine'in oyun esnasında hareket tarzı budur ve sen de az önce onunla başarıyla mücadele ettin. Sanırım sürpriz bir saldırıya böylesine hızlı tepki veren birini daha önce hiç görmemiştim. Muhteşem bir ilk antrenmandı, özellikle de bir joker oyuncu için."

"Evet." Hammie de başını sallayarak onayladı. "Hiç kötü değildi. Cidden çok iyi mücadele ettin Emi. Sadece beni yenmek için çok daha fazlasına ihtiyacın var o kadar." Göz kırptı. "Endişelenme, şimdiden Roshan'ın joker olduğu zamandan çok daha iyisin."

Roshan'ın ona kızgınca bakmasıyla kakhaha attı. Elimde olmadan ben de gülümsedim.

"Sıradaki!" dedi Asher. "Roshan ve Ren. Şuraya çıkın." Güçlendiricilerin hepsi yeniden belirdi ve bu sefer Değişim güçlendiricisi binalardan birinin içindeydi. Diğerleri harekete geçerken izledim. Dikkatim Ren'in üzerinde yoğunlaşmıştı. Görüşümün altındaki ilerleme çubuğu dolmuştu ve artık programım diğer takım arkadaşlarım üzerinde çalışıyordu ama Ren'in ele geçirmeyi başardığım acınası sayıdaki şifreli dosyasına bakılırsa onu hacklemekle zaman kaybetmeme gerek bile olmayabilirdi.

Antrenmanı bitirdiğimizde güneş çoktan batmaya başlamıştı. Odama dönüp kapımı kapattığım anda oyunculardan indirdiğim tüm bilgileri açarak duvarıma yansıttım. Uzun bir veri listesi belirdi: doğum günleri, ev adresleri, telefon numaraları, kredi kartı bilgileri, randevuları. Bunların arasında gezerek araştırmaya devam ettim.

İlk olarak Hammie'nin bilgileri belirdi; en son aldığı uçak biletleri ve rezervasyon yaptırdığı otellerin detayları görüldü. Depoladığı bazı Hatıralara hızlıca göz attım. Birinde Büyük Kanyon'un önünde iyi bir poz yakalamaya çalışırken, annesi ve ablası gibi görünen insanlarla kakhaha atıyordu. Bir diğerinde satranç turnuvasındaydı ve önündeki tahtaya bakıyordu. Her oyuncunun

saniyeler içinde hamle yaptığı hızlı satranç oynuyordu. Elimde olmadan duraksadım ve satranç tahtasının üzerinde âdeta uçan parmaklarını şaşkınlıkla izledim. Neden bu hamleleri yaptığını anlamayı geçtim, hareketlerini bile güçlkle takip edebiliyordum. Tam altmış saniyede rakibini şah mat ederek kazandı. Seyircilerden bir uğultu yükseldi ve rakibi isteksizce elini sıktı.

Son Hatıra dosyasında üniformalı bir adam bir helikoptere doğru yürürken Hammie barikatların arkasından bakıyordu. Olağandışı bir şey yoktu; birçok insan sevdiklerini karşılarken ya da uğurlarken yaşananları Hatıralara kaydedirdi. Adam omzunun üzerinden baktı ve el salladı. Hammie de ona el salladı ve helikopter kalktıktan çok sonrasında bile o kısmı kaydetmeye devam etti.

Asher'a geçtim. Sadece uçak kalkış ve varış zamanlarıyla ilgili birkaç mesaj dışında onun da bilgilerinin içinde ne suç teşkil eden ne de ilginç bir şeyler bulunuyordu. En yakın zamanda kaydedilen Hatıra dosyasında, seçmeler ve parti dışında, havaalanının özel jet pistinde kendisinden yaşça büyük, güneş gözlüklü bir oğlanın yanında bekleyen görüntüsü vardı. Oğlanın Asher'ın ağabeyi Daniel olduğunu hemen anladım. İkisnin de yanında korumalar dikiliyordu ama Daniel, üzerinde Asher'ın adı yazan bavulları adamlara vermek yerine kendisi taşıyordu. Kardeşler birbirlerine tek kelime etmediler. Daniel'in nihayet Asher'ın bavullarını görevliye teslim etme zamanı geldiğinde Asher veda bile etmeden jetin merdivenine doğru yöneldi.

Diğerlerinin kayıtlarının altını üstüne getirirken daima hissettiğim o tanıdık suçluluk duygusunu üzerimden atmaya çalıştım. *Bu senin işin*, diye anımsattım kendime. Kötü hissetmeye yer yoktu. Yine de hem Asher'ın hem de Hammie'nin Hatıralarının kayıtlarını sildim; böylece bunları yeniden izleyemeyecektim.

Roshan'ın birkaç mesajı ebeveynlerine, bir tanesi kız kardeşi-neydi ve içlerinde bir de hediye teslimat makbuzu vardı. Kayıtlı hiç Hatıra dosyası yoktu ama şaşırtıcı olan şey, hediye makbuzunun üzerindeki tek satırlık notun bana bunun Tremaine'den gel-

diğini göstermesiydi. *Mektubumu aldın mı? T.* Verilerinin geri kalanını da araştırdım ama ne bu mektubun izine ne de Roshan'ın, Tremaine'in hediyesine henüz yanıt verip vermediğinin bir izine rastladım. Çok şüpheli bir durum olmasa da ileride başvurmak üzere yine de bu bilgiyi işaretledim.

En sonunda Ren'den elime geçen azıcık bilgiyi açtım. Çoğun-da açılış gecesi partisi için ekipmanların kurulma planları, hayranlardan gelen e-postalar gibi önemsiz bilgiler vardı. İçindeki tek Hatıra geçen seneki partide kaydedilmişti; sahnede birisi adını anons ettiği sırada Ren kuliste bir kızla öpüşüyordu. Boğazımı temizleyip başka tarafa baktım. Neyse ki Hatıra değişerek Ren'in sahnenin ortasındaki enstrümanlarının yanına doğru gittiği görüntüye geçti.

Ren'in dosyalarındaki geri kalan her şey şifreliydi, buna çö-pünden kurtarmayı başardığım birkaç e-posta da dahildi. Her birinin üzerinden tek tek geçtim. Üzerlerinde ne çalıştırsam çalıştırıyım, her biri bir kalkanın ardına sıkıca gizlenmiş, küp şeklinde anlamsız yazılar gibi görünüyordu.

İşte tam o anda duraksamama sebep olan bir şeye denk geldim.

Ren'in güvenlik kalkanlarının arkasına saklanmış, silinmiş bir e-postaydı bu ve görüşümün önünde kilitli bir küp gibi uçuşuyordu. Küpü havada döndürdüm. Bunu yaptığım zaman küpün her yüzünün köşesinde minik, tekrar eden bir işaret fark ettim.

"Vay, vay," diye fısıldayarak ayağa kalktım. İçimdeki en ufak suçluluk duygusu bile bir anda uçup gitmişti. "Bu da nesi?"

İşaret kırmızı bir noktaydı, zar zor fark ediliyordu, mesajın şifrelemesinin bir parçasıydı ve bunun yanında, minicik harflerle JOO yazıyordu.

Demek ki Warcross Seçmeleri'ndeki silüet *Ren'di*. Kırmızı noktaya bakılırsa bu mesaj ona Kara Evren'in içinden gönderilmişti.

Kaşlarımı çatarak yatağa geri oturdum. Bu sadece Warcross Seçmeleri'nde takip ettiğim kişinin Ren olduğunu ortaya çıkar-

makla ve onun yakın zamanda Kara Evren'in içinde olduğunu kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda orada başkalarıyla da konuştuğu anlamına geliyordu.

Ve hiç kimse, eğer yasadışı bir şey yapmıyorsa Kara Evren'e girmezdi.

Kara Evren'e ilk ayak basışım, ilk ödül avım sırasında olmuştu.

On altı yaşındaydım ve kendi başımaydım. New York sokak çetelerinden birinin lideri, üyelerinden biri için 2.500\$ ödül koymuştu ve çevrimiçi forumlardan birinde bundan kısaca bahsedildiğini görmüştüm.

Benim gibi diğer gençlerin de rekabetçi ödül avcılığı dünyasında şanslarını denediğini okumuştum. Benim sahip olduğum özel yeteneklere sahip değillermiş gibi görünüyorlardı ve eğer bu konuda iyiyseniz avcılık rahat bir gelir elde etme yoluydu. En iyi ödül avcıları yılda altı haneli rakamlar kazanabiliyordu.

Bu ödülün peşinden gitmemin tek sebebi bu değildi. Babamın 2.000\$ kumar borcu vardı. O öldükten sonra suç dünyasından hiç kimse adına çalışmayacağıma dair kendime bir söz vermiştim ama bunu yapabilmek için önce kendimi bu borçtan kurtarmam gerekiyordu. Aksi takdirde ben on sekizime bastığım anda babamın borçlu olduğu insanlar beni aramaya geleceklerdi.

O yüzden ben de elimden geldiğince Kara Evren'e girebilenin yollarını araştırmıştım. Açıkçası birkaç çevrimiçi rehberi

takip ederek bir şekilde bu suç yatağına zarar görmeden, güle oynaya girebileceğimi düşünmüştüm.

Kara Evren’de sadece tek bir kural geçerliydi: İsimsiz kal. Ne kadar iyi gizlirseniz o kadar güvende olurdunuz. Ben bunu zor yoldan öğrenmiştim. Bu evrene girmiş, hedefimi bulmuş ve onu gerçek dünyaya kadar takip etmiştim. İşte o zaman, Kara Evren’de olduğum süre içinde yanlışlıkla kimliğimin bir kısmını açığa çıkardığımı fark etmiştim. Kısa sürede yaşam, geçmişim, konumum gibi kişisel bilgilerim tüm Kara Evren’de yayınlanmış ve cihazlarımın gizliliği ifşa edilmişti.

Parayı almış ve babamın borcunu ödemişim. Fakat sonraki birkaç ay boyunca dizüstü bilgisayarımın ve telefonumun içini tamamen boşaltıp temizlemiştim, çevrimiçi olmaktan ve göz önüne çıkmaktan uzak durarak elimden geldiğince az dikkat çekmeye çalışmışım. Bunlara rağmen gecenin köründe tuhaf telefonlar ve garip mektuplar alıyordum. Sık sık kapıma tehdit notları bırakılıyordu. En sonunda taşınmak zorunda kalmışım.

Bir daha asla bir çete için çalışmadım. Yeniden internete girebilecek cesareti toplamamsa aylar sürmüştü.

Kara Evren’in olayı buydu: Orası için istediğiniz kadar hazırlanın, orayı gerçekten anlamamanın tek yolu doğrudan içine girmekti.

“Bayan Chen,” dedi Hideo bağlantımız sağlandığında. “Sesinizi duyduğuma sevindim.”

Bir sonraki sabah, antrenman tüm ciddiyetiyle başlamadan hemen öncesiydi ve ofis sandalyesinde öne eğilmiş, dirseklerini masasına dayamış Hideo’nun sanal görüntüsü odamın içindeydi. Saçındaki tek bir şerit halindeki gümüş renk, penceresinden süzülen ışığı yansıtıyordu. Masasının yanında ayakta duran ve ellerini cebine sokmuş halde dikilen Kenn’in görüntüsünden, yaptıkları bir görüşmeyi böldüğüm anlaşılıyordu. Kenn bana

omzunun üzerinden baktı. Arkalarında iki koruma dimdik bekliyordu.

"Bu kadar kısa sürede yeni gelişmeler için mi aradın?" dedi Kenn. Hideo'ya baktı. "Belki de gerçekten mükemmel ödül avcısını bulmuşundur."

Çıplak ayaklarımla ve yırtık siyah kotumla profesyonel gibi hissetmeye çalıştım. "Açılış töreni partisinden beri meşgul olmanız," dedim Hideo'ya. Bakışlarımı Kenn'e çevirdim. "İşinizi mi bölüyorum?"

"İşimiz sensin," diye yanıtladı Kenn. "Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

"Ah." Boğazımı temizledim. "Umarım iyi şeylerdir."

Kenn sırtıttı. "Öyle diyebilirim." Sözlerini daha fazla açıklamadan Hideo'nun masasından ayrıldı. "O zaman ikinizi yalnız bırakayım ben. İyi eğlenceler."

Hideo, Kenn'e baktı. "Birazdan yeniden görüşürüz."

Kenn görüş alanından çıktı. Hideo onun gitmesini izledikten sonra eliyle kapıya doğru hızlı bir işaret verdi. İki koruması tek kelime etmeden başlarını eğdi ve odadan dışarı çıkarak Hideo'yu yalnız bıraktı.

Onlar gittikten sonra Hideo dikkatini bana çevirdi. "Umarım Warcross Seçmeleri'nde tüm dikkatleri üzerine çektikten sonra hayat senin için daha hoş bir hale gelmiştir."

"Ben de tam, oyunlara katılabilmemi garantilemek adına Anka Süvarileri'ne ilk olarak beni seçmeleri için talimat verdiği ni düşünüyordum."

"Hiç kimseye seni bir numaralı seçilen yapmasını söylemedim. Asher Wing bunu kendisi yaptı. Sen oldukça faydalı birisin."

Demek Hideo buna hiç karışmamıştı. "Pekâlâ," dedim, "Warcross Seçmeleri birçok bakımdan ilgi çekiciydi. Ne bulduğuma bir bak." Warcross Seçmeleri'nde çektiğim ekran görüntüsünü ikimizin arasında havada duracak şekilde açtım. Fotoğraf yavaşça dönüyor ve bize kubbenin tam görüntüsünü veriyordu. Kubbenin metal bağlantılarının üzerine tünemiş siluetin gölgesi çok belliydi.

Başının üzerinde [geçersiz] kelimesi yazıyordu. "Warcross Seçmeleri gününde Tokyo Dome'un çatı kirişleri arasından bir adamın aşağıyı izlediğini gördüm."

Bu gelişme Hideo'nun dikkatini çekti. Görüntüyü inceledi, kubbenin kirişlerle dolu labirentinin içindeki karanlık siluete bakarken gözleri kısıldı. "Bunun bir erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ah, bundan daha iyisini biliyorum. Çatıdaki kişi Ren."

Hideo'nun dimdik bakışları yüzüme çevrildi. "Renoir Thomas mı?"

Başım la onayladım. "DJ Ren. Ekran görüntüsündeki koddaki bir işaret onun olduğunu gösterdi. O zamandan beri tüm resmi Warcross oyuncularını kendi Warcross profilime bağladım." Herkesin hesabını açtım. "Bu işe kimlerin daha karıştığını öğren bilmek için bazı Hatıralarını incelemek zorunda kaldım."

Hideo'nun bakışları şu anda her Warcross oyuncusunun nerede olduğunu gösteren, yarattığım dijital haritaya çevrildi. Çoğu yurtları ndaydı. Andromedahlılardan bir grup şehirdeydi ve Asher da Süvariler'in yurdundan dışarı çıkmıştı. Ren hâlâ odasında oturuyordu.

Hideo yaptıklarını takdir edercesine, "Sen düşündüğünden de daha tehlikelisin," dedi düşünceli bir tavırla.

Hafifçe gülümsedim. "Sana karşı nazik olacağıma söz veririm."

Bu sefer ondan bir kahkaha koparmayı başardım. "Acaba daha ne kadar endişelenebilirim?" dedi.

Sorusunu havada bırakıp Ren'in e-postasını açtım. "Ren'in bilgileri üzerinde bir hack programı çalıştırıyordum," dedim ve e-postayı karanlık, şifreli bir veri küpü olarak aramızda süzülecek şekilde öne çıkardım. "Dün bunu buldum ama görünüşe göre açmayı başaramayacak gibiyim."

Hideo dosyayı hızla inceledi. Benim gibi o da küpün köşesindeki kırmızı işareti anında gördü. "Kara Evren'den gönderilmiş bu," dedi.

Başımla onayladım. "Ve hiç bilmediğim bir kalkanla sarılmış."

Hideo ellerini hafifçe açtı ve ardından küpü bir kere çevirdi. "Ben biliyorum," diye mırıldandı. Ellerini yeniden açtı. Küp genişledi ve bu sırada Hideo da küpün bir ucundan çekerek yüzeyini detaylıca görebilmemi sağladı. Gözlerimi kısarak baktım. Yüzeyi durmadan tekrarlayan detaylı ve sarmal örüntü serileriyle kaplıydı.

"Buna oransal kırılma kalkanı deniyor," diye açıkladı. "Daha önce gördüğümüz katmanlı kalkanların üst versiyonu. Ondan farklı olarak, kırılma kalkanının katmanları sonsuza dek döngü oluşturabiliyor ve üst katmanın üzerinde ne zaman bir delik açmaya kalksan üst üste katlanarak çoğalıyor. Bunu kırmayı ne kadar çok denersen kalkan o kadar güvenli hale geliyor. Senin hacklemelerin orada hiçbir sonuca ulaşmadan sonsuza dek devam edecektir."

İçeri girmenin bir yolunu bulamayışıma şaşmamam gerekirdi. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

"Görmeni de beklemezdim. Bu bizim Henka Games içinde geliştirdiğimiz bir güvenlik sisteminden dönüştürüldü."

Öne doğru eğildim, bakışlarım küpün yüzeyinde geziniyordu. "Kırabilir misin peki?"

Hideo ellerini küpün iki yüzeyine yasladı. Ellerini çektiğinde kırılma kalkanının en üst katmanının bir kopyası küpün üzerinde havada süzülüyordu. "Sonsuz bir kalkan, sonsuz bir anahtara ihtiyaç duyar," dedi. "Kalkanın kendisi gibi aynı oranda ve aynı şekilde çoğalan bir şeye."

"Her kilitli kapının bir anahtarı vardır," diye mırıldandım.

Bunu duyan Hideo'nun bakışları benimkilerle buluştu. Gülmüştü.

Benim göremediğim birkaç komut yazdı ve ardından bunu bir Henka Games programının içinde çalıştırdı. Ellerinin arasında bir anahtar belirdi; yüzeyi aynı sonsuz örüntülerle kaplıydı ve sürekli değişiyordu. Anahtarı tutup küpün arkasına bastırmasını izledim.

Küpün yüzeyi aniden hareketsizleşti. Yüzeyini kaplayan ve sürekli tekrarlayan kırılmalar silindi. Sonra bir anda küp yok oldu ve bir mesaj ortaya çıktı.

Sadece tek bir şey yazıyordu.

1300Kİ

Bakışlarım Hideo'nunkilerle aynı anda koda çevrildi.

"Korsan İni," dedik birlikte.

Normal bir insana 1300Kİ anlamsız gelebilirdi. Fakat benim için bu, planlanmış bir etkinlikti. 1300 dediği yirmi dört saatlik dilime göre öğlen biri gösteriyordu ve Kİ de "Korsan İni" demekti ki bu kısaltmayı fazlasıyla iyi bilirdim. Burası Kara Evren'de bulunan kötü şöhretli bir toplanma mekânıydı.

Etkinlik 20 Mart olarak etiketlenmişti.

"Pekâlâ," dedim. "Sanırım bu hafta nereye gideceğimi biliyorum."

Hideo mesajı bir an daha değerlendirdikten sonra bana soru soran gözlerle baktı. "Oraya yalnız mı gideceksin?"

"Kırılma kalkanlarını *sen* çözdün." Yatağıma yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Suçlularla baş etmekse *benim* işim Bay Tanaka."

Bunu söylediğimde hafifçe gülümsedi. "Hideo, lütfen."

Başımı ona doğru eğdim. "Bana toplum içinde Bayan Chen demekte ısrarcı olan sensin. Bence bu adil."

Tek kaşını kaldırdı. "Gazetelere baş edebileceklerinden daha fazla dedikodu malzemesi vermemeye çalışıyorum. Yılın bu zamanında özellikle daha da agresif oluyolar."

"Öyle mi? Peki bu dedikodu neymiş? Birbirimize ilk adımızla hitap etme aşamasına geldiğimiz mi? Tam bir skandal! Zaten görünüşe göre gazeteler benim hakkımda kendi dedikodularını çaktan üretmeye başladılar bile."

"Sana Emika dememi mi tercih edersin?"

"Evet," diye yanıtladım.

“Güzel.” Başıyla onayladı. “Emika o zaman.”

Emika. Adımı söylediğini duyduğumda omurgamdan aşağı hoş bir titreşim yayıldı. “Seni gelişmelerden haberdar ederim,” diyerek görüşmemizin sonuna geldiğimizi belirtmeye çalıştım. “Oldukça aydınlatıcı olacak.”

“Bekle. Gitmeden önce son bir şey daha var.”

Duraksadım. “Evet?”

“Birkaç sene önceki ilk tutuklanmandan bahset bana.”

Sicilimi araştırmıştı. Boğazımı temizledim, aniden bu konuyu gündeme getirdiği için sinirleniştim. Tutuklanmam hakkında senelerdir konuşmamıştım. “Eski konular bunlar,” diye mırıldandım ve Annie’yle olanların, okulun rehberine nasıl sızdığının bir özetini anlatmaya koyuldum.

Hideo başını sallayarak beni susturdu. “Ne yaptığını zaten biliyorum. Bana polisin o kişinin *sen* olduğunu nasıl öğrendiğini anlat.”

Duraksadım.

“Sen onlar için fazlasıyla yetenekliydin,” diye devam etti Hideo. Beni dikkatle inceliyordu, yüzündeki ifade ilk görüşmemizde beni test ederken takındığı ifadenin aynısıydı. “Aslında seni yakalayamadılar, değil mi?”

Gözlerine baktım. “Ben itiraf ettim.”

Hideo sessiz kaldı.

“Bunu Annie’nin yaptığını düşündüler,” diye devam ettim. Sirenlerin sesleri, polislerin toplandığı müdürün ofisine yürüyüşüm, Annie’nin kelepçelenmiş bilekleri, bana şaşkınlıkla bakan gözyaşlarıyla kaplı yüzü, gözümün önüne geldi. “Onu tutuklayacaklardı. Bu yüzden ben de teslim oldum.”

“Teslim oldun.” Sesinde büyülenmiş gibi bir ton vardı. “Peki bunu yaparak neleri feda ettiğinin farkında mıydın?”

Omuz silktim. “Bunu düşünmeye pek zamanım olmadı. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi gelmişti.”

Hideo sessizleşmişti. Dikkati artık tamamen benim üzerimdeydi.

“Sanırım mertlik hâlâ ölmemiş,” dedi sonunda.

Buna nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey bakışlarına karşılık vermek ve gözlerindeki değişik pırlıtyı görüp etrafına ördüğü duvarlardan bir başkasının daha yıkıldığını hissetmekti. Söylediklerim hakkında düşündüğü her neyse bu, savunmasını indirmesine sebep olmuştu.

Ve o an geçti. Koltuğunda doğruldu ve benimle olan göz temasını kesti. “Sonra görüşürüz Emika,” dedi.

Ben de kendi vedamı edip görüşmeyi sonlandırdım. Hideo’nun sanal görüntüsü odamdan yok olarak beni yeniden tek başıma bıraktı. Yavaşça soluğumu vererek omuzlarımı düşürdüm. Hideo diğer ödül avcılar hakkında hiçbir şey söylememişti; demek ki büyük ihtimalle onların önündeydim. Şimdilik fena değildi.

Hideo’yla konuşurken hack programımı kapatmayı unuttuğumu hatırlamam için birkaç dakika geçmesi gerekti. Yani bilgi toplamak için *onun* profiline de girdiğim anlamına geliyordu bu. Hideo’nun bilgileri üzerinde kendi koruma kalkanları vardı ama buna rağmen hesabından bu sabah erken saatlerde yaratılmış şifresiz bir dosya ele geçirmeyi başarmıştım. Şimdi indirilenler klasörümde duruyor, bana âdeta göz kırpyordu. Dosyaya biraz fazla uzun bakınca içine bakmamı istediğimi düşünüp açıldı.

Odam gözden kayboldu. Kendimi kum torbalarıyla, ağırlıkların asılı olduğu raflarla, egzersiz minderleriyle ve uzun aynalarla dolu bir çeşit spor salonunda buldum. Bu Hideo’nun Hatıra dosyalarından biriydi. *Onun verilerinin içinde gezinmemeliyim.* Hemen çıkmak için harekete geçsem de Hatıra benden önce çalışmaya başladı.

Hideo bir kum torbasını öfkeli bir tempoyla yumrukluyordu, her darbeye görüşüm titreşiyordu. Kickboks mu yapıyordu? Hatıra’nın içinde kendi etrafımda döndüm ve aynalardaki yansımayı gördüğüm anda durdum.

Üst kısmı çıplaktı, göğsü ve sırtı terle kaplanmıştı, kasları sınıksı gerilmişti. Nemli saçları her vuruşunda titreşiyordu. Elleri

beyaz bandajlarla sarılıydı ve kum torbasına acımasız saldırısına devam ettikçe parmak eklemlerindeki bandajların üzerinde belir kan lekelerini görebiliyordum. Hep gördüğüm yara izleriydi bunlar. *O torbaya ne kadar sert vurabilir ki?* Ama beni şaşırtan yüz ifadesiydi. Gözleri karanlık ve vahşiydi; bakışları o kadar yoğun bir öfkeyle doluydu ki fiziksel olarak bir adım geri attım.

İlk görüşmemizde en yeni buluşundan ve tutkularından bahsederken yüzünde gördüğüm yoğunluğu anımsadım. Buna benzeyen bir ışığı yumruklarını savururken de görebiliyordum ancak bu, çok daha karanlık bir yoğunluktu. Derin bir hiddeti vardı.

Hideo'nun korumaları odanın kenarında sabırla bekliyordu ve yanında antrenörü olduğunu düşündüğüm, tepeden tırnağa yastıklı giysilere bürünmüş bir adam dikiliyordu. Adam, "Yeter," dedi. Karşılık olarak Hideo duraksayıp adama döndü. İşin aslını bilmesem, adamın bana, *Hideo'ya* bakışlarının ürkek, hatta korku dolu olduğunu söyleyebilirdim.

Antrenör daire şeklinde dönmeye başlayınca Hideo da aynı-sını yaptı. Hareketleri akıcı ve keskindi. Ölümcüldü. Saçları yüzüne dökülüyor, ara ara gözlerini kapatıyordu. Antrenör uzun, tahta bir çubuğu elinde döndürdü, zemin boyunca yere sürttü ve ardından yukarı kaldırdı. Hideo'ya doğru hücum ederek sopayı ona doğru müthiş bir hızla savurdu. Görüşüm bulandı. Hideo darbeyi kolayca geçirtirdi. İkinci ve üçüncü seferde de yana kaçtı ama dördüncü saldırıda Hideo da karşılık verdi. Sopa üzerine gelirken yumruğunu sıkarak bir kolunu havaya kaldırdı. Sopa kolunda gürültülü bir çatırtıyla ikiye ayrıldı. Hideo öne atıldı. Yumruğu antrenörün kol korumalıklarına öyle sert indi ki adam darbeye ırkildi. Hideo sakinleşmedi. Adamın kolluklarına yumrukları yağmur gibi indirirken hareketleri görülmüyordu bile, sadece bir bulanıklıktan ibaretti ve son yumruğu o kadar hızlı indi ki antrenör tökezleyerek geriye doğru düştü.

Hideo bir anlığına orada dikildi; nefes nefeseydi ve yüz ifadesi sertti. Sanki orada yatan bir başkasını görüyordu. Ardından

gözlerindeki öfke söndü ve bir anlığına yine kendisi gibi göründü. Antrenörüne elini uzatarak ayağa kalkmasına yardım etti. Seans sona erdi.

Afallamış bir sessizlikle, Hideo'nun adamla vedalaşmasını ve elleri hâlâ kanlı bandajlarla sarılı halde iki yanında korumalarıyla salonun kapılarından çıkışını izledim. Sonrasında Hatıra sona erdi ve kendimi yeniden huzur dolu odamda buldum. Tuttuğum nefesimi bıraktım.

Demek Hideo eklemelerini böyle zedeliyordu. Neden sanki şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi dövüşüyordu? Neden sanki öldürmek istiyormuş gibi saldırıyordu? Yüz ifadesi aklıma geldiğinde titredim; o vahşi ve karanlık gözleri, tanıdığımı düşündüğüm neşeli, nazik ve karizmatik kişiliğinden çok uzaktı. Başımı inkâr edercesine salladım. En iyisi bu Hatıra'dan kimseye bahsetmemekti. Kendi korumaları dışında Hideo da muhtemelen bunu kimsenin görmesini istemiyordu.

Yatak odamdaki ışık değişerek balkonumdaki havuzdan yansımaya başlayınca, bu parıltı beni irkilterek gerçeğe döndürdü. Burada iş için bulunuyordum; Hideo'nun özel antrenman seanslarını gizlice izlemek için değil.

Hesabımdan çıkış yaptım ve kendime, bunun yerine düşüncelerimi Ren üzerinde yoğunlaştırmam gerektiğini hatırlattım. Gerçi yine de zihnimin gerisinde Hideo'nun benimle yaptığı konuşma dönüp duruyordu. En sonunda bugünkü antrenmana katılmak üzere takım arkadaşarımla buluşmak için odamdan çıktığımda zihnimde kalanlar sadece karanlık gözlerinin anısı, kanlı eklemelerinin ve öfkeli bakışlarının ardındaki gizemdi.

Üç gün antrenmanlarla göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Anka Süvarileri her türlü olası kombinasyonun üzerinden geçti. Önce Hammie'yle eşleştirdim, sonra Ren'le, ardından Asher'la ve Roshan'la. Daha sonra ikisiyle eşleştim. İkisine karşı eşleştim. Ortamlarımız ormandan şehre, şehirden yüksek kayalıklara kadar sürekli değişti. Geçmiş şampiyonalarda çıkan ve bunların arasında kalan tüm seviyelerde idman yaptık.

Asher bizi daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla çalıştırdı. Ayak uydurabilmek için mücadele ettim. Oynadığım her yeni evren, herkesin çoktan oynamış olduğu bir evrendi; her yeni hamle, takımımın geri kalanı için bilindik bir hamleydi. Tam bir şeyi kavradığımı düşünürken Asher belli görevleri ya da belli hamleleri yapmamız için bize ayrılan zamanı yarıya indiriyordu. Tam bir evrene alışmaya başladığımda Asher bizi bir sonraki evrene taşıyordu.

Günlerimi, yorgunluktan bitap düşmüş halde takım arkadaşlarımla koltuklara yığılmış olarak bitiriyordum; Asher bizi bir sonraki gün neler olabileceğiyle ilgili hazırlarken, zihnim yeni

bilgilerle dolup taşmış oluyordu. Rüyalarım tatbikatlarımızla doluydu.

Hideo benim bir takıma gireceğimi garantilemiş olsa da Anka Süvarileri'nin oyun kazanmasına yardım edemezdi. Eğer kaybedersek takımım bu sezon için dağılacaktı ve benim Ren'i etrafta takip etmem çok zorlaşacaktı. Hideo anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğime güveniyordu. Aksi takdirde sonunda ödülümü istemeden de olsa şampiyonada kalmayı *başarabilmiş* bir avcıya bırakmak zorunda kalabilirdim.

Bir gece yine koltuklarda birbirimizin üzerine yığılmışken Roshan, "Bunda daha yenisin," diye bana moral vermeye çalıştı. Wikki çevremizde dönüyor, her birimize dumanı tüten sıcak yemekler servis ediyordu. "Her şeyi kavraman *mutlaka* zaman alacaktır."

Diğer yanımda oturan Hammie çatalını yemeğine batırdı. "Roshan bir gün, bu savunmasız kalbin yüzünden hepimiz savunmasız duruma düşeceğiz." Dolu çatalını ağzına götürmeden önce gözleri bana kaydı. "Eğer kendini zorlamazsa bizim için kötü olur."

"Aslında seçmelerde bile olmaması gerekiyordu," diye araya girdi Ren.

Hammie ona kaşlarını çatarak baktı. "Yavaş ol joker."

"Sadece söylüyorum." Ren kendini savunurcasına çatalıyla bıçağını havaya kaldırdı. "İlk başladığımda ben de uluslararası DJ etkinliklerine katılmamıştım. Bu hiç sağlıklı değil." Bana baktı. "Hazır olmadığı durumlara onu zorla sokmayın. Onu öldürebilirsiniz."

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ama sözleri altıncı hissimi uyarmıştı bile. Dediklerinde karanlık bir şeyler gizliydi. *Benden şüpheleniyor mu? Beni izliyor mu?*

Roshan gönülsüzce de olsa Ren'i başıyla onayladı. "Psikolojik olarak yıpranmasını kaldıramayız. Böyle de bir şey var. Fakat bunu zaten biliyorsun Hams."

“Bunu sadece o yıl bir Titan olduğum için biliyorum ve Ash’le karşılaştırıldığında Oliver merhametli bir kaptandı.”

“Bunu bir övgü olarak alıyorum,” dedi Asher ve ağzına bir kızartma atıp bana baktı. “Antrenmanlarında verilen işaretleri kaçıırıyorsun Emi.”

“Bütün hafta gece boyunca uyuduğu olmadı,” diye araya girdi Roshan. “Bunu yüzünde görebiliyorum.”

Gözlerimin çevresindeki koyu renkli halkaları ovalayarak çıkarmaya çalışırken, “Ben iyiyim,” diye mırıldandım. Uzaklaşmam gerekiyordu. Eğer takım arkadaşlarım fazlaca kurcalamaya başlarlarsa uykusuz gecelerimin sebebinin antrenmanlardan fazlası olduğunu anlayabilirlerdi.

Asher oturduğu yerde boğazını temizleyince diğerleri sustu. Başını hepimize doğru onaylarcasına salladı. “Yarın antrenman yok. Uyuyun, geç saatte kahvaltı yapın. Ertesi gün yeniden başlarız.”

Roshan’ı minnettarlıkla hafifçe dürttüm, Hammie de Asher’a somurtarak baktı. Aklıma Hammie’nin Hatıra klasöründeki hızlı satranç oynarken durmak bilmeyen hali geldi. “Yarın kim mola vermeyecek biliyor musun?” diye sordu. “Şeytan Tugayı.”

“Benim işime yaramayacak şey ne biliyor musun? Zihnen bitkin durumdaki bir Mimar. Emika gün boyunca hatalar yapıp durdu.” Asher yanında sessizce yemeğini yiyen Ren’i başıyla gösterdi. “Ren’in yarın kayıt stüdyosuyla bir randevusu var zaten. Bir günlük mola hepimize iyi gelecek.”

Ren’i sessizce izleyerek yemeğimi bitirdim ve odalarımıza çıktık. Onu her gün incelemiştim; fazladan bir işaret ya da daha çok ipucu aramıştım. Her gece Hideo’nun bana verdiği yeni anahtarla çocuğun verilerini gözden geçiriyordum. Hiçbir şey yoktu. Yarın Kara Evren’e gidecekti ve hâlâ bunun ne için olduğuna dair bir fikrim yoktu. Ayrıca o da beni izliyor olabilirdi.

Tam kapıma ulaştığım sırada Hammie, “Em,” diye seslendi. Arkamı döndüğümde kolunun altına sıkıştırılmış bir paketle bana doğru aceleyle yürüdüğünü gördüm. Paketi bana uzattı.

“Uyurken bunu başının çevresine sar. Beni oldukça hızlı uyutur.”

Yumuşak kumaşı sıktım. “Teşekkürler,” dedim.

Omuzlarını silktilti. “Seni zorlamaya devam etmek istememiştım.” Ellerini ceplerine soktu. “Bana anlatabilirsin, yani, bilirsin işte, eğer bir şeyle ilgili sorun falan yaşıyorsan. Seninle teke tek antrenman yapabilirim.”

Hammie’nin satranç zihninin söylediğim sözleri irdelediğini, mazeretlerime pek inanmadığını ve neler yapabileceğimle ilgili bir düzine adımı önceden düşünebildiğini görebiliyordum. Beni bir şeyin rahatsız ettiğini sezmişti. Ona gülümseyerek, “Biliyorum,” dedim. “Belki yarın.”

“Tamamdır.” O da bana gülümsediğinde içimde bir parça suçluluk duydum. Daha önce hiç bunun gibi birbirine sınıksız kenetlenmiş ve her şeyi birlikte yapan bir grubun parçası olmamıştım. Eğer onu içeri alırsam daha yakınlaşabilirdik.

Bunun yerine ona iyi geceler diledim. O da aynısını yapsa da arkasını dönüp odasına giderken gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum. Onun gidişini izledikten sonra odama girip kapımı arkamdan kapattım.

O gece, geç bir vakitte kafamı boşaltma çabasıyla balkonumdaki havuzda yüzerken, Hideo’dan bir mesaj aldım.

Sınırlısın.

Turumun ortasında durdum, gözlerimi kırıştırtarak ılık suyu gözlerimden silmeye çalıştım ve doğru düzgün düşünmeden görüşümün önünde havada süzülen mesaja tıkladım.

Görüşme isteğim gönderildi ve bir dakika sonra Hideo bunu kabul ettiğinde havuzun kenarında sanal görüntüsü belirdi. Sıcak bir ışıqla aydınlatılmış loş bir odadaydı ve kravatını gevşetip çıkarıyordu. Kravatsızken yaşını daha çok gösteriyordu, inanılmaz derecede genç ve daha az otoriter duruyordu. Görüntüsüyle kalbim hızla atmaya başladığında rahatsız oldum. Eklemleri

bu gece bereli görünmüyordu. Son birkaç gündür boks yapmadığını tahmin ettim.

Kollarımı sudan çıkarıp havuzun fayanslı kenarına yasladım. Dövmeli tenimdeki su damlalarından ay ışığı yansıyor. "Nereden anladın?" diye yanıtladım.

"Senden günlerdir haber almadım."

Antrenmanlardaki güvensizliklerimi onunla paylaşacak havamda değildim. "Ya sadece bir sonraki görüşmemizde sana rapor etmek için öğrendiklerimi biriktiriyorsam?" dedim bunun yerine. "Daha Kara Evren'e gitmedim bile."

Hideo kol düğmelerini çıkarırken bir anlığına arkasını döndü. "Yani senden haber almamamın sebebi bu mu?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Bu senin bana daha hızlı ilerleme göstermem gerektiğini söyleme şeklin mi?"

Bana yeniden baktığında yüz ifadesi kısmen gölgelerin içinde kalmıştı. "Bu benim sana yardım edeceğim bir şey var mı diye sorma şeklim."

"Sana yardım edenin ben olduğumu sanıyordum."

Yeniden duraksadı ama loş ışıkta başını hafifçe bana döndürdüğünde dudaklarında minik bir gülümseme açığa çıktı. Gözleri bir anlığına benimkilere takılı kaldı. Kızaran yanaklarımı gizlediği için karanlığa minnettardım. "Yorulduğunu biliyorum," dedi en sonunda.

Başka tarafa baktım ve kolumdaki su damlalarını sildim. "Acımaya gerek yok."

"Acıyan da yok. Bunun üstesinden gelemeyecek olsan seni oraya getirmezdim."

Daima şu bilgiç tavırlar. "Eğer bana yardım etmek istiyorsan," dedim suya yeniden batarken, "bana her zaman moral desteği verebilirsin."

"Moral desteği." Bana doğru döndü, gülümsemesi neşeliydi. "Peki nasıl bir moral desteği hoşuna giderdi?"

"Bilmiyorum. Teşvik edici sözler?"

Hideo eğlenerek tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ." Bana doğru bir adım attı. "Seni kontrol ediyorum çünkü sesini duymayı özledim," dedi. "Bunun yardımı oldu mu?"

Ağzım açık halde donakaldım; bir anlık tüm cüretim yok oldu. Daha cevap veremeden iyi geceler diledi ve görüşmemizi bitirdi. Hideo'nun görüntüsü kaybolup silinmeden hemen önce yüzüne baktığımda gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

O gece rüyamda Hideo'yla yeniden Sound Museum Vision'daydık ama bu sefer dans pistinin ortasında değildik. Bunun yerine üst katta, tüm alana tepeden bakan balkonlardan birinin karanlık bir köşesindeydik ve beni bir duvara yaslamıştı. Sertçe öpüyordu.

Rüyadan irkilerek uyandım; heyecanlanmıştım ve kendime sinirlenmişim.

Ren'in Kara Evren'e gideceği gün geldiğinde Hideo'nun sözleri hâlâ düşüncelerimde yankılanıyordu. Diğerleri öğle yemeği için gittikleri sırada ben de odamın kapısını kilitledim ve Warcross'a giriş yaptım.

Normal oyuna girmek yerine havada süzülen bir klavye açtım ve parmaklarım zeminde takırdarken birkaç sıra fazladan komut girdim. Oda titreşti ve aniden kararıp beni zifiri karanlığın içinde beklemede bıraktı.

Nefesimi tuttum. Kara Evren'i oldukça sık ziyaret ederdim ama ne kadar çok gitmiş olursam olayım içeri girmeden önce gözlerimin üzerine çöken boğucu siyahlığa asla alışamayacaktım.

Nihayet görüşümün önünde kırmızı yatay çizgiler belirdi ve yakınlaştırdığımda bu çizgiler kodlara dönüştü. Kodlar görüşümün tamamını doldurarak sayfalarca aktı ve nihayet sona geldiğinde ardında yanıp sönen bir imleç bıraktı. Birkaç tane daha komut yazdım ve yeni bir kod dalgası ortaya çıktı.

Sonra aniden kırmızı kodlar yok oldu ve kendimi şehrin çakıl taşlı sokaklarının ortasında, başımın tepesinde her zamanki

[geçersiz] yazısıyla dikilirken buldum. Diğer karanlık figürler yanımdan telaşla geçerken hiçbiri bana dikkat etmiyordu. Binaların tepelerinde uçsuz bucaksız sıralanan, ıslıl ıslıl neon tabelaların altında durdum. Beni değişik renklerle aydınlatıyorlardı.

Gülümsedim. Warcross'un yüzey seviyesini koruyan kalkanları geçmiş ve tam Warcross platformunun hemen altında türemiş, çok geniş alana sahip, şifreli ve gizli yeraltı evreninin içine dalmıştım. Burası ikinci yuvam gibiydi, herkes *benim* dilimden konuşuyordu ve gerçek hayatta güçsüz olan kişiler burada akıl almaz derecede güçlü olabiliyordu.

Kara Evren'e sık sık giden çoğu kişi buranın adını kullanmıyordu bile. Eğer buradaysanız, "aşağıdaydınız" ve ne yaptığının farkında olan herkes sizin alt kattan bahsetmediğinizi bilirdi. Şu anda içinden geçtiğim evrenin hiçbir mantıklı yönü yoktu; en azından alışılmış şekilde yoktu. Dar, viran binalar caddenin tam ortasında duruyordu, binalara açılan kapıların bazıları içeri girmeyi imkânsız kılacak şekilde baş aşağıydı. Ana cadde diğer caddelerle havada kesişiyor, bir pencere pervazından diğerine uzanıyor ve hiçbir yere bağlanmıyordu. Tıpkı devasa bir Escher* tablosuna benziyordu. Gökyüzüne doğru baktığımda bir dizi kara tren birbirine paralel olarak ilerliyor ve ufkun iki yanında gözden kayboluyordu. Tuhaf görünüyorlardı, sanki sirk aynalarından biçimsizce yansıyormuş gibi alabildiğine uzuyorlardı. Yakında bir yerde sular damlıyor, oluklardan akıp çukurların içini dolduruyordu.

Gözlerimi neon reklam tabelalarına doğru çevirdim. Eğer dikkatlice bakarsanız onların gerçekten de reklam olmadığını, neon renklerle vurgulanmış isim listeleri olduğunu anlarsınız. Eğer Kara Evren'i kimliğinizi nasıl gizleyeceğinizi bilmeden ziyaret edecek kadar aptalsanız kısa sürede gerçek adınızı ve tüm kişisel bilgilerinizi (sosyal güvenlik numaranızı, ev adreslerinizi, özel telefon numaralarınızı) bu tabelalarda listelenmiş olarak görürdünüz. İşte tabelalardakiler bu isimlerdi: Buraya hazırlıksız

* M.C. Escher, Hollandalı ressam ve grafik sanatçısı. -çn

gelmeye cüret edenlerin listesi tüm Kara Evren'e yayınlanıyordu ve onları bu caddelerde yürüyenlerin insafına bırakıyordu.

Buraya ilk kez geldiğimde *benim* de adımın yazıldığı listeydi bu.

Ana caddede üzerinde *İpek Yolu* yazan bir tabelanın yanından geçtim. Cadde boyunca ilerledikçe kendi neon tabelalarına sahip bir dizi dükkân sıralanıyordu. Bazıları, çoğunlukla uyuşturucu olmak üzere yasadışı ürünler satıyordu. Diğerleri kapılarının dışına asılmış kırmızı gaz lambalarıyla sanal seks sunuyordu. Kapılarında video simgesi olan dükkânlar, içeride canlı sanal röntgencilik yapıldığını gösteriyordu. Başımı çevirip aceleyle yürüdüm. Siyah bir giysi ve gelişigüzel bir yüzün ardına saklanmış olabildim ama bu evrene alışık olmam tüm bunların beni rahatsız etmediği anlamına gelmiyordu.

Bir arama kutucuğu açtım ve içine *Korsan İni* yazdım. Etrafındaki evren soluklaştı ve bir saniye sonra caddedeki binaların rıhtıma açıldığı bir noktada dikiliyordum. Kıyı şeridinde, direklerinin en tepesine kadar uzanan dizi dizi kırmızı fenerle aydınlatılmış bir korsan gemisi belli belirsiz seçiliyordu; fenerlerinden yansıyan ışıkları suyun yüzeyinde parlıyordu.

Korsan İni buradaki en popüler mekânlardan biriydi. Geminin pruvasında tersinden çizilmiş bir telif hakkı sembolüne benzeyen, süslü bir ahşap oyma vardı. Sessizce ağzımı oynatarak İn'in sloganını tekrarlardım: *Bilgi serbest kalmak ister*. Ana güverteye uzanan iskele tahtasının tepesinde kırmızı bir pankart asılıydı. İsimsiz avatarlar içeri girmek için iskelede düzgün bir hizayla ilerliyordu.

Pankartın üzerinde, bugün içeride gerçekleşmekte olan bir Warcross maçı için oynanan bahislerin reklamı yapılıyordu. Bunlar gangsterler tarafından yönetilen, gelişigüzel kuralları olan maçlardı; kanunla başları derde giren kumarbazları bulup yakaladığım yerlerdi. Bunlara herkes şakayla karışık *Karanlık Warcross oyunları* derdi. İçerideki maçta kaç tane borca batmış Warcross kumarbazını bulabileceğimi hayal bile edemiyordum.

İskele tahtasına doğru yürürken, *Ren büyük ihtimalle bunun için buraya geldi*, diye düşündüm.

Geminin içindeki hoparlörlerden Frankie Dena'nın henüz piyasaya sürülmemiş bir albümünden çalan elektronik parçalar yayılıyordu. Güvertenin ortasına yerleştirilmiş cam bir silindirin içinde isim listeleri ve numaralar sürekli güncellenerek dönüyordu. Listedeki isimlerin hepsi başbakanlar, cumhurbaşkanları, pop yıldızları gibi ünlü kişilerdi ve her bir ismin yanında önerilen çip miktarları bulunuyordu. Suikast piyngosu. İnsanlar öldürüldüğünü görmek istedikleri kişilerin adına para yatırıyordu. Bu bahislerden herhangi biri ne zaman yükselse Kara Evren'deki suikastçılardan biri bu kişiyi öldürüp parayı almak için harekete geçiyordu.

Elbette bu çok nadiren gerçekleşirdi. Fakat Korsan İni neredeyse internet bulunduğundan beri şu ya da bu şekilde var olmuştu ve her on yılda bir bunun gibi bir suikast gerçekten yaşıyordu. Aslında tecavüz suçundan aklanan ve dünya çapında nefret edilen bir diplomat olan Ronald Tiller, birkaç yıl önce gizemli bir araba patlamasında can vermişti. Bu olay yaşanmadan bir hafta önce piyango listesinin en tepesinde onun adını görmüştüm.

İsimlerin yazıldığı silindire tepeden bakan balkona bir göz attım. Birkaç avatar oturmuş, piyangoyu izliyordu. Bir tanesi dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilmişti ve isimleri sessizce inceliyordu. Doğru para miktarını bekleyen potansiyel suikastçılardı bunlar. Ürperdim ve başka tarafa baktım.

Diğer duvarlarda her bir resmi Warcross takımının istatistiklerini gösteren listeler asılıydı. Anka Süvarileri ve Şeytan Tugayı'nın rakamları bir duvarı tamamen kaplıyordu. Alt tarafında iki takıma adına yapılan bahisler listelenmişti. Bahisler ezi-ci bir üstünlükle Şeytan Tugayı'nın lehineydi.

Sağda solda gruplar halinde toplaşan isimsiz avatarlar kendi içlerinde derin bir sohbete dalmıştı. Çoğu iri ve hantal görünüşlüydü; hatta şişkin kolları, uzun pençeleri ve gözlerinin yerini alan siyah boşluklarla âdeta canavarları andırıyorlardı. Bazı

Kara Evren sakinleri gerçekten de ortama uygun olmaktan hoşlanıyordu. İçeride Ren'i aradım. Bu avatarlardan herhangi biri olabilirdi, o da bizler gibi kılık değiştirmiş olmalıydı.

Saati kontrol ettim. *Neredeyse birdi.* Boynumu eğip parmaklarla komutları tuşlarken kalabalığı araştırdım ve Ren'den bir iz arandım. Hiçbir şey yoktu.

Ve sonra...

Haritamda altın renkli bir nokta belirdi. Kalabalığın arasında kendime yol açtığım sırada Ren'in içeride olduğunu söyleyen ani bir uyarı gördüm. Gerçekten de verilerini kontrol edince bilgileri içinde JO0 işareti ortaya çıktı. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Arenada gördüğüm silueti bu. *Ne için ya da kimin için buradaydı?*

Kalabalık sessizleşip havayı beklentiyle dolu bir fısıltı doldururken etrafa göz attım.

Aniden cam silindirdeki suikast listesi tamamen gözden kayboldu. Onun yerine şu yazı belirdi:

OBSİDİYEN KRALLAR - BEYAZ KÖPEKBALIKLARI

Kara Evren'in de kendine ait ünlü takımları vardı ancak buradaki oyuncular kimliklerini gizli tutar ve çok, çok pis oynardı. Normal Warcross takımlarına varlıklı destekçiler sponsor olurken, Kara Evren takımlarının sahipleri gangsterlerdi. Kazandığınız zaman, size sahip olan mafya için para kazanmış olurdunuz. Kaybettiğinizdeyse seyirciler sizin suikast piyangosuna katılmanız için bahisler oynardı. Eğer kötü kaybederseniz kendinizi piyangoğunun en tepesine yazılmış halde bulabilirdiniz. Sonrasında kendi sponsorunuz bile size suikast düzenleyecek kişi olabilirdi.

Şu anda silindire bakan herkes görüşlerinin ortasında beliren *Katıl* tuşunu görebiliyordu. Tuşa bastım. Önümde bir alan açılarak bana kaç çip bahis yatıracağımı sordu. Etrafa göz atarak diğer kumarbazların tepelerinde uçuşan rakamlara bakakaldım. **Ç 1.000. Ç 5.000. Ç 10,000.** Hatta birkaç kişinin **Ç 100.000** üzeri bahis yatırdığını gördüm.

Ç100 bahis yatırdım. İçeride dikkat çekmeye gerek yoktu.

Etrafımızdaki dünya değişti ve bir anda artık Korsan İni'nin güvertesinde değildik; kan kırmızısı bir göğün altında aydınlatılan bir sıra gökdelenin üzerindeydik. Neon beyazı oyuncular parıldayarak güçlendiricilerin yanında belirdi. Aşağıya baktığım zaman büyüyecek şekilde küçük bir ekrana dönüşen Korsan İni'nin görüntüsü, görüşümün köşesine yerleşti. Onu kullanarak Ren'in altın noktasını aradım.

İşte oradaydı, benden sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Başının üzerinde açık yeşil renkli çip miktarı yazıyordu: 100. Tek kaşımı kaldırdım. O da yüksek bir bahisçi değildi. Bu çok garipti. Genellikle birini buraya kadar takip ettiğimde kumarbazın yatırdığı para gözleri yuvarlarından fırlatacak miktarlar olurdu.

Fakat Ren profesyonel bir oyuncu olarak tüm itibarını, yasadışı bir oyuna sadece bir avuç para yatırmak için riske atıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Burada oyun için bulunmuyordu. Etrafta oyalanıyor, beklerken büyük ihtimalle dikkat çekmemeye çalışıyordu. Burada biriyle buluşacağına dair bahse girmeye hazırdım.

Sunucu geldi ve on oyuncuyu anons ederek maçı başlattı. Normal oyunlardan farklı olarak bu oyunda görüşümün altında iki sayı belirdi. Her biri takımlara yatırılan toplam bahis miktarını gösteriyordu. Oyuncular harekete geçtiğinde seyircilerden gelen bağrışları işitebiliyordum. İki rakip oyuncu birbirine doğru atılırken saldırmak için kollarını sallıyorlardı. Bunları yaparlarken içlerinden biri aniden gözden kayboldu. Diğer oyuncunun arkasında belirdi ve ikinci oyuncu daha tepki bile veremeden onu tekmeleyerek binarın tepesinden attı. Seyirciler tezahürat etti. Ben sessizce durup izliyordum. Gerçek oyunda böyle bir hareketle anında oyundan atılırdı. Fakat burada, Henka Games'in resmi çalışanlarının gözetimi olmadan her şeyi yapabiliyorlardı.

Oyun devam ederken görüşümdeki bahis miktarları değişiyordu. Beyaz Köpekbalıkları'na karşı bahis miktarı daha fazla olarak başlayan Obsidiyen Krallar şimdi geriye düşmüştü: Mimarları bir

Buz güçlendiricisiyle (geçici felç) saf dışı kalınca Köpekbalıkları daha da yükseldi.

İçimi çektim. Ren'in olağandışı az miktardaki bahsi dışında sıradışı hiçbir şey olmamıştı. Ya ben burada zamanımı boşa harcıyorsam ve Ren de burada sadece dikkatimi dağıtmak için bulunuyorsa?

İşte tam o sırada Korsan İni'ne giren yeni bahisçiyi fark ettim.

Eğer hack programım olmasaydı onu gözden kaçırabilirdim. Birkaç kişi dışında çevremdeki çoğu kişi onun varlığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Ren de fark etmişti ve adama bakmak için döndü.

Bu iri kıyım avatarların ortasında yeni gelen adam göze çarpmayan, cılız bir gölgeydi. Yüzü koyu renkli, opak bir miğferin ardında tamamen gizlenmişti ve vücuduna oturan simsiyah bir zırh giyyordu. İni'nin neon ışıkları altında yürürken daha da belirginleşen cılız kasları hafifçe dalgalanıyordu. Her ne kadar bu adam hakkında hiçbir bilgim olmasa da, bunun kim olabileceği hakkında hiçbir ipucum olmasa da altıncı hissim devreye girdi ve tepeden tırnağa soğuk bir ürpertiyle titredim. Bu Ren'in görmeyi beklediği kişiydi. Bu Ren'in buluşacağı kişiydi.

Bu adam Sıfır'dı.

Bunu kesin olarak bilmiyorsun. diye hatırlattım kendime. *Herhangi birisi olabilir.* Ama onunla ilgili her şey, buyurgan tavırları, buraya ne kadar sık geldiğini gösteren kendine güveni, onun hakkında okuyabileceğim hiçbir şeyin, *hiçbir şeyin* olmaması kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Onu burada gördüğüme şaşırmamalıydım ama yine de Sıfır'la aniden karşı karşıya gelmek bir anlığına kendimi unutturmuştu. Kalabalığı yarararak geçtiği sırada yolundan çekilmek için neredeyse zar zor hareket edebildim.

Ansızın Sıfır duraksadı. Başı benden tarafa çevrildi ve daha da önemlisi, *beni* gördü.

Onu görememem gerekiyordu, diye düşündüm. Demek bu yüzden kalabalıktaki diğerleri onu fark etmemiş gibiydi. Aslında, onun geleceğini zaten bilen kişilerin, yani destekçilerinin dışında herkese karşı büyük olasılıkla görünmezdi. Sıfır yolundan çekilmeye çalıştığımı fark etmişti. Onu görebildiğimi biliyordu.

Benim kim olduğumu bilebilir miydi? Ya o da kendi hacklemesinin ardından bana bakıyorsa ve benim tüm bilgilerimi indi-

riyorsa? Zihnimde sorular uçuştı. Eğer şu anda çıkış yaparsam onu gördüğüm çok belli olurdu.

Onu yok say. Sadece hareketsizce dur ve oyunu izle. O burada değil.

Sıfır bana sessizce bakmaya devam etti ve ardından bir adım yaklaştı. Siyah miğferinden tek görebildiğim kendi sıradan avatarımın yansımasıydı. Her ne kadar buradaki herkesin profili şifreli olsa da Sıfır'ın *kesinlikle* hiç verisi yoktu. Ne sahte kimlik, ne rasgele seçilmiş bir kullanıcı adı. Hiçbir şey. Kapkara bir delikti. Ağır, temkinli adımlarla etrafımda dolandı, beni incelerken bir yırtıcı kadar sessizdi ve adımları İn'de yankılanıyordu. Elimden geldiği kadar hareketsizce dikildim, nefesimi tuttum ve sakin kalmaya çabaladım. Gerçek hayattaysa öfkeyle tuşlara basıyor ve yaptığım şeyi geri almaya çalışıp kendimi koruyordum. Karşımdaki kişinin gerçek hayattaki benliğinin de aynı şeyi yaptığından hiç şüphem yoktu. Her ne kadar şifrelenmiş ve izimi kaybettirmiş olsam da dik bakışlarının altında beni çırlıçplak soyuyormuş gibi hissediyordum. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Daha önce de gangsterlerle baş etmişim. Eğer yanında sakinliğimi korursam bunu atlatırım, diye anımsattım kendime.

Sıfır'ın çok yakınında duran bir kız elindeki not panosuna bir şeyler yazdı. Küt kesimli saçları maviydi ve kotunun üzerine siyah blazer giymişti ama beni asıl ürküten kızın gözleriydi. Tamamen bembeyazdı. İlk başta onun da diğer kumarbazlardan biri olduğunu sandım ama Sıfır'la aynı anda başlarını çevirdiklerinde kızın bir vekil olduğunun farkına vardım; Sıfır'ın kimliğini tamamen gizleyebilmesi için arkasındaki bir güvenlik kalkanıydı. Eğer birisi Korsan İn'ndeki bu seansı kaydetmeyi başaracak olursa ve bir şekilde Sıfır'ı fark ederse, alabileceği tek bilgi kızın bilgisi olacaktı ve bu da hiçbir sonuca ulaştırmayacaktı.

Kız not panosuna ne yazmıştı? Bizim hakkımızdaki bilgileri mi?

Sıfır bana bir süre daha dik dik baktı. Ardından mucizevi şekilde dikkatini başka yere çevirdi. Vekili de aynısını yaptı. Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapmışım ki tırnaklarımın avuçlarımı kestiğini hissedebiliyordum.

Ben seyretmeye devam ederken Sıfır, Obsidiyen Krallar'ın üzerine 34.05 çip yatırdı. Kaşlarımı çattım. Bahis oynamak için oldukça tuhaf bir rakamdı. Sessizce beklemeye devam ederken tam bir dakika geçti. Ardından Sıfır bir bahis daha yatırdı, bu seferki Beyaz Köpekbalıkları üzerine 118.25 çipti.

Şimdi de rakip takıma mı bahis oynuyordu? Ne halt ediyordu?

İnin diğer ucundaki başka bir kumarbaz da aynı şekilde 34.05 çip bahis yatırdı. Bir dakika sonra da Beyaz Köpekbalıkları lehine 118.25 çip koydu. Sıfır'ın yatırdıklarıyla aynı miktarlar. Sıfır'ın vekili panosuna bir şeyler yazdı.

Aslında bahis oynadığı falan yoktu. Diğer kumarbazla iletişim kuruyordu.

Tabii ki öyle. Numaraları kaydet, dedim kendime. Sıfır yeni bahisler yatırmak için birkaç dakika beklerken izlemeye devam ettim. Bu sefer Obsidiyen Krallar için 55.75 çip ve Köpekbalıkları için 37.62 çip yatırdı.

Ardından karşı taraftaki başka bir bahisçi aynı sırayla aynı bahisleri yatırdı. Vekil yine bunu kaydetti.

Bu böylece devam etti ve etrafımdaki herkes oyuna tezahürat yaparken şaşkın bir sessizlikle olanları izledim. Hiç kimse bu bahislerden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, zaten olmaları için bir sebep de yoktu çünkü iki tarafı da etkileyen sadece koyu renkle belirtilen büyük bahislerdi. Bu tuhaf, ufak miktarları biri neden önemseyecekti ki?

Sonrasında Sıfır bir çift bahis daha yatırdı ve bu sefer buna yanıt veren kişi Ren oldu.

En sonunda maç sona erdiğinde Sıfır yanında vekiliyle birlikte doğruldu ve tek kelime etmeden cam silindirin yanından uzaklaştı. Vekili kalabalığa başını bir kere salladı ve onlara kodla karşılık verenlerin hepsi de aynı şekilde başlarını bir kere sallayarak cevap verdi. İçeride çalan elektronik parça sanki arızalanmış gibi aniden farklı bir melodiyle değişti. Yeni şarkıda alçak sesle, *muhteşem biçimde sonlandır,* diyordu şarkıcı. *Evet / Hadi muhteşem biçimde sonlandır.* Ardından yine diğer parça çal-

maya başladı. Oyunu Obsidiyen Krallar kazanmıştı ve Beyaz Köpekbalıkları'na yatırılan bahisler silinmiş, kazanan bahisçilerin arasında orantılı olarak paylaştırılmıştı. Bakışlarımı Sıfır'ın bahis oynadığı rakamların olduğu listeye indirdim.

Elli çift rakam vardı. Her biri ufak bahislerdi. En yüksek 153, en düşüğü 0 olmak üzere bu aralıkta değişiyorlardı. Onlara baktığım sırada aklıma bir olasılık geldi. İlk başta o kadar tuhaf bir düşünceydi ki görmezden geldim. Fakat rakamlara ne kadar uzun süre bakarsam o kadar mantıklı gelmeye başladı.

Bunlar konumdu. Enlemler ve boylamlardı.

Ya bunlar şehirlerin konumlarıysa? Sonunda tesadüfen bulunan belirgin ipuçlarını birleştirdiğinde zihnim korkuyla doldu. Sıfır özellikle neden diğerlerine bir dizi konum dağıtıyordu? Ne planlıyordu?

Sersemlik içinde Kara Evren'den çıkmak için programı başlattım. Tam bunu yaparken son bir kez diğer taraftaki Sıfır'a bir bakış attım.

Doğrudan bana bakıyordu.

17

Beni tanıyıp tanımadığını bilmiyordum. Belki bana hiç dikkat bile etmiyordu ve o bakışı belki de tamamen tesadüftü. Fakat başının bana doğru çevrildiği ânın hatırası, şu anda odamda oturup balkona baktığım sırada bile beni ürpertiyordu. Yavaşça bir nefes verdim. Kara Evren'e olan gezintimden sonra gerçek dünyanın sakinliği epey zıt geliyordu.

Ya Sıfır benim peşimdeyse?

Korsan İni'nde not ettiğim koordinatlarla birlikte önümde havada süzülecek şekilde bir harita açtım. Ardından dikkatimi haritanın yanında yazan enlem ve boylamlara çevirdim.

Parmağımı görüntünün üzerinde gezdirirken, "Otuz bir nokta iki," diye yüksek sesle mırıldandım. "Yüz yirmi bir nokta beş."

Parmağım tam Şangay'ın üzerinde durdu.

Başka bir rakam denedim. "Otuz dört nokta sıfır beş. Yüz on sekiz nokta yirmi beş."

Los Angeles.

40.71, 74.01 New York.

55.75, 37.62. Moskova.

Ve böyle devam ediyordu. Her rakamı kontrol etmeye devam

ettim; okyanusun ortasında ya da dağ başında bir yere denk geldiği zamanlarda rakamların önüne eksi işareti koydum. Gerçekten de tüm koordinat çiftleri önemli bir şehre denk geliyordu. Aslında Sıfır dünyadaki en büyük elli şehri listelemişti ve Korsan İni'ndeki kalabalıktaki birileri tarafından her birine karşılık verilmişti.

Sıfır her ne yapıyorsa dünya çapında bir operasyondur bu ve içimde kötü bir his, Sıfır'ın planının son aşamasının sadece Warcross turnuvalarını mahvetmekten çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Ya hayatlar tehlikedeysen?

Kapımın tıklatılmasıyla irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. "Evet?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Olduğum yerde bir dakika kadar bekledim ve ardından kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Kapıları açan düğmeye bastım.

Gelen Ren'di, girişe yaslanmış halde duruyordu ve kulaklığı yine boynundaydı. Dudaklarında gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümseme belirdi. "Öğle yemeğini kaçırdığını duydum," dedi. Başını bana doğru eğdi. "Başın mı ağrıyor?"

Kanım dondu. Yine de kendime sakın olmam gerektiğini hatırlattım, gözlerimi kısarak bakarken somurttum ve ellerimi kollarıma dayadım. "Ben de senin müzik yapmak için kaçtığını duydum," diye yanıtladım.

Omuzlarını silkti. "Warcross olsun ya da olmasın müzik stüdyomla yerine getirmem gereken bir kontratım var. Diğerleri buraya gelip seni çağırmanı söyledi. Eğer katılmak istersen aşağıda oyun oynamaya başlayacaklar." Başıyla merdiveni işaret etti.

Kara Evren'de ne işler çeviriyordun Ren? diye düşündüm yüzünü incelerken. Sıfır'la olan bağlantının anlamı ne? Ne planlıyorsunuz?

Başımla yatağımı göstererek, "Bu gece olmaz," diye yanıtladım. "Yeni kaykayım için ehliyet randevum var."

Ren bana çok uzun gelen kısacık bir süre baktı. Ardından kapımdan uzaklaşıp merdivene doğru yöneldi. Kendi kendine

Fransızca, "Meşgul, küçük joker," diye mırıldanırken kelimelerin çevirisi görüşümde belirdi..

Meşgul, küçük joker. Bir anlığına onu takip etmemden şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. Basamaklardan inip gözden kaybolduğunda kapımı kapattım ve Hideo'ya sessiz bir arama yaptım. Aramayı cevapladığında sanal görüntüsü görüşümde belirdi.

"Emika," dedi. Tüm bedenimi hem telaş hem de bir heyecan dalgası kapladı.

"Selam," diye fısıldadım. "Buluşabilir miyiz?"

Odamdan çıktığımda Asher, Roshan ve Hammie kanepelere oturmuşlardı ve ağızlarına pizza tıkıştırırken aynı zamanda da Mario Kart oynuyorlardı. Ren yakınlarındaki yumuşak bir koltuğa yayılmış, onları izliyordu. Oyundaki arabalar, galaksinin merkezine doğru giden gökkuşağı rengi bir yolda ilerliyordu.

Arabası ilk sıraya yerleşince, "Evvvet!" diye bağırdı Hammie. "Bu oyun benim gençler!"

"Çok erken konuşuyorsun Hams," diye atladı Roshan. "Bu senin son uyarın."

"O zaman elinden geleni ardına koyma."

"Hiçbir zaman koymam zaten."

Bakışlarım Ren'e kaydı. Sakin ve etkilenmemiş görünüyordu; altın kanatlı kulaklığı yine boynunu sarıyordu. Beni fark edince sanki hep buradaymış ve daha bir saat önce Kara Evren'de kumar oynamıyormuş gibi tembelce gülümsedi.

Hammie tiz bir çığlık attı. "Hayır!" Bir yerden uçarak mavi bir deniz kabuğu geldi ve bitiş çizgisine ulaşmak üzere olan araçına çarptı. Aracını yeniden hareket ettirmeye çalışırken diğer araçlar yanından geçip gittiler. En sonunda yola çıkabildiğinde, birincilikten sekizinciliğe düşmüştü.

Asher kahkahalara boğulurken Hammie koltuğundan fırlayıp ellerini havaya kaldırdı. Roshan'a ters ters bakıyordu ama

oğlan ona en nazik gülümsemesini sundu. “Üzgünüm hayatım. Dediğim gibi, hiçbir zaman elimden geleni ardıma koymam.”

“Kıçımın üzgünü!” diye bağırdı Hammie. “Rövanş istiyorum.”

Roshan’ın sırtına vuran Asher, “Adamım Roshan,” diye araya girdi. “Gerçek hayatta tam bir melek, Mario Kart’ta tam bir şeytan.”

Ren bana baktı. “Hey Emika,” dedi. “Sen de katılmak ister misin? Bir sonraki turda ben de oynuyorum.”

Neden Korsan İni’ndeydin Ren? Sıfır ile ne yapıyordun? Bu odadaki herkes için bir tehlike misin? Fakat gülümsedim ve elektrikli kaykayımı omzuma attım. “Yeni kaykayımı şehirde denemeye gidiyorum.”

Ren’in yanında duran Hammie sızlandı. “*Hadi ama Em.*”

“Bu akşam biraz temiz hava almak istiyorum sadece,” diye yanıtladım. Ona özür dilercesine baktım. “Dediğim gibi. Yarın için söz.”

Gitmek için dönerken Asher bana seslendi. “Hey joker.” Arkamı döndüğümde bana ciddi bir ifadeyle baktığını gördüm. “Takımından kaçabileceğin son sefer bu. Anlaşıldı mı?”

Bir şey demeden başımı sallayarak onayladım. Asher arkasını döndü ve tam çıkmak üzereyken Ren’in bana hafifçe gülümsediğini gördüm. Tam arkamı dönmek üzereyken, “İyi eğlenceler,” diye seslendi.

Arka koridordan sessizce sıvıştım, kapıdan çıktım ve ayak-kabılarımı giyip beni bekleyen siyah sedan araca yöneldim. Hideo’yla geceleri bu şekilde sık sık görüşmeyi bırakmalıydım. Bu araçlar şehirde dolaşmak isteyen tüm oyuncular tarafından kullanılrsa da dikkat çekmemek en iyisiydi. Asher özellikle ilk resmi maçın olduğu haftalara yaklaşıırken benim takım kaynaşma zamanları için orada olmamı isteyecekti.

Henka Games genel merkezine vardığımda gece tamamen çökmüştü ve Tokyo’nun kalbi, neon ışıklarla harikalar diyarına dönüşmüştü. Genel merkez binası bile daha farklı görünüyordu;

lenslerim takılıyken binanın duvarlarının dönüp duran renklerle ve şirket logosunun değişik sanatsal şekillerle kaplı olduğunu görebiliyordum. Araba binanın önünde durduğunda beni Hideo'nun koyu takım elbiseler içindeki iki koruması karşıladı. Aynı anda başlarını eğerek beni selamladılar.

"Bu taraftan Bayan Chen," dedi biri.

Karşılığında ben de onlara tuhaf bir baş selamı verdim ve ardından binanın içine doğru peşlerinden gittim. Hideo'nun ofisine varana dek sessizlik içinde yürüdük.

Hideo bir masanın üstüne eğilmiş, işine odaklanmış bir şekilde başını eğmişti ve siyah saçları dağılmıştı. Üzerinde her zaman olduğu gibi gömlek ve koyu renkli pantolon vardı ama bu seferki, incecik gri çizgileri olan siyah bir gömlekti. Gözlerim ayakka-bılarına kayd. Bugün siyah şeritlerle süslenmiş mavi, gri renkli Oxford ayakkabı giymişti. Biri hilal diğeri yıldız şeklindeki kol düğmeleri bilerek farklı takılmıştı. Nasıl her zaman böyle jilet gibi görünebiliyordu? *Babam olsa çok etkilenirdi.*

İçeri girdiğimizde başını kaldırdı. Selamlaşma için başımı eğmem gerektiğini hatırlayıp ona hızla başımı salladım.

"Emika," dedi doğrularak. Beni gördüğünde yüzündeki ciddi ifade yumuşadı. "İyi akşamlar." Korumalarına kısa bir bakış attı. Bir tanesi itiraz etmek için ağzını açtı ama Hideo başıyla kapıyı gösterince içini çekti ve ikisi de odadan çıktı.

Hideo masanın çevresinden dolanıp yanıma gelirken, "On beş yaşından beri benimle birlikteler," dedi. "Ara sıra aşırı korumacı olurlarsa kusurlarına bakma."

"Belki de benim, senin için tehlikeli olduğumu düşünüyorlardır."

Yanıma geldiğinde gülümsedi. "Peki öyle misin?"

"Kendimi dizginlemeye çalışıyorum," dedim gülümsemesine karşılık verirken. "Şimdilik sadece bulduklarımı sana anlatmak için buradayım."

"Sanırım Kara Evren'de ilgi çekici bir şeyler keşfettin?"

"İlgi çekici demek az bile kalır." Bakışlarımı ofisinde gezdir-

dim. "Umarım uzunca bir süre burada kalmaya hazırsındır. Senin için elimde epey bilgi var."

"Güzel çünkü bu akşamki görüşmemiz için farklı bir şey deneyebiliriz diye düşünmüştüm." Bakışları üzerimde dolaştı. "Yemek yedin mi?"

Beni akşam yemeğine mi davet ediyordu? Normal davranmaya çalışarak, "Hayır," dedim.

Bir sandalyenin arkasına asılmış koyu gri renkli paltosunu alıp üzerine geçirdi. Ardından başıyla işaret ederek kapıyı gösterdi. "Hadi bana eşlik et."

Shibuya'da, tepesinde *Rosella Osteria* adı süzülen bir gökdele- nin önünde durduk. Asansörle binanın en tepesine çıktık ve bir dizi cam kapı bizim için kayarak açıldı. Geldiğimiz yeri gördüğümde ağızım açık kaldı. Zemin tamamen camla kaplıydı, sanal simülasyon değil gerçek camdı ve içinde altın ve kırmızı renkli koi balıkları yüzüyordu. Restoranın köşelerine yerleştirilmiş mermer kaidelerin üzerlerini vazolarca çiçek süslüyordu. İçerisi tamamen boştu.

Yetkili kişi Hideo'yu karşılamak için koşarak geldi. "Tanaka-sama!" diye haykırdı Japonca ve başını hafifçe eğdi. Adamın ger- gin hareketlerini gördüğümde Hideo'yla ilk tanıştığım zaman ciddi bakışları altında nasıl heyecanlı olduğumu anımsadım. "Binlerce özür dilerim... Bu gece birisiyle birlikte geleceğiniz hakkında bilgimiz yoktu."

Adam bana endişeyle baktı. Aniden benim Hideo'nun flörtü olduğumu düşündüğünü fark ettim. Belki de öyleydim. Ağırlığı- mu beceriksizce bir ayağımdan diğerine verdim.

Hideo adama başını salladı. "Özür dilemenize gerek yok," diye yanıtladı Japonca ve ardından bana baktı. "Bu hanımefendi

iş arkadaşım Emika Chen." Önünden yürümem için bana elini uzattı. "Lütfen."

Kafam karışmış ve Hideo'nun arkamda olmasıyla aşırı etkilenmiş halde adamın peşinden yürüdüm; sonunda gösterişli sütunlarla çevrelenmiş ve peri ışıklarıyla aydınlatılmış bir bahçe terasına çıktık. Düzenli aralıklarla parlayan ısı lambalarının alevleri tenimize altın bir ışıltı veriyor ve aşağıdaki şehrin ışıkları parıldıyordu. Yerimize oturduktan sonra garson menülerimizi uzattı ve aceleyle uzaklaştı; böylece dışarıda sadece biz ve korumalar kaldık.

"Neden bu restoran tamamen bomboş?" diye sordum.

Hideo menüye dokunmadı bile. "Sahibi benim," diye yanıtladı. "Ayda bir kere benim ve olabilecek potansiyel iş toplantılarım için rezerve edilir. Ne olursa olsun biraz batılı yiyeceği tercih edeceğini düşündüm."

Buna cevap olarak midem gürültüyle guruldayınca sesi bastırmak için öksürüyormuş gibi yaptım. Hideo'nun Tokyo'nun yarısına sahip olduğunu öğrensem bile şaşırırmazdım. "İtalyan yemeği harika olur," dedim.

Yemeklerimizin siparişini verdik, çok geçmeden tabaklar geldiğinde havayı fesleğen ve domatesin yoğun kokusu doldurdu. Yemeğimizi yerken hesabımı açtım ve bana katılması için Hideo'ya bir davet gönderdim. "Ren'i Korsan İni'nde takip ettim," dedim.

"Ee? Ne gördün?"

"Şu adamla birlikteydi." Çatalımı bıraktım ve gördüklerimi kaydettiğim bir Hatıra'yı açtım. Siyah zırhının içinde, yanında vekiliyle birlikte yasadışı Warcross oyunlarına bahis oynayan bir adamın görüntüsüydü.

Hideo bunu görünce öne eğildi. "Bu Sıfır mı?"

Başımla onaylayarak masayı iki kere tıkladım. "Onun olduğundan neredeyse kesin eminim. Zırhlı bir avatarın ve şu vekilin ardına gizlenmişti; Korsan İni'ndeki takipçilerine bir sürü bilgi aktarıyordu. *Düzinelerce* takipçisine. Bu tek kişilik bir operasyon değil."

“Ne gibi bilgiler veriyordu?”

“Şehirlerin koordinatları. Bak.” Kaydettiğim rakamların listesini çıkararak Sıfır’ın takipçilerine iletmek için küçük bahisleri kullandığı sistemi açıkladım. Ardından ortamıza koordinatların dağıldığı sanal bir harita açtım. Parmağım 35.68 ve 139.68 üzerinde durdu. “Burası da, yani Tokyo olan koordinat Ren’in karşılık verdiği yer. Belki diğerleri de hangi şehirde fiziksel olarak ikamet ediyorsa orası için karşılık vermiştir.

Hideo lokasyonları incelerken gözlerini kısıtı. “Bu şehirler şampiyona için en büyük stadyum etkinliklerinin yapılacağı yerler.” Bana baktı. “Bundan önce kaç toplantı yaptığına dair herhangi bir ipucu var mı?”

Başımı salladım. “Hayır. Ama görünüşe göre büyük bir grubu var. Bunların ne anlama geldiğini anlayabilmem için Sıfır’la bir kere daha karşılaşmam gerekiyor ama oyunlar başlamadan önce ondan bu şekilde daha fazla bilgi alma ihtimalim çok düşük.”

Hideo başını iki yana salladı. “Buna ihtiyacın olmayacak. Onu kendimize çekeceğiz. İlk resmi oyun nisanın beşinde oynanacak. Onun ve takipçilerinin bunu izleyeceğini ve Tokyo’daki stat etkinliğinde Ren’in görevlendirileceğini zaten biliyoruz. Oyun esnasında onun Sıfır’la doğrudan, şifresiz şekilde iletişimde olma olasılığı çok yüksek.”

“Maçımız sırasında Ren’in sistemini hacklememi mi istiyorsun?”

“Evet. İlk resmi oyunda senin üzerine bir şey yerleştireceğiz. Maçın ortasında Ren’i seninle etkileşime girmesi için zorla, bu aygıt da onu koruyan kalkanları etkisiz hale getirecek. Onunla Sıfır arasındaki her veriyi açığa çıkaracak.”

Sağlam bir plana benziyordu. “Benim üzerime ne yerleştireceksin?”

Hideo hafifçe gülümsedi. Eliyle bileğimi okşadı, ters çevirdi ve başparmağını nabzımın üzerine dikkatlice bastırdı. Sıcak dokunuşuyla içim ürperdi. Ardından elini çekti ve havada kısa bir

hareket yaptı. Bilgilerim bir anda aramızda belirdi, yazılar açık mavi bir tonda parıldıyordu. Benim verilerimi, Ren'in önceden sahip olduğumuz verilerinin içine karıştırıp gözümün önünde bir algoritma yaratmasını ve ilmek gibi bir biçim vermesini büyülenerek izledim.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Bir kapan. Oyun sırasında bir noktada Ren'in bileğini kavra. Bu onun güvenliğini kaldıracak ve verilerini senin için açığa çıkaracak." Ardından bileğimi yeniden tuttu ve tuzağı bileğime bir bilezik gibi doladı; veri ağı bir anlığına bileğimde parıldadıktan sonra gözden kayboldu. Yaptığı hareketteki bir şeyler bana geçmiş anımsattı; birdenbire babamın ayağının altındaki zeminde payetler, kumaş parçaları saçılmış halde yemek masamızın önüne eğilmiş, dövmeli kolunun yanında duran yarısı boşalmış bir şarap şişesiyle kendi kendine neşeyle bir şeyler mırıldanarak bileğindeki kumaş şeritlerinin ölçülerini alırkenki hali gözümün önüne geldi.

Elimi çektim ve kucağıma koydum; kendimi aniden kırılgan hissetmiştim. "Yapacağım," dedim.

Hideo'nun bakışlarında tereddüt vardı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Duygularımı bu kadar belli ettiğim için kendime kızarak başımı salladım. *Sadece bir anı, hepsi bu.* Tam geçiştirmek için bunu ona da söyleyecektim ki başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Bu sefer kendi duvarlarımın alçaldığını hissettim. Bileğimi gösterip, "Babamı hatırladım," dedim. "Kısa kumaş parçalarının uzunluklarını bileğine dolayarak ölçerdi eskiden."

Hideo sesimdeki değişimi fark etmiş olmalıydı. "Eskiden mi?" diye sordu hafifçe.

Bakışlarımı aşağı çevirerek masaya yoğunlaştım. "Uzun zaman önce öldü."

Hideo uzunca bir an sessiz kaldı. Bakışlarında şimdi bir aşinalık vardı; hayatında birini kaybetmiş kişilerin paylaştığı bir anlık sessizlik... Parmaklarını oynatırken boğumlarındaki çürükleri izledim. "Baban bir sanatçıydı," dedi en sonunda.

Başımla onayladım. “Babam bazen şaşkınlıkla başını sallar ve benim rakamlara olan sevgimi nereden aldığıı merak ederdi.”

“Peki ya annen? O ne yapardı?”

Annem. Zihnimde babamın minik, tombul elimi tutarken, ikimizin annemin botlarını bağlamasını ve ipek fularını düzeltmesini çaresizce izlediğimiz bir hatıra belirdi. Babam onunla kısık ve üzgün bir sesle konuşurken, bense bavulunun gümüş sapına, tırnaklarının mükemmelliğine, saçının ipeksi siyahlığına hayranlıkla bakakalmıştım. Hâlâ yanağıma değen ince, serin elini hissedebiliyordum; önce bir kere sonra iki kere daha okşamış ve ardından hiç tereddüt etmeden çekip gitmişti. Çok güzel, diye düşündüğümü hatırlıyordum. Kapı, arkasından ses çıkarmadan kapanmıştı. Bundan kısa süre sonra da babamın kumar alışkanlığı başlamıştı.

“Bizi terk etti,” diye cevapladım.

Hideo’nun aklında benimle ilgili bir şeyleri birleştirdiğini görebiliyordum. “Üzgünüm,” dedi nazikçe.

Bakışlarımı aşağı çevirdim, göğsümdeki sızıdan rahatsız olmuşum. “Babam öldükten sonra kaldığım koruyucu aile evinde senin yazılım programlama arayüzünü saplantılı halde didik didik ederek kendimi meşgul ettim. Bana... bilirsin işte... bunları unutmamda yardımcı oldu.”

İşte yine oradaydı, bu eski hüznü ve karanlık hikâyeye karşı Hideo’nun yüzünde o anlık anlayış ifadesi vardı. “Peki ya unutabildin mi?” diye sordu bir süre sonra.

Bakışlarını inceledim. “Bereli eklemlerin rahatlamayı sağlıyor mu?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Bakışlarını dışarıdaki şehre doğru çevirdi. Çürükleri hakkında neden soru sorduğum ya da ne zamandır onları merak ettiğim hakkında bir yorum yapmadı. “Sanırım ikimiz de bu soruların cevabını biliyoruz,” diye mırıldandı. Kendimi zihnimi dolduran başka bir düşünce seliyle dolup taşarken ve Hideo’nun geçmişinde neler olduğunu merak ederken buldum.

Şehrin pırıl pırıl ışıklarını seyrederken rahatlatıcı bir sessizli-

ğe gömüldük. Gökyüzü şimdi tamamen kararmıştı ve yıldızlar, aşağıdaki Tokyo'nun neon ışıklarının yanında gözden kaybolmuştu. Bakışlarım yukarı yöneldi ve içgüdüsel olarak takımyıldızlarını aramaya başladım. Bir işe yaramadı. Gökte bir iki nokta dışında hiçbir şey göremeyecek kadar şehrin içindeydik.

Hideo'nun sandalyesinde geriye yaslanıp yeniden beni incelediğini fark etmem bir iki dakikamı aldı; dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gözlerinin koyuluğu loş ışığın altında değişiyor, ısı lambalarının sıcaklığını ve süs ışıklarının parlaltısını yakalıyordu.

"Gökyüzünü araştırıyorsun," dedi.

Bakışlarımı yere çevirip kahkaha attım. "Sadece bir alışkanlık. Gökyüzünü yıldızlarla doluyken gördüğüm tek sefer, eskiden babamın beni kırsal keşimlere gezmeye götürdüğü zamandı. O zamandan beri takımyıldızları araştırırım."

Hideo yukarı baktı ve ardından parmağını tek bir hareketle oynattı. Görüşümde bana bir manzara paylaşımını kabul etmemi soran şeffaf bir kutucuk belirdi. Onayladım. Görüşümdeki sanal katmanlar parladı ve aniden tepemizde *gerçek* bir gece göğü belirdi; sayısız yıldızın arasında takımyıldızları gümüş, altın, safir ve kırmızı renklerde öyle bir ışıldadı ki Samanyolu'nun kendisi bile görünür oldu. O anda yıldız ışıklarının tepemize yağıp hepimizi parıltılar içinde bırakması kesinlikle mümkün görünüyordu.

"Kişisel, geliştirilmiş gerçeklik görüşüme eklediğim ilk şeylerden birisi açık bir gece göğüydü," dedi Hideo. Bana baktı. "Hoşuna gitti mi?"

Bir şey söylemeden başımla onayladım, nefesim hâlâ boğazımda düğüm düğümdü.

Hideo bana gülümsedi, gözlerini aydınlatacak şekilde *gerçekten* gülümsedi. Bakışları yüzümde dolaştı. Ayrıca şimdi o kadar yakınımdaydı ki eğer isterse eğilip beni öpebilirdi. Ben de kendimi ona doğru eğilirken buldum; aramızdaki mesafeyi tamamen kapatmasını diliyordum.

"Tanaka-san."

Hideo'nun korumalarından biri yanımıza yaklaşıp başını saygıyla eğdi. "Sizin için bir arama var," dedi.

Hideo'nun gözleri son bir kez üzerimde dolandı. Ardından arkasına yaslandığında varlığının yerini serin hava aldı. Hayal kırıklığıyla sandalyemde neredeyse çöküyordum. Hideo başını çevirip korumasına baktı. Adamın yüz ifadesini gördüğünde başını tamam dercesine salladı. "İzninle," dedi ve ardından kalkıp restorana girdi.

İçimi çektim. Serin bir rüzgâr esince titreyerek gözlerimi yine gökyüzüne, hâlâ görüşümün önüne serilen yıldızlara çevirdim. Hideo'yu bunu yaratırken hayal ettim, yüzü göğe çevrilmiş ve yıldızların özlemini duyarken...

Belki ikimiz de zihnimizi boşaltmak için soğuk havaya ihtiyaç duyuyorduk.

Ben onun için çalışıyordum. O benim müşterimdi. Bu da tıpkı yaptığım diğer avlar gibi bir ödül avıydı. Bitirdiğim zaman, *kazandığım* zaman, New York'a geri dönecektim ve bir daha asla başka bir av peşinde koşmama gerek kalmayacaktı. Fakat yine de, buradaydım ve annem hakkında yıllardan beri düşünmediğim şeyleri onunla paylaşıyordum. Gözlerine dolan o bakışları düşündüm. Hayatında o kimi kaybetmişti?

Tam bu gece bir daha Hideo'yu görmeyeceğimi düşünürken omuzlarıma sıcak bir şey örtüldü. Hideo'nun gri paltosuydu bu. Başımı kaldırıp yanımdan geçmesini izledim. "Üşümüş görünüyorsun," dedi yerine otururken.

Paltoyu omuzlarıma yerleştirdim. "Teşekkürler," diye yanıtladım.

Özür dilercesine başını salladı. Aramızda parlayan o kıvılcım hakkında bir şeyler söylemesini bekledim ama bunun yerine, "Maalesef birazdan ayrılmak zorundayım. Korumalarım, mahremiyetin için sana gizli bir çıkışa kadar eşlik edecekler."

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak neşeli çıktığını düşündüğüm bir tonla, "Ah, tabii ki," diye karşılık verdim.

"Seni yeniden ne zaman görebilirim?"

Ona şaşkınlıkla baktım. Midemde kelebekler uçuşmaya ve kalbim yeniden deli gibi çarpmaya başladı. "Yani," diye söze başladım, "az önce konuştuklarımızın dışında, sana rapor verebileceğim şeyler ancak ilk..."

Hideo başını itiraz edercesine bir kere salladı. "Rapor yok. Sadece senin arkadaşlığın için."

Sadece arkadaşlığım için. Bakışları sakindi ama bana doğru döndüğünde gözlerindeki ışığı fark etmiştim. "İlk oyundan sonra," diye mırıldanan sesimi duydum.

Hideo gülümsedi ve bu seferki gizli bir gülümsemeydi. "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

İlk resmi oyunumuzun sabahı, Asher'ın tekerlekli sandalyesini kapıma durmadan vurmasıyla başladı. İrkilerek uyandım, gözlerimi kısıarak homurdanırken Asher'ın söylediklerini zar zor anladım.

Hammie'nin kapısına da vurmak için ilerlerken, "Evren açıklandı!" diye bağıırıyordu. "Kalkın! Kalkın!"

Evren açıklandı. Gözlerim bir anda açıldı ve aniden fırlayıp yatakta dimdik oturdum. *Bugün ilk gündü.*

Battaniyelerin içinde el yordamıyla telefonumu buldum ve hızla mesajlarımı kontrol ettim. Sadece tek bir mesaj vardı ve Hideo'dan gelmişti.

Bugün için iyi şanslar. Pak de ihtiyacın olmayacak.

Midemdeki ani heyecan titreşiminin ilk oyunumun endişesinden mi yoksa onun kelimelerinden mi olduğunu anlayamıyordum. Yemek yediğimiz zamandan beri geçen son birkaç haftada Hideo'yla neredeyse her gün konuşmuştum. Çoğu pay-

laşımımız masumdu, tamamen iş odaklıydı ama bazen, özellikle de sohbetimiz gece geç saatte gerçekleşiyorsa, o günkü yemek esnasında bana doğru yaklaştığında aramızda oluşan çekimi anımsatan bir his duyuyordum.

Arenada görüşürüz. Ve teşekkürler...
inan bana şansa ihtiyacım olabilir.

Sanırım size hiç de
inanmıyorum Bayan Chen.

Şimdi de benimle alay
ediyorsunuz Bay Tanaka.

Ah. Buna öyle mi diyorsun?

Ne demem gerekirdi peki?

Moral desteği belki?

Gülümsedim.

Moral desteğin arenada
benim dikkatimi dağıtacak.

O zaman önceden
özür diliyorum.

Başımı salladım.

Tam bir centilmensin.

Hiç de değilim. Kubbede görüşürüz Emika.

Tüm söylediği buydu. Başka bir mesaj daha bekledim ama hiçbir şey gelmeyince düşüncelerimi bir kenara atıp bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Aceleyle üstüme bir şeyler geçirdim, dişlerimi fırçaladım, rengârenk saçlarımı dağınık bir topuzla topladım ve NöroLink lenslerimi taktım. Bir anlığına aynadaki yansıma bakakaldım. Nabzım kulaklarımda gürültüyle atıyordu. New York'ta Keira'nın kanepeye kıvrılıp beni oyunda izlediğini hayal ettim. Bay Alsole'un da aynı şeyi yaptığını ve gördüklerine inanamayarak gözlerini kıstığını düşündüm.

Gitme zamanıydı. Titrek bir nefes verdim ve aynanın karşısından çekilip hızla dışarı çıktım.

Herkes açık salona çoktan inmiş, Asher sabahki gönderiyi bizim için açtığı sırada etrafına toplanmışlardı. Yanlarına katılırken Hammie bana başını sallayarak selam verdi. Wikki aramızda telaşla dolanıyor, her birimizin en sevdiği kahvaltılarını servis ediyordu. Hammie şurup, meyve ve krem şantiyle ağzına kadar dolu waffle severken, benimki ise ağzına kadar guacamole sosuna bulanmış tacoydu. Ren her zamanki gibi yumurta beyazı ve haşlanmış ıspanakla dolu tabağının üzerine titrerken, Roshan sadece bir bardak baharatlı çay aldı ve Wikki'nin ona uzattığı tabağa yüzünü buruşturdu.

"Bugün olmaz," diye şikâyet etti.

Wikki ona bir dronun yapabileceği en hüzünlü bakışıyla baktı. "Emin misiniz? Keçi peynirli yağda yumurta sizin en sevdi..."

Bunu duyan Roshan'ın rengi yeşile döndü. "Bugün olmaz," diye tekrarlayarak Wikki'nin başını okşadı. "Kişisel algılama."

Asher kendi yumurta tabağından başını kaldırıp, "Ye," dedi. "Eğer beyninin bugün işlevsel olmasını istiyorsan *bir şeyler* yemelisin."

Onun tavsiyesine ben de uymaya çalıştım ama tek başarabil-
diğim taco kahvaltımından üç ısırık alabilmekti; ardından zihnim-
deki düşüncelerle doymuş halde tabağımı uzaklaştırdım.

Hammie waffle dolu çatalını havada sallayarak önümüzde açıl-
an resmi gösterdi. "İlk oyunumuz görünüşe göre hızlı bir oyun
olacak," dedi.

Hideo'nun komitesinin bizim için yarattığı ilk seviye, ısıldan
buzların ve yükselen buzulların olduğu bir evren gibi görü-
nüyordu. İncelemeye devam ederken alan önümüzde bizim için
dönerek neye benzeyeceği hakkında ufak da olsa bir fikir verdi.
Görüntünün altında da liste halinde kurallar yazıyordu.

Roshan konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatarak bizim
için kuralları sesli okudu. Soğumuş yumurtasından bir parça
alarak ağzına attı ve, "Bu bir yarış seviyesi olacak," dedi. "Her-
kes kendine ait uçan kaykaylarıyla sürekli ileri doğru hareket
edecek. Eğer bir oyuncu kaykayından düşürülürse diğerlerin-
den bir adım geride ve zemine mümkün olan en alçak seviyede
yeniden diriltilecek."

Görüntü döndükçe tüm araziye iyice gözden geçirip hafızama kazıdım.

Asher başını sandalyesinin kafalığına yasladı ve hepimize
dikkatle baktı. Bakışları ilk olarak Ren'in üzerinde durdu. "Sa-
vaşçı yeteneklerini test etmenin zamanı geldi," dedi. "Benim ya-
nımda duracaksın joker." Ardından bana baktı. "Ems," diyerek
başıyla dönmekte olan haritayı işaret etti. "Sen de benim diğer
yanımda başlayacaksın. Hammie onun biraz ilerisinde dur. Ya-
pabildiğin kadar çok güçlendirici topla ve ona ver. Roshan joker-
lere göz kulak ol ve eğer erkenden öldürülürlerse geride kalma-
dıklarından emin ol. Hadi gidip şu oyunu kazanalım!"

Ren'e baktım. Asher'a başıyla onay verdi; sanki burada sadece zafer için bulunuyormuş ve sanki tüm oyunu çökertmek için daha yeni Kara Evren'i ziyaret etmemiş gibiydi. Elimle bilinçsizce bileğimi, Hideo'nun görünmez ilmeğini bağladığı yeri ovaladım.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Bugün Tokyo Dome, tamamen bizim ve Şeytan Tugayı'nın renkleriyle ve sembolleriyile kaplanmıştı. Lenslerimizin ardından arenanın tepesinde siyah ve gümüş renklerde kapüşonlular giymiş şeytan atlılarının yanında uçan kıpkırmızı bir Anka kuşunu görebiliyorduk. Kubbe yönüne baktığımızda havada iki takımın istatistikleri belirliyordu. Şeytanlar iki şampiyona kazanmışlardı. Bizse sadece bir tane kazanmış olsak bile bunu Şeytanlar'ı yenerek kazanmıştık. Tremaine ve Max'in bana yönelttiği aşağılamaları düşündüm. Bugünkü ilginç bir maç olacaktı.

Arenanın içi çok daha muhteşem görünüyordu. Warcross Seçmeleri sırasında arenanın alt kısmı seçilmeyi bekleyen joker oyuncularla doluydu. Bugün tüm bunlar gitmiş, yerini pürüzsüz zeminde sırayla belirterek güneşin önünde süzülen kırmızı ve altın renklerinde bir Anka kuşuna ve solarak dönüştüğü siyah kapüşonlarının altında sırttan siyah iskeletlerden oluşan şeytan atlılara bırakmıştı. Bu dairesel zeminin çevresine on tane cam kabin yerleştirilmişti; beşi bizim için, beşi de Şeytanlar içindi. Resmi oyunlarda oyuncular bu kabinlerin içine girerlerdi, böylece koşulların her iki takım için de eşit olduğundan emin olunurdu: eşit ısı değişiklikleri, hava basıncı, Link kalibrasyonları, Warcross bağlantısı ve benzeri. Ayrıca bunlar oyuncuların rakiplerinin verdiği komutları duymalarını da engelliyordu.

Stadyum ağzına kadar doluydu. Arenaya girdiğimiz sırada derinden gelerek yankılanan bir ses isimlerimizi anons etmeye başlamıştı bile ve söylenen her isim arenanın merkezindeki alevlerin arasında dönüyordu. Arenanın ortasında toplanıp kabin-

lerimize götürülmek üzere beklerken yükselen tezahürat içimi titretiyordu. Tam karşımızdaki uçtan Şeytanlar da içeri girdi. "İrlanda'dan Jena MacNeil, resmi oyunların en genç kaptanı!" diye anons ettiler. "İngiltere'den Tremaine Blackburne, Mimar! Amerika'dan Max Martin, Şeytanlar'ın Savaşçısı!" Böyle devam ettiler. Darren Kinney, Kalkan. Ziggy Frost, Hırsız. Ziggy ile kısa bir an göz göze geldiğimizde sanki özür dilercesine bakıyordu. Ardından dikleşti ve bana kararlı bir baş selamı verdi. Ben de ona sakince baktım. Warcraft Seçmeleri'nde arkadaşça davranmış olabiliydik ancak şu anda rakiptik.

Dikkatimi Tremaine'e çevirdim. Bana dik dik bakıyordu, ben de bu yüzden ona karşılığında baş döndürücü bir gülümseme yolladım.

Stadyumdaki ses adımı anons etti. Seyircilerden yükselen çığlık seslerinden neredeyse sağır oluyordum... Ellerinde adımın yazıldığı pankartlar taşıyorlardı, oturdukları hınca hınç dolu koltuklardan çılgınca el sallıyorlardı. EMIKA CHEN! Bazılarında şu yazıyordu: AMERİKA TAKIMI! ANKA SÜVARİLERİ TAKIMI! Gözlerimi kırıştırdım, bu görüntüler karşısında şaşkına dönmüştüm. Arenanın yukarılarında bir yerlerde oyun analizcileri bugünkü oyun hakkında tahminlerde bulunuyordu.

İçlerinden biri, "Eldeki tüm veriler," dedi kulakları sağır edici bir sesle, "birazdan Şeytan Tugayı'nın, şampiyonalardaki en düşük sıralamadaki takım olan Anka Süvarileri'ni bozguna uğratacağını izleyeceğimizi söylüyor."

"Ama Asher Wing oyunlardaki en yetenekli kaptanlardan biri," diye müdahale etti bir başkası. "Joker oyuncu seçimlerini şaşırtıcı ve gizemli bir şekilde yaptı. Neden onları seçti? Bunu izleyip göreceğiz. Henüz Anka Süvarileri'ni hafife almamalıyız!"

Kabinime girdim ve beni içeri kilitlemesine izin verdim. Aniden dünya sessizleşti ve seyircilerin uğultusuyla yorumcuların sesleri boğuk bir mırıltıya dönüştü.

"Hoş geldin Emika Chen," dedi kabinin içinde bir ses. Kırmızı bir küre belirdi ve önümde havada durdu. "Lütfen öne bakın."

Hideo'nun özel jetine ilk bindiğim zamanki kalibrasyonun aynısıydı bu. Her oyuncunun ayarlarının senkronize olarak çalıştığından emin olmak için yapılıyordu. Ayarlamamın tümü bi-tene kadar sesin söylediklerini yaptım. Bittiği zaman camın diğer tarafına baktım ve tüm takım arkadaşlarımı kendi kabinlerinde gördüm. Kalbimin atışı kulaklarımda gümbürdüyordu.

Dışarıda, arenanın zeminindeki ışıklar kısıldı. Kulaklığımdan sunucunun sesi duyuldu. "Hanımlar ve beyler," diye haykırdı adam, "hadi! Artık! *Başlayalım!*"

Etrafımızı saran arena silindi ve alternatif bir evrene geçiş yaptık.

Soğuk güneş ışıkları gözlerimi kısmama sebep oldu. Gözlerimi korumak için sanal elimi kaldırdım. Ardından parlaklık yavaş yavaş soldu ve kendimi havada dururken buldum; mavi buzla kaplı geniş bir alana ve kendi ağırlıkları altında çatırdayan, yer değiştiren karla kaplı buzullara tepeden bakıyordum. Sahte güneşin altındaki karlar ışık saçıyordu. Gökyüzü mor, pembe ve altın renkli bir çarşaf gibiydi ve üzerinde asılı kocaman gezegenlerin halkaları ufkun ötesinde kıvrılıyordu. Arazinin üzerinde yükselen devasa buzdan heykeller, gelişigüzel aralıklarla buzuldan fırlayıp çıkmış gibi görünüyordu. Göz alabildiğince uzayıp giden yarı saydam heykeller rüzgârlarla oyulmuş, bükülmüş, delik deşik olmuş ve zarar görmüştü. Hatta bizi saran müzik bile *kulağa* soğuk geliyordu: Sentetik ziller, ekolar, arka planda rüzgârın sesi ve derin, vurucu, ritmik bir tempo.

Fakat asıl dikkatimi çekenler iki yanımda yükselen ve yolu-muzu oluşturan mavi buzdan kayalıklardı. Bu mavi buzulların içinde donmuş, devasa canavarlar bulunuyordu. Bir gökdelen kadar büyük bir kutup ayısı. Ağzı hırlarken donakalmış, tek gözü eksik beyaz bir kurt. Yılana benzer bir ejderha. Kılıç gibi dişleri olan bir kaplan. Yünlü bir mamut. Bunların boyutlarını gördüğümde hayranlıkla ürperdim. Sanki her an buzun içinden fırlayıp çıkacaklarmış gibi duruyorlardı.

Aşağı bakmaya cesaret edebildiğimde midem kasıldı. Parlak

kırmızı Mimar tulumumun içindeydim, botlarım ve kalın kapüşonum kırmızı kürkle bezenmişti ve botlarıma bağlanmış gibi görünen bir uçan kaykayın üzerindeydim. Kaykayın tabanına eklenmiş iki silindirden mavi alevler fışkırıyordu. Solumdaki Asher ve Ren de benzer kırmızı kar tulumları içindeydi ve ikisi de kendi kaykaylarının üzerinde havada süzülüyordu. *Bu bir yarış olacak.*

Sağımda rakiplerimiz belirdi.

Şeytan Tugayı'nın hepsi parlak gümüş rengine bürünmüşlerdi. Jena, Asher'a sırttı ve alaycı bir selam verdi. Asher ise kollarını kavuşturup kızı görmezden geldi. Max Martin hepimizi şoğuk bakışlarla süzdü. Fakat Tremaine'in tüm dikkati sadece bana odaklanmıştı ve buz mavisi gözlerini okuyamıyordum. Beni hedef alacaktı ve diğerleriyle antrenman yaparken Roshan'ın, onun her koşula uyabilen doğası hakkında beni nasıl uyardığını hatırladım. Yanımda duran Roshan'ın çenesi gerilmişti. İkisi de birbirine bakmayı reddediyordu.

Kulaklıklarımızdan, "Şampiyonanın ilk resmi oyununa hoş geldiniz!" sesini duyduk. "Bugün Şeytan Tugayı ve Anka Süvarileri hızım, gizliliğin ve hızlı düşünmenin önemli olduğu bir arazide, Beyaz Evren'de karşı karşıya gelecek. Tereddüt edecek zamanları olmayacak!"

Asher'ın tepesinde, parıldayan kırmızı bir elmas şeklindeki takım Cevherimiz belirdi. Jena'nın başının üzerinde de gümüş bir elmas belirdi. Evrenin her yerinde ortaya çıkan rengârenk düzinelerce güçlendiricinin kimi havada ya da heykellerin tepesinde asılı bekliyor, kimiyse yerde duruyordu. Bakışlarımla tarayarak menzilim içinde yakalamama geçecek bir tanesi olup olmadığını araştırdım.

"Emi." Asher'ın kulağıma dolan sesi kendi takım bağlantımızın içinden geliyordu. "Sana en yakın heykel. Şimşek güçlendiricisini görüyor musun? Onu cebine at."

İlk buzdan heykeldeki açık bir deliğin merkezinde asılı haldeki mavi beyaz renkli bilyeyi gördüm. Oyundan önce bize gös-

terilen üç boyutlu arazi haritasını, sanki hâlâ önümde dönüp duruyormuş gibi en net ve detaylı haliyle zihnimde hayal ettim. Hafifçe gülümsedim. "Anlaşıldı," diye yanıtladım. -

"Kaptan Asher için de ne kadar ilginç bir seçim!" diyordu şimdi yorumcular. "Sezonun ilk maçında Anka Süvarileri'nin bir değil iki joker oyuncusunu da iki yanına almış. Emika Chen ve Renoir Thomas antrenmanları esnasında onu oldukça etkilemiş olmalı!"

"Bol şanslar," dedi Ren; bu sırada sunucu da oyunun bilindik kurallarını yüksek sesle okuyordu. Bunu doğrudan bana söylediğini biliyordum ve her zamanki gibi bunu samimiyetle mi yoksa kötü niyetle mi söylediğini kestiremedim. Ona gergince gülümsedim.

"Sana da," diye karşılık verdim. İçimden, onu yakalamak için elime geçen ilk fırsatı değerlendirmem gerektiğini hatırlattım.

Sunucu sözlerini bitirdiğinde hepimiz de yumruklarımızı göğsümüze iki kere vurduk. Tüm evren durgunlaştı. Duyabildiğim tek şey sessizlikti.

Ardından her yerden başlama çağrısı yankılandı.

"Oyun! Hazır ol! *Savaş!*"

Etrafımızdaki tüm evren canlandı. Ani rüzgâr patlamaları, yerdeki karları göğe doğru uçurdu. Kaykayımdan alevler fışkırarak beni doksan derece döndürdü ve tabancadan ateşlenen bir kurşun gibi öne fırladım. Aniden kayma içgüdülerim devreye girdi ve etrafımdaki diğerleri kaykaylarının üzerinde bocalarken çömelerek pozisyon alarak mükemmel şekilde dengemi buldum. Asher bana şaşkınlıkla baktı. Yüzüme kar taneleri çarpıyor ve görüşümü bulandırıyordu. Gözlerimi kırıştıtarak onlardan kurtuldum.

Kaykayım çoktan hızlanmaya başlamıştı. Altımdaki beyaz arazi hızla geçip gidiyor ve buz heykeller gittikçe yaklaşıyordu. Yanımda Asher ve Ren vardı. Asher bizim önümüze geçmeye başladı. Temkinli hareketlerle kaykayımı inceledim ve her iki topuğumun arkasında da birer düğme bulunduğunu fark ettim. Öndeki

ayağımla düğmeye bastırduğumda hızlandım. Arkadakine bastığımdaysa fren yaptım. Çok dikkatli olmalıydım çünkü eğer çok sert fren yaparsam hızım kesilerek aşağı düşerdim.

Yanımdaki Ren de hızlandı ve önüme geçerek Asher'ın izinden gitti. Dişlerimi gıcırdattım ama sonra onu şimdilik takip etmemeye karar verdim. Ren, Asher'ın bana verdiği talimatları duymuştu. Eğer Kaptan'ımızı dinlemek yerine onun peşinden gidersem kendimi çok belli ederdim ve bir şeylerin peşinde olduğumu anlardı.

Asher'ın başının üzerindeki elmas pırıl pırıl parlıyordu. Görüşümün merkezinde on oyuncunun yerlerini noktalarla gösteren şeffaf, dairesel bir harita belirdi. Başka bir rüzgâr patlamasıyla neredeyse dengemi kaybediyordum. İlk buz heykele hızla yaklaşıyordum.

"Şimdi Emi!" diye haykırdı Asher.

Heykelin üstündeki kocaman deliğin ortasında havada süzülen Şimşek güçlendiricisine baktım. Ardından ağırlığımı arka bacağıma verdim. Kaykayım havaya doğru yükseldi. Kaykayın üzerinde eğilerek alçalabildiğim kadar alçaldım ve bu değişiklik beni daha da hızlandırarak bilyeye doğru roket gibi fırlattı.

Delige doğru atılıp güçlendiriciyi havada yakaladım.

Zihnimdeki üç boyutlu arazi haritası gözümün önüne geldi. Bu yapının her yönden nasıl görüldüğünü, yakınındaki yapıları ve arazinin nasıl eğildiğini görebiliyordum. Bu heykelle tam şu anda uğraşırsam devrilme ihtimalinin ne olacağını hızlıca hesapladım. *Yapı şunu*, dedim kendi kendime. Kemerimden bir dinamit lokumu çıkardım ve yanından geçerken yapının kenarına sertçe fırlattım. Ardından hızla aşağı kaydım.

"Yoldan çekilin!" diye bağırdım güvenli hattımızdan.

Tam arkamda, seviyeyi tümten sarsan bir patlama gerçekleşti. Yanımdan kar ve buz parçaları uçtu. İrkilerek kaykayımın üzerinde çömeldim. Patlattığım heykelden tüm arazide yankılanan bir uğultu yükseldi ve omzumun üzerinden arkaya baktığımda hepimizden tarafa, öne doğru devrildiğini gördüm. Ney-

se ki uyarımın üzerine diğer Anka Süvarileri de kaçıştı. Sağa sola keskin dönüşlerle hızla uzaklaştım ama o kadar süratliydim ki neredeyse kontrolü kaybediyordum. Aynı anda elimdeki Şimşek güçlendiricisini Şeytanlar'ın topladığı yere doğru hedef aldım ve fırlattım.

Kaptanları Jena haricinde şimşek diğerlerinin hepsine çarptı ve her yeri bir anda altın rengi parlak bir ışıkla doldurdu. Tek ve değerli bir an boyunca tüm Şeytanlar donakaldı.

Jena kafasını kaldırıp muazzam büyüklükteki karaltının düştüğünü gördüğünde takım arkadaşlarını sadece, “Kaçın! Kaçın!” diye uyaracak kadar zamanı oldu.

Fakat Şimşek saldırısı Şeytanları vurdu. Kırılan buzların patlamasıyla heykel çökerken oyuncular da sağa sola saçıldı. Kalkanları Darren haricinde diğerleri kaçmayı zar zor başardı. Düşen sütunlardan biri omzuna sertçe çarpınca kontrolden çıkıp çılgınca dönmeye başladı ve beyaz bir bulutun içinde gözden kayboldu. Yaşam göstergesi yüzde sıfıra düştü.

Darren Kinney | Şeytan Tugayı Takımı

Yaşam: -100% | OYUN DIŞI!

EMIKA CHEN, DARREN KINNEY'Yİ oyun dışı bıraktı!

Darren benim elli metre kadar arkamda yeni bir yaşam göstergesiyle yeniden canlandı.

Sunucu, “İlk vuruş!” diye inanamayarak haykırırken seyirciler bağırmaktan çılgına dönmüştü. “Emika Chen’e gidiyor!”

Hammie hattımızdan neşeyle bağırırken Ren küfretti ve Roshan ise afallamış gibi bir ses çıkardı. En sonunda Asher'ın sesi duyuldu. Sesi her ne kadar takdirle dolu olsa da, “Bir dahaki sefere... beni uyar,” diye bağırdı.

Altımızdan baş döndürücü hızla geçen araziye konsantre ol-

maya çalışıyordum. Jena'nın Cevher'i başının üzerinde gümüş rengi parılıyordu. "Bir şey değil!" diye bağırarak cevap verdim. Etrafımız görünmeyen izleyicilerimizden gelen çığlıklar ve teza-hüratla çınılıyordu.

"Buna inanamıyorum!" diye haykırdı bir yorumcu. "Sezonun ilk oyununda joker oyuncudan başka bir hamle daha ve de ne hamle ama! O heykeli Şeytanlar'ın üzerine doğru devirmek için daha kusursuz bir yol seçemezdi. Emika Chen'i hafife almışsınız. Bu çok eğlenceli bir oyun olacak millet!"

Aniden Şeytanlardan biri bana doğru yanaştı ve ardından benimle yüz yüze gelecek şekilde kaykayını çevirdi. Tremaine'di. Bana doğru atıldığında yüzümdeki gülümseme silindi, kol korumalığına gömülü bir bıçakla beni göğsümden sertçe kesti. Görüşüm kırmızılaştı.

Emika Chen | Anka Süvarileri Takımı

Yaşam: -40%

Geriye doğru fırladığımda kaykayım sarsıldı ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Tremaine yeniden hücum etti. O kadar hızlıydı ki elleri bir bulanıklıktan ibaretti. Eğer beni kaykayımdan düşürürse yok olacak ve herkesin gerisinde yeniden dirilecektim. Uzun süre boyunca işe yaramaz halde kalacaktım. Ellerimle kemerimdeki çekici arandım.

Tam Tremaine bana bir vuruş daha yapacağı anda Roshan yanımda belirdi. Roshan gözlerini kısıtı ve kollarını önünde çaprazlayarak kaldırdı. Bu hareket kol korumalıklarını etkinleştirdi; parıldayan, devasa bir mavi kalkan korumalıklardan dışa doğru patlayarak ikimizin önünde koruyucu kıvılcımlar saçarak açıldı. Tremaine'in saldırısı bizim yerimize kalkana saplanınca her yer uçuşan kıvılcımlarla doldu.

“Yeni Mimar’ınıza bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?” diye sastaştı Roshan’a.

“Bu kadar kıskanç olma,” dedi Roshan. Kollarını çözdü ve bir anlığına kalkanı indirip yumruğuyla Tremaine’in üzerine atıldı. Hareket eden kolunda mavi renkli daha ufak bir kalkan parıldadı. Bu kalkan Tremaine’i yalpalatacak kadar sertti ve yaşam göstergesini yüzde on beş düşürdü. Üçümüz karla kaplı bir kayanın olduğu vadiye doğru manevralar yaparak indik ve ardından keskin çıkıntıları olan kayadan korunmak için zikzaklar çizerek yükseldik. Roshan, Tremaine’le savaşımaya devam ederken keskin bir şekilde yön değiştirerek yoldan çekildim ama Tremaine de beni indirmeye kararlı olduğundan, benimle birlikte döndü. Zihnime arazinin haritasını getirdim ve bir kayalığa çarpmamak için aklımda kalanları kullandım.

Yorumcu şimdi o kadar hızlı konuşuyordu ki neredeyse nefes nefese kalmıştı. “Ve Şeytanlar, Emika’nın peşinden savaşçılarını gönderdi! Onun yardımına Roshan yetiştii! Eğer Tremaine, Emika’yı bu çıkıntıda yakalarsa... Emika kayadan kaçabildi! Ucu ucuna! Sanki araziye biliyormuş gibiydi! Roshan bize neden oyunlardaki en iyi Kalkanlardan biri olduğunu gösteriyor! Mimarlarının düşmesine izin vermiyor millet, elinden geleni yapıyor!”

Yanımızdan güçlendiriciler hızla geçip gidiyordu. Aradığım şeyi, Hız Patlamasını, bulana kadar hepsine dikkatle baktım. Parlak sarı renkliydi ve yanımdan hızla geçiyordu. Ona doğru keskin bir dönüş yaparak elimi uzattım. Ucu ucuna yakalaya bildim.

Güçlendiriciyi anında kullandım. Ben süratle öne atılırken çevremdeki evren yavaşladı.

Bu evrendeki ışık değişkendi; buzdan heykeller altın ışınlarla aydınlanıyor ve buzulların üzerine uzun gölgelerini düşürüyordu. Yolumuzu kaplayan mavi buzdan kayalıklar daha karanlık, daha kaygı vericiydi ve içlerindeki donmuş canavarlar canlı gibi görünmeye başlamıştı. Görüşümün kenarından sanki kımıldıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Güneşin batmakta olduğunu

fark ettim. Eğer böyle devam edecekse yolumuzu aydınlatacak güçlendiricilere ihtiyacımız olacaktı. İleri doğru bakıp Ren'i arandım. Asher, Cevherimizi hepimizden oldukça uzakta olan Hammie'ye teslim etmişti. Asher'la Ren birleşerek iki yanına Tremaine ve Ziggy'yi almış Jena'ya doğru yönelmişlerdi.

“Görünüşe göre Kaptanlar arasındaki ilk hesaplaşmaya doğru gidiyoruz!” diye bağırdı sunucu.

Jena, Asher'ın hamlesini gördü. Uçan kaykayının üzerinde çömeldi ve hızla alçaldı. Takım arkadaşları da onunla birlikte alçaldı. Tam zemine çarpacaklarmış gibi görüne kadar düştüler ve sonra aniden durarak buzulun hemen üzerinde kaymaya başladılar. Asher ve Ren de alçaldı. Onlar yaklaştığı sırada kartaneleri kırbaç gibi uçuşuyordu.

Uçuşan kartlardan kendimi korumak amacıyla kaykayımı daha da yükselttim. İlerimdeki Hammie de sağ tarafa dönmek için kendi kaykayını sertçe yükseltti. Hareketleri o kadar hızlıydı ki onu zar zor takip edebiliyordum. Açık mavi başka bir güçlendirici yakaladı ve üçüncüyü de kapmak için kaykayıyla baş döndürücü bir dönüş yaptı. Tremaine'e doğru yaklaşıyordu.

Başımı eğip buzulun yüzeyine yakın kayan ekibe baktım. Bulduğum yerle ufuk çizgisi arasında, doğru yaptığım takdirde onları tuzağa düşürebileceğim yeterli sayıda oluşum mevcuttu. Büyük olasılıkla Tremaine de aynı şeyi düşünüyordu. Kaykayımı aşağı yönlendirdim ve zemine kadar alçalarak onları takip ettim.

Gizli hattımızdan Asher, “Emi,” dedi. “İlerideki kemerli geçit. Onu havaya uçur.”

“Anlaşıldı.”

“Ren'le birlikte son anda yön değiştirip Jena'nın arkasından dolaşacağız. O ve takımı önlerindeki enkazdan kaçınmaya çalışırken onları arkadan yakalayacağız ve Cevherini ele geçireceğiz.”

Asher'ın beni göremeyeceğini bilsem de başımla onayladım. “Onlar daha ne olduğunu anlamadan patlatacağım ve...”

Sözlerim, yolumuzun üzerindeki buz kayalıklarından patlayarak çıkan devasa şekli gördüğümde yarım kaldı.

Bir gökdelen kadar yüksek olması haricinde, tarih öncesi bir kutup ayısına benziyordu; kocaman açılmış çenesinden görünen dişlerinin her biri en yakınumdaki buz heykeller kadar uzundu. Gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu. Yeri göğü sarsan bir kükremeden sonra en yakınındaki oyuncuya doğru saldırıya geçti.

En yakınındaki oyuncu bendim.

Vücudum otomatige bağlandı. Ayağımla gaza sertçe bastım. Aynı anda kaykayımı sola doğru öyle sert çevirdim ki 180 derece döndüm. Kaykayım beni geldiğim yöne doğru hızla fırlattı. Ayının ağzı iki yanımda kocaman açılmıştı ve çenesi kapanmaya başlamıştı. *Sadece birazcık daha uzağa.* Canavarın çenesi tam kapandığı anda ağzından dışarı fırlamayı başardım ve ağzını kapatırken oluşturduğu ani rüzgâr beni daha da ileri fırlattı. Ayının ön pençeleri yere şiddetle indiğinde tüm evren sarsıldı.

Tozların içinden Roshan belirdi ve tüm hızıyla çarpacakmış gibi bana doğru hızla atıldı. İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırdım. Ardından kendimi korumak için çaresiz bir teşebbüsle kendimi yana attım.

Birbirimize çarpmaktan kıl payı kurtulduk. Yanımdan geçerken kolumu kavradı ve ayı bize doğru yeniden hücum ettiğinde hızla yükseldi. Ben daha itiraz etmeye fırsat bulamadan tüm gücüyle beni havaya fırlatınca kendimi hâlâ ileride görünen kemere doğru uçarken buldum. Altımdaysa ayının çenesi Roshan'ın üzerine kapandı.

Roshan Ahmadi | Anka Süvarileri Takımı

Yaşam: -100% | OYUN DIŞI!

Yakınlarda başka bir devasa canavar kayalıkları patlatarak dışarı çıktı. Tek gözlü beyaz kurt. Kurt başını sallayıp çenesini açıp kaparken oyuncular sağa sola kaçıştı. Ziggy'yi yakaladı. Kız, canavarın ağzının içinde kayboldu ve elli metre geride Roshan'la birlikte yeniden canlandı. Ren kurdun kocaman açılmış ağzından kaçmaya çalışırken kaykayının üzerinde sendeleyip kontrolünü kaybetti.

Bu onu yakalamam için bir fırsattı. Kaykayımı keskin bir dönüşle çevirdim ve Ren'e doğru hızla sürdüm. Beni gördüğü anda ona sertçe çarptım ve ikimizi de kurdun uzağına doğru yana devirdim. Bileğini kavrayıp elimi sıkıca sardım.

İlmek etkin hale geldi. Görüşümde altın rengi parıldadığını ve ardından yok olduğunu gördüm. Silinmeden önce Ren'in etrafında mavi bir parlaklık oldu. Bir saniye sonra görüşüme Ren'den aktarılan bir dosya düştü. Sırıttım. İçeri girildi.

Ren hızla çekerek kendini kurtarmaya çalışırken, "Bırak beni!" diye patladı. Bu ani hareketiyle ikimiz de kaykaylarımızda dengemizi kaybettik ve aşağıdaki beyaz araziye doğru düştük. Görüşümdeki her şey aniden parladı ve bir saniye sonra diğerlerinin gerisinde yeniden canlandım.

"Ve iki Süvari jokeri de acemi bir hatayla oyun dışı kaldı," diye haykırdı yorumcu. Benden birkaç metre uzakta canlanan Ren bana pis pis baktı. Hattımızdan Asher'ın bana çıktığını duydum ama umursamadım. Hideo'nun tuzağını yerleştirebilmiştim. Dikkatimi Ren'den uzaklaştırıp oyuna geri döndüm.

Haritamda takım arkadaşlarımı görebilmek için çılgın gibi arandım. Nihayet Asher ve Hammie'nin kemerli geçidin merkezine yakın bir yerde süzöldüklerini gördüm, iki farklı canavar tarafından kısırıldıklarından birbirlerine yakın uçuyorlardı. Birkaç Şeytan da onlara doğru uçuyordu.

Dinamitimi çıkarıp kemerli geçidin tepesine doğru yaklaştım. Kemere ulaştığım anda buzdan yapının en tepesine dinamit lokumunu sertçe fırlattım. Ardından aşağı doğru dönerek hızla uzaklaştım. Başka bir yeri göğü sarsan patlamanın tesiriyle kay-

kayım şiddetle sarsıldı ve her tarafında uçuşan karlar yüzünden gözlerimi kırıştırdım. Artık tek bir dinamitim kalmıştı.

Arkamda, tüm bu tozun dumanın arasında önce Ren peşinden de Asher ve Hammie belirdi. Cevherimiz hâlâ Hammie'nin başının üzerinde süzülüyordu. Ona seslenerek alet kemerimden çıkardığım çekicimi fırlattım. Elini uzattı ve dönmeye bile gerek duymadan havada yakaladı, ardından omzunun üzerinden bakarak teşekkür edercesine göz kırptı. En yakındaki yaratığa doğru hızla fırladı ve elindeki çekici canavarın gözüne sertçe fırlattı. Çekiş tam isabet edince yaratık kükreyerek kaçtı.

Şeytanlar tam tepemizden bize bakıyorlardı. Artık avantaj onlardaydı ve onlar da bunun farkındaydı; hatta buradan bile Jena'nın yüzünde bir sırıtiş olduğunu söyleyebilirdim. Cevherleri hâlâ kızın başının üzerinde gümüş rengi parlıyordu. Takımına talimatlar verirken dudakları hareket etti.

Kararmakta olan arazinin üzerinde hepimiz son sürat ilerlerken Asher bağlantımızdan, "Hams," diye seslendi. "Cevher'i bana ver. Kaykayının ışıklarını kapat." Gözleri Jena'ya kilitlendi. "Ve onun Cevherini al."

Hammie, Cevherimizi Asher'a yollarken göz kırptı. Alacakaranlıkta bizim ve rakibimizin Cevherleri göze çarpan mavi bir haleyle ışıldıyordu. "Emredersiniz efendim!"

"Roshan, sen Hammie'yi destekle. Ren, sen onları ayır. Ve Emi..."

Ama Asher'ın ne yapmamı söylediğini duyacak fırsatım hiç olmadı. En yakınımızdaki heykelin tam dibinde gerçekleşen bir patlama hepimizi ayrı yönlerle savurdu. Tremaine yakınımıza bir dinamit atmıştı. Yanımızdan belli belirsiz yıldırım gibi bir şey geçip hızla Ren'in üzerine çarpınca birlikte takla attılar. Max'ti bu. Ren öfkeli bir hırlamayla diğer Savaşçıyı üzerinden attı. Aynı anda Hammie süratle uçarak gözden kayboldu; kaykayı âdeta motorundan çıkan alevlerin parlak kırmızı kıvılcımlarından ibaretmiş gibi görünüyordu. Nereye gittiğini düşünecek zamanım olmadı çünkü Jena ve yanındaki Darren ile Ziggy o anda üzeri-

mize doğru füze gibi inmeye başladılar. Doğrudan Asher'ı hedeflemişlerdi. Asher dişlerini göstererek bir kahkaha attı ve onu karşılamak için hızla yükseldi.

Bakışlarım altımtadaki buzulun yüzeyine kaydı. Kayalıkların yanında beyaz bir ejderha canlanmaktaydı, hareketleri üzerini kaplayan buz çatırdatıyordu. Gözlerimi kısıtım. Eğer o ejderhayı kontrol etmeyi başarırısam... Ellerim belimde asılı halata gitti ve Asher'la Ren, Şeytanlara saldırırken ben yüzeye doğru yöneldim ve ejderhaya yaklaşıırken yavaşladım.

Pike yaptığım sırada hemen arkamda beni takip eden ışıkları fark ettim; birisinin kaykayı karanlığın içinde yol alıyordu. *Tremaine*. Bana hızla yaklaşıyordu. Bana sertçe çarpmadan önce sadece başımı kaldırıp bakacak kadar zamanım oldu. İkimiz doğruca buzulun üzerine yuvarlandık. Darbenin şiddetiyle ikimiz de kaykaylarımızdan düştük.

Dünya tepetaklak oldu ve tek görebildiğim uçuşan karlar ve gece göğüydü. Ardından her şey yok oldu ve bir sonraki an her ikimiz de oyun dışı kaldığımızdan diğerlerinin arkasında yenden canlandık.

Tremaine bana, beni öldürmek istemişçesine baktı. Hâlâ envanterimde olan ve Hammie'den aldığım Hız Patlaması güçlendiricisini kullandım. Elimde bir ışık parlamasıyla yok oldu. Süratle ileri doğru atıldığımda neredeyse tenime değen rüzgâr patlamasını hissedebiliyordum. Tam halatımı çıkardığım anda ejderha da nihayet buz kütesini kırarak serbest kaldı. Kocaman açılmış ağzıyla zemine doğru kükredi.

Ejderhanın burnunu hedef alarak halatımı kement gibi fırlattım. Bir kere denedim. Daha sonra bir kere daha. Üçüncü denememde kemendi canavarın burnuna dolamayayı başardım. Ejderha başını bana doğru çevirdi ve ardından tüyleri diken diken eden tiz bir çığlık attı. Açık ağzından dışarı alevler fırladı. İpin ivmesini kullanarak kendimi yaratığın başına fırlattım. Halatım geçici bir koşum takımına dönüştü. Tam altımda Asher ve Max sıkı bir savaşı için deydi.

“Geri çekilin!” dedim hattımızdan. Asher’ın gözleri hızla bana döndü. İhtiyacı olan tek uyarı buydu.

Asher aniden Max’in elinden kurtulup hızla uzaklaştığında ejderhanın başını aşağı doğru çevirdim. Yaratık öfkeyle kükredi ve ardından Jena’ya, yani en yakındaki oyuncuya doğru saldırdı. Canavar onu tek lokmada yutmadan önce kızın yapabildiği tek şey kollarını kaldırmak oldu.

Jena MacNeil | Şeytan Tugayı Takımı

Yaşam: -100 | OYUN DIŞI

Seyirciler aniden heyecanlı çılgınlarla coştı. Gürültünün arasında sunucunun dediklerini zar zor duyabiliyordum.

Jena geride yeniden canlandığında Asher onu çoktan orada hazır bekliyordu. Jena belirir belirmez bir anda üzerine atıldı. Kız daha ne olduğunu bile anlayamadan Asher’ın eli Jena’nın başının üzerinde süzülen Cevher’in üzerine kapandı.

Oyun bitti.

Tüm evren tamamen kırmızı ve altın renklerine boyanırken gökte devasa bir Anka kuşu alevlerle ortaya çıktı.

Seyirciler çılgınca tezahürat ediyordu. Yorumcular, “*Buna inanamıyorum!*” diye tüm bu kaosu içinde bağırıyorlardı, sesleri heyecandan çatlamıştı. “*Her şey bitti! Jena MacNeil ve durdurulamaz Şeytan Tugayı, şimdiye dek gördüğümüz en çarpıcı bozgunla Anka Süvarileri tarafından yenilgiye uğratıldı! Aman Tanrım! Anka Süvarileri kazandı!*”

Asher başını arkaya attı ve yumruğunu havaya kaldırarak kulakları sağır eden bir sevinç çılgılığı attı.

İşte tam o anda siyah silüeti yeniden gördüm. Buzdan bir heykelin tepesinde oturuyordu, Kara Evren’de gördüğümün aynısı siyah zırhının içindeydi. *Sıfır.*

Baştan aşağı ürperdim. Neden onu görebiliyordum? Neden buradaydı?

Etrafımızdaki evren durdu. Kontrol etmeye çabaladığım ejderha aniden havada donakaldı ve ardından gözden kayboldu. Arazi tamamen karanlığa gömüldü. Tokyo Dome ve avazı çıktığı kadar bağırان elli bin seyirci ortaya çıkarken gözlerimi kırıştırdım. İki yanımdaki kabinlerden takım arkadaşlarım dışarı çıktı.

Yanıma ilk ulaşan ve sırtıma sertçe vuran Roshan, “Bu şimdiye dek gördüğüm en *manyak* hamleydi!” diye haykırdı. Beni koruduğu için ona teşekkür etme amacıyla ağzımı açtım ama Hammie kendini üzerime attı ve Roshan’la beni nefessiz bırakacak kadar sıkı kucakladı. Takımın geri kalanı da üzerimize atlayınca boğulacak gibi olduk. Sarmaş dolaş halde kahkahalar atıyorduk. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Arenanın diğer ucunda Şeytanlar birbirine bağırıyordu ve Tremaine seyircilere bile bakmadan Jena’nın yanından sinirli adımlarla uzaklaşıyordu.

Bir şampiyonluk oyunundaki ilk resmi galibiyetimdi. Fakat aklımdan sadece, *Sıfır oradaydı* düşüncesi geçiyordu. Onu görmüştüm. Ren’i arandım. O da gülüyor ve kahkahalar atıyordu ama tepkileri yapaydı, zorlamaydı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Sanki diğerlerinin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi omzunun üzerinden geriye baktı. Ardından gerginliği kaybolarak diğerleriyle birlikte sırtmaya, kahkahalar atmaya ve sarılmalara geri döndü. *Onu, o da gördü.*

Kutlamalara devam ederken Ren’in aşmayı başardığım kalkanlarından ele geçirdiğim dosyayı açtım. Sanki tüm veriyi doğru dürüst çekemeden dışarı atılmışım gibi dosyanın içinde çok az şey vardı. Fakat bir şey yakalamayı başarmıştım, muhtemelen Sıfır’ın Ren’le haberleşmede kullandığı bir şeydi bu. Bir program ismiydi.

Ne? Kaşlarımı çattım, düşüncelerim birbirleriyle yarış edencesine uçuşuyor ve bu isme bir anlam bulmaya çalışıyordu. *Proj_buz. Proje Buz? Bunun Beyaz Evren'le bir alakası olaşılır mıydi? HT. HT? Hideo Tanaka.* Proje Buz Hideo Tanaka. Bu açılış oyunu seviyesiyle Hideo'yu birbirine bağlayan bir dosya olabilirdi. Değil mi? Ya da...

Kelimeye başka bir anlam yüklediğimde kalbim bir anda duracak gibi oldu. *Buz. Ah, aman Tanrım!*

Sıfır, Hideo'ya suikast düzenlemek istiyordu.

Ve tam o anda stadyumdaki tüm ışıklar söndü.

Stadyum karanlığa büründü. Seyircilerden korkulu çığlıklar yükseldi. Sunucular çıkan kargaşayı biraz yatıştırmaya çalışıyordu. Bir tanesi hâlâ neşeli sesiyle, “Herkes oturduğu yerde kalsın,” dedi. “Görünüşe göre geçici bir arıza oluştu ama kısa sürede düzeltilecektir.”

Zifiri karanlığın içinde görüşümde yanıp sönen kırmızı renkli mesaja baktım.

Geçersiz Kullanıcı Girişi

Az önce aktifleşen dosya bir kere parıldadıktan sonra sanki kendi kendini yok etmiş gibi gözden kayboldu. Şimdi karşımdaki boş kabuğa bakıyordum, oyundaki nesneden geri kalan tüm şey buydu. Eğer yanlış ellere düşerse diye dosya kendi kendine yok etmeye programlanmıştı. Sıfır'ın Warcross'taki seviyelerle uğraşıp durmasının sebebi takipçilerine bu yolla bilgi aktardığı için miydi? Eğer bu doğruysa oyunlarda başka kimler Sıfır için çalışıyordu?

Fakat Şu anda hiçbirinin önemi yoktu. Hideo'yla ben, Ren'in verilerini kırmak için uğraşırken Sıfır da arenanın içine sızmakla epey meşguldü. Elektrikleri kesmiŐti.

Yukarıdaki balkondaki güvenlik kapıları Şu anda alıŐmıyor.

Bunu fark edince öyle sarsıldım ki zorlukla nefes alabildim. Hideo'ya acil bir ağrı yolladım. ağrı gittiği anda, "Oradan dışarı çık," dedim aceleyle. "Hayatın tehlikede. *Hemen Şimdi. Dışarı...*"

Daha cmlemi bitiremeden balkon koltuklarının orada kıvılcımlar gördüm. Bir kere, sonra bir kere daha ve ardından yine karanlık geri döndü. Seyircilerden bazıları o tarafa Şaşkınlıkla baktı ama ben ne olduğunu biliyordum.

Silah atıŐları.

Yeniden bağlanmaya çalışarak, "Hideo? Hideo?" dedim ama işe yaramadı. Karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışırken küfrettim. Güvenlik ekipleri el fenerlerini çıkarmıştı ve ince ışık çizgileri karanlığı delerek arenanın içinde dönüp duruyordu. Nöro-Link bağlantısı da aynı anda gitmiş gibiydi ve hiç kimse nereye gittiğini görebilmek için görüŐüne sanal bir kılavuz açamıyordu. Hafızamdaki stadyumun yerleŐim planını gzmm önüne getirdim ve biri gelip beni durdurmadan önce alanın içinde yolu mu bulabilmek amacıyla hatırladıklarına güvenerek olduğum yerden karanlığa doğru hızla fırladım. İnsanlara çarpıp geçerken itiraz sesleri yükseldi. Sonunda merdivene ulaştığımda sonsuz gibi gelen bir süre geçmişti. Basamakları görmeden ikiŐer ikiŐer atlayarak ıktım. Yoldayken Hideo'ya mesaj atmayı denedim.

Cevap yoktu.

İkinci kata ulaştığımda kırmızı acil durum lambaları arenayı aydınlattı. Her ne kadar loş olsalar da zifiri karanlıktan sonra gözlerimi kırpıŐtırmak zorunda kaldım. Yukarıdaki güvenlik kameraları açıldı. NöroLink yeniden çalışmaya başladı, profilim grŐmm köşesinde yeniden yükleniyordu.

Sunucuların sesleri, izleyicileri yatıştırmaya çalışırken rahatlatıcı çıkıyordu. "Adımlarınıza dikkat edin millet!" Seyirciler içeride bir suikastının varlığını fark etmemiş gibiydiler.

Güvenli locaya ulaştığım anda Hideo'nun korumalarının da arenaya dağıldığını gördüm. Gözlerim telaşla Hideo'nun tanıdık yüzünü arandı.

Güvenli locanın içinde Hideo'yu etrafında iş arkadaşları ve korumalarıyla yere çökmüş gördüğümde rahatlamayla neredeyse yığılacaktım. Zarar görmemiş gibi duruyordu. Yanında duran Kenn birkaç korumayla alçak ama öfkeli bir sesle hızlı hızlı konuşuyordu.

İçeri hızla dalarken, "Neler oldu burada?" diye sordum. "Nişancı nerede?"

Kenn beni fark etti ve zalim bir bakış attı. "Buradaki güvenlik kameraları eski görüntüleri gösteriyor. Güvenlikçiler nişancıyı yakalamaya çalışmak için etrafa dağıldı."

Ne yaptığımı görmek için dikkatimi Hideo'ya çevirdim. Korumalarından biri yerdeydi, yüzünü ekşitmiş halde omuzunu tutuyordu. Adamın eli kanla lekelenmişti. Onu tanımıştım, Hideo'nun nereye gitse yanından ayrılmayan sadık gölgelerinden biriydi. Hideo'nun yüzü endişeyle gölgelenmişti, gözleri tıpkı daha önce Hatıra'sında gördüğümün benzeri derin, karanlık bir hiddetle donuklaşmıştı. Yaralı muhafızına sessizce bir şeyler söylüyordu ve adam başını sallarken doğrulmaya çabalıyordu. Yanında duran diğer korumalardan birisi de kulaklığından bir şeyler dinleyip başını sallıyordu.

"Dışarıdaki polisler adamı takip edememişler efendim," dedi.

Hideo yaralı adamdan başını kaldırmadı. "Aramaya devam edin." Sesi korkutucu derecede sakindi.

Koruma hafifçe kıpırdandı. "Boş park alanında onu kaybettiklerini söylüyorlar..."

Hideo basitçe, "O zaman onu bulana kadar orayı didik didik edin," diye yanıtladı.

Koruma bu sefer tereddüt etmedi. Hideo tek kaşını kaldırarak ona baktığında adam başını hızla eğerek selam verdi. "Evet efendim." Yanına iki kişiyi de alarak dışarı çıktı.

Kenn, Hideo'ya alçak bir sesle, "Burada olmamalısın," dedi. "Son kez söylüyorum, arenadaki işleri ben hallederim. Eve git."

"Bunu ben de gayet iyi halledebiliyorum."

"Birinin az önce seni öldürmeye çalıştığının farkındasın, değil mi?" diye patladı Kenn. "Oyundaki saçma sapan bir virüs değil bu... burada bahsettiğimiz şey senin hayatın."

"Saldırıdan önce olduğum gibi hayattayım şu anda da." Hideo arkadaşına sertçe baktı. "Ben iyi olacağım. Seninle yarın konuşuruz."

Bu, Kenn'in kazanmayı hiç başaramadığı eski bir tartışma gibi görünüyordu. Ayrıca bunun büyük olasılıkla, Hideo'nun hayatının tehlikede olduğu ilk sefer olmadığını fark ettim. Kenn öfkeli bir ses çıkardı ve ellerini kaldırdı. "Sanki beni üniversite-deyken dinlerdin de."

Hideo beni gördüğünde doğruldu. "Eğer saniyeler önce bana yaptığın çağrı olmasaydı," dedi, "şu anda yerde yatan ben olabilirdim."

Vücudumdan soğuk bir ürperti geçti. Bir anda işim heyecan verici bir takipten çok daha ölümcül bir şeye dönüşmüştü. Yaklaşmaya başladığımı, aşama kaydettiğimi düşünüyordum; oysa ki çok daha kötüsüne rastlamıştım. Diğer ödül avcılarından az önce olanları gören olmuş muydu? Korumanın omzundaki kana baktım. Havada belli belirsiz metalik bir koku vardı. Az önce yaşadığım paniğin anısı ve bu sorunu çözme arzusunun yarattığı o tanıdık çaresizlik içimde kabardı. *Her şeyin bir çözümü vardır. Neden bu seferkini bulamıyorum?*

Hideo yaralı korumanın kalkmasına yardım ederken ve onunla sessizce konuşurken adamlarından biri de korumanın kanayan omzuna siyah bir ceket örterek görünmesini engelledi. Hideo'nun mırıltıları çevirmenimin yakalayamayacağı kadar sessizdi ama her ne söylediyse yaralı adamın yüzünde minnettar bir bakış belirdi. Hideo hepimize bakarak, "Bunu gizli tutun," dedi. "Saldırı başarısız oldu. Şüphelinin peşindeyiz. Kalabalığı paniğe sokmaya hiç gerek yok."

Tam, "Hideo..." diye söze başlamıştım ki yüzündeki bakışını görünce sustum.

"Takımına geri dön," dedi nazikçe. "Kutlamalarına devam et. Bu gece daha sonra konuşuruz."

"Peki sen daha güvenli bir yere gidecek misin?"

Korumaları yaralı arkadaşlarını alırken başıyla onayladı ve onu özel merdivene doğru yönlendirmelerini izledi. Tek yaptığı bakakalmak oldu. Hideo'nun omuzları dikti, duruşu sakindi ama bakışları gergin ve buradan çok uzaktaydı. Ellerini yanında yumruk yapıp açıyordu. Açık açık göstermese de sarsılmış olduğunu hissedebiliyordum.

Kenn'le göz göze geldik ve bir an bakiştık. *Konuş onunla*, diyor gibiydi. Ondan gelen sessiz yalvarışı hissedebiliyordum, onun ne kadar zor biri olabileceğini fazlasıyla iyi bilen bir arkadaştı.

"Hideo," dedim yumuşakça. "Buradan çıkmalısın. Tokyo'dan dışarı. Dikkat çekmeyeceğin bir yere gitmelisin."

Stadyumdaki ışıklar nihayet geri geldi ve ortamı kör edici bir ışıkla aydınlattı. Gözümün önünde uçuşan yıldızları gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım. Aşağıda insanlar isteksizce mırıldanarak çıkışlara yöneliyordu ama anında yeniden bağırma ve oyunu kutlamaya başladılar. Hiç kimse az önce ne olduğunu bilmiyordu. Güvenlik ekibi hoparlörlerden kalabalığı rahatlatmak için anons yapıyordu. "Kubbenin üzerindeki transistörlerden biri kısa devre yapmış ama şimdi her şey kontrol altında. Lütfen adımlarınıza dikkat edin ve çıkış tabelalarını takip edin." İnsanlar dışarı akarken Hideo bana bakmak için döndü. Gözleri hâlâ o koyu renkteydi ve bakışları öfkeli, soğuk ve kararlıydı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Ardından dönerek korumalarıyla birlikte uzaklaştı.

Şimdiye dek fazlasıyla dikkat çektiğimi düşünüyordusam da, hiçbir ilk galibiyetimizden sonra yaşananlarla mukayese bile edilemezdi. Tokyo Dome'dan zar zor çıkabildiğimizde arenanın etrafını saran binaların devasa cephelerinde ilk yayınlar çoktan başlamıştı. Başlıklar kocaman, büyük harflerle yazılmıştı.

**ASHER WING ve İLK SEÇİMİ EMIKA CHEN
ANKA SÜVARİLERİNİ
ÇARPICI BİR BOZGUNLA GALİBİYETE TAŞIDI.**

Bu başlıkların her birinde benim görüntüm tekrar ve tekrar gösteriliyordu; gökkuşağı saçlarım rüzgârda uçuşuyor, bedenim devasa bir yaratığın kafasına tünemiş, kementle ejderhanın başını zorla Penn'e doğru yönlendiriyordum. Önceden kubbenin üzerinde salman iki arma, Anka kuşu ve kapüşonlu şeytanlar, şimdi bir tek bizim armamıza dönüşmüştü; kuşun alev alev karnatları kubbe kadar geniş açılmıştı ve başı zaferle göğe doğru kalkmıştı.

Seviyem birden 28'den 49'a fırlamıştı.

Fakat tek düşünebildiğim Hideo'nun bu gece ölümden dönmüş olmasıydı ve bunu kimse bilmiyordu. Zihnimden düşünceler hızla akıyor ve aklıma tekrar tekrar Kenn'in sözleri geliyordu. *Seni dinleyecektir. Lütfen.* Kenn'in böyle düşünmesi için Hideo ona hakkımda ne söylemiş olabilirdi?

Arenadan hızla çıkıp dışarıda bekleyen araçlarımıza doğru giderken bir gazeteci ordusu korumalarımızın üzerimize üşüştüğünde, mikrofonlardan ve aniden patlayan flaşlardan başka bir şey göremez oldum.

En sonunda bizi bekleyen limuzinimizin yanına ulaşıp içine doluştuğumuzda Asher, "Bu gece antrenman yok!" diye bağırdı. Arabaya bizi yurdumuza geri götürmek yerine Shibuya'ya götürmesi talimatını verirken diğerleri sevinçle çığlık attı. Aracımın arkasındaki bir koruma ekibi başka bir arabaya binerek bizi takip etti. Minibüslere doluşmuş muhabirler de trafikte peşimize takıldı. Aklım Ren'de olduğundan Asher gibi pencereden bakıp dışarıdaki gazetecilere sırtımdan bakmak yerine gözümü Roshan'ın omuzlarına vuran Ren'den ayırmadım.

Görüşümde bir mesaj belirdi. Kenn'dendi.

Bu gece tüyebilir misin?
Hideo'ya gitmek için?

Seni bile dinlemiyor o.

Kafasına bir fikri taktıysa beni asla dinlemez. Ama ben onun ödül avcısı değilim ve dahası, ben sen değilim.

Beni neden dinlesin ki?

Kenn'in hayal kırıklığını mesajlarından neredeyse hissedebiliyordum.

Onun tamamen güvendiği insan sayısı bir elin parmağını geçmez ama seninle sık sık konuşuyor. Seni haber vermeden yemeğe çıkarıyor.

Ben onun muhafızı değilim. Onu, kendisini koruması için zorlayamam.

Sen onun avcısısın. Bilmesi gerekenleri ona söylemen için seni kiraladı. Onun güvenliği için ısrar etmek senin hakkın. Kapılarını senin yüzüne kapatmayacaktır.

Takım arkadaşlarım bir şeye kahkahalarla gülünce konuşmamızdan başımı kaldırdım. Bu gece kutlama gecemizdi ve galibiyetimiz için benim de onlar kadar heyecanlı olmamı bekleyeceklerdi. Eğer çok erken ayrılırsam kısa sürede beni aramaya ve meraklanmaya başlardı; böylece Ren de bir şeyler döndüğünden şüphelenirdi.

Hammie, "Hey," diye seslenince ona baktım ve meraklı bakışlarını gördüm, yanakları hâlâ zaferimizden dolayı kızarıktı. "Sen iyi misin?"

Stadyumda neler olduğunu kimsenin bilmemesi bana çok garip geliyordu; balkon koltuklarının oradaki iki ışık kıvılcımının silah yerine transistörlerden çıktığına gerçekten inanıyor olmalıydılar. Büyük ihtimalle tüm endişem yüzüme yansımıştı. Ona

ikna edici olmasını umduğum parlak bir gülümsemeyle baktım ve başımı salladım. "Harikayım. Sadece hâlâ şoktayım."

Hammie sırtıttı ve tek yumruğunu havaya kaldırdı. Neredeyse limuzinin tepesine vuracaktı. "Karaoke yapacağız bebeğim!" diye bağırdı ve diğerleri de haykırarak ona eşlik ettiler. Ben de aynısını yapıp zihnimde dönüp duran düşünceleri bastırmak için elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım. Bunu o kadar coşkulu yapmıştım ki neredeyse kendim bile inanacaktım.

Kısa süre sonra Roppongi bölgesinin merkezindeki bir karaoke barında durduk; barın tüm giriş çıkışlarını siyah takımlar içindeki adamlar koruyordu. Yerden tavana kadar aynalarla kaplı koridor, tavanı süsleyen avizelerin ışıklarını yansıtıyordu ve özel karaoke odalarının kapı girişleri parlak altın rengine boyanmıştı. Her bir kapının önünde gülümseyen süper modellerin sanal görüntüleri dikiliyordu ve yanlarından geçerken hepimizi tek tek adımızla tebrik ettiler. Kendi özel odamıza girmeden önce koridora iyice bakıp dışarı çıkış yolunu ezberledim.

İçeride müzik çoktan kulakları sağır edici bir yükseklikte çalmaya başlamıştı. Ren kahkaha atarak Roshan'la birlikte şarkı listesini gözden geçirdi. Açıkları her yeni parçada odamız da onunla uyumlu olarak değişiyordu. "My Heart Will Go On" çalarken oda *Titanic* gemisinin pruvasına dönüşürken, "Thriller" şarkısında etrafımız deriler içinde dans eden zombilerle sarıldı. Genellikle mesafeli olan Roshan, Ren Fransızca bir şeyler söylerken ve *Thriller'daki* ayak sürerek yürümeyi taklit ederken kahkaha atıp duruyordu.

Hammie ve Asher'ın arasına sıkışmış halde otururken gözümün ucuyla Ren'i izledim. Oyun bittiğinde hiç kimse yüzündeki ifadeyi fark etmemiş miydi? Şimdi bile duruşunda sanki işler onun için takımın geri kalanı kadar iyi gitmemiş gibi gergin bir hava vardı.

"Roshan'a!" diye bağırان Hammie'nin sesiyle irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. "Tremaine'in-Kıçını-Tekmeleyen-En-Değerli Oyuncumuza!"

Roshan, Tremaine'in adını duyduğunda biraz durgunlaşsa da bunu bir gülümsemenin ardına sakladı. "Hams'e!" diye bağırdı o da. "Binlerce Güçlendiricinin Hırsızına!"

"Emika'ya!" diye haykırdı Asher. Yanakları kızarmıştı ve yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı. Başını salladı. "Kızım sen var ya, sen joker oyuncuların *kralısın!*"

"Emika'ya!"

"Emika'ya!"

Kutlamalar hızla akıp geçti. Onlarla birlikte kahkaha atarken içimden *sıvışmam gerek*, diye düşünüyordum. Aşırı hayal gücüm-den olabilirdi ama Ren'in gülümsemesi herkesten daha gergin görünüyordu ve bana göre neşesi de yapmacıktı.

İçerideki kaosun zirveye ulaşması uzun sürmedi. Asher, Hammie'ye doğru yaslanmıştı ve sürekli onu sevdiğini tekrarlayıp duruyordu. Kız da cevap olarak onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ren detone bir tonda bağırınca karaoke mikrofonu isyan edercesine tiz bir ses çıkardı. Roshan çıkan sesle irkildi. Herkes başka bir kahkaha tufanına gömölünce telefonumu alıp Hideo'ya mesaj attım.

Şu anda neredesin?

Birkaç saniye geçti ama cevap gelmedi. Belki de Kenn bana fazla güveniyordu ya da Hideo'nun inatçılığını çok hafife almıştı. Dudağımı ısırdım ve ikinci mesajı attım.

Senin için bazı haberlerim daha var. Yüz yüze görüşsek iyi olacak. Acil bir durum.

Avcısından bir haber, beni görmesi için aklıma gelen tek şeydi.

Biraz daha süre geçti. Tam Kenn'in benim hakkımda tamamen yanıldığını düşünmeye başlamıştım ki şifreli bir mesaj belir-

di. Açmak için kimliğimi doğrulattım ve karşılığında görüntümde bir adres belirdi. Hideo'nun adresi. Neredeyse rahatlamayla yere yığılacaktım. Adresi GPS'ime kaydettim ve mesajı sildim.

Yanımda oturan Asher sesini yükseltti. "İçki içme yarışması yapmak isteyen var mı? Garsonun geri gelmesi gerekiyor."

Hemen ayağa fırladım. "Ben gidip onu bulurum!" dedim ve hızla kapıya yöneldim. Mükemmel. Garson onların yanına giden kadar hepsi de oradan ayrıldığını fark etmeyecek kadar eğlenmekle meşgul olacaktı. İyi bir mazeret düşünmek için oldukça zamanım vardı. Odadan çıkıp aceleyle koridordan geçtim. Bu sırada Hideo'nun şu anki konumunu gösteren haritamı açtım.

Altın rengi noktası şehrin kuzey bölgesinde bir yerlerde belirdi. Yan koridorlardan birinden hızla geçtim. Dakikalar sonra koridor beni binanın arkasındaki çöp tenekelerinin olduğu dar sokağa çıkardı.

Çiseleyen soğuk yağmurla kaldırımlar ıslanmıştı ve dışarı çıktığım anda serin gece havası yüzüme çarptı. Islak yüzeyde neon ışıklar yansıyor ve yeri altın, yeşil ve mavi renklere boyuyordu. Sokağın numarası (16) parlak sarı renkle kaldırımın üzerinde süzülüyor, sokağın köşesinde durduğum yerden başlayan altın rengi noktalı çizgiler sağa dönüp gözden kayboluyordu. Canlı bir **Başla!** mesajıyla birlikte tahmini varış süresi görüşümün ortasında belirerek benim haritayı takip etmemi bekledi. Otuz dakika.

Ürpererek kapüşonumu tüm saçlarımı örtecek şekilde başıma geçirdim ve siyah bir yüz maskesi taktım. Ayrıca kendimi gizlemek için sanal bir yüz yükledim. Şu anda yolda NöroLink'e bağlanmış herhangi biri beni haberlerden tanıdıkları yüz yerine tamamen bir yabancı gibi görecekti. Hiç kılık değiştirmemekten daha iyiydi. Ardından elektrikli kaykayımı indirdim ve üzerine atladım. Altın rengi çizgiyi takip ederek öne fırladım.

Yarım saat sonra şehre tepeden bakan bir yamacın üzerinde ki sessiz, zengin bir mahalleye ulaşmıştım. Görüşümdeki zaman sayacı ben ilerledikçe değişiyor ve yaklaştıkça dakikalar geriye

doğru azalıyordu. Çiseleyen damlalar şimdi şiddetli bir yağmura dönmüştü ve kapüşonumun altına sızıp saçlarımı ıslatıyordu. Titrememi durdurmaya çabaladım.

En sonunda ulaşmıştım. Altın noktalı hat, kıvrımlı duvarlarla ve girişindeki aslan heykelleriyle bezeli sıcacık, iyi aydınlatılmış bir malikâneye açılan kapıların önünde sona eriyordu. Normalde Hideo'nun evlerinde ne kadar güvenlikçi bulundurduğunu bilmiyordum ama bu gece dışarıda en az beş araç vardı ve giriş kapısının önündeki iki koruma beni karşılamak için bekliyordu. Görünüşe göre diğerleri malikânenin etrafına dağılmıştı.

İçlerinden biri bana yaklaştı ve kollarımı kaldırmamı söyledi. Yüzümdeki sanal görüntüyü kapattım ve adamın dediğini yaptım. Üzerimi etraflıca arayıp kaykayımı incelemek için durdu. Tatmin olunca bana bir şemsiye uzattı ama ben aceleyle kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Sorun değil, artık şemsiyeye ihtiyacım kalmadı," dedim adama. Sanki hiç böyle bir emir almamış gibi beni şöyle bir süzünce, sırlıklam giysilerimi gösterdim. "Cidden."

Şemsiyeyi gönülsüzce indirdi ve ön girişe ulaşana dek sessizce yürüdük. Evin içinden bir köpeğin havladığını işittim.

Kapıyı Hideo açtı. Koruması, sanki Hideo bunu çok sık yapmıyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Üzerinde hâlâ sabahki kıyafetleri vardı ama gömleğinin kollarından biri dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve o da diğer kolundaki kol düğmesini açmaya çalışıyordu. Havaya kaldırdığı yakasının en üstteki düğmeleri açılmıştı ve siyah kravatı omuzlarının üzerinden sarkıyordu. Saçları birkaç damla yağmurla nemlenmişti, gümüşü çizgi bembeyaz parlıyordu. Endişeli ve afallamış görünüyordu; ani bir şaşkınlıkla onun ne kadar genç olduğunu hatırladım. Bunu unutmak çok kolaydı.

"Sırlıklam olmuşsun," dedi.

"Ve sen de yaşıyorsun," dedim. "Bu iyi."

Koruma bizi yalnız bıraktı. Hideo kapıyı genişçe açıp beni içeri aldı. Turuncu ve beyaz renklerde, kısa bacaklı, kocaman til-

ki kulakları olan şişman bir köpek Hideo'nun yanına koştu. Tam önümde durdu ve kısa, kalın kuyruğunu sallayarak bana kesik kesik nefeslerinin arasında gülümseyerek baktı. Köpeği neşeyle okşadım ve ardından ıslak ayakkabılarımı kapının girişinde bırakıp içeri adım attım.

Yüksek tavanlı ve güzel, modern mobilyalarla döşeli ev pırıl pırıldı. Duvara gömülü bir ses sisteminden eve sakin bir müzik yayılıyordu. Evin içinde sanal harfler, renkler ya da sayılar göremeyince şaşırdım. Her şey gerçektir. Bu büyüklükte bir ev, bu kadar pahalı bir şehir olan Tokyo'da ne kadar ederdirdi ki?

"Titriyorsun," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Sadece üzerimden şu giysileri çıkar yeter." Sonrasında ne dediğimin farkına varınca yanaklarıma sıcaklık hücum etti. "Demek istediğim, yani, onu demek..."

Hideo'nun dudaklarının kenarı gülümseyecekmiş gibi titreşince ciddi duruşu bir anlığına silindi ve bana başıyla onu takip etmemi işaret etti. "Senin için birkaç kuru kıyafet getireceğim."

Koridorda ilerlerken, "Ren'den alabildiğim tek dosyaya şöyle bir göz attım," dedim. Dosyanın adından bahsettim. "Sıfır'ın istediği, yani... bugün bir suikast deneyeceği çok belliydi. Koruman nasıl oldu?"

"Yaşayacak. Bugünkünden daha kötü saldırılar olmuştu."

Daha kötü saldırılar. "Suçlu hakkında bir bilgi var mı?"

Hideo başını iki yana sallarken gömleğinin diğer kolunu da dirseğine kadar sıvadı. Yorgundu ve üzerindeki karamsar hava henüz dağılmamıştı. "Kenn elektriklerin tamamen kesildiğini söyledi. Bunu kim yaptıysa tüm bu kargaşanın içinde kalabalığın arasına karışıp kaçmayı başardı. Delil bulabilmek için arenayı köşe bucak araştırdık ama yalan söylemeyeceğim. Hazırlıklıydılar."

Suçlu hâlâ dışarıdaydı. Korkumu bastırmaya çalıştım. "Bugün planlarının başarılı olmamış olması, Sıfır'ın harekete geçmek için tetikte beklemediği anlamına gelmiyor. Büyük planının bir parçası olabilir bu." Derin bir nefes aldım. "Yeniden deneye-

cekler. Belki bundan bile önce de deniyorlardı. Ayrıca arenadaki kadar korunmadığın birçok zaman olacak.”

Hideo’nun dudakları hafifçe gerginleştii ama güvenliği hakkında verdiği tek tepki buydu. Bana bakmak için bir anlığına duraksadı. “Dosyada senin hakkında bir şey yazıyor muydu?”

Tereddüt ettim. Sıfır’ın *benden* bilgi koparabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim ve her ne kadar Hideo’nun açıkça görülen endişesi içimi ısıtsa da bu fikirle ürperdim. “Mümkün olmamalı,” diye yanıtladım. “Ben iyiyim. Ayrıca hakkında endişelenmemiz gereken kişi ben değilim. Bunun hakkında ne kadar çok parçayı bir araya getirirsem o kadar ölümcül hale geliyor.”

“Güvenlik ekiplerim daha dikkatli olmalıydı. Senin uyarından sonra evimde tam bir tarama yaptık. Tetikte olacaklar.”

“Demek istediğim bu değil. Hideo, bu gece neredeyse ölüyordun. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Burada gayet iyi korunuyorum. Sadece evin içinde sekiz korumam var.” Başıyla evin geri kalanını gösterdi. “Görünüşe göre her ne pahasına olursa olsun bu işi sonlandırmaya gittikçe daha çok yaklaşıyorsun.”

“Bu konuda nasıl bu kadar sakın kalabiliyorsun anlamıyorum,” dedim, hayal kırıklığım gittikçe artıyordu. Kenn’in bu kadar usanmış görünmesi boşuna değildi. “Tokyo’dan çıkmak zorundasın. Burası senin için güvenli değil. Burada kaldığın her dakika, seni tehlikeye atıyor.”

Hideo ciddiyle bana baktı. “Belirsiz bir tehdit yüzünden beni kendi şehrimden kovalamalarına izin vermeyeceğim,” dedi. Onu tanıdığımndan beri ilk kez sesinde öfkeli bir ton sezdim. “Birinin beni hedef aldığı ilk sefer bu değil ve son da olmayacak.”

Tam sesimi yükseltecektim ki hapsirdim. Evin serin havası ıslak giysilerimin içine sızıyordu ve dişlerimin takırdadığını fark ettim.

Hideo’nun dudakları gerildi. “Sen ısındıktan sonra konuşmaya devam ederiz. Benimle gel.”

Ferah bir yatak odasına ulaştık, odanın camdan duvarları al-

tın renkli ışıklarla donatılmış dingin bir Zen bahçesine, odanın bir köşesi ise bir banyo süitine açılıyordu.

Başıyla banyoyu gösteren Hideo, “Acele etmene gerek yok,” dedi. “Hazır olduğun zaman daha çok konuşacağız. Çay ister misin?”

Suikast girişiminden sonra hoş bir bardak çay... Elbette. Başım la onayladım, tartışamayacak kadar çok üşümüştüm. “Çok sevini rim.”

Hideo yatak odasının kapısını kapatıp beni yalnız bıraktı. Uzun ve yavaş bir nefes verdim. Şu âna kadar, içinde olduğu gerçek tehlikeye onu ikna edebilmek için pek başarılı olamamış tım. İçimi çektim ve kapüşonlu üstümü, kotumu, iç çamaşırları mı çıkararak kurumaları için küvetin yanına dikkatlice dizdim. Gözüm aynadaki yansıma ma takıldı; sabahki turnuvadan kalan makyajım yağmurdan ıslanıp akmış ve bulaşmıştı, saçlarımsa rengârenk ıslak tutamlar halinde dağılmıştı. Hideo’nun tavsi yemi dinlememesine şaşmamak gerekti, yarı delirmiş gibi görü nüyordum. Bakışlarımı banyonun geri kalanına çevirdim. Duş kocamandı ve tavanın tam altına yağmur duş başlığı asılmıştı. Musluğu çevirdim ve sıcak suyun biraz buhar yapmasını bekle dikten sonra içine girdim.

Karmakarışık düşüncelerimin bazıları suyla birlikte akıp gitti ve dışarı çıktığımda burada olduğum için daha sakinleşmiş hal deydim. Kendimi havluya sardım, ıslak saçlarımı iki yandan da ğınık örgüler yaptım ve ardından banyodan dışarı çıktım.

Benim için temiz kıyafetler çoktan bırakılmıştı bile. Kırık be yaz renkli bir kazak. Bol pijama pantolonu. Kazağı giydim, tıpkı Hideo gibi kokuyordu ve o kadar büyüktü ki neredeyse dizleri me geliyordu. Geniş yakası yanlara kayıyor, omuzlarımdan biri ni açıkta bırakıyordu. Pijama pantolonunu denemeye bile gerek görmedim. Fazlasıyla uzundu.

Yatak odasının kapısına giderek açtım ve ona daha kısa bir şeylere ihtiyacım olduğunu söylemek için koridora doğru eğil dim.

Fakat Hideo zaten oradaydı; bir elinde çay bardağını tutuyor, diğeriyle de kapıyı çalmaya hazırlanıyordu. Tam, "Emi..." diye söze başlarken beni gördü. İkimiz de donakaldık.

Hideo gözlerini kırıştırdı. Bakışları hızla üzerimdeki bol ka-zağa kaydı ve hemen başka tarafa baktı. "Bir çay tercihin var mı diye soracaktım," dedi.

Omzum ve bacaklarım birden fazlasıyla açıktaymış gibi geldi; yanaklarımdaki kızarıklıklar şu anda magma seviyesine ulaşmıştı. Birkaç şey kekelemeye başladım.

"Üzgünüm, ben... ben sana şey, imm, daha küçük bir şeyin var mı diye soracaktım." Başka bir kötü cümle daha. "Yani... bana *uyacak* küçük bir şeyin olduğundan değil tabii..." diye kendime daha derin bir çukur kazdım, "yani bu pijamalar sürekli düşüp duruyor da..." Gerçekten çok iyi bir çukur kazıcıydım. İrkildim ve başımı sallayarak konuşmayı kesip sanki ne demek istediğimi anlatabilirmişim gibi ellerimle daireler çizdim.

Hideo hafifçe kakhaha attı. Eğer hayal gücüm benimle kafa bulmuyorsa onun da yanakları hafifçe kızarmıştı.

Kendimi toparladım ve kapıyı hızla tam suratına kapattım.

Bir anlık duraksamadan sonra Hideo'nun sesi geldi. "Bunun için üzgünüm," dedi. "Senin için daha iyi bir şeyler bulacağım." Ardından koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Yatağa gittim ve yüzümü çarşaflara gömüp inledim.

Dakikalar sonra Hideo kapıyı araladı ve bana bakmadan bir şortu elinde salladı. Şortu aldım. Bana yine boldu ama en azından üzerimden düşmüyordu.

Koridora dikkatlice çıktım ve Hideo'nun çıkırdayan bir şöminenin yanında kitap okuduğu oturma odasına girdim. Köpeği ayak ucunda yatıyor ve hafifçe horluyordu. Buradaki pencereler bahçeye bakıyor ve camlara çarpan boncuk büyüklüğündeki yağmur damlalarının sesi duyuluyordu. Duvarlar, portrelerin yanı sıra titizlikle düzenlenmiş ve ustaca organize edilmiş, yeni gibi duran ilk baskı kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Bir de eski video ve konsol oyunlarının sergilendiği raflar vardı; aynı za-

manda üzerlerinde NöroLink gözlüklerinin önceki versiyonları gibi görünen prototipler bulunuyordu. Bazıları tuğla kadar büyüktü ama her biri gittikçe küçülüyor, hafifleşiyordu ve rafların en sonunda da piyasaya çıkan ilk resmi gözlük duruyordu.

Yaklaştığımı duyan Hideo, bakışlarını kitabından kaldırdı ve raflarını incelediğimi fark etti. "Annem ilk NöroLink prototiple-rime çok iyi baktı," dedi. "Babamla ikisi onları koruduklarından emin oldular."

Nörolog annesi ve bilgisayar tamir dükkânı olan babası. "Çok iyi durumdalar," dedim prototiplere takdirle bakarak.

"Nesnelerin ruhu olduğuna inanırlar. Birinin içine ne kadar sevgi katarsan o kadar güzelleşeceğine."

Sesindeki şefkate gülümsedim. "Yarattığın şeyle gurur duyuyor olmalılar."

Hideo sadece omuz silkti ama sözlerimden hoşlanmış görünüyordu.

"Evinde artırılmış gerçeklik katmanları yok," dedim otururken.

Hideo başını salladı. "Evimi gerçek tutmaktan hoşlanıyorum. Kendini bir illüzyonun içinde kaybetmek çok kolay," diye yanıtlarken başıyla elindeki kitabı gösterdi.

Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzun fazlasıyla farkındaydım, sanki tenimde varlığının izlerini hissediyor gibiydim.

Derin bir nefes aldım. "Aklına gelen bir düşmanın var mı? Sana bu şekilde zarar vermek isteyen biri? Belki eski bir çalışan? Ya da eski bir iş ortağın?"

Hideo bakışlarını uzaklara çevirdi. Bir süre sonra, "Warcross ve NöroLink'ten hoşlanmayan birçok insan var. Herkes yenilikleri takdir etmiyor. Birçoğu bundan korkuyor," dedi.

"Sıfır bundan o kadar korkuyorsa," dedim, "o zaman seni durdurmak için kendi teknoloji bilgisini kullanması çok ironik."

"Mantıklı düşünmekle uğraşan biri gibi durmuyor."

"Peki ya Ren? Onu oyunlardan acilen diskalifiye etmelisin. Onun da bu planın içinde olduğu çok açık. Sana zarar verme

kısmına bile katılmış olabilir. Ya bugün gördüğüm dosya onun içinse? Ya sana saldırmayı deneyen kişiye oyunun içindeyken bir şekilde sinyal yolladıysa?"

Hideo bir an duraksadı ve ardından başını iki yana salladı. "Ren sağlam bir bilgi kaynağı ve bizi başka ipuçlarına yönlendirebilir. Eğer onu şimdi çıkarırsam hakkında bilgi sahibi olduğumuz, Sıfır için çok bariz olur. *Senden şüphelenebilirler.*"

İç çektim ve bu akıl yürütmeye tartışabilmeyi diledim. "Neden Tokyo'dan ayrılmak istemiyorsun? Bugün ölebilirdin."

Hideo bana baktı. Gözleri ateşin ışıklarını yansıtıyordu. "Sıfır'a kazandığını mı gösterseydim? Hayır. Eğer tüm planı sadece bana karşı bir tehdit olsaydı o zaman içim rahat olurdu."

Sohbetimiz sessizliğe büründü. Söylenecek bir şeyler bulmaya çalışsam da aklıma uygun bir şey gelmedi; bu yüzden ben de konuşmadan bekleyip uzayan sessizliği sürdürdüm. Bakışlarım yeniden raflara ve ardından duvarlardaki portrelere döndü. Hideo'nun çocukluk ve gençlik fotoğrafları vardı; babasının dükkânına yardım ederken, pencere kenarında okurken, oyunlar oynarken, boynunda bir dizi madalyayla poz verirken, online gazetelere ilk kez çıktığında gülümserken çekilmiş basın fotoğrafları... İlginçti. Çocukken Hideo'nun saçında gümüşü bir çizgi ya da siyah kirpiklerinin arasına serpilmiş o birkaç gümüş tel yoktu.

Bakışlarım içlerinde farklı olan birinin üzerinde durdu. İçinde *iki* oğlan çocuğunun fotoğrafı vardı.

"Kardeşin mi var?" dedim hiç düşünmeden.

Hideo sessizdi. Aniden onunla tanışmamızdan hemen önce aldığım uyarıyı anımsadım. *Bay Tanaka, ailesi ya da onlarla olan özel ilişkileriyle ilgili sorulara asla yanıt vermez. Bu konudan hiçbir şekilde bahsetmemenizi istemek zorundayım.* Özür dilemek için ağzımı açtım ama konunun bundan daha fazlası olduğunu fark ettiğimde kelimelerim uçup gitti. Hideo'nun yüz ifadesi garipti. *Korkuyordu.* Eski bir yarayı açmıştım, üzeri ince bir kabukla örtülü, kanayan bir yarayı.

Uzunca bir süre sonra Hideo gözlerini kısıtı ve yağmurla lekelenen pencerelere baktı. "Bir kardeşim vardı."

Bay Tanaka asla ailesi hakkındaki sorulara yanıt vermez. Fakat şu anda *vermişti*, her ne kadar çok kısa olsa da bana açılmıştı. Kelimelerin dudaklarına ne kadar yabancı geldiğini hissediyordum, sadece bunu söylemenin bile onu ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordum. O zaman evine de yani duvarında böylesine hassas şeylerin asılı olduğu yere de başkalarını asla davet etmediği anlamına mı geliyordu bu? Onu izledim ve daha fazlasını söylemesi için bekledim. Bir şey demeyince söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Çok üzgünüm."

Hideo masaya doğru eğilerek dikkatimi dağıtmaya çalıştı. "Çay istediğini söylemiştin," diyerek onunla genel merkezde tanıştığımız gün yaptığı gibi konuyu değiştirdi. Bana sunduğu o zayıflık ânı kaybolmuş, kalkanlarının ardına gizlenmişti.

Babamdan bahsettiğimde paylaştığımız o kederli ânı hatırladığımda, *geçmişindeki ona musallat olan kısım bu*, diye düşündüm. Her ne yaşandıysa Hideo bunu hâlâ kabullenememişti. Hatta inatla güvende olmayı reddetmesinin sebebi de bu olabilirdi. Sessizce başımla onayladım ve önce bana, ardından da kendisine birer fincan çay doldurmasını izledim. Bardağımı bana uzattığında iki elimle kavrayıp sıcaklığının ve temiz kokusunun tadını çıkardım.

Yeniden deneyerek, "Hideo," dedim sakince. Geçmişini örten gizem her neyse ondan bahsetmemek için dikkatliydim. Gözlerim eklem boğumlarındaki belli belirsiz yara izlerinde dolandı. "Senin incindiğini görmek istemiyorum. Korsan İni'nde yanımda değildin ve o adamın uğursuz varlığını hissetmedin. Henüz neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama tehlikeli biri olduğu çok açık. Hayatınla bu şekilde oynayamazsın."

Hideo hafifçe gülümsedi. "Bu gece o kadar yolu sadece beni Tokyo'dan ayrılmaya ikna etmek için geldin, değil mi?"

Alaycılığı karşısında yeniden kızarınca kendime sinir oldum. Bardağımı masaya koyup omuz silktim. "Eh, şahsen burada olmazsam bunu seninle düzgünce tartışamayacağımı düşündüm.

Ayrıca takım arkadaşlarımdan biri kulak misafiri olmadan seni uyarmak istedim."

"Emika," dedi. "Buraya gelmen için bana mazeret sunmana gerek yok. Bana göz kulak olmanı takdir ediyorum. Bugün benim hayatımı kurtardın, biliyor musun?" Gözlerindeki bakışı gördüğümde söyleyeceğim şeyler aklımdan uçup gitti. Bardağını koyarak bana doğru eğildi. Bu hareketiyle vücudumda bir elektiriklenme hissettim. "Burada olduğun için çok memnunum."

Gözlerine bakarken kalp atışlarımı yavaşlatabilmek için elimden geleni yapıyordum. "Öyle misin?"

"Belki fazla üstü kapalı davranmışımdır."

Şu âna dek Hideo'nun sözlerinden çıkardığım anlamları çok abarttığımı düşünüyordum ama *bu* söylediğini yanlış anlamak oldukça zordu. *Senin hakkında oldukça sık konuşuyor*, demişti Kenn. Güçlkle yutkundum ama geri çekilmedim. "Ne hakkında?" diye fısıldadım.

Hideo'nun gözleri hafifçe kısıldı, bakışında tatlı ve belirsiz bir şeyler vardı. Tereddüt etti. Ardından ufak bir hareketle elini salladı ve görüşümde yeniden şeffaf bir ekran belirdi.

Hideo'yla bir bağlantı? diye yazıyordu.

"İzin ver sana bir şey göstereyim," dedi. "Üzerinde çalıştığım yeni bir iletişim sistemi. Benimle iletişime geçmen için güvenli bir yol."

Önümde uçuşan kutucuğa bir an baktıktan sonra kabul ettim. Görüşümün köşeleri açık mavi renkle parıldadı. "Ne işe ya-
nıyor?" diye sordum.

Bana bir düşünce gönder Emika.

Bu Hideo'nun kendi sesiydi; zihnimin içinde sakın, sıcak ve derinden yankılanıyordu. Şaşkınlıkla ürperdim. Ona baktığımda ne dudakları kıpırdıyor ne de yazarmış gibi bir harekette bulunuyordu. Bu, NöroLink aracılığıyla *telepatiydi*, mesajlaşmanın bir sonraki jenerasyonuydu, bizi birbirimize bağlayan samimi, gizli bir ağdı. Bu yenilikle irkildim ve ardından çekingen bir şekilde ona bir düşünce gönderdim.

Benim zihnimde misin?

Sadece sen izin verirsen. Ne zaman istersen Link'i kapatmakta özgürsün.

Gülümsememi bastıramadım, huzursuzlukla heyecan arasında kalmıştım. Hideo'nun ilk kez dünyayı değiştiren bir buluş yapmasının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ve işte burada hâlâ aynı şeyi, her yıl üst üste yapıyordu. İnanamayarak başımı salladım.

Bu olağanüstü.

Hideo gülümsedi, o karanlık ruh hali bir anlığına dağıldı. *Senin bana eşlik etmenden ne kadar hoşlandığımı anladığını hiç sanmıyorum. O yüzden seni bir sırrın içine sokmak istedim.*

Aniden yeni Link aracılığıyla sözlerini sadece zihnimde duymadığımı fark ettim... bir şeyler de *hissediyordum*. Bağımızdan Hideo'nun duygularını da *algıliyordum*. Ah, diye düşündüm fark etmeden, nefesim kesilmişti.

Hideo'nun içindeki arzuyu hissedebiliyordum; yoğun, için için yanan sıcaklığı... *Benim için.*

Seni o beyaz elbisenin içinde gördüğüm gecedен beri, diye düşündü Hideo daha da yakınımı eğilerek, *öpmek istiyorum.*

Sound Museum Vision'daki partiden beri. Aniden çıplak omzumun fazlasıyla farkına vardım. Link'ten bana akan duyguları başımı döndürüyordu ve o da benim çılgınca atan kalbimi, damarlarımdan yükselen sıcaklığı sezebiliyor mu diye merak ettim. Öyle olmalıydı çünkü gülümsemesi genişlemişti.

Bu loş ışığın ve yeni bağımızın içinde kendimi aniden cesur hissettim, burası fazla sıcak olmuştu. *Yani?* diye sordum.

Yani. Bakışları dudaklarıma indi. *Belki de bu konuda bir şeyler yapmalıyız.*

Tek düşünebildiğim yakınlığı, koyu renkli gözleri, tenime değen heyecan verici nefesiydi. Bakışlarında bir kıvılcım yanıp söndü, daha da koyulaşan gözlerinde ateşli, aç ve *arzu* dolu bir şey vardı. Acı verici bir saniye boyunca tereddüt etti. Ardından başını bana doğru eğdi. Yumuşak dudaklarını benimkilere bas-

tırdı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan beni öpmeye başladı.

Gözlerim titreşerek kapandı. İlk başta nazikti, duygularını bastırıyor ve araştırıyordu, ellerinden biriyle nazıkçe yüzümü tuttu. Dokunuşuna doğru eğilip birazdan neler yapabileceğini hayal ederek daha fazlasını istediğimi belli ettim. *Ne istediğimi hissedebiliyor musun?* Cevap olarak boğazının derinliklerinden haz dolu alçak bir inilti yükseldi. Daha da yaklaşarak beni kol-tuğa yapıştırdı ve daha sert öpmeye başladı. Aramızdaki Link hislerimizi âdeta on katına çıkarıyordu; arzusunun ateşi ikimizi de sarıp sarmalarken nefes almaya çalıştım ve tutkusuna yanıt veren şehvetim benden ona doğru aktı. *Onun* düşüncelerini hissedebiliyor ve çıplak baldırlarımı boylu boyunca okşayan, tenime dokunan ellerinin görüntülerini kesik kesik görebiliyordum. Tüm vücudum tatlı bir şekilde ürperdi. Elini saçlarımın arasına daldırıp başımı ona doğru kaldırdı. Puslu düşüncelerimin arasında kollarımı boynuna doladığımı ve onu, vücudumdaki her milim ona değene dek kendime doğru çektiğimi fark ettim. Dokunuşu sıcacıktı, giysilerinin altından belli olan kollarındaki ve göğsündeki kasları sertti. Cama vuran yağmurun sesi fonda yavaşça devam ediyordu.

Kısa bir an sonra Hideo geri çekildi, dudakları benimkilerin çok az üzerindeydi. Zorlukla, belli belirsiz nefes alıyordu, kaşları çatılmıştı ve bakışları hâlâ alev alevdi. Hisleri benimkilere sertçe çarparak birbirine kenetlendi; şu anda tamamen çözülmüştü ve ketum, mesafeli, terbiyeli Hideo gitmiş, onun yerine düşünce-siz ve vahşi bir yanı ortaya çıkmıştı. Duygu fırtınasıyla titrerken hem neye odaklanmam gerektiği konusunda kararsızdım hem de hepsini aynı anda yutmak istercesine doğru kelimeleri bulabilmek için çabalıyordum.

Tamam, diye düşündüm soluk soluğa. *Kesinlikle fazla üstü kapalı davranmışsın.*

Hafif gülümsemesi geri döndü. Kulağıma, "Bunu telafi edeceğim," diye mırıldanarak beni yeniden öptü. Altdudağını

dişlerimle kışkırtıcı şekilde hafifçe ısırarak çekiştirdim. Hideo şaşkınlıkla hırıldadı ve çenemi öpmek için dudaklarımı bıraktı. Öpücükleriyle boynumda ilerlerken vücuduma ürpertiler yolluyordu. Sıcak eli kazağımın içine girdi ve çıplak tenimi okşayarak sırtımın kıvrımlarını keşfetti. Parmaklarının altındaki tenime sertçe dokunan nasırlarını hissedebiliyordum. Zihnimden milyonlarca düşünce geçiyordu. Sırtımı ona doğru hafifçe büktüm. Kanepeye doğru uzunlamasına yatırıldığımı belli belirsiz fark ettim, başım kolçağa dayanmıştı, Hideo'nun vücudu tüm ağırlığıyla üzerimdeydi ve beni aşağıya bastırıyordu. Dudakları boynumdan, köprücük kemiğimden aşağı kayarak dövme mozağımın üzerinden çıplak omuzlarımı öpmeye başladı.

Aniden iğne gibi batan yabancı bir duygu, ondan yayılan bir endişe hissi, güçlü şehvetimizi yarıp geçti. Hideo'nun tenime son bir öpücük kondurmasıyla hayal kırıklığı yaşadım. İçini çekti, kulağıma zayıf bir küfür mırıldanarak uzaklaştı. Aniden üşüdüğümü hissettim, az önce yaşananlardan dolayı hâlâ başım dönüyordu. Yavaşça dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Kalkmama yardım ederken eli benimkinin üzerinde biraz daha uzun süre oyalandı. Aramızdaki Link duruldu, titreşti ve en sonunda sakinleşip sessizleşti.

"Seni beklediğinden daha karışık işlerin içine atıyorum," dedi en sonunda.

Ona somurtarak bakarken hâlâ nefes nefeseydim. "Eh, ben şikâyetçi değilim." Ona doğru yaslandım. "Sıfır'ı bulacağım. Beni halletmem için tuttuğun işi bitireceğim."

Bana bir süre daha baktı ve ardından başını sallayıp gülümse-di. Daima dikkatlice çevresine ördüğü kalkan artık kalktığından Hideo'nun iç yüzü tamamen ortadaydı. *Bana söylemek istediği bir şey var.* İçinde yaşadığı savaşı yüzünden okuyabiliyordum. "Seni bu gece daha uzun tutmayayım," dedi. Kalbini yeniden o kalkanın ardına saklamıştı. "Takım arkadaşların büyük olasılıkla seninle birlikte kutlama yapmak isteyeceklerdir." Bunu söyledikten sonra uzandı ve Link bağlantımızı kapattı. Duygu-

larının akışının ve zihnimdeki sesinin yankısının ani yokluğuyla kendimi bomboş hissettim. Görüşümün köşesinde tıkladığımda bağlantımızı kesecek minik bir tuş belirdi.

Yüzümdeki hayal kırıklığını belli etmemek için başımla onayladım. “Doğru,” dedim. “Kutlamalar... Geri dönsem iyi olacak.”

Yanağımdan öptü. “Seninle yarın konuşuruz,” dedi. Fakat her ne kadar geri çekiliyor olsa bile aramızdaki mesafenin kalıcı olarak değiştiğini biliyordum.

Sanki bir rüyadaymışım gibi, sanki bu bağımlılıktan kurtulamıyormuşum gibi, başımı onaylarcasına salladım. “Tamam.”

22

Takip eden diğer günlerde diğer resmi takımlar da ilk raunt oyunlarını oynadılar. Andromedalar ateşten yeraltı mezarlıklarından oluşan bir evrende Kan Tazıları'nı rekor bir sürede yenilgiye uğrattılar. Kış Ejderhaları tuzaklarla dolu vahşi bir ormanda Titanlar'ı yendi. Fırtına Avcıları geleceğe ait gibi görünen bir uzay limanının neon caddelerinde Kraliyet Piçleri'ne karşı kazandı. Akdoğanlar Hayaletler'i, Kale Yağmacıları, Rüzgâr Gezginleri'ni yenerken, Bulut Şövalyeleri de Büyücüler'i bozguna uğrattı ve Zombi Vikingler herkesi şaşırtarak Keskin Nişancılar'ı mağlup etti.

Tüm oyunları takım arkadaşlarımla birlikte izleyip analiz ettim. İkinci raunt maçlar başlamadan onlarla birlikte antrenman yaptım. Fırtına Avcıları'nı hızlandırılmış bir ikinci raunt maçında yenilgiye uğrattık. Asher ve Fırtına Avcıları'nın kaptanı Malakai terk edilmiş bir kulenin tepesinde teke tek çarpışırken geri kalanımız, kulenin etrafında kendi savaşlarımızı verdik.

Her gün diğer oyunculardan aldığım verileri inceliyordum. Ren yurdun içinde dolaştığı sıralarda onda daha fazla belirti yakalamaya çalışıyordum. Benimle göz teması kurmuyordu. Bilip bilmediğini merak ediyordum.

Geceleri kendimi Hideo'nun yatağında, onun çarşaflarına dolanmış halde düşünüyordum. Ellerim çıplak sırtında doluyor, onun elleriyse kalçalarımı sarıyordu. Rüyamda biz uyurken birinin onun evine gizlice girdiğini ve uyandığımda yatağının yanında siyah zırhının içinde yüzü olmayan birinin dikildiğini görüyordum. Ertesi sabahki haberlerde Hideo'nun ölümünün yayınlandığını hayal ediyordum. Uykumdan, sıçrayarak ve nefes nefese kalkıyordum.

Günaydın güzellik.

Karanlık, fırtınalı bir güne uyandığımda, telefonumda Hideo'nun mesajı vardı. Odamın ışıkları gri maviydi ve kalbim huzursuz rüyalarımınla geçen bir gecenin daha ardından küt küt atıyordu. Onun hayatta ve iyi olduğundan emin olana dek mesajı birkaç kere okuduktan sonra başımı yastığıma gömdüm ve rahatlamayla iç geçirdim. Kelimeleri dudaklarımda hafif bir gülümseme yaratmıştı.

Günaydın.

Ardından kalktım, gömleğimi giydim ve lenslerimi takmak için banyoya yöneldim. Geri döndüğümde görüşümde Hideo'yla bir bağlantı isteyip istemediğimi soran bir yazı yanıp söniyordu. Onayladıktan bir dakika sonra sanal Hideo odamdaydı, yine göğsü açıktı ve tam kendi gömleğini giymek üzereydi. Sırıttım ve ona gömleği boş vermesini söylemek istedim. Köpeği bacaklarının etrafında mutlulukla koşuştururken kendine bir kahve koydu. Hideo'yu kimsenin görmediği gibi çocuksu, rahatlamış, tamamen savunmasız, saçları duştan dolayı ıslak ve darmadağın, eşofmanı kalçalarından sarkarken görebilmenin hoş bir tu-

haflığı vardı. Pencerelerinden içeri sızan soluk ışık saçlarının ve yüzünün köşelerini vurguluyordu.

Beni gördüğünde gülümsedi. "Sen sormadan önce," diyerek başıyla göremediğim bir tarafı işaret etti, "korumam tam kapının yanında bekliyor."

Ben de gülümseyip başımı salladım. "Sonunda güvenliğini ciddiye aldığını gördüğüme memnun oldum." Ardından aklım başıma geldi. "Tokyo'dan ayrılma konusunu bir daha düşünmedin, değil mi?"

Hideo kahvesinden bir yudum aldı. "İkinci rauntlar bu hafta başladı. Eğer burada olmazsam insanlar sorular sormaya başlar."

İçimi çektim. "Sadece... bunu biraz düşün. Lütfen."

Bir koruma ona seslendi. Hideo başını hafifçe döndürdü. Çeviri görüntümde, "Bay Tanaka," yazdı. "Röportajınız için gazeteciler hazır."

Hideo korumasına başını hafifçe sallayarak onayladı. "Bir dakikaya geliyorum," dedi. Bana doğru aramızda milim mesafe kalana dek yürüdü ve sonra bana doğru eğildi. Eğer şu anda odamda olsaydı muhtemelen nefesini boynumda hissederdim. "Bunu düşüneceğim, söz veriyorum," diye mırıldandı. "Ama sen hâlâ bu şehirdeyken bunun ne kadar zor olduğunu anlamalısın."

Zevkle ürperirken ayak parmaklarım kıvrıldı. Link aracılığıyla benim duygularımın ona dalga dalga ulaştığını biliyordum. *Umutsuz vakasın*, diye düşündüm.

Sadece sabahları.

O gece de oldukça ümitsiz bir vaka olduğunu hatırlıyorum.

Bakışlarını yere çevirince kirpikleri ışıkla parladı. Dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı. *Şu anda seni öpmek istiyorum.*

Ya sana izin vermezsem? diye dalga geçtim.

Beni yaraladın Emika.

Kahkaha attım. Belki de ben başka birini öpmek istiyorum.

Yüzünden kıskançlık dolu bir parıltı geçerken gözleri kor gibi oldu. Her ne kadar aramızda fiziki bir uzaklık olsa da Link aracılığıyla arzu dolu sıcacık hislerini sezebiliyordum. *Buraya gel. Bu gece.*

Midemde kelebekler uçuştı. *Ama takım arkadaşlarım...*

Zamanını aldığım kesinlikle değecek, bunu sağlayacağım.

Kelebekler takla atmaya başladı. "Evine mi?" diye fısıldarken gülümsememi gizleyemiyordum.

Tereddüt etti. Kararsızlığı yüzüne yansıdı ve bir anlığına başını olumsuz anlamda sallayacağını ve fikrini yeniden değiştireceğini sandım. Anlık bir duraksamadan sonra evet dercesine başını sallayarak beni şaşırttı. *Bu gece benimle gel. Sana eski evimi göstereceğim.*

Kalp atışlarım hızlandı. Bu, geçmişindeki bir başka sırdı; bunu sesinde duyabiliyor, Link aracılığıyla hissedebiliyordum. Kendimi başımı sallarken buldum. *Tamam,* diye cevapladım.

İkimiz de Link bağlantımızı kestiğimizde derin bir nefes verdim ve ardından kalkıp odamdan dışarı çıktım.

Merdivene yöneldiğim sırada dışarıdaki yağmur iyice hızlanmıştı. Hammie ve Asher oturma odasındaki koltuklardaydı ve Bulut Şövalyeleri'nin savunmasını en iyi nasıl mahvedecekleri hakkında sessiz bir tartışmaya dalmışlardı. Asher kolunu koltuğun arkasına doğru atmıştı, eliyle Hammie'nin omzunu dalgın dalgın okşuyordu ve Hammie geri çekilmiyordu. Roshan oyun oynarken sosyal kanallarında canlı yayın yapıyordu. Ren görünürlerde yoktu. Açık salonun cam tavanına vuran yağmur hariç tüm yurt sessizdi.

"Emika!"

Ren'in sesiyle korkuyla yerimden sıçradım. İçgüdüsel olarak yumruğum havaya kalktı ve hızla döndüğümde koridorda arkamda durduğunu gördüm; sanki odasına gidiyormuş gibiydi. Nefesimi bırakıp yumruğumu indirdim. Onun orada olduğunu hissetmem gerekirdi, sözde bir odayı okumakta çok iyiydim. "Ödümü patlattın," diye çıkıştım.

Tepkime sadece tek kaşını kaldırdı ve ardından Fransızca yavut verdi. Görüşümde şeffaf çeviri kutucuğu belirdi. "Seni şaşırtan insanları daima yumruklamaya hazır mısındır?"

Birkaç haftalık takipten sonra Ren hakkındaki şüphelerim

onun etrafındayken beni gerginleştirmiş olmalıydı. "Sadece karanlık koridorlarda saklananları," diye cevabı yapıştırdım.

"Bir dakikan var mı?" dedi başını sallayarak. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Ren sessizce bana baktı. "Hideo hakkında."

Gözlerimi kırıştırdım, bir anlığına cevap veremedim ve gözlerim hızla Ren'inkilere kaydı. Beni dikkatlice izliyordu. Yüz ifademden bir şey fark etmiş miydi? Tepkimin ne olacağını görmek için beni bilerek hazırlıksız mı yakalamıştı? Aceleyle kendimi toparladım ve ona şaşkın bir kahkaha attım. "Neden ki? En sonunda bir magazin gazetesinde ben de mi göründüm?" derken abartılı bir alayla konuştum.

Ren sırttı. "Onun gibi-bir şey," dedi. Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti yolladı. "Hadi gel. Odamda konuşabiliriz."

Eğer onunla gitmezsem şüpheli görünebilirdi. O yüzden kendimi onu koridordan odasına doğru takip ederken buldum. *Bir şey yok*, dedim kendime. Ayrıca bu bana normalde elde edemeyeceğim bir fırsatı da sunacaktı: Potansiyel hedefimle doğrudan konuşmak.

Daha önce bu tarafa hiç inmemiştim ama hangisinin onun odası olduğunu anlamamak imkânsızdı. Koridordan bile ritmin boğuk ve derinden gelen sesini duyabiliyordum, zar zor duyulacak kadar olsa bile yüksekti. Ren önünde durduğunda kapı kayarak açıldı ve neon mavi parıldayan loş ve kocaman bir odayı gözler önüne serdi. Ren içeri adımını attı. Bir anlık tereddütten sonra ben de ona katıldım.

Ren'in odası benimkinden tamamen farklıydı, sanki kendi zevkine göre odayı özelleştirmişti. Duvarları ses yalıtımı sağlayan kare şekilli süngerlerle kaplı odanın ortasında yay şeklinde bir masanın üzerinde bir dizi ekran süzülüyordu; bazıları ses ölçer gibi görünürken bazılarının üzerinde de ne olduklarını çözmeye fırsat bulamadığım ölçerler ve çubuklar bulunuyordu. Masaya ayrıca bir müzik klavyesi ve kayan düğmelerin bulunduğu

bir panel iştirilmişti. Ren'in altın kanatlı kulaklığı da masanın üzerindeydi. Yerleri titreten ve kalp atışlarımla uyumlu derin, ritmik bir tempoyla oda âdetâ nabız gibi atıyordu. Bakışlarım odanın içinde hayranlıkla dolaşırken aynı zamanda ipuçları da arıyordum. Ren'in hacklediğim profilini sessizce açtım; bilgileri şeffaf bir kutucukla oğlanın çevresinde belirdi.

"Hideo hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve ardından oturarak sandalyesiyle bir tur döndü. Altın kulaklığını boynuna taktı. "Evet. İlk karşılaştığımızda benim müziğimi daha önce de dinlediğinden bahsetmişsin, değil mi?"

Başım la onayladım. "Fransa'da ilk piyasaya çıktığın zaman müziğinin hayranı olmuştum."

"Vay canına." İçten olup olmadığını anlayamadığım bir gülümsemeyle bana baktı ve ardından önündeki panelde birkaç çubukla oynadı. "Beni bu kadar önceden tanıdığını bilmiyordum."

Beni bu kadar önceden tanıdığını bilmiyordum. Zihnimde aniden uyarı zilleri çalmaya başladı. "Kendini oldukça niş bir yere konumlandırmıştın," diye dikkatlice cevap verdim. "Sanki henüz keşfedilmek istemiyor gibiydin."

Ren sandalyesinde geriye doğru yaslanıp ayaklarını masanın üzerine koydu. "İlk çalışmalarımın hepsi Fransızcadı. Dilimi konuşabildiğini bilmiyordum."

Kulaklığını kulağına yerleştirirken onu izledim, kalbim hızla atmaya başlamıştı. *Dilimi konuşabildiğini bilmiyordum.* Fransızcadan mı bahsediyordu yoksa hackleme dilinden mi? "Bunun Hideo'yla ne ilgisi var?" diye sorarak onu ilk konumuza geri döndürmeye çalıştım. "O da mı senin hayranlarından biri?"

"Her şey bittikten sonra ona hediye etmek üzere bir parça oluştuyorum," diye devam etti Ren neşeli bir sesle. "Beni Warcross Seçmeleri'ne kabul ettiği için ona teşekkür etmek amacıyla. Hem Hideo'yu hem de müziğimi iyi tanıyan birinden geri bildirim almak istedim. Bilirsin işte, hoşlanabileceği bir şey mi diye anlamak için." Bunu dedikten sonra beklentiyle bana baktı.

“Onunla epey iyi arkadaşmışsın gibi görünüyorsun.”

Biliyor. Biliyor mu? Omuzlarımı silkerken yüzümdeki gülümsemenin aynı kalması için çabaladım. “Öyle mi görünüyorum?” diye aynı neşeli tavırla cevap verdim.

“En azından gazetelerin yazdıkları bu şekilde.”

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, “Eh,” dedim. “Hepimizin yüksek yerlerde tanıdıkları var, değil mi?”

Ren de dik dik bakarak bakışlarımıza aynı şekilde karşılık verdikten sonra nihayet gözlerini kaçırdı. “İşte. Dinle bak. Yardımın iyi olur.”

Ren bir röportajında, çalışmalarına dışarıdan birilerinin karışmasını hiçbir şekilde onaylamadığından bahsetmişti. Şimdiyse burada bana kendi kulaklığını uzatıyordu ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bana teşvik edici bir gülümsemeyle baktığında uzanıp kulaklığı aldım ve başıma taktım.

Üzerinde sadece düzgün, güzel bir keman sesinin ve çınlayan bir şeyin olduğu derin bir bastan oluşan bir müzikti. Bir kadın sesi parçaya başladı. “*Hadi Tokyo’yu yırtıp geçelim, sıfırdan altmışa kadar / evet, sanki bu şehirde zamanımız bitiyormuş gibi,*” diye alçak sesle murrıldandı. Dinlerken Ren’e göz attım. Tokyo hakkında bir parçaydı.

Ardından tüm vücudumu ürperten cümleyi duydum. “*Hadi muhteşem biçimde sonlandır / evet, muhteşem biçimde sonlandırma zamanı geldi.*”

Korsan İni’nde kısa süre çalan parçanın aynısıydı bu.

Bana tuzak kuruyor. Bakışlarımı hızla Ren’e çevirdiğimde düşünceli bir ifadeyle yüzümü izlediğini fark ettim. Karanlık Warcraft oyunu esnasında çalan parçayı açmıştı ve şimdi bunu bana dinletip tanıdık gelip gelmediğini görmeye çalışıyordu. Bana şu anki bakışından bu şarkıyı daha önce duyduğumu anladığı belli oluyordu. Bu da demekti ki onunla aynı zamanda benim de Korsan İni’nde bulunduğumu biliyordu.

Onu takip ettiğimi biliyor. Benim Sıfır’ı izlediğimi biliyor.

Ren kulaklığını geri aldı. Gözleri üzerimden bir an bile ayrılmadı. “Sence Hideo bundan hoşlanır mı?”

Sözleri artık bana kaygı veriyordu ve bundan etkilenmemiş gibi görünmek için savaştım. “Gayet iyi. Hatta belki de önümüzdeki sene, turnuvalara da koyabilir bunu.”

“Hatta belki *bu* seneki turnuvalara da koyabilir,” dedi gülümseyerek. Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve gözünü kırpmadan bana baktı. “Muhteşem biçimde sonlandırmalıyız, değil mi?”

Gülümseyerek başımla onaylasam da sözleri kulağa üstü kapalı bir tehdit gibi geliyordu. Kalbim daha hızla atmaya başladı. *Muhteşem biçimde sonlandırmalıyız.* Korsan İni’ndeki aynı cümleyi şimdi Ren tekrarlıyordu ve her ne kadar bana hâlâ hiçbir şey ifade etmese de zihnim farklı farklı sonuçlara varıyordu. Sıfır’ın grubu birçok uluslararası şehri ve Hideo’nun hayatını ilgilendiren her ne yapmayı planlıyorsa bu final turnuvasının olduğu gün olacaktı.

Ve şimdi Ren, benim de dahil olduğumu biliyordu.

Birkaç saat sonra Hideo'yla özel bir arabanın içinde buluştuğumda bile hâlâ Ren'le yaptığım konuşmanın etkisini üzerimden atamamıştım. *Gerçek anlamını kastederek konuşmuş olabilir.* Fakat o müzik parçası tesadüf değildi. Kara Evren'de onu takip ettiğimi ya da en azından onunla aynı zamanda benim de Korsan İni'nde olduğumu biliyordu.

Hideo sıkıntılı düşüncelerimi fark ettiyse bile bundan bahsetmedi. Onun da kafası karışık görünüyordu. Link bağımız olmasa da ondan yayılan huzursuzluğu hissedebiliyordum; bir şey bakışlarını mesafeli yapıyordu ve evindeki o gece benden uzaklaşmasını sağlayan da aynı şeydi. Ren'le olan konuşmamızı ona anlatıp anlatmamayı düşünsem de sonra vazgeçtim. Fazla belirsizdi. Daha derinlere inmem gerekiyordu.

Yağmur altında yavaşça ilerliyorduk. Birkaç saat sonra Tokyo'nun ağaçlıklı eteklerine vardık. Şehir yerini hafifçe dalgalanan tepelere, kıvrımlı çatıları kırmızı ve siyah renklere boyanmış, üç katlı, zarif binaların bulunduğu dar sokaklara bıraktı. Yolun iki tarafında çamlar sıralanıyordu. Kaldırımında tek bir yaya dolanıyordu ve yakınlardaki bir çalıyı özenle kırpan bahçıvanın

makasından gelen *kırt-kırt-kırt* sesinin dışında ortalık sessizdi. Arabamız, önündeki patıkayı fidanların ve kayaların süslediği sokağın sonundaki bir evin önüne yanaştı. Patika yoluna düzinelerce saksı çiçeği zarifçe sıralanmıştı. Her ne kadar hâlâ öğleden sonranın geç saatleri de olsa verandadaki ışık yanıyordu.

Hideo zili çaldığında içeriden boğuk bir kadın sesi duyuldu. Bir dakika sonra kapı açıldı ve karşımıza derli toplu bir kazak, pantolon, terlik giymiş bir kadın çıktı. Gözlerini büyük gösteren gözlüğünün arkasından bize gözlerini kırıştırarak bakan kadının yüzü Hideo'yu gördüğünde sevinçle kıristı, ufak bir kahkaha atarak omzunun üzerinden birine Japonca seslendi ve ardından kollarını Hideo'ya uzattı.

Hideo selamlamak için eğildiğinde şimdiye dek selam verdiği herkesten daha çok eğildiğini gördüm. "*Oka-san,*" dedikten sonra kadını sıcak bir kucaklamayla sardı. Kadın uzanarak sanki ufak bir oğlanmışçasına yanaklarını okşarken Hideo bana utan-
gaç bir şekilde gülümsedi. "*Bu benim annem.*"

Annesi! İçimi bir sıcaklıkla birlikte duygu karmaşası sardı. Kızardım ve Hideo'nun yaptığı gibi eğilebildiğim kadar eğilerek selam verdim. Hideo başıyla beni işaret etti. "*Oka-san,*" dedi annesine. "*Kochira wa Emika-san desu.*"

Çeviri ekranımda, "*Bu Emika,*" yazdı.

Mahcup bir tavırla merhaba diyerek başımı saygıyla eğdim. Kadın bana sıcak bir tavırla gülümsedi, benim de yanaklarımı okşadı ve saçımla ilgili bir şeyler söyledi. Ardından ikimizi de içeri sokarak dış dünyadan uzaklaştırdı.

Ayakkabılarımızı kapının yanında çıkararak annesinin uzattığı terlikleri giydik. Evin içi aydınlık, samimi ve dizi dizi çerçevesi fotoğraflarla, yeşil saksılardaki bitkilerle, kilden çömleklerle ve tuhaf, metal heykelciklerle kesinlikle kusursuzdu. Oturma odasının zeminini kaplayan bambu döşemenin ve kilimin bir köşesinde, üzerinde demlikle çay fincanları duran alçak bir masa bulunuyordu. Açık duran kayan kapıdan yemyeşil bir Zen bahçesi görünüyordu. Şimdi Hideo'nun Tokyo'daki evini neden o

şekilde dizayn ettiğini anlayabiliyordum; ona *burayı*, yani gerçek yuvasını hatırlatıyor olmalıydı. Tam evlerinin çok hoş olduğunu söylemek üzereyken tavanda bir yerlere gizlenmiş hoparlörlerden otomatik bir ses yükseldi.

“Evinize hoş geldiniz Hideo-san,” dedi ses. Mutfakta üzerinde bir çaydanlık bulunan ocak, kimse dokunmadan kendi kendine yanmaya başladı.

Dakikalar sonra babası da bizi karşılamaya geldi. Çocuklarını istedikleri sıklıkta göremeyen ailelerin yaptığı gibi onlar da tüm ilgileriyle oğullarının üzerine titrerken içimde büyüyen kıskançlıkla savaşıyor onları seyrettim.

Hideo’nun annesi bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağını söyleyip aceleyle yanımızdan ayrılınca gözlüğünü masada unuttu. Hideo anında gözlüğü kapı ve annesinin peşinden mutfığa girip ona nazikçe gözlüğünü takmasını hatırlattı. Ardından buzdolabının kapağını açtığında içinde yiyecek bir şeyler hazırlamak için malzeme bulunmadığını da gördü. Hideo’nun annesi kafa karışıklığıyla kaşlarını çatı ve oğluna dolapta bir şeyler olduğundan emin olduğunu söyledi. Hideo onunla alçak, sevecen bir sesle konuşurken elleri annesinin omuzlarındaydı ve ona hemen yiyecek bir şeyler getireceğini söyledi. Koridordan seyreden babası hafifçe öksürdüğünde çıkan ses kronik bir şeyin belirtisiydi. Sesi duyduğumda döndüm. Ebeveynleri yaşlı değildi ama ikisi de bu yaşta olmaları gerekenden çok daha kırılğan görünüyorlardı. Bu durum kendi tatsız hatıralarımı uyandırdı.

Hideo bana doğru dönüp de onu izlediğimi görünce sadece omuzlarını silkmekle yetindi. “Eğer ona hatırlatmazsam evdeki sistem bunu yapıyor,” dedi. “Ben burada olmadığım zamanlarda onlara göz kulak oluyor. Bir hizmetli tutmayı reddediyorlar.” Sesi tasasız geliyordu ama altında yatan derin üzüntüyü anlayabilecek kadar onu tanıyordum.

“Ailen hep burada mı yaşadı?” diye sormaya karar verdim.

“Londra’dan geldiğimizden beri.” Hideo sehpalarda duran dekorasyonları işaret etti. “Annem nöroloji üzerine çalışmayı bı-

raktığından beri kilden çömlek yapmayı öğreniyor. Metal heykellerse babamın eseri; tamirci dükkanından arta kalan bilgisyar parçalarını birleştiriyor.”

Bir heykeltciği hayranlıkla incelemek için durdum. Ancak şimdi her parçayı anlayabiliyordum; her ne kadar geometrik ve soyut olsa da görünüşe göre kendi kişisel hayatlarının bir temsiliydi. Kol kola yürüyen bir çift. Aile manzaraları. Bazı heykeller ailesini *iki* oğlanla tasvir ediyordu. Hideo’nun kendi evinde gördüğüm resmi düşündüm. “Çok güzeller.”

Hideo memnun olmuş gibi görünüyordu ama burada durduğumuz süre içindeki sessiz, karanlık yönün geri döndüğünü hissedebiliyordum; sanki evine dönmek o yönüne, ortaya çıkması için gereken yakıtı vermiş gibiydi. Kısa bir an pencereden dışarı baktı, ardından bana başını salladı. “Eee, Emika,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Japonya’ya geldiğinden beri hiç *onsen* denedin mi?”

“*Onsen* mi?”

“Sıcak kaynak suyu.”

“Ah.” Boğazımı temizledim, yanaklarım pembeleşmeye başladı. “Henüz değil.”

Hideo başıyla kapıyı gösterdi. “İster misin?”

Güneş batmaya başladığında Hideo beni bir dizi dağa tepeden bakan bir yere götürdü; tamamen çiçek açmış kiraz ağaçlarının ortasında bir banyoevi duruyordu. Onu dikkatle izledim. Geldiğimizden beri morali biraz düzelmişti ama eski haline henüz tamamen geri dönebilmiş değildi. Şimdi banyoevinin girişine doğru yanında sessizce yürürken onu nasıl neşelendirebileceğimi düşünüyordum.

“Buraya sık sık gelir misin?” dedim banyoevinin girişine ulaştığımızda.

Hideo başıyla onayladı. “Burası benim özel *onsenim*.”

Üzerinden buhar çıkan sıcak kaynak suyu durgun ve hareketsizdi. Kaynağın kenarından düzgün kayalar yükselirken,

ağaçlardan düşen kiraz çiçekleri suyun yüzeyinde süzülüyordu. Kaynağın bir tarafı, sırtlarından güneşin son ışıklarını yansıtan sıradağlara, diğer tarafıysa bir nehre tepeden bakıyordu.

Ben bir bornozun içinde kaynağa doğru ilerlerken Hideo çotkan suya girmişti. Sıcağa minnettardım; onun nemli saçlarını ve açıktaki kaslarını incelerken şimdiden yanmaya başlayan yüzümdeki kızarıklığın belki de bir kısmını örtebilirdi. Genzimi temizlediğimde Hideo nazikçe başını diğer tarafa çevirdi ve bana bornozumu çıkarıp sıcak suya girebilmem için zaman tanıdı. Gözlerimi kapadım ve rahatlamayla hafifçe inledim.

Hideo bana katılmak için yanıma gelirken, "Buradan asla gitmiyorum," diye mırıldandım.

Omuzlarıma düşen nemli saç tutamlarımı geriye itti, ardından bizi köşeye çekti ve ellerini iki yanımdan uzatarak kaynağın kenarını tuttu. Yüzüm şimdi su kadar ısınmıştı ve birbirine sürten çıplak tenlerimizin fazlasıyla farkındaydım.

Hideo bir eliyle dövmeli kolumu baştan aşağı okşayarak, "Bunların anlamı ne?" diye mırıldandı. Parmakları tenimde ıslak çizgiler bıraktı.

Hoşnut bir sersemlikle bakışlarımı aşağı çevirip dövmelerimin tamamını görebilmemiz için kolumu uzattım. "Pekâlâ," diye fısıldadım, "Çiçek olan şakayık, babamın en sevdiği." Parmaklarım bileğimden uzaklaşırken Hideo'nunkiler de takip etti. "Okyanus dalgası bana California'yı anımsatıyor çünkü San Francisco'da doğdum."

Hideo'nun eli dirseğimin yakınlarında, dalgaların içinden yükselen karmaşık, geometrik bir heykelin üzerinde durdu. "Ve bu?"

"Bir Escher eseri," diye yanıtladım. "Hayranıyım da."

Hideo gülümsedi. "İyi seçim."

Ben de ona gülümserken koluma değen sıcak dokunuşunun fazlasıyla farkındaydım. Elim dövmemin yukarılarına doğru ilerleyerek göğsü yükselen bir dizi stilize tüyün üzerinde kısa bir an durdu; tüyler gökyüzünde gezegenlere dönüşürken çevrele-

rini eski plaklar gibi yana yatırılmış halkalar süslüyordu ve bu halkalar ilerledikçe üzerlerinde bir melodinin yazılı olduğu müzik sayfaları haline geliyordu.

"Mozart'ın '*Queen of the Night*' aryası," diye bitirdim. "Çünkü, eh, kendimi onlardan biriymişim gibi görüyorum."

"Mmm." Hideo boynum boyunca öpücükler kondurmak için eğildiğinde ürperdim. "Kara Evren'de dolaşan bir ödül avcısı," diye mırıldandı. "Gayet uygun."

Gözlerimi kapadım, dudaklarım aralandı ve bana dolanmış kollarının sıcaklığını içime çekerken öpücükleri nemli tenim boyunca ilerledi. Elleriyle beni yakınına çekerken parmak boğumlarındaki sertleşmiş yara izleri belime süründü. Gözlerinde şimdi onu olduğundan çok daha genç gösteren utangaç bir bakış, kalbimi ona doğru çeken bir ifade vardı. Öpüşmeye ne zaman başladığımı ya da ne zaman durduğumuzu hatırlayamıyordum; ya da ne zaman yorgun düşüp bana doğru yaslanarak adımı fısıldadığını. Sıcaklığın ve alacakaranlığın olduğu bir sisin içinde var olmuş gibiydik ve zamanın nasıl geçtiğini bilmesem de görünüşe göre karanlık göz açıp kapayıncaya kadar inmişti ve yakında gece bizi yutacaktı. Şimdi sessizlik içinde, kaynağın kenarına dizili taşlara başımızı yaslamış tepede asılı fenerlerin suyu altın rengine boyayan ışıltısını izliyorduk. Gökte yıldızlar tek tek göz kırparak belirmeye başlamıştı; sanal simülasyonlar değil gerçek yıldızlardı. Alacakaranlık neredeyse yeni bitiyordu ama şimdiden hayatım boyunca gördüğümünden daha çok yıldız görebiliyordum; göğü bir ışık seli gibi kaplıyorlardı.

Hideo'nun da yüzü yıldızlara dönüktü. "Sasuke parkta oynuyordu," dedi en sonunda sessizce. Onu daha iyi duyabilmek için taşlara yasladığım başımı çevirdim. Düşünceli görünüyordu, zihni sanki buradan çok uzak yerlere gitmiş gibiydi.

Buraya bu yüzden gelmiştik. Onun üzerinde baskı yapan sır buydu. Başımı hafifçe ona doğru çevirip devam etmesini bekledim. Sessizce kendi kendine mücadele ediyor, dünyasının içine

* (İng.) Gecenin Kraliçesi. -çn

beni sokmakla koca bir hata yapıp yapmayacağını merak ediyor gibi görünüyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

İçini çekerek bir anlığına gözlerini kapadı, ardından eliyle hafif bir hareket yaptı. Aramızda bir ekran belirdi. Hideo, Hatıralarından birini benimle paylaşıyordu.

Bir şey söylemeden kabul ettim. Bir sonraki an *onsen*, gece karanlığı ve etrafımızdaki manzara kaybolurken Hideo’yla kendimi altın rengi bir sonbahar öğleden sonrasında, güneş ışıklarının ağaçlarda ışık oyunları yaptığı bir parkın kıyısında dikilirken buldum. Kaldırımın kenarına birkaç otomobil park etmişti. Kırmızı ve turuncu yapraklar yerde tembelce süzülüyor, yeşil çimenlerin üzerine sıcak renklerini serpiştiriyordu. Az ilerimizde iki oğlan çocuğu parka doğru yönelmişti. İçlerinden birinin Hideo’nun çocuk hali olduğunu anında anladım; diğeri de kardeşi olmalıydı.

“Bu yaşandığında henüz NöroLink’i icat etmemiştin, değil mi?” diye sordum oğlanların parka girişlerini izlerken. “Bu Hatıra’yı nasıl yarattın ki?”

“O günle ilgili en ufak ayrıntıyı bile hatırlıyorum,” diye yanıtladı Hideo. “Ben dokuz yaşındaydım. Sasuke yedi.” Hideo başıyla oğlanların görüntüsünü işaret etti. “Parkın planı, her ağacın yerleşimi, altın renkli yapraklar, sıcaklık, ışığın açısı... Tüm bunları sanki bir dakika önce yaşanmış gibi hatırlıyorum. O yüzden bu ânı kendim için bir Hatıra’ya dönüştürerek kendi bütünlüğünde yeniden yapılandırımdım ve her sene yeni detaylar ekledim.”

Şimdi genç Hideo’nun bakış açısından izlemeye başlamıştık. Botlarının altında yaprakları hışırdatarak sakince yürüyordu ve günün serinliğine karşı paltosunun yakasını kaldırmıştı. Arka cebinden açık mavi bir atkıyı çekip çıkardı. Ondan yaşça daha küçük olduğu açıkça belli olan Sasuke sırtıp kahkahalar atarak hızla öne fırladı, botlarıyla yaprakları eze eze birkaç metre ileriden koşmaya başladı. Oğlanlar konuşmaya başladığında ağızlarından dökülenler Japoncaydı.

Hideo elindeki atkıyı havada sallayarak, “Yukkuri, Sasuke-kun!” diye bağırdı kardeşine. O devam ederken ben de görüşümdeki İngilizce çevirilerini okudum. “Yavaşla Sasuke! Atkını tak. Eğer bunu takmazsan annem beni öldürecek.”

Sasuke onu duymazdan geldi. Elinde bir sepet dolusu mavi renkli plastik yumurta taşıyordu. “Tamam, bu sefer sen kırmızıсын,” diye omzunun üzerinden bağırdı Hideo’ya. “Ben maviyim. Eğer güneş şuradaki ağaca değmeden seninkilerin hepsini toplarsam...” işaret etmek için duraksadı, “...en sevdiğin model arabayı alacağım.”

Hideo gözlerini devirerek kızgınlıkla içini çekerken oğlanlar parkın ana açıklığına varmışlardı. “Ama o bir *setin* parçası!” diye karşı çıkmasına rağmen yine de hayır dememişti. Sonunda kardeşine yetiştı. Sasuke’nin tüm itirazlarına rağmen hareketsiz durması için onu zorlayarak mavi atkıyı kardeşinin boynuna sardı ve yakasını havaya kaldırdı. “Dışarıda çok uzun kalamayız. Babamın akşam yemeğinden önce dükkânda yardımımıza ihtiyacı var ve annemin de geç saatlere kadar laboratuvarda kalması gerekiyor.”

Sasuke küçük kardeşlerin yapacağı gibi somurttu. “Peki,” diye mırıldandı.

Oğlanlar ayrılarak parkın iki ayrı ucuna doğru yöneldi. Hideo yürüdüğü sırada sırt çantasından kırmızı plastik yumurtalarla dolu bir torba çıkardı. İki de yumurtalarını her yere saçmaya başlarken diğerinden düzgünce saklayabilmek için büyük uğraş verdi.

Mavi bir yumurta yuvarlanarak görüş alanına girince Hideo başını kaldırdı ve Sasuke’nin şapşalca sırttığını gördü. “Çok sert fırlatmışım!” diye bağırdı oğlan. “Bana geri atabilir misin?”

Hideo yumurtayı alarak kardeşine fırlattı. Açık alanı geçen yumurta parkın ağaçlarının yoğun olduğu tarafta gözden kayboldu. Ağaçlar, içinde fazla büyümüş bambuların olduğu zayıf bir akıntının kıyısı boyunca diziliyordu. Sasuke’nin sırtışı kızgın bir somurtmaya dönüşürken Hideo kahkaha attı. “Beni bekle

Hideo," diye bağırdı omzunun üzerinden ve ardından yumurtayı getirmek için ayaklarını vura vura ağaçların içine daldı. Hideo arkasını dönerek yumurtalarını yerleştirmeye devam etti. Birkaç dakika sonra omzunun üzerinden geriye baktı.

"Daha bulamadın mı?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Hideo dikleşip gerindi ve ılık akşamüstü güneşinin tadını çıkardı. Ağaçlığa doğru, "Sasuke!" diye seslendi yeniden. Ona cevap veren sesler sadece akıntıdan gelen belli belirsiz şıpırtı ve havada süzülen altın renkli yaprakların hışırtısıydı. Salınan bambu saplarının arasından hafif bir meltem fısıldıyordu.

Birkaç saniye geçtikten sonra Hideo içini çekti ve parkın kardeşinin bulunduğu tarafına doğru ağır adımlarla yürüdü. "Hadi ama. Bunun için tüm gün zamanımız yok," dedi. "Sasuke! Acele et!" Onun, ağaçların arasına girip çimenlerle kaplı alana yürümesini ve yeşilliklerin yoğunlaştığı yerlerde yavaşlamasını seydirdim.

"Sasuke?" diye seslendi Hideo yeniden. Sesi artık farklı kıyıyordu; kızgınlığı gitmiş, bunun yerini şaşkınlık almıştı. Ağaçların ortasında durdu, etrafına bakarken sanki burada az önce başka birisinin olduğuna inanamıyor gibiydi. Ufak ağaçlığın içinde yorucu bir araştırma yaparken dakikalar geçmek bilmedi. Yeniden seslendi. Şimdi sesinde endişe tınısı vardı. Sonra korku. Diğer oğlandan hiçbir iz yoktu. Sanki varlığı öylece yok olmuştu.

"Sasuke?" Hideo'nun sesi telaşlı ve panik dolu çıkmaya başladı. Adımları koşmaya dönüştü. Ağaçlığın içinden çıkarak açık alana aceleyle dönerken kardeşinin bir şekilde onu duymadan buraya geri geldiğini umuyordu. Fakat parkın geri kalanı da boştu; oğlanların kırmızı ve mavi yumurtaları çimenliğin her yerine yayılmış, oyunun başlamasını bekliyordu.

Hideo açıklığın tam ortasında durdu. Hatıra artık paniklemişti, Hideo olduğu yerde dönerken, bir o tarafa bir diğer tarafa bakarken ve sonra parkın öteki tarafına koşarken etrafımızdaki dünya bulanıklaştı. O koştukça görüntü çılgınca dalgalanıyordu.

Nefes alışları kesik kesikti ve serin havada buharlar çıkıyordu. Park etmiş bir arabanın metalinden yüzünün yansımaları yakaladığımda, gözlerinin vahşi ve karanlık olduğunu, gözbebeklerinin dehşetle büyüdüğünü gördüm. “Sasuke! Sasuke!” Her bağrış bir diğerine göre daha çok çılgılık gibi çıkıyordu. Hideo sesi çatallanmaya başlayana kadar bağırdı, bağırdı.

Ansızın durdu, zorlukla nefes almaya çalışırken elleriyle başını tuttu. “Sakin ol. Sasuke eve gitmiştir,” diye fısıldadı. Buna inanarak kendi kendine başını onaylarcasına salladı. “Bana söylemeden eve erken dönmüştür. Kesin oradadır.” Hiç tereddüt etmeden eve doğru koşmaya başladı ve bu arada kaldırımları delirmiş gibi tarayarak açık mavi atkı takan ufak bir oğlan çocuğunu görmeye çalıştı. Koşarken kendi kendine, “Lütfen, lütfen,” diye fısıldadığını fark ettim. Bu sözcük dilinde yankı misali belli belirsiz tekrarlanıp duruyordu.

Artık benim de tanıdığım evine ulaşana dek koşmayı bırakmadı. Babası şaşkın bir yüzle açana dek kapıyı yumruklamaya devam etti. “Hideo... burada ne yapıyorsun?” Boynunu uzatıp Hideo’nun arkasındaki kaldırıma baktı. “Kardeşin nerede?”

Bu soruyla Hideo olduğu yerde sallanıyormuş gibi göründü ve o saniyede, kardeşinin bir daha asla eve dönmeyeceğini fark ettiğini, kötü bir şeyler olduğunu *anladığımı* görebiliyordum. Hideo’nun ardındaki güneş çoktan batmaya ve manzarayı altın renginden pembeye dönüştürmeye başlamıştı.

Tek düşünebildiğim bunlar için fazlasıyla güzel bir gün olduğuydu.

Hatıra sona erdi. Sıcak suyun huzurlu buğusu ve kayaların üzerindeki ışıkların parıltısıyla *onsen* Hideo’yla benim çevremde yeniden belirlediğinde irkildim. Ona baktım. Hiçbir şey söylemedi, bana bakmıyordu. Hatta buradaymış gibi bile görünmüyordu, yüzündeki ifade uzak ve katıydı. Korkuluydu. Bir anlık duraksamadan sonra başka bir Hatıra açtı. Az önce izlediğimizle aynı sahneydi; sadece parkın planını değiştirmişti, akıntının yönünü başka tarafa vermişti, ufak tefek değişimler vardı. Üçüncü

bir Hatıra açtı. Bu seferki de aynı sahneydi ancak kardeşler farklı yönlerdeydi.

“Bu sahneyi zihnimde kaç kere tekrar tekrar yaşadığımı anlamam,” dedi sonunda hafif bir sesle. Başka bir Hatıra’ya, sonra bir başkasına geçti. Her birinde çok ufak detaylar değişiyordu. Bu seferkinde Hideo birkaç saniye önce arkasını dönüyor ve Sasuke ağaçlığa girmeden önce onu çağırıyordu. Başka birinde Hideo, Sasuke’yi parktan çıkarıyor ve toplama oyunu başlamadan önce eve geri götürüyordu. Yine bir diğerinde plastik yumurtayı almaya Sasuke’yi yalnız göndermek yerine Hideo da onunla birlikte gidiyordu. Her yeni değişiklikte kalbim biraz daha parçalanıyordu. Bu sonsuz bir cehennem gibiydi. “O günle ilgili her bir detayı hatırlayabilirim... gerçekten önemi olan detaylar dışında. Nereye gittiğini. Yaprakların arasından gelen ayak seslerini ne zaman duymamaya başladığımı. Onu kimin aldığını. Eğer şunu yapsaydım neler olabilirdi ya da bunu yapsaydım ne değişirdi diye düşünürüm. Eğer işler biraz farklı gelişseydi...” Başını salladı. “Bilmiyorum. O yüzden yaratmaya devam ediyorum.”

Kendi kendine işkence ediyordu. Yaratığı başka bir Hatıra’yı açmasını boğazımda bir yumruyla seyrettim. Bu seferki o günün akşamıydı ve parkın içinde el fenerleri dolaşıyordu. Anne ve babasının çılgına dönmüş yüksek sesleri duyuluyordu. Ardından sahne değişerek genç Hideo’nun onu ayağa kaldırmaya çalışan anne babasının önünde diz çöktüğü, avutulamaz ve histerik şekilde affedilmek için yalvararak ağladığı bir görüntüye geçti. Sahne yine değişti; bu sefer Hideo yatağında kıvrılmış sessizce yatıyordu ve annesinin yatak odasından duyulan belli belirsiz ağlama sesini dinliyordu. Bir sonraki sahnede her sabah uyanıyor ve aynaya bakıyordu... siyah saçlarının arasında ince, gümüş rengi bir çizginin gün geçtikçe belirmesini izliyordu. İrkildim. Yaşadığı travma onda bu izi bırakmıştı ve her ne kadar yaşadıklarını ben yaşamamış olsam da, onu anlıyordum. Şu anda Link duygularımızı birbirine bağlamıyor olsa da kalbini gölgeleyen şiddetli, hiç bitmeyen utancı hissedebiliyordum.

Babamın bir gün, bir daha geri dönmek üzere ortadan kaybolduğunu hayal etmeye çalıştım; bir vedalaşma olmadan yas tutmanın nasıl bir his olduğunu, asla çözülmemeyen bir gizem kalbimi bir bıçak misali sürekli oyarken yaşamının neye benzediğini... Ailesinin evindeki verandada akşamüstü olmasına rağmen açık duran lambayı düşündüm. O acıyı hayal ettim ve hayalimde bile olsa kalbimin kanadığını hissedebiliyordum.

Hatıralar sona erdikten sonra taşlara çarpan sudan başka hiç bir sesin duyulmadığı uzunca bir süre geçti. Hideo yeniden konuşmaya başladığında sesi alçaktı, ona musallat olan, içini kemiren suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı. “Kayboluşundan sonra bir daha Sasuke hakkında hiç konuşmadılar. Kendilerini suçladılar, bu utancı kendi omuzlarında taşıdılar ve sessizce dertlendiler. Komşularımız ve polis de aileme hürmeten Sasuke hakkında konuşmayı bıraktı. Ailem onun fotoğraflarına bile bakamıyor; sadece elimde olanları koruyabildim. Şimdi yalnızca heykellerinde varlığını sürdürüyor. Annem bir gecede yaşlandı. Eskiden *her şeyi* hatırlardı, nöroloji ekibini o yönetirdi. Şimdi eşyaları kaybediyor ve ne yaptığını unutuyor. Babam hiç geçmeyen bir öksürük geliştirdi. Sık sık hastalanıyor.” Hideo’nun gözleri ikiz gibi şekilleri olan İkizler Takımıyıldızı’na kaydı. “Bana gelince de... eh, Sasuke oyunları çok severdi. Her gün oyun oynardık, birlikte her türlü oyunu uydururduk. Benden daha zekiymiş... girdiği tüm sınavlarda en yüksek notları alırdı, düşünebileceğin tüm seçkin akademilere rahatlıkla seçilebilirdi.”

Şimdi anlıyordum. “NöroLink’i kardeşin yüzünden icat ettin. Warcross, Sasuke’yle parkta oynadığınız oyundan ilham aldı. Warcross’u onun için yarattın.”

Duraksadı ve bana dönerken suyun yüzeyi dalgalandı. “Yaptığım *her şey* onun için.”

Kolunu okşadım. Şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey kulağa doğru gelmeyecekti; bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece dinledim.

“Onun hakkında hiç konuşmam Emika,” dedi Hideo başka

bir sessizlikten sonra. Bakışlarını yine uzaklara çevirdi. “Onun hakkında yıllardır konuşmamıştım.”

Karşımdaki, servetinden, şöhretinden ve dehasından sıyrılmış Hideo’ydu. Karşımdaki, kardeşinin geri gelmesini bekleyen, her gece uyuduğunda aynı kâbusu gören, sonsuza dek *tek bir şeyi, herhangi bir şeyi* farklı yapabilir miydim, diye merak etmeye mahkûm olan oğlandı. Kimseyi kaybetmemiş birine bunun neye benzediğini tarif etmek güç, insanı her yönden nasıl değiştirdiğini anlatmak imkânsızdı. Oysa bunu yaşayanlar için tek bir kelimeye bile gerek yoktu.

Hideo kaynağın kenarından uzaklaştı ve banyoevine giden merdivene doğru ilerledi. Bana elini uzattı. Gözlerim her zaman ki gibi eklemlerindeki yara izlerine kaydı. “Geç oluyor,” dedi nazikçe.

O gece Hideo'nun ailesiyle akşam yemeği yedik. Hideo'nun eti nasıl dikkatlice kızarttığını, sebzeleri doğramasını ve pirinci buharlı pişiriciye yerleştirmesini seyrettim. O bunlarla uğraşırken annesi de benim görünüşüm hakkında endişelenmekle meşguldü. Gülümseyerek, "Bu çok ufak tefek bir çocuk," diye çıkıştı nazikçe. "Hideo, kızı neden hiç beslemiyorsun? Ona büyük bir kâse verdiğinden emin ol. Bu onun yanaklarına biraz pembelik getirecektik."

"Oka-san," dedi Hideo içini çekerek. "Lütfen."

Kadın omuzlarını silkti. "Söylüyorum sana, eğer zihninin iyi çalışmasını istiyorsa beslenmeye ihtiyacı var. Sana nöronların kandan aldıkları enerjiyi kullandıklarını anlattığımı hatırlıyor musun?" Kanla ilgili açıklamalara girdiğinde Hideo'yla birbirimize buruk bir gülümsemeyle baktık.

Masayı kuran, yemeklerimizi dağıtan ve herkese çay koyan Hideo'ydu. Yemek o kadar lezzetliydi ki sonsuza dek sürmesini diledim; sulu, yumuşak tavuk parçaları mükemmel kızarmıştı, parıldayan pilavın üstü kızarmış yumurtayla kaplanmıştı; garnitür olarak sebze turşusu, tatlı olarak içi çilek ve şekerli kırmı-

zı fasulyeyle doldurulmuş pirinç unundan yapılmış hafif *mochi* pastası ve içecek olarak da yatıştırıcı sıcak yeşil çay bulunuyordu sofrada. Yemeğimizi yerken Hideo'nun ailesi birbirleriyle alçak sesle Japonca konuşuyor, sanki hareketleri benim farkına varamayacağım kadar kaçamakmışçasına ara sıra bana bakarak gizli gizli gülüyorlardı.

Yanımda oturan Hideo'yu dirseğimle dürttüm. "Ne söylüyorlar?" diye fısıldadım.

"Hiçbir şey," diye cevap vermesine rağmen yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyordum. "Genelde yemek pişirecek zamanım pek olmuyor. Onlar da bunun hakkında yorum yapıyorlar hepsi bu."

Sırttım. "Ama benim için yemek hazırladın?"

Warcross'un yaratıcısından karşılık olarak aldığım gülümsemeye tek kelimeyle utangaç diyebilirdim. "Yani," dedi, "bir değişiklik olsun diye bu sefer ben senin için bir şey yapmak istedim." Beklentiyle bana baktı. "Hoşuna gitti mi?"

İçinde on beş bin dolarlık elektrikli kaykay bulunan süet kutular. Özel jetlerde uçuşlar. Pahalı kıyafetlerle dolu dolaplar. Ona ait restoranlarda akşam yemekleri. Yine de bunların hiçbiri, benim için yaptığı yemekten hoşlanıp hoşlanmadığımı duymak için beklerken yüzünde beliren içten, umutlu bakış kadar kalbimi hızlandırmamıştı.

Kâsemi tutarken omzumu ona yasladım. "Kabul edilebilir," diye cevapladım. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama ardından ilk toplantımızda bana bunu söylediğini hatırladı. Bir kahkaha patlattı.

"Bununla yetinebilirim," dedi arkasına yaslanarak.

Yine de Hideo ailesiyle rahatça sohbet ederken daha önce söylediği sözleri düşünmeden edemedim; Sasuke'nin aralarında hiç konuşulmayan bir konu olduğunu ve utançlarının, üzüntülerinin yoğunluğundan evde ikinci oğullarının fotoğrafının bile bulunmasına dayanamadıklarını. Şimdiye kadar Hideo hakkında izlediğim hiçbir belgeselde bu konuyu duymamış olmama

şaşmamam gerekiyordu. Aynı şekilde ailesi hakkında konuşma gibi kesin bir şirket politikası olmasına da.

Tokyo'ya geri dönerken, "Taşınmak istemiyorlar," diye anlattı Hideo. "Binlerce kez onları ikna etmeyi denedim ama eski evimizi bırakmak istemiyorlar. O yüzden onları orada güvende tutabilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Güvende mi?" diye sordum.

"Evlerini sürekli gözleyen korumalar var."

Tabii ki vardı. Onları fark etmemiştim ama şimdi düşününce kaldırımdaki yayayı ve bahçıvanı anımsadım.

Arabası, Anka Süvarileri'nin yurdunun arka tarafına yanaştığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Film kaplı camlara baktığımda arabanın içini boş gösterecek şekilde ayarlandığını gördüm; böylece içeride bizim olduğumuzu kimse göremeyecekti.

"Sonra görüşürüz," diye fısıldadım, ayrılmaya pek de istekli değildim.

Beni öpmek üzere eğildi ve bir eliyle çenemi tutarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Gözlerimi kapadım ve ona karşılık verdim.

Bir süre sonra, fazlasıyla erken de olsa geri çekildi. "İyi geceler," diye mırıldandı.

Arabadan çıkıp yurda doğru ilerlerken geriye dönüp bakmak için kendimi zor tuttum. Fakat arabası uzaklaşıp beni yalnız bıraktıktan çok sonra bile Hideo'nun varlığını yanımda hissettim. Bu gece gözlerinde yeni bir ifade vardı, sadece çok az kişiye açtığı türden bir ifade... ama yine de hâlâ ardında sırlar gizliydi. Bu sırları çözmenin ne kadar zaman alacağını merak ettim.

Haftanın geri kalanı hızla geçip gitti. Cuma sabahı Asher'in tekerlekli sandalyesinin kapıma vuran tanıdık sesi beni yurt odamdaki rahatsız uykumdan uyandırdı. Asher, "Üçüncü oyun!" diye bağırırken koridorda yankılanan sesindeki heyecan

çok barizdi. "Hadi gidelim! Bulut Şövalyeleri'ni rekor sürede ezip geçeceğiz!"

Elimle yüzümü ovuşturdum. Bugün kendimi sersem gibi hissediyordum; zihnim tıka basa doluydu, kalp atışlarım hâlâ geceki kâbuslar yüzünden kulaklarımda uğulduyordu ve kendimi yataktan çıkarmaya çalışırken elim kolum ağırlaşmış gibiydi. Giyinirken görüşüme Hideo'dan bir mesaj geldi.

Bugün için bol şans.
Balkonlardan izliyor olacağım.

Başımı olumsuz anlamda salladım. Şimdi âdeta saldırganlarıyla dalga geçiyordu.

Üst katlardan uzak
duracağını düşünmüştüm.

Güvenlik kameralarını yeniden yaptırık,
stadyumun kablolarını yeniden döşedik ve
güvenlik önlemlerini iki katına çıkardık. Aynı
yerde bir kere daha saldırmak için aptal
olmaları gerekiyor. İyi olacağım merak etme.

Onu bundan vazgeçirmek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum zaten.

Pekâlâ, dikkatli ol tamam mı?
Gözlerini dört aç.

Korkarım gözlerim sadece
senin üzerinde olacak.

Zihnimde rahatsız edici bir endişe dolansa da kelimeleri beni gülümsetmeye yetti. Alt kata doğru yöneldim.

Bu sabahki stadyum yolculuğumuzda diğer Anka Süvarileri neşeyle sohbet ediyordu. Kendimi tuhaf şekilde onlardan kopuk hissettim. Ren bana karşı farklı davranıyormuş gibi görünüyordu ama umursamaz tavırları beni her zamankinden daha çok rahatsız etti. Belki de aramızda geçen o konuşmayı Hideo'ya söylemem gerekirdi. Belki de bugünkü oyundan diskalifiye edilebilirdi. Gözlerimi kısarak Asher'la şakalaşan Ren'i seyrettim. Hayır. Eğer beni huzursuz ederse canı cehennemeydi. Bu işin temeline inip çözene dek onu kullanmaya devam edecektim.

Bugün stadyum gözüme bulanık görünüyordu; arenaya girip kendi bölmelerimize geçerken sanki sisin içinde yürüyormuş gibiydim. Sunucunun sesi çok uzaktan geliyor, seyircilerin tezahüratı arka planda bir uğultuya dönüşüyordu. Başımı balkon koltuklarına çevirdim. Beklediğim gibi Hideo oradaydı ve etrafı korumalarla çevrilmişti.

Ardından dünya karardı ve kendimi başka bir evrene taşınmış buldum.

"Kayıp Şehir Seviyesi'ne hoş geldiniz!"

Sanal evren etrafımızda şekillenirken sunucunun sesinin yankıları yavaş yavaş yok oldu. Epey üzerimizdeki okyanusun yüzeyinden aşağı loş ışıklar yansıyor. Kendimi rengârenk mercan duvarlarla çevrili, göz kamaştırıcı bir harabe şehrin üzerinde süzülürken buldum. Her yerde bir zamanların azametli tiyatrolarına ve hamamlarına benzeyen kayalar kümelenmişti. Kayalardaki çatlakların bazılarının içinden parıldayan turkuaz ışıklar, gideceğimiz patikaları işaret ediyormuş gibi görünen parlak yollar oluşturunuyordu. Göz alabildiğine uzanan harabelerin yüzeylerinde alacalı güneş ışıkları dans ediyordu ve üzerlerinde mücevher gibi parıldayan güçlendiriciler süzülüyordu. Gerçekten suyun altında olmadığımızı hissettiren tek şey, seyircilerin etrafımızdan yükselen tezahüratıydı.

İki yanıma göz attım. Takım arkadaşlarımın tamamı buradaydı ve hepimiz ayaklarımızda paletler, kollarımızda yüzgeçlerle parlak beyaz kostümler içindeydik. Bakışlarımı ellerime çevirdim. Avuçlarım tuşlarla donatılmıştı. Tuşları denemek için bastığımda avatarım bir miktar öne atıldı. Demek etrafta bu şekilde gezinecektik.

Harabelerin diğer ucunda rakiplerimiz belirdi. Bulut Şövalyeleri. Açık sarı kostümler içerisindeydiler ve bu evrenin mavi tonlarının içinde göze çarpıyordular. Hepimizin gözleri onlara çevrilmişti; Ren hariç hepimizin. Ona göz attığımda sanki bir şey arıyormuş gibi harabelerin altına dikkatlice baktığını gördüm. Dişlerimi gıcırdattım. İzle onu.

“Oyun! Hazır ol! *Savaş!*”.

Oyun başladı. Asher kulaklıklarımızdan bağırarak bize komutlar yağdırdı ve hızla etrafa dağıldık. Harabelerin diğer tarafında Bulut Şövalyeleri kalıntılara doğru dalışa geçti; yıkılmış yapılar labirentinin içinde gözden kaybolmaya hazırlandıklarına hiç şüphe yoktu. Biz de dalış yaptık. Ellerimi yumruk yaparak avuçlarımdaki tuşlara basınca suda hızla öne atıldım ve suyu yarararak ilerleyen bulanık bir şekle dönüştüm. Görüşümde ne kadar oksijenim kaldığını gösteren bir çubuk belirdi.

En sonunda birbirimizden ayrılmaya başladığımız yere ulaştığımızda takım arkadaşlarım görüşümdeki haritada minik noktıklar halinde belirdi. Fakat ilgilendiğim tek kişi Ren’di. Diğerlerinden uzağa, çöken bir sıra sütunun bir mağara oluşturduğu yere doğru yüzdü. İlk maçımızda yaşananları göz önüne alarak Asher’ın bana izlememi söylediği rotamı değiştirerek Ren’in peşinden gittim.

Asher kulaklığımdan, “Emi,” diye seslendi. İçini çekti. “Bir kere olsun benim dediğimi yapabilir misin? Sana *merkeze* gitmeni söyledim, şuradaki çökmüş amfi tiyatroya doğru.”

“Daha iyi bir rota gördüm,” diye yalan söyleyerek aynı yönde gitmeye devam ettim. “Endişelenme.”

Asher sanki karşı çıkacakmış gibi bir ses çıkarsa da, sanki son oyunumuzdaki başarılı hamlelerimi hatırlamış gibi bir şey söylemedi. "Oyundaki tek solo hamlen," dedi. "Duydun mı beni?" "Evet Kaptan."

Çevremizdeki ışık gittikçe karararak taş oluşumların üzerinde oynanan mavi ve gümüş renkli belli belirsiz ışık huzmelerine dönüştü. Gözlerimi Ren'den ayırmadım. Önümde oldukça iyi bir hızda ilerliyordu ve tam şu anda bir köşeden dönmüştü. Nereye gidiyordu?

Sunucunun, "Ve görünüşe göre Bulut Şövalyeleri oyunun nadir bulunan ilk güçlendiricisine sahip oldu!" diyen sesi etrafımızda yankılandı. "Altın ve gümüş Görünmezlik!"

Şu anda oyuna yoğunlaşmam gerek. Fakat kendimi avıma ulaşmaya devam ederken buldum. Oksijen seviyem düşmeye başlamıştı. Görüşümde **Uyarı: Kalan %25 yazısı** belirdi. İleride, yukarıdaki kayaların arasında düzenli olarak hava baloncukları çıkan bir nokta gördüm ama eğer şimdi durursam Ren'i bir daha yakalayamayabilirdim. O yüzden bunu atlayıp kendimi ileri doğru yönlendirdim. Çok yaklaştım.

Sonra aniden etrafımdaki her şey değişti. Su altındaki harabeler gözden kayboldu.

Artık bir okyanusta süzülüyordum, etrafımı sararak beni kapana kısıran bir mağaranın içindeydim. İçeriye kırmızı, loş bir ışık aydınlatıyordu. Seyircilerin tezahüratı ansızın kesildi. Gözlerimi kırıştırdım. Neler oluyordu? Gerçek hayattaki halimle uzanıp kulaklığımı düzelttim. Bozulmuş muydu? Sanki bir anda oyundan dışarı atılmış gibiydim. Artık takım arkadaşlarımı bile haritamda göremiyordum.

"Merhaba?" dedim etrafta dolanarak. Sesim yankı yaptı.

Eğer oyunum bozulduysa şu anda lenslerimi çıkarıp yetkilileri uyarmam gerekiyordu. Onlar bunu düzeltirken oyun durdurulurdu. Ama bunun yerine etrafa bakınmaya devam ettim; kalbim artık daha hızlı atıyordu. Hayır. Bu bir kaza değildi. Bu yerin renk tonları Kara Evren'e fazlasıyla benziyor gibiydi.

Gözlerimi yeniden kırıştırdığımda önümde uzun bir siluet dikiliyordu. Artık görmeye alıştığım siyah zırhına bürünmüştü ve yüzü tamamen karanlık ve opak bir miğferin ardında gizlenmişti. Başı doğruca benim olduğum tarafa döndü. Bir anlığına sessizce birbirimize baktık.

Sıfır'ın vekiliydi. Ya da bir takipçisi.

Belki de kendisiydi.

En sonunda konuşabildim. "Sen Hideo'nun peşinde olduğu kişisin," dedim öne doğru bir adım atarak.

"Sen de beni takip eden kişisin. Hideo'nun küçük yalakası." Adamın sesi mağaranın içinde boğuk ve çarpık çıkıyordu.

Bu gerçekten de oydu. Benim kim olduğumu biliyordu. Ne yaptığımı biliyordu. Aniden onun son oyunda belirlediğini gördüğüm anı düşündüm. Onu görüp göremediğimi test etmek için mi bunu ayarlamıştı? Şu anda da benimle konuşabilmek için bu oyunu sabote ediyordu.

"Takım arkadaşlarım tuzağa düştüğümü göreceklerdir," dedim. Hideo'nun suikast denemesi aklıma geldiğinden kelimeleirim dudaklarımdan sinirle ve şiddetle döküldü. "Bütün evrenleri bozup durmaya devam edemezsin."

Sıfır yürüyerek bana yaklaşırken kasları siyah zırhının altında titreşiyordu. En sonunda, aramızda bir adımlık mesafe kalınca durdu. Bana dik dik baktı. "Takım arkadaşlarının şu anda gördüğü bu işte."

Görüşümde bir pencere açıldı ve sualtı harabeleri ortaya çıktı. Benim görüntümün Asher'in tekrarlayıp durduğu emirleri duymazdan gelerek diğerlerinden uzakta bir bölgeye gittiğini ve basit güçlendiricileri topladığını gördüm. Kendimi açıkça belli olan havasız bir yerde kapana kısıtırmamı izledim.

"Tam şu anda, bildikleri kadarıyla, kendini sualtı harabelerinde bir mağarada kapana kısıtırmayı başardın ve oksijenin hızla azalmakta."

"Neden buradasın?" diye sordum. "Ne istiyorsun?"

"Sana adil bir teklif yapmak için buradayım," diye cevap verdi. Sesi etrafımda yankılandı.

"Adil bir *teklif* mi?"

"Bunu başka nasıl söylesem acaba? Bir anlaşma. Bir öneri. Bir pazarlık. İstediyini seç."

Öfkem hızla alevlendi. "Sana sorun çıkarıyorum, değil mi? Benimle doğrudan konuşmak zorunda mı kaldın? Ne bu şimdi... en sonunda birinin seni yakalamaya çok yaklaşmasına mı sinirlendin?"

"Sesim sinirli gibi mi çıkıyor?" Kahkaha attı ama çıkan ses alçak ve sakindi. "Sen ona çalışmak için fazla iyisin. Hideo seni yanında sadık bir şekilde tutmak için ne kadar ödüyor? Isık çalıştığında yanma koşman için? Yoksa seni ona çeken başka bir şey mi var?"

"Caziben beni çok boğuyor," dedim kupkuru bir sesle.

"Peki ya onun verdiği rakamı boğarsam?"

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten beni kiralamayı mı teklif ediyorsun?"

"Herkesin bir fiyatı vardır. Seninkini söyle."

"Hayır."

Sıfır başını iki yana salladı. "Seçimini dikkatlice yap."

"Ben *hep* dikkatliyimdir."

"Öyle misin?" Bana tepemden baktığında miğferinde kendi avatarımın yansımasını gördüm. "Çünkü bildiğim kadarıyla New York'ta oldukça riskli bir hayat sürüyormuşsun. Çünkü *ilişkilerini* oldukça riskli seçiyormuşsun."

Vücudumdan bir ürperti geçti. Geçmişimi mi araştırmıştı? Beni mi izliyordu? Hideo'yla beni biliyor muydu? "Ve *sen* de yanlış insana bulaşıyorsun," dedim sıkılı dışlerimin arasından.

"Sana iltifat ediyordum."

"Senin iltifattan anladığın bu mu?"

"Ben pek teklifler yapmakla tanınmam Emika. Bunu nasıl istersen öyle yorumla."

Ellerim yumruk yaptım. Ona doğru eğilerek, "Pekâlâ, o za-

man bu cömert teklifini al," dedim alçak bir sesle, "ve o sanal kışına sok."

Bana iyice yaklaştı. "Herkes daima kendisinin çok cesur olduğunu düşünür."

Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde aslında takım arkadaşlarımınki gibi beyaz olan tulumumun kolunun siyaha dönüştüğünü dehşetle fark ettim. Bileğimin etrafına siyah zırh plakaları kapanıyordu, ardından kolumu ve sonra omuzlarımı sardı. Boynum, göğsüm, belim ve bacaklarım boyunca ilerledi. Zorlukla nefes almaya çalıştım ve sanki bunu yaparsam duracakmış gibi Sıfır'dan uzaklaştım. Şu anda artık bir Mimar gibi görünmüyordum. Onun baştan ayağa simsiyah giyinmiş avcısı gibi görünüyordum.

"Benden uzak dur," diye hırladım. "Ben seni öldürmeden önce."

"Bana gelen sensin," diye karşılık verdi.

Sözleri beni daha da sinirlendirdi. "Teslim olman için sana son bir şans veriyorum. Bu herkesin hayatını çok kolaylaştırır."

Beni öylece izledi, soğukkanlı sessizliği sinir bozucuydu. En sonunda gitmek için döndü. "Buna pişman olacaksın," dedi. Ardından ona bağırarak cevap veremeden yok oldu. Kırmızı mağara da aynı şekilde.

Aniden yeniden oyunun içine dönmüştüm. Seyircilerin kürekremeleri bir anda geri döndü ve peşinden sunucunun şaşkın sesiyle takım arkadaşlarımın birbirine karışan sesleri kulaklarımda çınladı. Telaşla aşağı bakıp kendimi hâlâ Sıfır'ınkiye benzeyen siyah zırhın içinde görmeyi bekledim ama sanki tüm bunlar sadece bir halüsinasyondan ibaretmişçesine yok olmuştu. Üzerimde yine beyaz tulumum vardı.

"Emi? Ems!" diye bağırdı Asher. "Sen ne *halt* yiyorsun?"

"Boş ver onu..." diyen heyecanlı sesi duyuldu Hammie'nin.

"Ems işe yaramaz. Cevher'in peşinden ben şimdi gidiyorum!"

Oyunun geri kalanını görebileceğim, küçük bir gözetleme deliği bulunan bir harabenin içinde kapana kısıldığımı ve donmuş halde suda salındığımı fark ettim. Asher başındaki üç

Bulut Şövalyesi'ni boş yere savuşturmaya çalışıyordu. Yakında Cevher'ini kaybedecekti. Sualtındaki kafesimden kendimi kurtarmaya çabolasam da başaramadım... ve sonra hiç oksijenim kalmadığı için yapamadığımı fark ettim. Rezervlerim kırmızıya dönmüştü. Hammie'nin demek istediği buydu. Ölmüştüm ve yeniden canlanana kadar oyundan çıkarılmıştım. Ne olmuştu?

"Buna inanmıyorum!" diye bağınyordu şimdi sunucu. "İnanılmaz ilk zaferlerinden sonra Anka Süvarileri eğer kısa sürede bir şey yapmazlarsa oyunlardan oldukça erken diskalifiye olacaklar gibi..."

Son saniyede Hammie belirdi ve sudaki bir hayalet gibi görüş alanına girdi. Bulut Şövalyeleri daha onun varlığını sezmeden Cevherlerine doğru hamle yaptı ve tam o anda da Şövalyeler Asher'ın Cevherine atıldı. İki takım da bir diğerinin Cevherini neredeyse aynı anda ele geçirmişti. Seyircilerden çığlıklar yükseldi.

Final skoru görüşümüzde belirmeden önce birkaç saniye geçti.

"Anka Süvarileri *milisaniyeyle* zafer kazanmayı başardı!" diye bağırdı sunucu.

Etrafımda evren yok olarak arenanın ve haykıran kalabalıkların olduğu gerçek dünya belirirken Asher'ın kabininden sinirle çıktığını gördüm. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Bana dik dik baktı. Diğer takım arkadaşlarım da aynı şekilde bakıyordu. Oyundan kesitleri yeniden gösteren devasa hologramlara baktığımda kendimi diğerlerini hiçe sayarken ve hamlelerini sabote ederken izledim. Seyircilerden tezahüratın yanında yuhalamalar da yükseliyordu. Bazıları bu oyunu gerçekten kazanmadığımızı ve yeniden oynamamız gerektiğini haykırıyordu.

"Ne *bok* yediğini zannediyorsun?" diye kükredi Asher yanıma yaklaşırken. "Bu şimdiye dek profesyonel bir oyuncuda izlediğim en utanç verici, en rezil görüntüydü. Bu oyunu bilerek kaybetmeye çalıştın."

Ne diyebilirdim ki? Sıfır'ın kaygı verici, sessiz görüntüsü hâlâ zihnimdeydi. "Üzgünüm," diye başladım. "Ben..."

Asher tiksintiyle başını çevirdi. “Yurda döndüğümüzde bunu konuşacağız.” Yan gözle Roshan’ın şaşkınlıkla başını salladığını gördüm, Hammie de hayal kırıklığıyla başka tarafa bakıyordu. Kazanmıştık ama hiç de kazanmış gibi görünmüyorduk. Bakışlarım beni izleyen Ren’e kaydı. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Dişlerimi sıktım. *Biliyordu*.

Aniden arenadaki hologramlar değişti. Kalabalık bir anlığına donakaldı. *Ben de donakaldım*. Takım arkadaşlarım aynı anda duraksadı.

Ardından herkes şaşkınlıkla içini çekerek bağırıp çağırmaya başladı. Onlar bunu yaparken bense kendimde, sadece afallamış bir halde, sessizce ayakta kalacak kadar gücü bulabildim ve hem arenada hem de muhtemelen bu maçı izleyen herkese yayınlanan kumlu ekran görüntüsüne bakakaldım. *Dünyadaki* herkese. Bunu kimin çektiğini ya da nasıl çekildiğini bilmiyordum. Fakat nedense Sıfır’ın işin içinde olduğunu biliyordum. Bu bana saldırısının başlangıcıydı.

Hologramlarda, benim gecenin bir yarısında Hideo’nun evinden çıkarken çekilen devasa bir fotoğrafım vardı; Hideo beni öpmek için eğilmişti ve eli hâlâ benim elimi tutuyordu. Yanlış anlaşılması imkânsızdı.

Haber yayılmıştı.

25

ANKA SÜVARİSİ MİLYARDERİN KALBİNİ ÇALDI!

HIDEO TANAKA KENDİ JOKERİNİ SEÇTİ

JOKER OYUNCU MİLYARDER SEVGİLİYİ KAPTI!

**ÖZEL HABER: HIDEO VE EMIKA'NIN BASINA
SIZAN İLK FOTOĞRAFLARI**

Yurda döndüğümüzde kimseye tek kelime etmeden doğruca odama gittim. Telefonuma bakmaya çok korkuyordum. Mesajlarımı çoktan kapatmıştım. Yine de Tokyo Dome'un yanındaki, haberleri halka duyuran ekranlarda yayınlanan manşetleri görmemem imkânsızdı. Yatağıma kıvrılıp yattım, saldırı yüzünden kalbim âdeta gümbürdüyordu. Fotoğraf karesinin oldukça kumlu görüntüsüne bakılırsa o kare bir çeşit yüksek güçlü fotoğraf makinesi lensiyle uzaktaki bir tepeden çekilmiş olmalıydı.

Birkaç dakika sonra mesajlarımı tereddütle açarak sadece

Hideo'dan gelenleri etkinleştirdim. Anında ondan gelen bir mesaj belirdi:

İçeride kal. Takım merkezine fazladan güvenlik yolluyorum.

Tam ona cevap yazmak üzereyken kapım çalındı ve Hammie'nin sesi duyuldu.

"Sonsuza dek orada mı kalacaksın?" diye söylendi. "Yoksa bize bir açıklama yapacak mısın?"

Yatağımda bir süre daha oyalandım, başımı öne eğdim ve gücümü topladım. Ardından içimi çekerek ayağa kalktım. Kapıya yürürken, "Geliyorum," diye seslendim. Kapıyı açtığımda kendimi Hammie'nin kısılmış gözlerine bakarken buldum. İkimizin arasında, havaya bir magazin gazetesinin kapağını açtı. Kapağın üzerine Hideo'yla olan kumlu fotoğrafımızla birlikte şöyle manşet atılmıştı: AŞK MI, HİLE Mİ?

Parmaklarını bir kere sallayarak gazeteyi görüşümüzden yok ettikten sonra, "Alt kat," dedi. Daha cevap vermeme fırsat kalmadan arkasını dönüp merdivene yöneldi. Tereddüt etsem de peşinden gittim.

Alt kattaki açık salonda Roshan, gazetecileri uzak tutabilmek için yerden tavana kadar uzanan karartma kalkanlarını etkinleştiriyordu ama fotoğrafçıların hâlâ çılgınca çektiğı fotoğrafların seslerini ve kameralarının flaşlarının camdaki yansımalarını görebiliyordum. Camlar tamamen kararmadan hemen önce dışarıdaki güvenlik kapısına uzanan ana bahçeye gözüm kaydı. Bir grup paparazzi toplanmıştı ve bazıları güvenlik kapısını zorluyordu. İki koruma görevlisi yurdumuza doğru koşan bir muhabirle kameramanı kovalıyordu. Tam bir avlanma çılgınlığıydı.

Roshan dışarıdaki kalabalıktan kısa bir an için gözlerini kaçırıp bana odaklandı. Genelde nazik olan yüz ifadesi şüpheli bir bakışla yer değıştirmişti. Asher bana sert sert bakıyordu.

Ren'in dik bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak kanepede Hammie'nin yanına oturdum ama Ren'e bakmasam bile doğruca bana yönlendirdiği kendini beğenmiş tavrını hissedebiliyordum.

En sonunda Roshan, "Bize ne zaman söyleyecektin?" diye başladı.

"Ben..." Başımı iki yana salladım. "Bu karmaşık bir durum."

"Öyle mi?" diye cevapladı Hammie, karartılmış pencerelere alayla bakarak. "Hideo Tanaka'yla görüşmeye gittiğin için mi tüm o zamanlarda bizimle birlikte takılmak istemiyordun? Bizim bir takım olmamız gerekirdi Emi. Fakat belli ki bizim senin süslü ilişkinle başa çıkabileceğimizi düşünmüyormuşsun."

Ona somurttum. "Hideo'yla aramızda olanların senin ve takım hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

Asher bana sertçe baktı. "Bunun her şeyi bizimle ilgili. Daha yeni final şampiyonasından çıktık ve şimdi insanlar bunu adil olarak kazanmadığımızı düşünüyor, Hideo'nun seni kayırdığını ve bunun da hakemleri Anka Süvarileri'nin kazanması yönünde etkilediğini düşünüyorlar."

"Hayır, bizim kazandığımız çok açıktı," diye itiraz etti Roshan. Beni izliyor ve sessizce bana kendimi savunmamı söylüyordu. "Ayrıca bu kadar sansasyonel bir ilişki hakkında konuşmak da zor olmalı. Öyle değil mi? Seni dinliyoruz Em ama bize anlamamız için yardım etmelisin."

Keşke hepsi bu kadar olsaydı. "Her şeyi nasıl açıklayabilirdim ki? Bu benim özel yaşıntımda olan bir şey. Bunu takım çalışmalarımızda gündeme getirmek zorunda olacağımı düşünmedim."

"Fakat getirmiştin zaten," dedi Hammie. "Bizimle birlikte geçirdiğin zamanlarda, aramızdan sıvışmak ya da antrenmanlarımızdan erken ayrılmak için sürekli hazır bekliyordun. Ayrıca bugünkü o acınası görüntüler de neyin nesiydi?"

Asher bana bakmaya devam ederken Hammie'nin sözlerini başıyla onayladı. "Sana söylediğim her şeyi yok saydın. Bana daha iyisini bildiğini söyledin. Senin sözüne inandım çünkü sana güveniyordum, çünkü kendini daha önce kanıtlamıştın

ama..." Kızgınlıkla duraksadı. "Ben senin *kaptan*ınım. Seni seçmelerde bir numara olarak seçen benim. Bu kapasitede bir takım kurabilmek için çok çalıştım. Bu seneki şampiyonada birinci bile olsak bunu hak ettiğimize kim inanır ki? Manşetleri şimdiden görebiliyorum. *Anka Süvarileri zirveye hileyle ulaştı.*"

"Ah hadi ama," dedim, artık sesim sinirle yükselmişti. "Bu sadece bir oyun. Ben..."

"Bu *sadece bir oyun* mu?" diye lafımı kesti Hammie. Çevremdeki herkes gerilmişti ve yanlış bir şey söylediğimin farkındaydım. Bu sözü başkalarından duymaktan her zaman nefret etmiştim. Söylediğimi düzeltmek istedim ama Hammie öne eğilerek bana gözlerini dikti. "O zaman neden buradasın? Eğer senin bu kadar tenezzül etmeyeceğin bir şeyse neden Warcross'ta yarışyorsun? Buraya gelmeden önce New York'un sefil mahallelerinde yaşamıyordun muydun sen?"

"Bunu demek istemediğimi biliyorsunuz."

"O zaman demek istemediğin şeyleri söyleme alışkanlığını kesmen gerekiyor. Ben Warcross'ta çok iyiyim. Warcross'ta iyi *olmam* anneme kendi evini alabilmeme ve kız kardeşimi iyi bir üniversiteye yollamama olanak tanıdı." Elleriyle binanın dışını göstermek için duraksadı. "İşte bu yüzden herkes Warcross'u seviyor, öyle değil mi? NöroLink'e hepimizin takıntılı olmasının sebebi... *senin* onu kullanmanın sebebi ne? Her şeyi mümkün hale getirmesi olabilir mi?"

"Bunu demek istememiştim," diye tekrarladım. "Anlamadığınız çok fazla şey var. Eğer şampiyonadan çok daha fazlası tehlikedeyse o zaman evet... *bu* sadece bir oyun."

Aniden patladığımda ağzımdan çıkanları tutamadım ve bazılarından anında pişman oldum. Hammie kuşkuyla bakmaya başladı. Ardından da sorgularcasına. Yanında duran Ren dikkatle beni izlerken daha fazlasını söylemem için beni âdeta kışkırtıyordu.

Roshan bir parmağını geri sarar gibi döndürerek, "Dur bakalım," dedi. "Yani bu sadece kaçamak bir ilişkidir ibaret değil. Çok daha fazlası tehlikede derken ne demek istedin?"

Derin bir nefes aldım. Şu anda her şey dilimin ucundaydı ve dışarı akmaya hazırdı ama daha fazlasını söylemeden kendimi durdurdum. Ren hâlâ buradaydı ve bizi izliyordu. Sıfır beni tehdit etmişti. Diğerlerini tehlikeye atmaya değmezdi. Sessizce kendi kendime küfrettim ve ayağa kalktım. “Üzgünüm.”

Hammie eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “Bizden gizlediğin çok daha fazlası var ve kesinlikle neden olduğunu anlamıyorum.”

“Bize neden anlatmıyorsun Em?” diye sordu Asher bu sefer çok daha alçak bir sesle.

“Kendime göre sebeplerim var.”

Roshan’ın bakışları anlayışla parıldadı. Bana bakışları daha da sertleşen Ren’in dudaklarının kenarı yine kıvrıldı ama o kadar belli belirsizdi ki kimse fark etmedi. Gözümü korkutarak tatmin olmasına izin vermeyerek ben de ona aynı sertlikte dik dik baktım. Ardından döndüm ve odama yöneldim. Asher adımı seslendi ama yanıt vermedim.

Dikkatli ol Emika.

Ses kulaklarımda yankılandı. Adımlarımın ortasında donakaldım.

Orada, sanal görüşüm aracılığıyla, ikinci kata giden koridorun sonunda Sıfır dikiliyordu; silueti koyu zırhıyla kaplıydı ve opak miğferi bana doğru dönüktü. Onu gördüğüm anda ağzım kurudu.

Seni uyarmıştım, dedi.

“Burada ne işin var?” dedim boğuk bir sesle.

Arkamdan bana doğru yürüyen Hammie’nin sesini duydum. “Emi,” dedi, “kiminle konuşuyorsun sen?”

Sıfır bana sakince bakmaya devam etti. *Hatıralarını kontrol et. Hatıra Evrenlerim.*

Aniden kalbim sıkıştı. Babamın hatıralarının dikkatlice bölümlere ayrıldığı ve sık sık ziyaret ederek içinde uzun süre vakit geçirdiğim kendi Hatıra Evrenlerimi aramak için hızlıca bir ko-

mut yazarak bir sayfa açtım. *Hayır, lütfen.* Hatıralar açıldığında donakaldım.

Dosyalar bomboştu. Tepelerinde Yeni Hatıra Evreni yazısı süzülüyordu.

Ürperdim. Bu imkânsızdı. Üzerlerine her çeşit güvenlik kalcanını kurmuştum, hesaplarımın o kadar derinine gömmüştüm ki asla bir şey olamazdı, bir bulut tabanlı hesapta sağlama almıştım ve fazla temkinli davranarak birçok kopyasını çıkarmıştım. Çılgına dönmüş biçimde şimdi bu kopyaları arattım. Fakat onlar da gitmişti. Yemek masamızda kumaşları keserken neşeyle mırıldanan babam. Benimle el yapımı Noel süsleri hazırlayan babam. Boyaları nasıl karıştırdığını bana gösteren babam. Central Park'ta kavrulmuş fıstıklarını benimle paylaşan, müzelerin salonlarını gezen, doğum günümü kutlayan babam...

Sıfır bunların hepsini silmişti.

Afallamıştım ve aldığım darbeyle sersemlemiştim.

Yoluma çıkmazsan onları sana geri verebilirim belki. Devam edersen, bu sadece başlangıç olur.

Parmaklarım iki yanımda kıvrılarak yumruk haline geldi. Önümdeki zırhlı siluete karşı olan öfkem bıçak kadar keskindi. Gözyaşlarımın görüşümü bulandırdığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Arkamdaki Hammie nihayet yanıma ulaşmıştı. "Emi, senin neyin var?"

Sıfır başını çok hafif yana eğdi. Sanki benimle alay ediyordu. Çok geç.

Ve tam o anda bir patlama binayı kasıp kavurdu.

Gaz kaçağı. Patlama için halka yapılan açıklama buydu.

Hastane odamda küçük televizyondaki yayını izleyene kadar neler olduğunu tam anlamamıştım. Dışarıdan korkunç görünüyordu; bir anlığına Anka Süvarileri binası hâlâ ayaktayken bir anda kulakları sağır eden bir patlama duyuluyor ve turuncu bir ateş topu açık salonumuzun tavanından dışarı fırlıyordu. Pencereleler patlayarak her yere cam parçaları püskürtüyordu. Alev dalgaları kontrolden çıkarak havayı simsiyah dumanlarla kaplarken yakınlardaki yurtların ışıkları yanıyor ve diğer takımlardaki oyuncular koşarak binamıza geliyordu. Bazıları çığlık atıyordu. Diğerleri söyleyecek söz bulamayarak ellerini başlarına dayamış halde dikiliyordu. Ama çoğunluğu pencerelerimize doğru koşuyor ve isimlerimizi haykırıyordu. Hatta Tremaine bile, zorba ve iğrenç Tremaine bile oradaydı ve bir pencereden Asher'ı dışarı çekmeye çalışan Roshan'a yardım ediyordu.

Ardından itfaiye araçları ve ambulanslar geliyordu. Televizyon ekranı onların yanıp sönen ışıklarıyla doldu. Bir haber spikeri, şaşkın halde bir battaniyeye sarılmış Hammie'yle yurdumuzun önünde röportaj yapıyordu. Asher'da da Roshan gibi

kırık camlar yüzünden kesikler ve çürükler oluşmuştu ama mucize eseri hepimiz oradan canlı çıkmıştık.

Gerçi bu hepimizin de derinden sarsılmadığı anlamına gelmiyordu.

Başını kapıdan içeri uzatıp kısaca selam veren bir hemşire, "Bayan Chen," dedi. "Bir ziyaretçiniz var."

Doğrularak kollarımı bacaklarıma sardım ve ardından onaylarcasına sessizce başımı salladım. Elim ayağım hissizleşmiş gibi geliyordu. "Tamam," dedim. Kadın ayrıldı ve bir dakika sonra yanında iki kişiyle döndü.

Gelenler Hammie ve elinde bir kutu taşıyan Roshan'dı. San-ki günlerdir uyumamış gibi görünüyorlardı. Onları selamlamak için ağzımı açıyordum ki Hammie başını sallayıp beni kucaklamak için uzandı. İrkildim; kolum hâlâ patlamada aldığım çizikler yüzünden yanıyor, ayaklarımı yerden kesen patlama sebebiyle de sırtım hâlâ acıyordu. "Ah," diye inledim ama sarılmak acıdan daha güzel hissettirdiğinden ben de ona doğru sokuldum.

"Ash sevgilerini ilettiler," dedi Hammie omzumun üzerinden. "Kardeşi ve ailesi hastane odasında onun yanındalar."

"Özür dilerim," diye fısıldadım; yaşlar gözlerime doluyordu. Patlama beni tamamen altüst etmişti. "Çok özür dilerim. Ham..."

"Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" diyerek bana bakmak için biraz geri çekildi. "Bayılmadan hemen önce beni arka kapıya kadar sürükledin. Özür dilemeyi bırak."

Patlamayı, yangını, dumanı, birbirimize sarılırken Hammie'nin adını haykırışımı hayal meyal hatırladım. Başımı salladım.

Roshan asık bir suratla elindeki kutuyu uzattı. "Kurtarabildiğimiz kadarını kurtardık," dedi.

Kutuyu açtığımda Noel süsümün kırıklarını ve babamın resmi olması gereken yanmış parçaları gördüm. Kalıntıların üzerinde elimi gezdirdim. Boğazımdaki yumru artık yutkunamayacağım hale gelene dek büyüdü.

Tek elimle gözlerimi sildim. Kutuyu yanıma özenle yerleştirdim, “Teşekkürler,” dedim.

Roshan bana doğru eğildi. “Bildiğimiz azıcık şeye göre, Ren şu anda polis tarafından sorgulanıyor. Şu gaz sızıntısı hikâyesini yemedim.”

“Ama sen bu konuda bizden daha fazlasını biliyorsun, değil mi Emi?” diye ekledi Hammie gözlerime bakarak. “Neler olduğunu bize anlatmak zorundasın. Bunu bilmeye hakkımız var.”

Sizin hayatlarınız da tehdit edildi. Fakat yine de tereddüt ettim. Eğer onlara her şeyi anlatırsam, bu onları sadece daha fazla tehlikeye atardı. Sıfır’ın radarına takılabilirlerdi. Bunların hiçbirine dahil olmayı istememişlerdi, şampiyonalara bir suçluyu avlamak için katılmamışlardı ve kendilerini riske atmak için ödeme almamışlardı.

Hammie beni sanki bir satranç tahtasıymışım gibi inceledi. “Benim birkaç yıl önceki halimi anımsatıyorsun bana,” dedi. “Bana da daima yardım etmeyi teklif ederlerdi ve ben hiçbirini kabul etmezdim. Annem bu konuda bana çok kızardı. Bana ne dediğini biliyor musun? Eğer yardım istemeyi reddedersen bu durum diğerlerine de senden hiçbir şekilde yardım istememeleri gerektiğini belirtir. Senin yardımına ihtiyaçları olduğu için onlara tepeden baktığını. Kendini sanki onlardan üstünmüşsün gibi gördüğünü. Bu, arkadaşların ve dostların için bir aşağılama Emi. O yüzden böyle davranma. Bizi de dahil et.”

Hammie’nin sözleri göğsümü delip geçti. Her ne kadar daha önce çok iyi yalan söylemiş olsam da ikisinin de yüzümde gerçekleri görebildiğini biliyordum. Yeteneklerimin çok üzerinde bir şeye dahil olduğumu...

Hem de onları öldürebilecek bir şeye...

Yalnız çalışmaya alıştım. Onlara her şeyi anlatsam bile bunun nasıl bir faydası olurdu ki? Onları gerçekten de bu aya yanımda sürükleyecek miydim?

Fakat bu sıradan avlardan biri değildi ve Hideo da sıradan bir müşteri değildi. Eğer hepimizin de hayatı tehlikedeyse o zaman

benim takım arkadaşlarıma güvenip güvenmememden daha büyük sorunlarımız var demekti.

Televizyonda adımın geçmesiyle hepimiz aynı anda ekrana doğru döndük. Haber spikeri takım arkadaşlarımla birlikte ilk zaferimizi kutlarken çekilmiş bir fotoğrafımın yanında konuşuyordu.

"...bu sabah Hideo Tanaka, Warcross'ta en üst sıralardaki Anka Süvarileri'nden iki oyuncunun takımdan çıkarıldığını resmen duyurdu: Savaşçılar Renoir Thomas ve Mimarları Emika Chen. Bu iki kararın sebepleri hakkında henüz bir şey söylenmese de spekülasyonlara göre..."

Takımdan çıkarıldı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Roshan ve Hammie bana bakmak için hızla döndü. "Çıkarıldı mı?" diye sertçe fısıldadı Hammie.

Roshan daha sessizdi, bakışlarını çözmeye çalışıyordu. Bir şeyler söyleyecek gibi olsa da sonra bundan vazgeçti.

Sadece bir anlığına duraksadım. Ardmdan Roshan ve Hammie'ye bir kere daha sarıldım. "Bu gece," diye fısıldadım kulaklarına. "Söz veriyorum. Şu anda burada sesli olarak anlatamam." Ardından onları bıraktım ve "Bana getirdiğiniz bu kutu fazlasıyla yardımcı oldu," dedim.

Roshan kaşlarını çatı ama Hammie başını onaylarcasına belli belirsiz salladı. Gülümsemeye çalıştı. "Olacak," diye karşılık verdi. Söylediğim şeye verilecek uygun bir cevapmış gibi görünse de aynı zamanda söylemek istediğim şeyi anladığını da görebiliyordum.

Hemşire odaya yeniden girerken, "Bayan Chen," diye seslendi. "Başka bir ziyaretçiniz var."

Roshan'la Hammie bana soran gözlerle baktılar. Ardından ayağa kalkıp odadan çıktılar. Bir dakika sonra hemşire kapıyı genişçe açarak yeni ziyaretçimi odaya aldı.

Odaya giren Hideo'nun yüzü öfke ve endişenin karışımı bir maske gibiydi. Gözleri benimkilere kilitlendi ve ifadesinin bir kısmı rahatlamaya dönüştü.

"Uyanmışsın," dedi yatağımın kenarına otururken.

"Bunu yapamazsın," diye karşılık verdim televizyonu göstererek. Zihnim hâlâ dönüyordu. "Çıkarılmak mı? Gerçekten mi? Neden bana söylemedin?"

"İkinizi de oyunda tutmamı ve herkesin hayatını riske atmamı mı tercih ederdin?" diye karşılık verdi. "Uyanmanın ne kadar süreceğini bilmiyorduk. Bir seçim yapmak zorundaydım." Gözleri öfkeyle kararmıştı ve aynı zamanda içine kapanmıştı; ifadesi bana kardeşi hakkında konuştuğu zamanları anımsatıyordu.

"Peki ya tehditlere boyun eğmemeye ne oldu?"

"Sıfır seni ve diğer oyuncuları tehdit etmeden önceydi bu."

"Beni turnuvadan çekmenin, Sıfır'ın final maçında her ne yapmayı planlıyorsa bunu durdurmasına nasıl bir faydası olacak?"

"Olmayacak." Hideo'nun çenesi gerildi. "Ama senin buna dahil olduğunu görmemeyi tercih ederim. İlk başta seni oyunlara sokmanın tüm amacı bilgilere daha iyi erişiminin olmasını sağlamaktı ama resmi bir takım oyuncusu olarak mümkün olan her şeyi topladığımı düşünüyorum." İçini çekti. "Bu benim suçum. Seni takımdan çok daha uzun süre önce almalıydım."

Takımımı terk etme ve kazanma şanslarını sabote etme düşüncesi... gözlerimi kapatıp başımı eğdim. *Nefes al.* "Ren'in polisle konuştuğunu duydum."

"Evet, gözaltında ve sorguya çekiliyor."

Başımı sallamaya başladım. "Ondan bu şekilde hiçbir şey koparamazsınız. Tutuklanması sadece onun peşinde olduğunuza dair Sıfır'ı uyarmaya yarar ve operasyonlarını çok daha gizli kapaklı yürütmeye başlar. Hideo *hadi ama*. Bir daha Kara Evren'de bir oyuna gidersem elimde hiçbir..."

"Gitmeyeceksin," diye sözümü kesti. Gözlerime baktı, bakışları karanlık ve kararlıydı. "Seni bu görevden alıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Beni kovuyor musun?"

"Sana ödülü yine de veriyorum," diye cevapladı. Neden sesi bu kadar mesafeli geliyordu? Gerginliği onu soğuk hatta düşmanca yapmıştı.

Başım dönüyordu. *Ama... her kilitle kapının bir anahtarı vardır.* Anahtarı henüz bulamamıştım; şu anda ayrılamazdım. "Konu ödül değil," dedim.

"Bunu hak ettin. Para şu anda hesabında duruyor."

On milyon. Başımı tiksintiyle salladım. "Bunu yapmayı kesmen gerek. Neden daima insanların üzerine para fırlatabileceğini ve onların yapmanı istediği şeyi yapacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü ilk başta buraya gelmenin tüm sebebi zaten buydu," dedi sert bir sesle. "Sana istediğin şeyi veriyorum."

"Sen benim ne istediğimle ilgili ne halt biliyorsun ki?" Sesim yükseliyordu. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Zihnimde önce babamın görüntüleri, sonrasında da koruyucu aile evindeki yatağıma top gibi kıvrıldığım ve yaşamak için bir sebep bulmaya çabaladığım görüntülerim belirdi. *Tüm Hatıra Evrenlerim gitti, silindi, Sıfır tarafından elimden alındı.* İstediyim zaman babamın hatıralarına bakamayacaktım artık. "Sadece para için mi burada olduğumu sanıyorsun? Bir çek yazarak her şeyi düzeltebileceğini mi düşünüyorsun?"

Hideo'nun gözleri kapanacakmış gibi göründü. "O zaman, birbirimizi düşündüğümüzden de az anlıyoruz."

"Ya da belki sen *beni* anlamıyorsun." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bomba patlamadan hemen önce Sıfır'ı yurdun içinde gördüm. Dinle... orada bulunmasının sebebi sadece beni tehdit etme hevesinden ya da sadece kim olduğumu bilmesinden kaynaklanmıyordu. Biz Ren'i takip ettik ve onun, Sıfır'ın göreviyle olan bağlantısını çözdük. Hatta sen onu şimdi gözaltına bile aldırdın. Bu demektir ki Sıfır kendini *tehdit edilmiş* hissediyor. Bizim yaklaştığımızı düşünüyor ve bu yüzden ani ve sert tepki gösteriyor. Bir bomba yerleştirmesi demek, beni yolundan çekebilmek için yetkilileri alarına geçirmeyi bile göze aldığı anlamına geliyor. Onu köşeye sıkıştırdık. *Tüm* ivmeler bizi gösteriyor."

"Bu da onun en öngörülemez halinde olduğu anlamına geliyor," diye bitirdi Hideo. "Karşımızdaki bizim hâlâ hakkında

hiçbir şey bilmediğimiz biri ve sadece onu bizim için yakalamayı istediğim için bir bombanın daha patlamasını beklemeyeceğim.”

“Beni işten alıyor olman da onun yeniden saldırmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Biliyorum. Bu yüzden tüm stadyum karşılaşmalarını iptal ettim.”

“Tüm stadyum karşılaşmaları mı? Dünyanın her yerindeki mi?”

“Eğer onlar için risk taşıyorsa binlerce insanın dünyanın her yerindeki stadyumlarda fiziksel olarak toplanmasına izin veremem. Turnuvanın geri kalanını evlerinin rahatlığında da izleyebilirler.”

Hayır, şu anda pes edemem. Sorun ve çözüm arasında bir duvarın yükseldiğini görmenin dehşetiyle eski ve tanıdık panik duygum yükselmeye başlamıştı. Sevdiğim bir insanın dört bir yanını tehlike sararken çaresizce durup izlemenin... Burada eksik olan bir şey vardı; sanki yeni bir gelişme Hideo’nun fikrinin her konuda değişmesini sağlamıştı. “Bu işin içerdiği riskleri hep biliyordun. Neden beni şimdi çıkarıyorsun? İncindiğimi görmekten çok mu korkuyorsun?”

“Seni kendinin çok ötesinde büyük bir şeye dahil etmekten çok korkuyorum; senin seçmediğin bir şeye...”

“Benim *yaptığım* iş bu,” diye ısrar ettim. “Ve ne *yaptığımı* biliyorum.”

“Yeteneğini sorgulamıyorum,” diye cevap verdi Hideo, sesi artık sinirli çıkıyordu. Sanki daha fazlasını söylemek istemiş gibi görünüyordu ama sustu ve sadece başını salladı. “Şu anda tek yapmak istediğim riskleri en aza indirmek ve kimsenin zarar görmeyeceğinden emin olmak.” Bana baktı. “Sen işini çoktan yaptın Emika. Operasyonlarının ne zaman olacağıyla ilgili bize bilgi verdin ve planlarına dahil olan birinin izini sürdürdün. Seyircileri güvende tutmamız için bu kadarı bize yeterli. Diğer avcılar da işten çıkardım. Bırak da bundan sonrasını polis halletsin.”

“Ama hâlâ Sıfır’ı *yakalamadın*. Yaptığım işi tamamlamadım

demektir bu. O yüzden bunun için daha iyi bir açıklaman varsa bunu duymayı çok isterim."

"Zaten söyledim sana."

"Hayır, söylemedin."

"Daha iyi bir açıklama mı istiyorsun?"

"Evet," dedim gittikçe yükselen sesimle. "Sanırım bir açıklamayı hak ediyorum."

Şimdi Hideo'nun gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Sana *gitmeni* söylüyorum Emika."

"Eski bir patrondan emir almam," diye patladım.

Hideo gözlerini kısıtı. Aniden öne eğildi, elini enseme koydu ve beni öne doğru çekti. Beni sertçe öptü. Söylemeye hazırlandığım çok sayıdaki söz anında yok oldu. Yükselen hiddetim bıçak gibi kesildi.

Geri çekildiğinde kesik kesik nefes alıyordu. Ben de zorlukla solumak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar sarsılmıştım. Alnını benimkine dayayıp gözlerini kapattı. "Git." Sesi telaşlı, umutsuz, kızgındı. "*Lütfen*."

"Bana anlatmadığın nedir?" diye mırıldandım.

"Yapamam, en azından vicdanım rahat bir halde bu işte kalmana izin veremem." Sesi daha sakindi. "Diğer sebeplerimin hiçbirine inanmıyorsan da en azından buna inan."

Tüm bunlardan önce yatağımda oturur, Hideo hakkında makale üstüne makale okur, bir gün onunla tanışmanın, onun kadar başarılı olmanın, onunla çalışmanın ve konuşmanın, onun gibi *olmanın* nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Fakat şimdi, Hideo tam karşımdaydı; kalbinin kırılğan iç dünyasının bir kısmını bana açıyordu ve bense burada oturup ona aklım karışmış ve heyecanlı bir halde bakıyordum.

Bir şey eksik. Bana anlatmadığı bir şey. Sıfır onu da bir şekilde tehdit mi etmişti? Hideo'yu *benimle* mi tehdit etmişti ve beni her şeyden uzaklaştırması için mi zorlamıştı? Başımı salladım ve bacaklarıma daha sıkı sarıldım. Zihnim dönüp duruyordu.

Beni bir süre inceledi. "Sen ve takım arkadaşların güvenli bir yere yerleştirileceksiniz. Seninle turnuvalar bittikten sonra görüşeceğim." Ardından ayağa kalktı ve yatağımın yanından ayrıldı.

O gece çok rahatsız uyudum. Hastane yatağı düzgünce katlanmıyordu ve ne yaparsam yapayım rahat edemedim. En sonunda uykuya daldığımda, sekiz yaşında New York'ta yaşadığım zamanların görüntülerinden oluşan eski hatıralarım rüyalarımaya sızdı.

Bir gün kolumun altına sıkıştırdığım okul yıllığıyla birlikte okuldan eve dönmüştüm. Kapıyı arkamdan çarparak kapatırken, "Baba, getirdim!" diye bağırdım. Üçüncü sınıfta olduğum o sene okul, benim sınıfımı yıllığın kapağını süslemekle görevlendirmişti ve ben de geçen haftanın tümünü kapağın köşelerine titizlikle detaylı helezonlar çizerek geçirmiştim.

Evimizin tamamen darmadağın olduğunu anlamam bir saniyemi aldı; suluboya kâğıt şeritleri her yerdeydi, küçük parçalara ayrılmış kıyafetler yerde alçak yığınlar halinde duruyordu, yemek odasındaki masanın üzerine boya fırçaları ve kovalar saçılmıştı. Odanın bir köşesinde, babamın üzerinde çalıştığı ve bir düzine yerinden iğnelerle tutturulmuş gelişigüzel bir elbise duruyordu. Sırt çantamı kapının önünde yere atmış ve dudaklarının arasında birkaç toplu iğneyle yanımdan telaşla geçen babama baktım.

"Baba?" Cevap vermeyince sesimi yükseltmişim. "Baba!"

"Geciktin." Bana kaşlarını çatarak hızlıca baktıktan sonra işinin temposuna geri döndü. "Donmuş bezelyeleri çözümleri için buzluktan çıkarmama yardım et."

"Üzgünüm... kütüphanede ödevimi bitiriyordum. Ama şuna bak!" Yıllığı yüzümde bir sırtışla havaya kaldırdım. "İşte buradalar."

Bakışlarının anında kapaktaki helezonlara çevrileceğinden ve yüzünde tanıdık gülümsemesiyle daha yakından bakabilmek için yanıma aceleyle geleceğinden emindim. *Ah Emi, diyecekti. Desenlerinin güzelliğine bak!*

Bunun yerine beni duymazdan gelerek elbisenin başka bir kısmını iğnelemeye başlamıştı. Kendi kendine mırıldanıyordu, bildiğim ama ne olduğunu çıkaramadığım bir melodiydi bu ve çalışırken elleri hafifçe titriyordu. Başım dertte miydi? Yanlış yapmış olabileceğim şeylerin listesini çıkarmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Yıllığı mutfak tezgâhına yerleştirirken, "Akşam yemeği için ne yapıyorsun?" diye sorarak onunla sohbet etmeyi denedim. Cevap vermedi. Masaya dağılmış fırçalarını toplayıp fırça kavanozuna gürültüyle soktum ve masayı nemli bir bezle sildim. Dizüstü bilgisayar masada açık halde duruyordu; koyu kırmızı renkte sayıların, kart ve zar resimlerinin ve o zamanlar bir çete işareti olduğunu bilmediğim bir sembolün bulunduğu bir site açıktı.

Ekranında -3.290\$ yazısını okudum.

"Baba? Bu nedir?"

"Bir şey değil," diye yanıtladı bana dönmeden.

Bunun suç zincirine bağlı bir kumar sitesi olduğunu o zamanlar anlamasam da kırmızı rakamların önündeki eksi işareti'nin ne anlama geldiğini biliyordum. Yüksek sesle içimi çektim. "Baba. Bu şekilde para harcamaman gerektiğini sen söylemiştin."

"Ne söylediğimi biliyorum."

"Duracağımı söylemiştin."

"Emika."

Sesindeki uyarı tınısını yakalayamamıştım. Daha yüksek bir sesle "Söz vermiştin," diye üsteledim. "Şimdi yine hiç paran olmayacak. *Demiştin ki...*"

"Kes sesini!"

Sesi kırbaç gibi patladı. Kelimelerim dilimin ucunda sönüp giderken donakalarak yüzümü şaşkınlıkla babama çevirdim. Sonunda benimkilerle buluşan gözleri hiddetle alev alev parlıyordu, ağlamaktan kızarmıştı. Bir anda ne olduğunu anladım. Babamı nazik ve neşeli bir adamdan öfkeli ve zalim birine dönüştürebilen tek bir şey vardı.

Annemden haber almıştı.

Babamın yüzündeki hiddet çoktan sönmeye başlamıştı. Zihni bulanmış gibi başını sallayarak, "Onu demek istemedim..." dedi. "Emi..."

Fakat şimdi ben sinirlenmiştim. Babamın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan bir adım uzaklaştım ve dudaklarımı sıktım. "Sana mesaj attı, öyle değil mi? Bu sefer sana ne söyledi? Seni özlediğini mi?"

"Emika." Koluma doğru uzansa da ben çoktan arkamı dönmüş odama doğru koşuyordum. Kulaklarımda tiz bir çınlama yankılanıyordu. Kapımı çarparak kapatmadan önce gördüğüm son şey, babamın bitmemiş kreasyonunun yanında omuzları çökmüş ve benden tarafa dönmüş halde dikildiği idi. Sonrasında yatağıma kıvrılmış ve ağlamaya başlamıştım.

Saatler geçmişti. O gecenin ilerleyen saatlerinde kapım gıcırdayarak hafifçe açıldı ve babam, elinde bir tabak dolusu pizzayla içeri kafasını uzattı. "Gelebilir miyim?" diye sordu sessizce.

İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken battaniyemin altından onu izledim. Gözlerinin çevresini koyu renkli halkalar çevrelemişti. İlk defa onun ne kadar yorgun görüldüğünün farkına vardım, günlerdir iyi uyumamış olmalıydı. Yatağının kenarına oturdu ve табаğı bana uzattı. İnat etmek, kızgınlığımı sürdürmek istesem de midem domates ve erimiş peynirin kokusuyla guruldayınca oturur pozisyona geçerek bir dilim almak için uzandım.

Ben bir dilimi aç kurt gibi mideye indirdikten sonra, "Yıllığın büyüleyici olmuş Emi," dedi ve bitkin bir şekilde gülümsedi. "Üzerinde ne kadar çok çalıştığını görebiliyorum."

Omuzlarımı silktim, hâlâ tartışmamızdan kurtulmasına izin vermeye niyetim yoktu ve ikinci bir dilim pizzaya uzandım. "Eee, bugün sana neler oldu?" diye homurdandım.

Bir anlığına sessiz kaldım.

"Bu sefer ne istiyormuş?" diye sormuştum ama zaten biliyordum. Neredeyse her altı ayda bir annem onu özlediği için onunla iletişime geçerdi ve yeniden ortadan kaybolurdu. Benden asla bahsetmezdi. Bir kere bile.

Sorumu tekrarladığımda babam en sonunda telefonunu çıkardı. Hiçbir şey söylemeden bana uzattığında ekrana göz attım.

Annem elinin bir fotoğrafını yollamıştı. Parmağında mükemmel bir kare şeklinde kesimli kocaman elmas bir yüzük vardı.

Yeniden babamın yorgun gözlerine baktım.

Annem çok güzeldi. Ve güzellik insanlara binlerce zalimliği unutturabiliyordu.

Bir müddet hiç konuşmadan oturduk. Ardından babamın eline sessizce dokundum. Bakışlarını aşağı doğru, benden uzağa çevirdi; göz göze gelmeye utanıyordu. "Özür dilerim Emi," dedi usulca. "Çok, çok özür dilerim. Ben aptalın tekiyim."

Sadece başımı iki yana salladım. Kollarımı boynuna doladığımda babam, annemin geride bıraktığı hayatları bir araya getirmeye çalışırcasına beni sımsıkı sardı.

Rüyamdan uyandığımda ellerim yumruk haline gelmişti. Telefonumdaki saat sabah 3:34'ü gösteriyordu ve odamdaki açık kalan televizyonda hâlâ haberler dönüp duruyordu.

Sessizliğin içinde öylece uzandım. En sonunda ellerimi gevşetip yatakta doğrulana kadar epeyce zaman geçti. Pek dikkat etmeden haberleri izledim. Muhabir benimle Ren'in yerine geçecek ikinci sıradaki joker oyuncularını anlatmaya çoktan başlamıştı.

“...Brennar Lyons, İskoçya’dan 72. Seviye bir joker oyuncu ve Anka Süvarileri’ni yeni Mimarları olarak temsil edecek. Savaşçı olarak ise Jackie Nguyen...”

Düşüncelerim takım arkadaşlarıma kayarken muhabirin sesi anlaşılmas mırıltılara dönüştü. Acaba şimdi ne düşünüyorlardı? Ren’in ayrılışıyla ilgili halka yapılan açıklamada kumar oynarken yakalandığı söylenmişti. Benim içinse Hideo’yla olan ilişkimizin ortaya çıkmasından sonra ölüm tehditleri aldığım yönünde açıklama yapılmıştı.

Hideo. Söyledikleri sanki kaydedilmiş bir Hatıra’ymışçasına kesin bir netlikle zihnimde yeniden canlandı.

Bakışlarım Roshan ve Hammie’nin ayrılmadan önce bana verdikleri kutuya kaydı, uzanıp açtım ve parmaklarımı kırık Noel süsünde ve kanvas parçalarında dolaştırdım. Kalp atışlarım hâlâ hızlıymış gibi hissediyordum; göğsüm hâlâ acıyordu.

Yumruğumu yatağa hızla indirdim. Sıfır her şeyden paçayı kurtaracaktı. Düşüncelerim, şimdiye dek çözmeyi başardığımız şeylerin üzerinden geçti. Warcross turnuvalarının yapılacağı önemli şehirlerin koordinatları... Şampiyonadaki her Warcross evreninin içindeki bozulmuş kısımları... Kendi kendini yok eden bir dosyayı; bir suikast girişimini... Ve Ren’in yarattığı, Warcross final oyununda çalınması muhtemel şarkıyı...

Çok fazla parça vardı. Televizyondaki haber döngüsü bitip yeni baştan başlayana dek aklımdan bunları tekrar tekrar geçirdim.

O anda görüşümde bir mesaj belirdi.

Düşüncelerim bir anlığına dağıldı ve okumak için nota göz attım. Bu mesajı nasıl alabilmişim? Benim onayladığım birinden gelmiyordu. Aslında üzerinde hiçbir isim de yazmıyordu. Duraksadım... ve ardından mesajı açmak için uzandım.

Senin için,
Bir avcıdan diğer avcıya.

Tüm yazılan buydu. Tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi bıraktım. *Başka bir avcıdan mı?* Her nasılsa diğer ödül avcılarından biri benim kalkanlarımı aşmanın bir yolunu bulmuştu. Benim kim olduğumu biliyorlardı.

Beni izlemek için onu da hacklediler mi diye merak ederek başımı hızla tavandaki güvenlik kamerasına çevirdim ve sonra dikkatim yeniden mesaja yöneldi. Mesaja iliştirilmiş bir *Kabul Et?* butonu vardı. Oturduğum yerde dikleştim. Ardından titre-yen parmaklarla uzanıp onayladım.

Birkaç metre ötemde sanal bir siluet belirdi; elleri ve kolları kol korumalıklarıyla eldivenlerin arkasında gizlenmişti. Mavi gözleri çarpıcı bir parlaklıktaydı. Yüzünü gördüğümde şok yaşadım.

Karşımdaki Tremaine'di.

Benim şaşkın ifademi gördüğünde tek kaşını kaldırdı. "Merhaba fıstık," derken yüzüne alaycı bir gülümseme yayılıyordu. "Ne büyük bir onur."

"Ben..." diye söze başlasam da kekeleyerek sustum. "Sen Hideo'nun diğer avcılarından biri misin?"

Bana alaycı bir baş selamı verdi. "Ben de *seni* öğrendiğimde en az senin kadar şaşkın görünmüştüm."

"Kalkanlarımı aşarak bana nasıl mesaj yollayabildin?"

"Birkaç gizli numarası olan tek kişi sen değilsin."

"Neden benimle iletişime geçiyorsun? Neden yüzünü gösteriyorsun?"

"Rahatla Emika. Senin ilgilenebileceğini düşündüğüm bir şey buldum." Ona daha ne bulduğunu sormadan uzandı ve eliyle süpürür gibi bir hareket yaptı. Parılayan bir buz küpüne benzeyen bir dosya belirterek ikimizin arasında havada süzölmeye başladı.

"Bu dosyanın diğer yarısına sen sahipsin," dedi.

Parılayan küpe bir anlığına kaşlarımı çatarak baktıktan sonra karşımdakinin *proj_buz_HT1.0*. dosyasının diğer parçası olduğunu fark ettim. Hideo'nun suikast teşebbüsünden hemen önce

Ren'den kaptığım dosyanın aynısıydı. "Bana bir virüs vermeye çalışmadığını nereden bileceğim peki?"

Bu soruma gerçekten alınmış göründü. "Sence bunu yapmanın çok daha sinsi bir yolunu bulamaz mıydım? Salak mısın, sana yardım etmeye çalışıyorum burada."

Dişlerimi gıcırdatarak kaşlarımı çattım. "Neden peki? Bizim rakip olmamız gerekiyor."

Yeniden gülümsedi, iki parmağını kaşına değdirerek beni selamladı. "Hideo ikimizi de işten çıkarmasaydı öyleydik. Tazminat ödememi çoktan aldım ben; o yüzden bu avda kalmamı teşvik edecek pek bir şey kalmadı. Şu anda kiralandığım ve yoğunlaşmam gereken çok daha büyük işlerim var." Başını bana doğru hafifçe eğdi. "Ama bahse girerim *sen* hâlâ Hideo'yu korumaya meraklısın, öyle değil mi?"

Kızardım, rahatsız olmuştum.

Başıyla havadaki dosyayı gösterdi. "Ben de en azından topladıklarımı sana devredebilirim diye düşündüm. Bir avcıdan diğer avcıya bir hediye. Böylelikle, eğer Sıfır'ı bulursan zaferinde kimin payı olduğunu da bileceksin."

Başımı olumsuz anlamda salladım, hâlâ dosyaya dokunmakta isteksizdim. "Sana güvenmiyorum."

"Ben de senden hoşlanmıyorum ama şu anda bunun için pek zamanımız yok, değil mi?"

Birbirimizi kısa bir an süzdükten sonra uzanıp dosyayı kabul ettim. Sanki bir virüs indirmişim gibi kısa bir an boyunca görüşümde bir şeylerin korkunç biçimde yanlışı gitmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Dosya temiz gibi görünüyordu.

Belki de gerçekten içten davranıyordu.

Tremaine'e baktım. "Roshan'a, Asher'ı binamızdan çıkarmasında yardım ettin."

Bunu duyunca bocaladı. Bu fikir değişikliğinin o anla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim; başka bir avcı olarak sanki gerçekte ne olduğunu o da anlamış gibiydi.

Tremaine omuz silkip arkasını döndü. "Roshan'a uğradığımı

söyle sadece," diye mırıldandı. Daha ben bir şey söyleyemeden gözden kayboldu ve sanal bedeninin olduğu noktaya boş boş bakarken beni yine odamda yalnız bıraktı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Açılış töreni partisinde onunla ve Max Martin'le yüzleştiğim, onun beni küçümsediği zamanı düşündüm. Verileri mükemmel derecede normal görünüyordu, ortalama bir oyuncunununkinden farksız biçimde gizlenmişti ve bilgilerini koruyan bir kalkana bile rastlamamıştım. Büyük ihtimalle ona ulaşmaya çalışanları atlatmak için ayrıntılı, iyi bir sistem kurmuştu. Muhtemelen o da beni araştırıyordu. Tüm bu süre boyunca tam karşımdaydı ve ben onu bütünüyle gözden kaçırmıştım. *Seni düzenbaz piç*, diye düşündüm.

Gözlerimi kısıp önümdeki dosyayı anlamlandırmaya çalıştım. Tıpkı benim elimdeki parça gibi bunun da karmakarışık olduğu çok açıktı.

Bakışlarım kutumun içindekilere kaydı.

Noel süsüm ve babamın hediyesi parçalanmış olabilirdi ama parçalanmış olmaları arkalarında izler bırakmadıkları anlamına gelmezdi; bu izler her ne kadar küçük ve kırılmış olsa da. Eğer yeteri kadar parça varsa esas nesnenin ne olması gerektiğini anlamamız mümkündü.

Bir ana menü açtım ve parmaklarımla bacaklarımda hızlı hızlı tıklamaya başladım. Kayan bir liste belirdi. Geriye doğru detaylıca inceleyerek ilk Warcross turnuvarımızın olduğu güne ulaştım.

Ve durdum.

proj_buz_HT1.0.

Üzerine tıkladım. Beklediğim gibi, bana bu dosyanın artık var olmadığını söyleyen bir mesaj çıktı. Fakat bu sefer ne olursa olsun dosyayı açmaya zorlayan bir hack programı çalıştırdım. Etrafımdaki hastane odası yok oldu ve bozuk hayalet kodların olduğu bir alana daldım.

Kodların hepsi anlamsızdı, Tremaine'in bana yolladığı dos-

yadakiler gibi kısmen bozulmuştu. Bana gönderdiğiyle birlikte ikisini birbirine birleştirerek iki dosyayı birlikte çalıştırdım. Aniden önümdeki dosyayı açmak için gerekli kodlar oluşmuştu.

Bu bir Hatıra'ydı.

Birisinin kaydedilmiş Hatıra'sının içindeydim, loş ışıkla aydınlatılan devasa bir alanda dikiliyordum. Bir tren istasyonu muydu? Burası her neresiyse gerçek, fiziki bir lokasyondtu. Kemmerli geçitlerin araları örümcek ağlarıyla bezeliydi ve karanlığı delip geçen ince ışık demetleri aşağıdaki zemini benek benek aydınlatıyordu. Yüzleri gölgelerin içine gizlenmiş bir grup insan şüpheli bir daire şeklinde dizilmişti ama hepsi de sessizdi. Diğerleri sanki burada olmak için uzak bir yerden bağlanmışçasına sanal siluetler olarak katılmıştı.

"Parça hazır," dedi birisi. İrkildim ve bu sözlerin Hatıra'yı izlediğim kişiden çıktığını fark ettim. Bu Ren'in sesiydi. *Bu Ren'in Hatıralarından biri.*

Karanlıktaki siluetlerden biri başını o kadar hafifçe salladı ki zar zor fark ettim. "Birleştirildi mi?" diye sordu. Kelimeler ağzından fısıltı gibi çıkmasına rağmen tünelin tavarının eğimi sayesinde adamı sanki yanı başımda duruyormuşçasına net bir şekilde işittim.

Benim olduğum kişi, yani Ren, başıyla onayladı. "Şampiyonanın final evreni yüklendiği anda çalmaya başlayacak."

"Göster bana."

Gizemli siluetin sesindeki otoriteyle donakaldım. Bu Sıfır'dı, gerçek hayattaki ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Ren itaat etti. Bir saniye sonra bilindik parçası kulaklığımdan içeri süzölmeye başladı. Nakarat kısmına geldiğinde müziğı durdurdu ve herkesin görebileceğı şekilde bir sıra parıldayan kod açtı. "Bu kod, hileli Cevherlerdeki geri sayımı başlatacak," dedi.

Nefesimi sertçe içime çektim. Hileli Cevherler mi? Finallerde oynayacak takımlarda hileli Cevherler mi olacaktı?

Ne yapmak için hileli?

"Güzel," dedi Sıfır. Sırasıyla odadaki her kişiye tek tek baktı. O bunu yaparken her biri görevlerinin bir kopyasını karşılarında havada süzülecek şekilde açıyor, birleriyle eşzamanlıyor ve ilerlemelerini kontrol ediyordu. Ren de aynısını yaptı. Görevi okuduğumda gözlerim kocaman açıldı. Aradığım şey işte buydu.

Sıfır'ın ne yapacağını detaylarıyla açıklıyordu.

Sıfır, final maçı esnasında Cevherleri hileli olanlarıyla değiştirecekti. Bozuk olanlarla. O anda aktif olan her NöroLink kullanıcısına hızla yayılacak bir virüs taşıyanla.

Bu yüzden Sıfır her Warcross evreninin içinden bu kadar çok veri topluyordu. Bu yüzden takipçilerine her lokasyonda görevler veriyordu. Virüsün her bölgede tetiklendiğinden ve hiçbir güvenlik kalkanının bunu durdurmadığından emin olacaktı.

Bakışlarım yazıları süratle tararken nefesim hızlı ve kesik kesik çıkıyordu. Bu virüs ne yapacaktı? NöroLink'i yok mu edecekti? Sıfır bunu yok ederek ne elde etmek *istiyordu*? Final turnuvası sırasında giriş yapan kullanıcılara bu virüs ne yapacaktı? *Final turnuvası*. Bir virüsü salırmak için bu zamanı seçmesi tesadüf değildi. Dünya çapında NöroLink'e bağlı olan kullanıcı sayısı bu final oyununda zirveye ulaşacaktı.

Neden Sıfır gibi teknoloji konusunda yetenekli olduğu çok açık olan biri bu teknolojiyi yok etmek istiyordu?

Hatıra'da Ren yeniden konuşmaya başladı. "Kontrol etmen gereken bir şey daha var," dedi. "Emika Chen. Diğer joker oyuncu."

Sıfır ona doğru döndü. "Bir şey mi buldun?"

"Hideo'yla turnuva dışında birden fazla yolla iletişim kurdu. Senin izlerini ortaya çıkarmaya çalışıyor. Eğer kayda değer bir şeyler bulursa ve onu uyarırsa, Hideo tüm bunları durdurmanın bir yolunu bulacaktır."

Ren'in sözleriyle tüm vücudumdan bir ürperti geçti. Beni ilk Ren öğrenmişti, Sıfır'ı bana karşı uyarmıştı ve muhtemelen benim Hideo'yu *ona* karşı uyarmamla aynı zamanda olmuştu bu.

"Kızı soruşturacağım." Sıfır'ın sesi sakindi. "Geliş gidişlerini

izliyor olacağız ve eğer Hideo’yu uyarmayı denerse bilgim olacak. Bunu her zaman çifte suikasta dönüştürebiliriz.”

Hatıra sona erdi. Solarak kayboldu ve sonunda yeniden hastane odamdaydım. Kalbim küt küt atarak, başım dönerek ve kendimi şimdiye kadar olduğumdan çok daha yalnız hissederek oturdum kaldım.

Çifte suikast. Bu toplantı Hideo’nun hayatına kastedilmeden önce yapılmış olmalıydı; bilgilerimi onunla paylaşmıştım ve karşılığında Hideo’yu öldürmeyi denemişlerdi. Sonrasında Sıfır bana görünmüştü, bunun dışında kalmam için beni uyarmış ve ona katılmamı teklif etmişti. *Yurdun bombalanması*. Sıfır benim de peşimden gelmekte hiç tereddüt etmemişi.

İçgüdüsel olarak, Hideo’ya bağlanmak için uzandım.

Tüm bunları ona şu anda yollamam gerekirdi, ona Sıfır’ın planladığı virüsü, hileli Cevherleri anlatmalıydım. Fakat onunla iletişime geçersen Sıfır bunu öğrenebilirdi ve eğer planlarını durdurmak için Hideo’nun final oyununda bir şeyler yaptığını görürse o zaman Sıfır, Hideo’yla görüştüğümü kesinlikle anlardı. Planını değiştirebilirdi ve şimdiye dek keşfettiğim her şey işe yaramaz hale gelirdi.

Bunu Sıfır’ı uyandırmadan ve Hideo’yu dahil etmeden durdurmak zorundaydım. Bu da demekti ki final oyununa girebilmenin bir yolunu bulmalı ve Sıfır’ın o hileli Cevherleri yerleştirmesini engellemeliydim.

Uzun ve titrek bir nefes verdim.

Belki de *gerçekten* boyumu aşan işlere kalkışıyordum ve zihnimin ufak, korkmuş bir parçası da eğer şu anda *durursam*, Hideo’nun ısrarla söylediği gibi buradan ayrılırsam, Sıfır’ın bana Hatıralarımı geri verebileceğini hatırlatıyordu.

Fakat çekip gitme düşüncesine katlanamıyordum. Eğer bunu yaparsam neler olurdu? Bakışlarım yanımda duran kutuya çevrildi. Yoğunlaşabildiğim tek şey değerli eşyalarımın parçalanmış kalıntılarıydı. Takılıp kaldığım tek düşünceyse tahammül edilemez ve sinir bozucu matlıktaki maskesinin arkasına gizlenen

Sıfır'ın, bana ne yapmam gerektiğini söylemesiydi. Öfkem yükselirken yumruklarımı sıktım.

Hideo resmi oyunlardan ve avdan ayrılmamı istemişti. Sıfır beni uzak durmam için uyarmıştı ama hiçbir zaman talimatları uygulamada iyi olmamıştım. Ben bir ödül avcısıydım ve eğer avım hâlâ dışarıda bir yerlerdeyse bunu sona erdirmek zorundaydım.

Yataktan kalkıp odanın köşesine, güvenlik kamerasının altına doğru yürüdüm ve uzanıp aletin kablolarını çıkardım. Kamera kapandı. Ardından Roshan ve Hammie'yi aradım. Cevap verdiklerinde sesim bir fısıltı gibi çıktı.

"Gerçeği duymaya hazır mısınız?" dedim.

"Hazırız," diye cevapladı Roshan.

"Güzel. Çünkü cidden biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

28

Sağduyulu birisi bana Kara Evren'e yeniden bağlanmak için bunun kesinlikle çok kötü bir zaman olduğunu söylerdi. Bir patlamada neredeyse ölüyordum, artık bir işim yoktu, bir hacker ve ekibi peşimdeydi, beni avcıdan ava dönüştürmüşlerdi ve peşlerinde olduğuma dair en ufak bir işaret gördükleri anda beni temizlemeye kararlıydılar. Hatta şu anda bile peşimde suikastçılar olabilirdi; büyük ihtimalle Korsan İni'ndeki suikast piyangosuna adım yazılmıştı.

Fakat zamanım tükeniyordu.

Şimdi İpek Yolu'nun Kara Evren'de ifşa olanların isimlerinin ve bilgilerinin listelendiği neon kırmızı tabelalarıyla çevrelenmiş, çukurlarla dolu sokaklarında yürürken sanal botlarım yerdeki su birikintilerine dalıp çıkıyordu. İpek Yolu'nun bu kısmında yasadışı ticaret trafiği daha yoğun; karmakarışık bir isimsiz kullanıcı topluluğu ara sokakları ve kapı eşiklerini dolduruyor, gece pazarı hissini yaratıyordu. Tepede düzensiz şeritler halinde ampuller asılıydı ve onların ötesinde de şehrin göğe tepetaklak asılmış, bize doğru ters bir yansımasını görebiliyordum.

Yanlarından geçtiğim tezgâhlara temkinli bir halde göz atıyordum. Bazıları masalarına düzgünce dizdikleri altın yüzüklerden ışıldayan pelerinelere, deri çizmelerden platin zırhlara, iyileştirme iksirlerinden hazine sandıklarına kadar çok sayıda sanal Warcraft eşyası satıyordu. Diğerleriyse kanuna aykırı, gerçek dünya eşyaları satıyordu. Bir tanesi yasadışı silahlar ve mermiler sunuyor ve otuz üzeri siparişte bir gecede teslimat sözü veriyordu. Başka biri uyuşturucu satıyordu; tezgâhı herhangi bir çevrimiçi satış sitesi kadar profesyonelce düzenlenmişti ama burada alışveriş sepetinize gramla kokain ya da kristal meth ekledikten sonra paketlerinizi iki gün içinde kapınıza teslim ediyorlardı ve kimliğinizi tehlikeye atmadan satıcı hakkında yorum bile bırakabiliyordunuz. Üçüncü tezgâhta sağlık bakanlıklarının onaylamadığı diyet hapları satılırken diğerinde Kara Evren'in ünlü kızlarının erotik canlı yayınlarında indirimler teklif ediliyordu. Ayrıca çalıntı sanat eserleriyle, izinsiz ele geçirilen fildişleriyle, sanal çipleri sanal paralarla ve Japon yeniyile takas edenlerle ve tabii ki hem Warcraft hem de Karanlık Warcraft üzerinde oynanan kumarlarla dolu tezgâhlar vardı.

Final turnuvası için şimdiden oynanan bahisleri görüyordum ve miktarlar astronomik düzeydeydi. Her tezgâhın üzerinde o satıcıda şu anda kaç müşteri olduğunu gösteren sayılar süzülüyordu. Bahis tezgâhının üzerindeki rakam 10.254'tü. Sadece bu küçük bahis tezgâhında bile on bin kişi bahis oynuyordu. Korsan İni gibi daha büyük kumar mekânlarında şu anda kaç kişinin bahis yatırdığını tahmin bile edemezdim. Bu bana final turnuvası esnasında kaç kişinin NöroLink'e bağlı olacağını anımsatan başka bir göstergeydi ve daha hızlı hareket etmemi sağladı.

Bir döviz tezgâhında durup paramın büyük miktarını çiple takas ettim. Şimdi bile bu kadar çok parayı takas etmek fiziksel olarak canımı yakıyordu; birkaç ay önce bu kadar çok parayı hayatımın geri kalanı boyunca elimde tutmak için neler yapmazdım. Yine de takası gerçekleştirdim ve görüşümdeki rakamların bir birimden başka bir birime dönüşmesini izledim. Ardından

yoluma devam ettim. En sonunda İpek Yolu'yla Sirk Sokağı arasındaki kavşağa ulaştım. Sokağa doğru baktığımda aradığım satıcıyı gördüm: Zümrüt Ticaret Merkezi. Pahalı, değerli ve çok, çok nadir güçlendiricilerin yuvası.

Dışarıdan devasa bir sirk çadırına benziyordu; boydan boya siyah ve altın renkli çizgilerle boyalı çadır ışıkların altında parlıyordu. Çadırın kumaşının iki tarafa kıvrılarak açılmış girişinden görünen geniş ve kapkara boşluktan dışarı kadife bir halı uzanıyordu. Bu görüntüyle karnıma ani ve içgüdüsel bir korku saplandı. Bir keresinde babamla ormana gece yarısında yürüyüşe gitmiştik ve eğri büğrü bir ağacın gövdesinin içinden geçmek zorunda kaldığımızda neredeyse panik atak geçirmiştik. Karanlığın içindeki her şey canavar parçalarıymış gibi görünmüştü. Bu sirkin girişi de benzer bir korkuyu tetiklemişti; ardında tehlikeli bir şeylerin bulunduğu karanlık bir bilinmeze doğru adım atacaktım. Aslında bu göz korkutucu giriş, satıcının vitrinlere bakan kişileri engellemek amacıyla kurduğu güvenlik kalkanının bir parçasıydı. Eğer içeri girmeye çok korkuyorsanız o zaman muhtemelen satın almak için de çok korkardınız.

Girişin iki ucunda uzun cambaz ayaklıklarının üzerinde bir çift ikiz dikiliyordu. Yaklaştığım sırada bana doğru eğildiler; yüzleri beyaza boyanmıştı ve gözleri tamamen siyahtı. Aynı anda "Şifre," derken kaş çatışları da birbirinin aynısıydı. Bu sırada görüşümün merkezinde uçuşan şeffaf bir kutucuk belirdi.

Bugünkü şifreyi tuşladım; karışık harf, rakam ve sembollerden oluşan otuz beş haneli bir şifreydi. İkizler bir an düşünüp taşındılar ve ardından kenara çekilip Ticaret Merkezi'ne girmem için uzun kollarını uzattılar. Derin bir nefes alıp ilerledim.

İçerisi tamamen karanlıktı. Yürümeye devam ederken adımlarımı dikkatlice sayıyordum. On adım attıktan sonra durdum ve sağıma döndüm. Sekiz adım daha attım. Durdum, sola döndüm. On beş adım daha. Uzun ve karmakarışık bir kombinasyonla bu şekilde ilerledikten sonra en sonunda ileri doğru yirmi adım atıp tamamen durdum. Bu ikinci güvenlik kalkanını nasıl geçeceğimi

bilmeyen kullanıcılar karanlığın içinde tamamen hapsolüyordu. Bundan sonra da kayıp avatarlarını ve hesaplarını kurtarmaları haftalar sürüyordu.

Uzanıp kapıyı tıklattım. Sanki tahtaya vuruyormuşum gibi tak-tak-tak diye ses duyulduğunda rahatladım. Bir kapı kayarak açıldı ve sirkin devasa merkezine, tepede asılı yüzlerce ampulle aydınlanan alana girdim.

Her yer içlerinde her çeşitten güçlendiricinin bulunduğu cam kavanozları sergileyen raflarla ve kaidelerle doluydu; kırmızı mücevherler ve beyaz bilyeler, gökkuşağı tonlarında tüylü top-lar, mavi çizgili küpler, siyah beyaz damalı küreler, sabun kö-püğü gibi şeffaf baloncuklar. Bu güçlendiricilerin bazıları oyun-larda sadece bir kez görünmüştü ve bir daha asla sunulmamıştı; bazılarıysa sadece prototipti, hâlâ Henka Games'te gelişim sü-recindeydi ama yine de bir şekilde hackerların eline düşmüştü ve burada satılıyordu. Her birinin tepesinde altın rengi harfler-le isimleri ve başlangıç teklif fiyatı süzülüyordu. Anı Ölüm: ₺ 46.550. Uzunlu Saldırısı: ₺ 150.000.

Nadir güçlendiricilerin önünde isimsiz avatar grupları toplanmış, heyecanla sohbet ediyordu. Mekanik çeneleri, uzun burunlu maskeleri ve siyah şemsiyeli hanımlara benzeyen güvenlik robotları yerde kayarak geziniyordu. Robotların hareketlerini inceledim. Ne kadar gelişigüzel olsa da hareketlerinde daima bir düzen olurdu. Şimdi görüşümde bir alışveriş sepeti simgesi ve meblağ yazabileceğim boş bir alan belirdi. Sergilenen cam kavanozların her birine hayran kalarak etrafta gezindim ve en sonunda bir kaidenin üzerinde duran cam kavanozu buldum. İçinde donmuş, kristal bir topa benzeyen ve yüzeyi tüye benzer kırılağıyla süslenmiş bir bilye vardı.

Takım Dondurma: ₺ 201.000. Üzerinde yazan açıklamaya göre bu güçlendirici beş saniye boyunca düşman takımı hareketsiz hale getiriyordu.

Bu cam kavanozun etrafında toplanan insanların hepsinin elinde açık artırma kartları bulunuyordu ve açık artırmanın tam

o anda gerçekleşmekte olduğunu fark ettim. Ben de katıldım ve en yakındaki güvenlik-robotu-hanımından bir kart aldım. Şu anda bu müzayedenin yanında beş tane robot devriye geziyordu ve iki tanesi de az önce biten açık artırmadan bu tarafa doğru geliyordu. Cam kavanozun yanında açık artırmayı yürüten küçük bir kız duruyordu ve başında neredeyse kendi uzunluğuna denk bir şapka takıyordu. “İki yüz elli bir bin çip!” dedi hızla bağırarak. “İki yüz elli iki mi duyuyorum?” Birisi elindeki kartı kaldırdı. “İki yüz elli iki. İki yüz elli üç mü duyuyorum?”

Açık artırma en sonunda iki teklifçiye düşene dek böyle devam etti. Onları dikkatlice izledim. En yüksek bahis şu anda 295.000 çipti ve diğer kullanıcı teklifi 300.000 çipe yükseltmekte tereddüt ediyordu. Küçük kız birinin rakamı yükseltmesini bekleyerek bağırırmaya devam etti. Hiç kimseden ses çıkmadı. En yüksek teklifi veren avatar dikleşti ve heyecanla göğsünü kabarttı.

Küçük kız etrafa bakınarak, “Üç yüz bin veren yok mu?” diye bağırdı. “İki yüz doksan beşe satıyoruuum... satıyoruuum...saaatt...”

Kartımı kaldırdım ve bağırdım. “Dört yüz.”

Bütün gözler şaşkınlıkla bana çevrildi. Kalabalığın içinden mırıltılar yükseldi. Küçük kız beni gösterip gülümsedi. “Dört yüz!” diye haykırdı. “Artık uçuşa geçtik! Dört yüz bir mi duyuyorum?” Bakışlarını çadırın içinde gezdirdi ama kimse hareket etmedi. Diğer avatar bana öldürücü bakışlarla dik dik bakıyordu ama ben ona bakmamaya özen gösterdim.

“Satıldı!” Küçük kız benden tarafa ellerini çırpı. Alışveriş sepetimi gösteren simgenin üzerinde şimdi 1 rakamı görünüyordu ve 400.000 çipim eksildi. O sırada Takım Dondurma güçlendiricisi kaidenin üzerindeki cam kavanozundan yok olurken diğer avatarlar da mırıldanarak oradan ayrılmaya başladılar. Kaybeden teklifçi orada oyalanmaya devam ederken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi; tıpkı güvenlik robotlarının da gözlerinin üzerimde olduğu gibi.

Mezatçıya teşekkür ettim ve ardından gidip diğer kavanozları inceledim. Hâlâ harcayabilecek bir milyon çipim daha vardı ve elde edebileceğim kadar yardımı toplamam gerekiyordu.

Bu sefer iki koca pençeye sahip, hırıldayan, yuvarlak, siyah bir yaratığa benzeyen bir güçlendirici için açık artırmaya katıldım. Cevher Kral. Eğer rakibinizin Cevheri görüş alanınızdaysa bu güçlendiriciyi kullanmak o Cevheri otomatikman kendi ellerinize ışınlamanızı sağlıyordu ve takımınız anında o oyunu kazanıyordu.

Bu sefer açılış rakamı 500.000 çipti.

Mezatçı yükselen teklifleri yine hızla bağırmaya başladı ve yine, artırma birkaç aktif teklifçiye kadar azaldı. Ben de onlardan biriydim. Ben bir diğer teklifçiyle çarpışırken rakam 720.000 çipe kadar yükseldi ama yine de diğer taraf geri çekilmiyordu. En sonunda hüsrarla bu güçlendiricinin değerinden çok daha fazlası olduğunu bildiğim bir rakamı söyledim.

“Satıldı! Sekiz yüz seksen!” diye haykırdı mezatçı. 880.000 çip.

Bu miktarın sermayemde açtığı deliğe yüzümü buruşturarak iki eşyanın da düzgünce saklandığından emin olmak için sırt çantamı kontrol ettim. Gerçek hayatta ise birinin envanterime girmeye çalışıp çalışmadığını taratıyordum. Bazen zengin kullanıcılar buraya gelir ve birçok büyük eşyayı satın alırdı. O zaman diğer kullanıcılar pusuda bekler ve zengin kullanıcı arkasını döndüğü an envanterini hackleyip bu güçlendiricileri çalarlardı. İki satın alımımдан sonra şimdiden bir çift avatarın dikkati benim üzerime çevrilmişti ve bu ilgileri ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Geride 200.000 çipten az param kalmıştı ve bu miktar final oyununda kullanmaya değecek kadar büyük bir şey almama yetmeyecekti. O yüzden bunun yerine etrafa bakındım ve kendime değerli bir tane daha güçlendirici çalmak için kimi hedef alabileceğimi bulmaya çalıştım. En sonunda keyfimi yerime getiren bir güçlendirici için yapılan açık artırmada karar kıldım.

Bunu daha önce hiç duymamıştım bile ve bu durum onun bir prototip, hatta yasadışı, kullanıcı yapımı bir güçlendirici olduğunu düşündürüyordu bana.

Tanrı Rolü: ₺ 751.000. 14 Teklif.

Bu güçlendirici size bir Warcross evrenindeki her şeyi geçici olarak kontrol etme gücü veriyordu. Mükemmeldi.

Açık artırma neredeyse bitiyordu, son iki kullanıcıya kadar düşmüştü ama bu sefer seyirci kaldım ve fiyat yükselmeye devam ederken güvenlik robotlarının arkasında durarak izledim. Artırma en sonunda git gide yavaşladı ve kullanıcılardan biri neredeyse bir milyon çipe yaklaşan rakam üzerinde tereddütte kaldı.

“Bir milyon mu duyuyorum?” diye bağırdı mezatçı. “Tam bir milyon? Hayır mı?” Tekrarlamaya devam etti ve kimsenin kabul etmeyeceği anlaşıldığında kazananı işaret etti. “*Satıldı!* Dokuz yüz doksan dokuz!”

Kazanan teklifçi ekoseli bir palto giyen uzun boylu bir adamdı. Güçlendiriciyi cebine atıp başka tarafa yönlendiğinde güvenlik robotlarının dikkatini çekmeden peşinden gittim. Gerçek hayattaysa klavyeme son sürat tıklıyor ve adamın yalnız ve savunmasız olacağı bir ânı bulmaya çalışıyordum. Güvenlik robotları gelişigüzel turlarına devam ettiler; bu açık artırmada kullanılan robotlardan bazıları yeni başlayan başka bir artırmada devriye gezmek için yavaşça kayarak uzaklaşıyordu.

En sonunda fırsatımı gördüm; iki güvenlik robotu başka tarafa dönüp adama dar ve açık bir yol bıraktıkları bir boşluk yarattılar. Doğruca adama yöneldim ve yaklaşırken adımlarımı hızlandırdım. Adam tam arkasını dönmek üzereyken öne doğru atıldım ve çantasını kaptım.

Sıradan bir avatar bunun gibi bir şey yapabilmek için yeterli güce sahip olmazdı. Fakat ben avatarımı yıllar boyunca kodlarla güçlendirmiş ve tıpkı buna benzer bir yakalama için kendimi

programlamıştım. O yüzden adamın çantasının sapını kavradığım anda elimi sertçe döndürünce çanta benim elime geçti.

Gerçi adam da salak değildi. Bir güçlendiriciye bir milyon çip harcayan hiç kimse salak olmazdı. Aniden yakınımızdaki iki avatar bana doğru hızla döndü. Adamın burada kendine ait gizli iki koruması vardı. Korumaların beni yakalamasından kıl payı kurtulduktan sonra çıkışa doğru kestirme yola saptım. Eğer güvenlik robotlarının giremediği karanlık tünelin içine kaçabilirsem o zaman buradan tüm eşyalarımın çıkmayı başarabilirdim.

Avatarlardan biri hançerini çekerek ileri atıldı; beni ikiye bölmeye hazırdı. Yana kaçsam da ikinci avatar bacağımdan yakalayarak dengemi bozdu. Etrafımdaki dünya sarsıldı ve birden kendimi odaya yerden bakarken buldum. Bir tekme savururken aynı zamanda klavyeme çılınca bir şeyler yazıyordum ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey, zaten mevcutta olan güvenliğimi artıracak bir şey yapamazdı; buna zamanım yoktu. Etraftaki güvenlik robotları boğuşmayı fark etti ve derhal girişin önünde toplaşıp çadırı içeriden kapattı. Diğerleri hızla bana doğru geldi; mekanik kadınların gözleri yanıp sönüyor ve şemsiyeleri jilet keskinliğinde bıçaklar gibi dönüyordu. Elleriy-le kollarımı sıkıştırdılar. Adam çantasının sapını kavramak için eğildiğinde bir tekme savurdum. Adamın iki yardımcısı sırt çantamı yakaladı.

Aniden beni tutan güvenlik robotlarından biri şemsiyesinin kenarıyla adama doğru saldırdı. Şemsiye adamın kolunu boydan boya keserken ciyakladım. Tabii ki kesilenler piksellerdi ama yine de adam sırtüstü düşerken, sol eli vücudunun geri kalanından uzakta, işe yaramaz halde duruyordu. Şaşkınlıkla robota baktım ama o beni görmezden gelerek diğer iki avata da saldırıp ardından diğer robotlara döndü.

“Kaç Em!” diye bağırdı bana.

Kalbim yerinden hopladı. Bu artık bir robot değildi. Bu Roshan’ın sesiydi.

Aceleyle ayağa kalktım ve çıkışa doğru hızla fırladım. Başka

bir robot, çıkarken beni korumaya aldı; bu Hammie'ydi. Sonra bir üçüncüsü eklendi. *Asher!* Kurdukları siper diğerlerinden gelen saldırıları savuştururken bazıları da kendi içlerinden birilerine karşı saldırı yapmaya hazır değilmiş gibi görünüyordu. Kavganın içine hiç düşünmeden dalmış olsalar da hâlâ kaçırdıkları robotları nasıl idare edeceklerinden emin olmayan iki güvenlik robotunun arasından kayarak geçtim. En sonunda çıkışa vardım ve arkamdaki tüm sesler ortadan kayboldu.

Giriş kapısına kadar olan adım sayılarını ve dönüşleri takip ederek kendimi çadırın dışına atıp arkadaki dar sokağa çıktım. Girişte oturan ikizler bana dikkat bile etmedi. Alelacele bir kod yazıp Kara Evren'deki oturumumu kapattım. Etrafımdaki her şey simsiyah oldu ve bir saniye sonra kendi sanal odama döndüm.

Adamın çantası hâlâ bendeydi. Kendi sırt çantam hâlâ bendeydi. Güçlendiricilerim hâlâ buradaydı.

Çantayı açmak için işe koyuldum. Daha fazla dikkat çekmeden onu uzun süre yanımda tutamazdım. Birkaç denemeden sonra çanta sonunda açıldı. Tanrı Rolü güçlendiricisi içindeydi; masmavi bir güzellikteydi ve yüzeyinde dönen bulutlar sanki parmak uçlarıma bulaşıyormuş gibiydi.

Öylece bakakaldım, kalbimin atışlarını kulaklarımda duyuyordum. Üç yeni güçlendiricimi envanterime dikkatlice ekledim ve çoklu katmanların ardına gizledim. Sonrasında sanal odamda bekleyip birkaç saniyede bir takım arkadaşlarıma davetler ve çağrılar attım.

Bir süre hiç kimse belirmedi. Her şeyin dışında kilitli mi kalmışlardı? Yakalanmışlar mıydı?

Önce Roshan ve ardından Hammie belirdi. En sonunda da Asher. Artık güvenlik robotları gibi görünmüyorlardı, o kabuğu üstlerinden atmışlardı. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Daha önce hiçbir avımda birileriyle birlikte çalışmamıştım ama şimdi yanımda takım arkadaşlarım varken her şey çok daha kolaymış gibi görünüyordu.

İlk önce Asher konuştu. "Pekâlâ?" Tek kaşını kaldırarak beni dikkatlice süzdü. "Umarım o kadar beladan sonra işe yarar bir şey elde etmişsindir."

Başım la onayladım ve elimdekileri göstermek için envanterimi açtım.

Asher'ın gözleri kocaman açılırken Roshan bir küfür mırıldandı. "Tremaine sana yolladığı dosyayla ilgili doğruyu söylemiş olsa iyi olur," dedi.

"Doğru ya da değil," diye ekledi Hammie, "final oyunu bu elimizdekilerin eklenmesiyle çok ilginç olacak."

"Eğer bunlar Sıfır'ı yenmemizde bize yardımcı olmayacaksa," dedim, "o zaman hiçbir şey olamaz."

Tüm bu skandallardan dolayı, Anka Süvarileri ve Andromeda takımları arasında oynanacak final maçı şimdiden Warcross tarihinde en geniş çapta izlenen oyun olmaya hazırdı. Haberlerde oyunların görüntüleri ve yorumları dışında hiçbir şey yayınlanmıyordu, her dilden ve her ülkeden kanallar çılgına dönmüş şekilde bir diğerini geçmeye çalışıyordu. Sanki tüm dünya buna konsantre olmak için durmuş gibiydi. Tokyo'daki tüm mağazalar, restoranlar ve kafeler sanki ulusal bir tatılmış gibi kapalıydı. Evlerinden kolayca bağlanamayan insanlar lenslerini takıp internet kafelere ve barlara doluşmuştu. Şehir, insanların en çok toplandığı yerlerde yoğunlaşan sembollerle aydınlanıyordu.

Otel odamın penceresinden uzaklaştım ve gidip kanepeye oturdum. Şehrin bir düzine merkezinden birinde, sahte isimle kaydolduğum bir otelde saklanıyordum. Bildiğim kadarıyla Hideo benim New York'a döndüğümü düşünüyordu. Hastanedeki konuşmamızdan beri bana sadece tek bir mesaj yollamıştı.

Uzak dur Emika. Lütfen inan bana.

Şimdi görüşümün kenarında beliren ve geriye doğru sayan şeffaf saate bakıyordum. Sadece birkaç hafta önce bu seneki aç-

lış töreni oyununa glitch olarak sızmıştım. Şimdiyse final oyununun başlamasına sadece beş dakika vardı. Kendimi oyuna tekrar sızdırmadan önceki son beş dakika; ancak bu sefer buntu bilerek yapacaktım. Her şeyi bir kere daha kontrol ettim ve kayıt etme fonksiyonumun açık olduğundan emin oldum. Bugünkü oyunu hesabıma Yeni Hatıra Evreni olarak kaydedecektim. Eğer bugün işler Sıfır yüzünden kötü giderse en azından incelemek için elimde kayıtlarım olacaktı.

Yani, eğer virüsü ilk olarak bana bulaşmazsa...

Nihayet görüşümde yazılar belirdi.

VIII. Warcross Şampiyonası

Final

ANKA SÜVARİLERİ - ANDROMEDA

Derin bir nefes aldım. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandım. Ardından ileri uzanıp kelimeleri tek parmağımla tıkladım ve etrafımdaki dünya karanlığa gömüldü.

Henüz bir şey görmeden önce rüzgârın ıslığını işittim. Ardından evren görüş alanıma girdiğinde kendimi bir uçurumun kenarında otururken buldum; aşağıda çevresi yüzlerce metre yüksekliğindeki metal duvarlarla çevrili, daire biçiminde bir göl uzanıyordu. Arkama baktığımda duvarların diğer tarafında açık denizden başka bir şey olmadığını gördüm.

Dairesel gölün merkezinde birbiriyle bağlantısı olmayan on tane çelik köprü vardı ve duvarlara doğru yıldız biçiminde uzanıyorlardı. Köprülerin her biri duvara gömülü, birbirlerine eşit mesafedeki uzun ve metal hangar kapılarında son buluyordu. Güvenlik robotları kapıların iki yanında dikiliyordu. Ben izlediğim sırada güçlendiriciler çelik duvarların üzerinde ve gölün suyunun kenarları boyunca belirmeye başladı; rengârenk bilyeler köprülerin hem altını hem de üzerini kaplamıştı. Kendi envanterimdeki güçlendiricilerimi bir daha kontrol ettim. Hepsi yerli yerindeydi.

Hadi Tokyo'yu yırtıp geçelim, sıfırdan atmışa kadar / evet, sanki bu şehirde zamanımız bitiyormuş gibi.

Her yerden yankılanmaya başlayan giriş müziği ensemdeki tüyleri diken diken etti. Ren'in yeni parçası hileli Cevherleri etkinleştirecekti.

Hadi muhteşem biçimde sonlandır / evet, muhteşem biçimde sonlandırma zamanı geldi.

Seyircilerin yeri göğü inleten tezahüratının tüm alana yayıldığı algılamam biraz zaman aldı. Her zamanki sunucuların, her zamanki gibi heyecanlı sesleri duyuldu.

"Hanımlar ve beyler," dediler. "Gümüş Çember'e hoş geldiniz!"

Aşağıda oyuncular nihayet görünür hale geldi. Her biri, gölün merkezine yakın ve birbirine bağlanmayan köprülerden birinin üzerinde belirdi. Andromeda takımındakiler kıpkırmızı giysilerinin içinde gözden kaçacak gibi değildi; Kaptanları Shahira'nın eşarbları arkasından sıkıca bağlanmıştı ve takımının kırmızı yakuttan Cevheri başının üzerinde süzülüyordu; Savaşçıları Ivo Eriksson'un saçları geriye yapıştırılmıştı ve sert bakıyordu. Bakışlarım takım arkadaşlarıma çevrilirken kalbim âdeta boğazımda atıyordu. Mavi renkli giysileri etraflarındaki çelik duvarlarla sert bir kontrast yaratıyordu. Süvarilerin mavi elmas-tan Cevherini başının üzerinde taşıyan Asher, Hammie, Roshan ve iki yeni oyuncu. Ren'in yerini alan Jackie Nguyen ve benim yerimi alan yeni Mimarları Brennar Lyons.

Hazır mısınız? Konuşan Asher'dı. Benimle, onun için kurduğum şifreli bir kanaldan iletişim kuruyordu. Mesajı görüşümün kenarında şeffaf, beyaz bir yazı olarak belirdi.

Her ne kadar hazır olduğumdan emin olmasam da başımla onayladım. **Umarım,** diye yanıtladım. Değerli güçlendiricilerimin olduğu envanterimi açtım.

Ben içeri girdiğimde Cevherini bana yolla.

Tamamdır.

Ardından Brennar'a odaklanarak verilerini iyice gözden geçirdim. Eğer kendimi onun yerine geçireceksem bunu ilk denememde yapabileceğimden emin olmalıyım. Eğer Anka Süvarileri oyunu kazanamazsa bugün neler olacaktı? Sıfır planını harekete geçirirse neler yaşanacaktı?

Sunucular şimdi oyuncuları tanıtıyordu. Brennar'ın verilerini açınca hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardım. **Oyun başlayana dek içeri sızamam**, dedim Asher'a. **Brennar henüz aktif hale gelmemiş.**

İzliyor olacağım, diye karşılık verdi. **Eğer bir şey görürsem seni uyarırım.**

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı yeniden aşağıdaki sahneye çevirdim. Oyuncular kendi köprülerinin kenarında dururken bakışları önce altlarındaki suya ardından birbirlerine çevriliyordu. Hiçbiri diğerlerine ulaşamıyordu, herkes merkezdeki en az on beş metrelik boşlukla birbirinden ayrılmıştı. Asher'ın dudaklarının hareket ettiğini, Süvarilerin geri kalanına talimatlarını verdiğini görebiliyordum. Dikkatim çember şeklindeki çelik duvarın iç kısmında sıralanan devasa metal kapılara kaydı. Her kapının üzerinde kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. İçeride ne saklanıyordu? Ve Sıfır neredeydi? Sıfır'ın da şu anda bu oyunu izlediğini bilmek gerçek hayatta tüylerimi diken diken etti; belki de o da benim yaptığım gibi izliyordu. Oyunu bozmak için bekliyordu.

"Oyun! Hazır ol! Savaş!" diye bağırdı sunucu. Görünmez seyirciler yeri göğü inleyen bir sevinç çığlığı attı.

Aynı anda kulakları sağır eden bir alarm çalmaya başlayarak evrenin her yerinde yankılandı. On çelik kapının üzerindeki yanıp sönen kırmızı ışıklardan geliyordu bu ses. Oyuncular hızla döndü. Kendi köprüsü üzerinde kapıya doğru koşmaya başlayan ilk oyuncu Hammie'ydi. Daha iyi görebilmek için köprülerin üzerinde süzülecek kadar alçaldım. Kapılar aynı anda titredi ve ardından yükselmeye başladıklarında ağırlıkları yüzünden kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. Hammie'nin koşuşu daha da hız-

landı. Diğer Süvarilere bağırarak bir şeyler söyledi. Andromeda takımındakiler de kendi köprülerinde koşmaya başlamışlardı ve kapılar biraz daha yükseldiğinde içlerinde ne olduğunu bir an için görebildim.

Bina kalınlığında metal bacaklar. Dairesel şekilli krom eklemeler, çelik kas kirişleri. Kapılar daha da yükseldi. Her biri farklı dizaynda fıçı benzeri bir göğüs, iki yandan sarkan güçlü kollar. En tepedeyse şeffaf camla kaplı metal kafalar. Gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. Binilmeyi bekleyen on mekanik robot. Mekabotlar.

Gölün ve dışarıdaki açık denizin suları, ufuktan yaklaşan korkutucu ve karanlık bir fırtınayla birlikte kızgın bir şekilde kabarıp dalgalanmaya başlamıştı. Brennar'ın kendi mekabotuna doğru koştuğu bölgeyi daha iyi görebilmek için görüşüme çift tıkladım. Etrafımdaki evren iyice yakınlıştı ve aniden kendimi çelik kapıya yaklaşmakta olan oğlanın tam üzerinde, ona tepeden bakarken buldum. Robotun yan tarafındaki merdivene tırmanmaya başladı.

İlerideki köprüde Hammie kendi mekabotunun tepesine ulaşmıştı ve şimdi robotun kafasında ayakta duruyordu. Girişi aradı, buldu, açmak için bir şeyi kaldırıp içine atladı ve ortadan kayboldu. Saniyeler sonra mekabotun gözleri içeriden aydınlanarak çevresini saran metali yeşil bir ışıkla doldurdu. Tıpkı bir turbo jet motorunun sesine benzeyen bir uğultu başladı ve git-tikçe artarak doruk noktasına yükseldi. Mekabot kımıldanarak canlanmaya başladı; eklemleri o kadar akıcı şekilde hareket ediyordu ki sanki Hammie robotun *kendisiymiş* gibiydi. Bir ayağını kaldırdı. Sonra diğerini. Her adımıyla köprü titriyordu.

Mekabotuna ikinci ulaşan Asher oldu. Robotun içine girdiğinde Cevheri de görüş alanından çıktı. Hayal kırıklığıyla nefesimi dışarı verdim. Aynısı muhtemelen Shahira'ya da olacaktı; bu da demekti ki onun Cevherini çalmak için eğer Cevher Kral güçlendiricimi kullanacaksam, ilk önce kızı mekabotun içinden çıkarmam gerekecekti. Shahira robotuna Asher'ın hemen ardın-

dan atladı ve Andromedaların Mimarı Franco da onları takip etti. Bakışlarımı aşağıdaki Brennar'a çevirdim. O da neredeyse ulaşmıştı ama antrenman yapacak zamanı olmadan final turnuvasına aniden alındığı için diğerlerinden daha yavaş olduğu çok açıktı. Yine de sebepsiz yere joker oyuncu olarak seçilmemişti. Mekabotunun tepesine ulaşp içeri atladı ve robotu çalıştırdı. Robotun gözleri açılarak açık mavi renkte parladı.

Brennar ve mekabotunun üzerinde bir çalışma ekranı açtığımda ikisinin de verisi görüşümün üzerinde yeşil renkte dönen bir seri koda dönüştü. Bunun zamanlamasını doğru yapmalıydım. Yanlış yaptığım takdirde Brennar'ın dışında bir sahnenin içine sızardım ve tüm seyircilerin görebileceği şekilde açıkta kalırdım. Sıfır anında nerede olduğumu ve ne yaptığımı öğrenirdi ve bir kere gerçek bir oyuncuya dönüştüğümde çok hızlı hareket etmek zorunda olacaktım. Gerçek hayatta Brennar artık avatarını kontrol edemediğini anında anlayacaktı. Güvenliği uyaracaktı ve onlar da oyunu durduracaktı. Beni bulacaklardı ve dışarı atacaklardı.

Sunucu, "Shahira saldırmak için harekete geçti!" diye haykırınca dikkatim hızla Shahira'nın merkezdeki açıklığa doğru koşan mekabotuna çevrildi. Köprünün sonuna ulaştığında mekabotu tıpkı atlamaya hazırlanan bir leopar gibi çömeldi. Ardından havaya doğru muazzam bir sıçrayış yaptı ve iki yanından bıçak gibi keskin görünen kanatlar açılarak muhteşem bir görüntü sergiledi. Bir çırpıda havaya yükseldi. Bu sırada bir hız güçlendiricisini yakaladı ve bu geçici gücün yardımıyla boşluğu geçerek Asher'in mekabotunun durduğu köprüye iniş yaptı. Darbenin etkisiyle sallanan köprünün sesi sanal evren boyunca yankılandı.

Hızla yazmaya devam ettim. Bu oyuna girmek zorundaydım. Brennar'ın mekabotu öne ilerlediğinde oğlanın robotun içindeki görüntüsünü çizim şeklinde gösteren bir görüntü açtım. Ardından aşağı doğru uçarak mekabotuna yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Robotun gözlerinin tam önünde havada süzüldüm. Gözlerin ardından içerideki Brennar'ın ana hatlarını görebiliyordum. *Hazırım*, dedim kendi kendime.

Hemen bir komut yazdım. Bir anlığına Brennar beni mekabotunun dışında süzülürken gördü. Gözlerini şaşkınlıkla kırptırtırdı.

Etrafımdaki dünya çalkalandı ve gözlerimi açtığımda mekabotun kokpitinin *içindeydim*. Daha da önemlisi Brennar'ın vücudunun içindeydim ve avatarının tüm kontrolü bendeydi.

Selam Kaptan, dedim Asher'a.

Aramıza hoş geldin, diye karşılık verdi ve hemen Hammie'nin mekabotuna dönerek takım Cevherimizi ona vermeye hazırlandı. Hammie bunun için hazırды, çoktan ondan gelecek hareketi bekliyordu. Birkaç koca adımda Asher'ın yanına geldi, mekabotunun eliyle Asher'ın robotunun metal elini tuttu. Bir anlığına ikisinin arasında bir ışık patlaması oldu ve böylece her oyuncu artık Cevherimizin Hammie'nin ellerinde olduğu konusunda uyarıldı.

Hammie bir saniye bile harcamadı. Shahira, Asher'ın üzerine atlarken yanıma ulaştı. Mekabotunun elini tuttum ve başka bir ışık patlamasıyla artık Cevherimiz bendeydi. Seyirciler heyecanla kükredi.

Hemen etkisizleştirme programımı açtım, derin bir nefes aldım ve elimdeki Cevher'in üzerinde programı çalıştırdım. Birkaç saniye geçti. Bir anlığına işe yaramayacağını düşündüm.

Fakat sonra Cevher elektrikleterek kıvılcımlar saçtı. Görüşümde bir sürü üzerinde oynanmış bir kod belirdi. Cevher simsiyah oldu. Üzerinde yeniden bir analiz programı çalıştırdım ve bir şey çıkmadığında gülümsedim. Etkisiz hale getirilmişti.

Artık geri sayım başlamıştı. Brennar ona olanlar hakkında herkesi uyarmadan ve güvenlik beni dışarı atmadan önce en fazla bir ya da iki dakikam vardı. Cevherimize yaptıklarımın Sıfır'ın ne zaman haberi olacağını ya da haberi olup olmayacağını bilmiyordum ama bunun üzerinde düşünecek vaktim yoktu. Dikkatimi mekabotumun içine çevirdim.

Mekabotun içindeki kontroller gayet basitti ve her birimizin anında çözebileceği şekilde tasarlanmıştı. Omuzlarına ve kolla-

rına yerleştirilmiş silahlar vardı ve ben bacaklarımla kollarımı hareket ettirdiğimde robot da aynı şekilde hareket ediyordu. Shahira'yı aradım. Asher'la gölün üzerinde birbirine kenetlenmiş halde çarpışmakla meşguldü ve bu arada Franco da Asher'ı alt etmeye çalışmak için onların üzerine doğru yönelmişti. Diğerleriye dikkatlerini benim üzerime çevirmişti.

Shahira'yı mekabetunun içinden çıkarmak zorundaydım.

Düşman takımı etkisiz kılmak için Takım Dondurma. Shahira'nın Cevherini çalmak için Cevher Kral ve evrende geçici olarak değişiklik yapmak için Tanrı Rolü. Mekabotumla köprümde koşarak ilerlerken önümdeki sahneye baktım ve Takım Dondurma güçlendiricimi etkinleştirmeye hazırlandım.

"Solunda!" diye bağırdı Asher aniden bana doğru. "Sana doğru geliyor..."

İrkildim ve tam robotumun başını o yöne çevirdiğim anda Ivo Eriksson'un uçan mekabetunun sanki ısıracakmış gibi ağzı açık halde üzerime doğru geldiğini gördüm. Sadece darbeye hazırlanacak kadar vaktim oldu.

Bana hızla çarptı. Metalin metale çarpmasının sesi eşliğinde köprüden aşağı yuvarlanarak göle düştük. Darbe beni sertçe sarstı ve bir anlığına camın ardından tek görebildiğim şey suyun bulanıklığı oldu. İçgüdülerim, *güçlendiriciyi kullan* dese de bunu bastırdım. Eğer bunu şimdi yaparsam Shahira suya düşüp batacaktı ve ardından köprüünün üzerinde yeniden başlayacaktı. Bunun yerine kolumu doğruca Ivo'nun başına doğru hedef aldım ve yumruğumu fırlatma butonunun üzerine indirdim.

Bir roket Ivo'nun mekabetuna doğru ateşlendi ve başına sertçe çarparak geriye savurunca beni bıraktı. Mekabotum aniden suyun içinde serbestçe yüzmeye başlamıştı. Kaybedecek zaman yoktu. Tanrı Rolü güçlendiricime uzanıp etkinleştirdim.

Evren aniden durdu, sanki bir filmin orta yerinde kalakalmış gibiydi. Görüşümde şimdi geri sayım yapan şeffaf rakamlar belirmişti ve bana alanı değiştirmek için kalan süremi gösteriyordu. Parmaklarım uçarcasına hareket etmeye başladı. Kendimi sudan

dışarı çektim ve bir köprünün üzerine yerleştim, ardından köprüleri birbirine çekerek ortadaki boşluğu kapadım. Köprüler sü-tunlarından ayrılırken kopan metallerin tiz çığlıkları duyuldu. Bakışlarım hâlâ birbirine kenetlenmiş halde havada asılı duran Shahira ve Asher'a çevrildi. Ellerimi birbirine vurup sonra da ayırdım. Shahira'nın mekabotu aniden Asher'inkinden koparak ayrılıp onu serbest bıraktı. Aynı zamanda Shahira'yı yakınuma çektim ve mekabotunu artık birleşmiş olan önümdeki köprüye indirdim.

Seyircilerin şaşkınlıkla iç çekişleri evrende yankılandı. Sunucunun sesi kafası karışmış gibi geliyordu. "Bir güçlendirici etkinleştirildi... Brennar'm bunu nereden aldığından emin değiliz ama turnuvaların başlangıcından beri hiçbir oyunda var olmamış bir güçlendiriciyi kullandı! Daha fazla bilgi için beklemedeyiz..."

Artık güvenlik bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. *Hideo* da biliyordu. Bu da demekti ki muhtemelen Sıfır da biliyordu. Güçlendiricimin üzerindeki zaman doldu. Evren yeniden hareket etmeye başladı. Shahira'nın mekabotu çömeldi, sanki yeniden adapte olmaya çalışmış gibi başını salladı. Hızla ikinci güçlendiricimi etkinleştirdim. Takım Dondurma.

Kızın mekabotu hareketinin ortasında donakaldı. Çevremizdeki diğer *Andromeda* üyeleri de öyle. Brennar'ın kulaklığından Asher'ın sesi yükseldi. "Hadi!" diye bağırды.

Ama açıklayacak zamanım yoktu. Mekabotumun içindeki yerimden kalktım ve başımın üzerindeki kapağı kavradım. Yukarı doğru iterek açtım. Yağmur kamçı gibi üzerime inip görüşümü bulandırdığında evreni kontrol ederken değiştirmedığım tek şeyin artık ufuktan bize kadar ulaşmış fırtına olduğunu fark ettim. Kendimi mekabotumdan çekerek çıkardım. Diğer Anka Süvarileri etrafımı sarmış ve beni korumak amacıyla arkalarını bana dönmüşlerdi.

Mekabotumun üzerinde çömeldim ve tüm dikkatimi Shahira'nın donmuş robotuna çevirdim. Robotun gözlerinin içinden kızın da kocaman açılmış gözlerle, hareket edemeden bana baktığını gördüm. Mekabotumun omuzundan aşağı atladım ve

robotun geniş kolu boyunca koşmaya başladım. Sunucunun fırınayı bastıran sesi duyuldu. “Brennar takımdan ayrıldı ve ikinci bir güçlendirici kullandı! Neler olduğunu anlamaya çalış...”

Her an oyunu durdurabilirlerdi artık. Çoktan durdurmamış olmalarına şaşırıyordum. Hideo ne yapıyordu? *Konsantre ol sadece*. Mekabotumun eline ulaştığımda sıçrayarak havalandım ve Shahira’nın robotunun koluna kondum. Yağmur, metal yüzeyi kayganlaştırmıştı neredeyse inişim sırasında kayıp düşüyordum. Kollarımla kendime destek oldum. Ayağa kalkmayı başardım ve robotun kolu boyunca koşmaya devam ettim. Mekabotun başının yan tarafından yukarı tırmandım. Seyirciler hayret ve kafa karışıklığıyla haykırırken Takım Dondurma güçlendiricisinin bittiği anda kapağı çekerek açtım.

Açıklıktan aşağıdaki Shahira’ya baktığımda onun da donuk halinin sona erdiğini ve bana bakmak için başını kaldırdığını gördüm. Cevheri başının üzerinde kıpkırmızı parlıyordu. Üçüncü güçlendiricimi çıkardım. Cevher Kral.

Etkinleştirmek için harekete geçtim.

Fakat yapamadım. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Donakalmıştım, tepeden tırnağa hiçbir uzvumu hareket ettiremiyor, elimde güçlendiriciyle, kılıcı dahi kıpırdatmadan öylece dikiliyordum. Shahira gözlerini kısıtı ve zıplayarak kendini mekabottan dışarı çekti. Gelip tam önümde dikildi. Onun da benim üzerimde beni donduran bir güçlendirici kullandığını hayal meyal fark ettim.

“Seni uyarmıştım Emika,” dedi.

Her ne kadar kelimeler Shahira’nın sesiyle çıksa da *biliyordum*. Benimle gerçekte konuşan kişinin o olmadığını biliyordum.

Bu, onun vücudunu ele geçiren Sıfır’dı.

Shahira bana yaklaşırken boş yere mücadele ettim; kızın yürüyüşü şimdi Sıfır’ın yırtıcı zarafetini taşıyordu. Yakuttan Cevheri başının tepesinde ısıltı ısıltı parlıyordu. Çok yakındı. Tıpkı Sıfır’ın Korsan İni’nde yaptığı gibi çevremde bir tur attıktan sonra uzandı ve güçlendiricimi aldı.

Hayır! Çılgık atmak istedim ama yapamadım. Shahira sanki kadeh tokuşturuyormuşuz gibi güçlendiriciyi bana doğru kaldırdı. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir," dedi. Arkasını dönerek Asher'in mekabotuna doğru koşmaya başladı.

Hideo neden oyunu durduruyor? Şimdiye dek kesinlikle herkes oyunda bir şeylerin ters gittiğini görmüştü. Seyircilerden yükselen şaşkınlık ve hayretle dolu çılgınlığın, tezahüratın ve yuhalamaların düzensiz sesleri arasında güçlendiricinin etkisi nihayet üzerimden kalktı. Öne doğru nefes nefese sendeledim ve ardından Shahira'nın peşinden hızla koşmaya başladım. Ne olursa olsun, o güçlendiriciyi Asher'in üzerinde kullanmasına izin veremezdim. Sıfır'ın Cevherlerinin etkinleşmesine göz yumamazdım. Ellerimle belimde asılı halatı kavradım.

"Hey!"

Herkes sese doğru başını çevirdiğinde Hammie'nin mekabotunun üzerimize doğru süratle atıldığını gördük. Bacaklarını suya sertçe indirdiğinde çıkan dalgalar köprülere çarptı. Robotunun başındaki kapak hızla açıldı ve Hammie dışarı fırlayıp yağmurun altında sıçrayarak havalandı. Elinde daha önceden yakaladığı açık yeşil bir güçlendiriciyi tutuyordu. Güçlendiriciyi Shahira'ya doğru fırlattı.

Mekabotumun kolunun ucunda bir patlama oldu; tam da Shahira'nın koştuğu yeri kıl payı kaçırdı. Kız kayarak durdu ama patlama yine de ayaklarını yerden keserek onu havaya fırlatmıştı. Diğer tarafımızdan Franco'nun mekabotu suyun içinden çıkıp gittikçe güçlenen rüzgâra karşı eğilerek üzerimize doğru atıldı. "Hammie!" diye bağırdım ama çok geçti. Franco mekabot koluyla Hammie'yi kavradı, yumruğunu sıktı ve Hammie'yi fırlattı. Kız uçarak duvarın arkasındaki açık denize büyük bir şapırtıyla düştü. Franco diğer eliyle de Shahira'yı yakalayıp düşmesine engel oldu.

Asher'in mekabotu Franco'ya doğru hızla atılırken yumruğunu havaya kaldırmıştı. Eğilmek için bir anlığına koşmaya ara verdim. Asher'in tepemden uçarak geçtiğini gördüm, mekabotu-

nun gözü gökteki kırmızı bir nokta gibiydi. Franco'nun yanına sertçe indiğinde darbenin etkisiyle dizlerimin üzerine kapaklandım. Asher'in inişinin yarattığı dalgalar bana sertçe çarparken mekabotumun hasarlı kolunun da üzerini kapladı. Gözlerimdeki suları silip yukarı baktım. Franco da Asher'a saldırmıştı ve her yumrukla metalin kulakları sağır eden çatırtısı duyuluyordu. Tüm bunların arasında Shahira'yı buldum. Franco'nun kolundan hızla yukarı tırmanarak Asher'in mekabotuna doğru yaklaşıyordu. O tarafa koşmaya başladım.

"Uçuşa mı ihtiyacın var?" kulaklığımdan Roshan'ın sesi duyuldu. Arkamı döndüğümde sadece üzerime doğru gelen yumruğunu görecektim kadar zamanım oldu; beni avucuna aldı ve parmaklarını üzerimi kapattı. Mekabotu uçuyordu ve metal bıçaklardan oluşan kanatlarını o kadar sert çırpıyordu ki gölün yüzeyinde girdaplar oluşturuyordu. Franco ve Asher'in ölümüne bir kavgaya tutuştukları yere doğru hızla yükselmeye başladım.

Yakınlardan bir yerden Ivo'nun mekabotu Roshan'ı hedef alarak süratle üzerimize doğru gelmeye başladı. Neredeyse varmak üzereydik. Yumruğumu Roshan'ın avucunun içine vurarak, "Bırak ben gideyim!" diye bağırdım.

Dediğimi yaptı ve beni bıraktı. Doğruca Asher'in omuzlarına düştüm. Aynı anda Shahira da diğer omzuna ulaşmıştı. İkimiz de tırmanmaya başladık. Yağmur damlaları üzerime sertçe vuruyor ve beni suya düşürmekle tehdit ediyordu. Elimden geldiği kadar sımsıkı tutunarak daha hızlı tırmanmaya çalıştım. Franco, Asher'in göğsüne sert bir darbe daha indirdiğinde yana doğru yalpaladım ve sadece tek kolumla tutunmaya devam edebildim. Kendimi zorlayarak eski pozisyonuma geri döndüm. İlerlemeye devam et.

Mekabotun kafasına tam da Shahira ayağa kalkmak üzereyken ulaştım. Kapağa doğru koştu. Eğer kapağı açıp Asher'in Cevherini görürse güçlendiriciyi onun üzerinde kullanırdı ve kaybederdik. Dişlerimi sıktım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ardından kıza doğru hızla koştum. Her şey sanki ağır çekimde oluyormuş gibiydi.

Shahira kapağı çekerek açtı.

Güçlendiriciyi kullanmak için elini kaldırdı.

Ona ulaştım ve kendimi sahip olduğum tüm güçle üzerine fırlattım.

Ellerim güçlendiricinin üstüne kapandı. Güçlendiriciyi tam kullanmak üzereyken kızıdan, Sıfır'dan, çekerek aldım. Şimdi yap! Görüşümü Shahira'nın cevherine odakladım. Beni durdurmasına fırsat kalmadan güçlendiriciyi ona doğru hedef alarak fırlattım. Gözleri kocaman açıldı.

Güçlendirici patlayarak siyah bir duman haline gelerek ikimizi de sardı. Karanlığın içinde Shahira'nın zümrüt Cevheri benim elimde belirdi. Parmaklarımı Cevhere sararken aynı anda etkisizleştirme hack programımı çalıştırdım. Cevherden kıvılcıklar ve her yanā kırbaç'gibi yayılan elektrik ışınları fırladı ve hemen ardından simsiyah oldu.

Ben kazanmıştım. Oyun bitmişti.

Seyircilerin âdeta patlaırcasına haykırışları her yönü sardı. Çıkan ses kulakları sağır ediciydi, ne var ne yoksa her şeyi bastırıyordu. Sunucunun, "Her şey bitti!" diye bağırın şaşkınlıkla dolu sesi diğer gürültülerin üzerine çıktı. "Ama bir dakika millet, bugün arenada neler oldu öyle? Final turnuvasında eşı benzeri görülmemiş bir hacklemeydi bu! Daha fazla bilgi için beklemedeyiz..."

Her şey bitti. Sanki hayatım ona bağlıymış gibi Cevheri elimde sımsıkı tuttum. İşte bu. *Hepsi bu mu?* Kendimi tutamayıp boğuk bir kahkaha attım, içimdeki tüm enerji tükenmişti. Kulaklığımdan Asher'in neşeli sesini duydum ama ne dediğini anlayamadım. Oyunun bittiği gerçeği dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Fakat sonra garip bir şey oldu.

Üzerimden bir elektrik akımı geçti. Statik bir şok gibiydi. Sıcradım. Sanki herkes aynı şeyi aynı anda hissetmişçesine seyircilerden de şaşkınlık dolu sesler yükseldi. Her oyuncunun üzerinde sayılar ve veriler yanıp söndü ve ardından yok oldu.

Bu da neydi? Az önce ne olduğunu anlayamayarak orada dikilip bir an gözlerimi kırptırdım. İçim korkuyla doldu.

Tam önümde Shahira'nın avatarı yok olarak yerini siyah zırhı ve opak miğferiyle fırtınalı göğün altında dikilen Sıfır'a bıraktı. Sıfır bana dik dik baktı. "Onu tetikledin," dedi. Sesi alçak ve öfkeliydi.

"Neyi tetikledim? Senin işin bitti!" diye bağırdım. "Planının da öyle."

Sözlerimdeki bir şey Sıfır'ı şaşırtmışa benziyordu. "Bilmiyor-sun."

Bilmiyor muyum? Neyi bilmiyorum?

Dikleşti. "Benim planım," dedi, "Hideo'yu durdurmaktı."

Ne?

Başımı salladım, anlamıyordum. Fakat cevap vermeme fırsat kalmadan Sıfır ortadan kayboldu ve etrafımızdaki Gümüş Çember evreni de donarak karanlıkta solup yok oldu. Gözümü yeniden kırptığımda otel odama geri dönmüştüm ve oyunlar bitmişti. Sessizlikten irkilerek bir anlığına öylece oturdum. Her şey çok ani bitmişti. Bunu ben başarmıştım ve her ne kadar hâlâ Sıfır'ın kim olduğunu bulamamış olsam da, planları her ne ise onları durdurduğumu biliyordum.

Bilmiyorsun. Planım Hideo'yu durdurmaktı.

Kahretsin bunun anlamı neydi? Bilmediğim şey neydi? Zihnimin gerisinde rahatsız edici, endişeli bir his vardı.

Tam o anda görüşümde bir mesaj belirdi. Asher'dı. Onaylayınca sanki odada benim yanımdaymışçasına Asher'in tanıdık yüzü belirdi, halinden hoşnut bir ifadesi vardı. "Emi!" diye haykırdı. "Başardın! Kazandık!"

Ona gülümsemeyi başardım ve birkaç şey mırıldandım ama Sıfır'ın sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Neredesin?

Mesaj Hideo'dan geliyordu.

"Seni sonra arayacağım Ash," diyerek görüşmeyi sonlandırdım ve zihnim bulanık halde Hideo'ya mesaj yazdım. Eğer onunla karşı karşıya görüşürsem bana Sıfır'ın ne demek istediğini açıklayabilirdi. Ona her şeyi anlatırdım ve Sıfır'ın neden bahsettiğini anlardı.

Yarım saat geçmeden kapım açıldı ve başımı kaldırdığımda Hideo'nun, yanında iki korumasıyla içeri girdiğini gördüm. Adamlara başını sallayınca korumaları aynı anda o kadar hızlı durdular ki, sanki buna programlanmış gibiydiler. Ardından dönüp dışarı çıktılar ve bizi yalnız bıraktılar. Hideo'yu günlerdir görmemiştım ve kalbim varlığıyla hemen hızla çarpmaya başladı. Ayağa fırladım. *Neler olduğunu bana açıklayabilir.*

Hideo benden bir adım geride durdu ve bana tuhaf, ciddi bir kaç çatışıyla baktı. "Sana ayrılmanı söylemişim."

Bakışındaki bir şey beni durdurdu. Sıfır'ın sözleri aklıma geldi ve aramızdaki havada asılı kaldı. "Sıfır oyundaydı," dedim. "Cevherleri bir virüsle hileli hale getirmişti. Ortadan kaybolmadan önce bana bir şey söyledi. Orada olmasının sebebinin *senin* planlarını durdurmak olduğunu söyledi." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğini anlamadım."

Hideo sessizliğini korudu.

"Yani," diye devam ettim, sanki susmaya korkuyordum, "onun planlarının NöroLink'i yok edecek bir şeyi tetiklemek olduğunu düşünmüştüm, belki de linke bağlı olan herkese zarar verebilecek bir şey olduğunu ama bunu *neden* istediğini bilmiyordum." Hideo'ya baktım, aniden vereceği cevaptan ürkemeye başlamıştım. "Sen biliyor musun?"

Hideo başını eğdi. Kaşları çatılmıştı ve duruşundaki her şey cevap vermek için gönülsüzlüğünü haykırıyordu.

Sıfır haklı olamazdı, değil mi? Bilmediğim şey neydi?

“Neden bahsediyordu?” diye sordum bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Hideo nihayet bana baktı. Yüzünde tekin olmayan bir ifade vardı; meraklı ve neşeli oğlan sanki bir maskenin arkasına gizlenmişti. Bu, yüzünde daima gördüğüm ciddi ifadenin aynısıydı ama ilk kez kötü bir şey olacağını seziyordum, sanki bu sakın bir yaratıcının ifadesinden çok daha fazlasıydı. Bir müddet sonra içini çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. Aramızda tanıdık bir ekran belirdi.

Hideo'yla bir bağlantı?

“İzin ver sana göstereyim,” dedi.

Tereddüt ettim. Ardından daveti kabul etmek için tıkladım.

Aramızdaki Link kurulurken Hideo'nun duyularını açılarak bana doğru sızdı. Tetikleydi, bir şeyin ağırlığı altında bunalmıştı. Fakat iyimserdi de. Ne için iyimserdi?

“Sürekli hayatlarımızı geliştirecek yöntemler arıyoruz. Makinelerin yardımıyla,” dedi Hideo. “Verilerin yardımıyla. Bir süredir mükemmel yapay zekâyı geliştirme üzerinde çalışıyordum; NöroLink aracılığıyla uygulandığında herhangi bir insan polis gücünün yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde kusurlarımızı düzeltecek bir algoritmanın...”

Kaşlarımı çattım. “Kusurlarımızı mı düzeltecek? Sen neden bahsediyorsun?”

Hideo elini hafifçe sallayarak aramızda yeni bir ekran açtı. Renklerin bulunduğu oval bir şekildi; yeşiller ve maviler, sarılar ve morlar sürekli dönüp duruyordu. “Bir NöroLink kullanıcısının zihninin içine bakıyorsun,” diye açıkladı. Ardından elini yine salladı. Oval şekil bir başkasıyla yer değiştirdi, bunda da dönen renkler bulunuyordu. “Ve bir başka kullanıcının.” Elini salladı. “Ve bir başkasının.”

İnanmayarak ona dik dik baktım. “Bunlar kullanıcılarının

zihinleri mi? Onların düşüncelerini mi görebiliyorsun? *Beyinlerini?*"

"Sadece görmekten de fazlasını yapabiliyorum. NöroLink her zaman insan beynine arayüzle bağlanır," diye devam etti Hideo. "Sanal gerçekliği bu kadar verimli ve gerçekmiş gibi yapan şey de bu. Gözlükleri bu kadar özel yapan... Bunu biliyorsun. Şimdiye dek bu arayüzü sadece tek yönlü bir bilgi akışı sistemi olarak kullanıyordum; bu kod sadece beyninin arzuladığı şeyi yarattı ve gösterdi. Kolunu oynatırsan kod da senin sanal kolunu oynatır. Kontrol sahibi olan tek şey beynin." Bana imalı imalı baktı. "Fakat bilgi iki yönlü de işleyebilir."

Dediklerinin ardındaki gerçeği kavramaya çabaladım. *Hideo'nun keşfi, gerçeğin şimdiye dek yapılmış en muhteşem illüzyonunu yaratmak için dünyanın en iyi üç boyutlu efekt üreticisini, insan beynini kullanıyordu.*

Dünyanın en iyi beyin-bilgisayar arayüzü.

Başımı salladım, sözlerine inanmak istemiyordum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Hideo cevap vermeden önce uzunca bir an bana baktı. "Oyunun sonu," dedi, "NöroLink'in, kullanıcılarının zihinlerini kontrol etme özelliğini etkinleştirecekti."

NöroLink kendi kullanıcılarını kontrol edebilecekti.

Bu gerçek bana öyle sert ve şiddetli çarptı ki zorlukla nefes alabildim. Kullanıcıların zihinleriyle NöroLink'i kontrol edebilmeleri gerekiyordu ama bu aynı zamanda diğer türlü de kullanılabılırdi; bir komut yazardınız ve bunu, beyne ne yapması gerektiğini söylemekte de kullanabilirdiniz. Yeteri kadar komut yazarsanız beyni kalıcı olarak kontrol edebilirdiniz ve Hideo da bunu yapabilmek için bir algoritma yaratmıştı.

Bir adım geriledim ve masaya tutunup dengemi sağladım. "Bir kodla," dedim, "insanların nasıl düşüneceğini mi kontrol ediyorsun?"

"O, Warcross lensleri ücretsizdi," diye hatırlattı bana. "Dün-

yanın neredeyse her köşesinde, neredeyse dünyadaki her insana dağıtımı yapıldı.”

Çalıntı lens sevkiyatlarıyla ilgili yapılan onca haber... Şimdi Hideo’nun çalınan sevkiyatlar için neden endişelenemediğini anlıyordum. Ne kadar fazlası dışarı yayılırsa o kadar iyiydi.

Hideo bir kullanıcının zihninin içini gösteren başka bir görüntü açtı. Bu sefer oval şeklin içindeki renkler daha koyu kırmızı ve mordu. “NöroLink bir kullanıcının duyguları öfkeye dönüştüğünde bunu anlayabilir,” dedi. “Şiddet içeren bir şey planladıkları zaman bunu söyleyebilir ve bunu inanılmaz bir kesinlikle bilir.” Bu zihnin ait olduğu gerçek kişinin görüntüsünü açtı. Karşımızdaki, paltosundan bir silah çıkarmaya uğraşan ve bir marketi soymaya hazırlanan, alnı terle kaplanmış bir adamın görüntüsüydü.

“Bu şu anda mı yaşıyor?” diye sordum.

Hideo başıyla onayladı. “Los Angeles şehir merkezinde.”

Adam marketin girişine ulaştığında zihnini temsil eden koyu renkli oval aniden ışıkarak parıltıladı. Ben izlemeye devam ederken NöroLink’in yeni algoritması renkleri ilk durumuna getirdi. Koyu kırmızılıklar mavilerin, yeşillerin ve sarıların olduğu hafif bir karışıma dönüştü. Gerçek görüntüde ise adam donakaldı. Silahını çekmeyi bıraktı. Yüzünde beni baştan aşağı ürperten tuhaf, bomboş bir ifade oluştu. Yüzü sakinleşirken gözlerini kırptırarak bu halinden sıyrıldı ve caddeden aşağı yürümeye devam etti. Marketi unutmuştu bile.

Hideo bana şu anda dünyada olan olaylarla ilgili başka videolar da izletti. Hepsi de bir algoritmayla kontrol edilen milyarlarca zihnin renk haritaları...

“Zaman geçtikçe,” dedi Hideo, “kod kendini her insanın zihnine adapte edecek. Kendi kendini ayarlayacak, kendi kendini geliştirecek, otomatikleştirilmiş cevaplarının içine o kişinin neler yapabileceğine dair her spesifik detayı ekleyecek. Kendi kendini mükemmel bir güvenlik sistemine dönüştürecek.”

Görüntülere bakılırsa insanlar kendilerine ne olduğunu dahi

anlamıyordu; eğer anlasalardı bile kod onların bunu düşünmesini durduracaktı. “Ya insanlar bunu istemiyorsa? Ya NöroLink’i ve lenslerini kullanmayı bırakırlarsa?”

“Sana ilk lensini verdiğimde söylediğim şeyi hatırlıyor musun?”

Sözlerini bana tekrarladığı sırada anımsamıştım bile. *Lensler göz çeperinin üzerinde sadece bir atom kalınlığında, zararsız ince bir film bırakıyor. Bu film lenslerinle vücudun arasında bir iletim hattı gibi çalışıyor.*

Gözlerin üzerindeki o kalıcı zar, insanlar lenslerini çıkarsalar bile NöroLink’e bağlı kalmalarını sağlayacaktı.

Sıfır’ın planlarını tamamen yanlış anlamıştım. Hileli Cevherlerdeki virüsle tüm bunları yok etmek istemişti. Hideo’nun daha da ileri gitmesini durdurmak için ona suikast düzenlemişti. Beni oyunlardan uzak tutmak ve Hideo’nun son hedefini gerçekleştirmesini sağlamama engel olmak için yurt binamızı bombalamıştı. Belki de *bu yüzden* bir şeylerin yanlış gittiğini gördüğünde Hideo final oyununu durdurmamıştı. Benim Sıfır’ı durdurmamı istemişti, böylece *onun* planlarını başlatabilirdim.

Bunu Sasuke için yapıyor. Tüm bunları yaratmıştı çünkü böylece, bir daha hiç kimse kardeşiyle aynı kaderi paylaşmayacaktı, hiçbir aile onun ailesinin yaşadıklarını yaşamayacaktı. Yaptığımız bir konuşma gözümün önüne geldi. *Warcross’u onun için yarattın*, demiştim. O da, “*Yaptığım her şey onun için,*” demişti.

Kenn’in bu plandan haberi var mıydı? Herkes başından beri bunun içinde miydi?

Sonunda, “Yapamazsın,” dedim boğuk bir sesle.

Hareketsiz bir halde durdu. “Neden olmasın?” diye sordu.

“Ciddi olamazsın,” derken kısa, çaresiz ve neşesiz bir kahkaha attım. “Bir... bir *diktatör* olmak mı istiyorsun? Dünyadaki herkesi kontrol etmek mi istiyorsun?”

“Ben değil.” Hideo bana ilk toplantımızdan hatırladığım delici bakışıyla baktı. “Ya diktatör olan bir algoritmaysa? Bir kodsa? Ya bu kod dünyayı daha iyi bir yer haline gelmesi için zorla-

yabilecekse, tek bir satırla savaşları bitirebilecek ve otomatik bir sistemle hayatları kurtarabilecekse? Algoritmanın bir egosu yok. Gücü ihtirasla istemiyor. Sadece doğruyu yapması ve adil olması için programlandı. Toplumlarımızı yönlendiren kanunlarla aynı şey bu; sadece o kanunları uygulamayı her yerde ve her zaman mecbur tutuyor."

"Fakat algoritmayı sen kontrol ediyorsun."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Evet."

"Seni kimse bunun için seçmedi!" diye patladım.

"İnsanlar liderlerini seçmekte hiçbir zaman iyi olmadı!" diye patladı o da bana.

"Ama bunu yapamazsın! Bizi özümüzde insan yapan bir şeyi elimizden alıyorsun!"

Hideo bir adım yaklaştı. "Peki bizi insan yapan şey neymiş tam olarak? Öldürmeyi ve tecavüz etmeyi seçmek mi? Savaşmak, bombalamak, yok etmek mi? Çocukları kaçırmak mı? Masumları silahla vurmak mı? İnsanlığın elinden alınmaması gereken parçası *bu* mu? Demokrasi bunların hepsini durdurmayı başaramıyordu mi? Zaten kanunlar yoluyla bunlarla savaşmaya çalışıyoruz ama kanun uygulayıcıları aynı anda her yerde olamıyor. Her şeyi göremiyorlar. Peki ya ben görebilirim? Sasuke'yi alan kişiyi durdurabilirdim... NöroLink bunu başka bir çocuğa yapmayı planlayan birisini durdurabilir. Nüfusun yüzde doksanını suçtan arındırabilirim ve yasa uygulayıcılar da geri kalan yüzde onluk kısma yoğunlaşabilir."

"Yani nüfusun yüzde doksanını *kontrol* edeceğini söylemek istiyorsun."

"İnsanlar yine kendi hayatlarını yaşayabilecek, hayallerinin peşinden koşacak, fantezi evrenlerinin keyfini çıkaracak ve şimdiye dek yapmak istedikleri ne varsa yapacaklar. Ben bunların hiçbirine engel olmuyorum. Suç olmadığı takdirde istedikleri her şeyi yapabilirler. Hayatlarında bunun dışında hiçbir şey değişmeyecek. O yüzden *neden olmasın?*"

Hideo'nun sözlerindeki her şey çelişkiydi ve kendimi neye

inanacağımdan emin olmadan tam ortada buldum. Kendi şehrimi düşündüm; New York'ta yükselen suç oranına polislerin artık yetişememesi yüzünden nasıl ödül avcısı olduğumu. Aynı şeyin nasıl her yerde yaşandığını. *Suç olmadığı takdirde istedikleri her şeyi yapabilirler. Hayatlarında bunun dışında hiçbir şey değişmeyecek.*

Özgürlüklerinden vazgeçmeleri dışında. Her şeyi değiştiren şeyin dışında.

"NöroLink günlük hayatın en önemli parçası," dedi Hideo. "İnsanlar onun içinde çalışıyor, işler kuruyor ve bunun sunduğu eğlencenin içinde kayboluyorlar. Bunu kullanmayı istiyorlar."

O anda, haklı olduğunu fark ettim. İnsanlar mükemmel fan-tezi gerçekliğinden, sadece özgürlüklerinden vazgeçmemek için neden vazgeçecekti? Sadece acınası bir gerçekliğin içinde yaşayacaksa özgürlüğün ne anlamı vardı? Bu, insanlara interneti kullanmayı bırakmalarını söylemekle aynı şeydi ve o NöroLink lenslerini takmış olduğumu, *hâlâ* da taktığımı bilmek tüylerimi ürpertse bile, yine de bir daha Link'e bağlanamama düşüncesi içime keskin bir sancı saplıyordu, onları terk etmek için isteksizdim.

Gözlerdeki film tabakası olmasa bile insanlar onu kullanmayı asla bırakmayacaktı. Muhtemelen bunun onlara yaptırdıklarına inanmayacaklardı da. NöroLink'in manipülasyonu hakkında birbirleriyle tartışmaya başlasalar bile, artık hayatları onun etrafında dönüyor olacaktı. Şu anda NöroLink'e bağlı olmayanlar ise çok geçmeden bunu kullanacak ve bunu yaptıkları anda da yeni algoritmayı çalıştıracaklardı. Eninde sonunda herkesin zihnine yüklenecekti. Bu da Hideo'ya, onların üzerinde kontrol gücü verecekti.

Belki de kimse buna aldırılmazdı bile.

"Peki ya protestocular?" diye bastırdım. "Peki ya doğru olanı yapmak için savaşmak ya da hatalar yapmak ya da seninle aynı fikirde olmayan insanlara saygı duymak? İnsanların adaletsiz olan yasalara uymamasını da durduracak mı? Tam olarak hangi kanunlar zorla kabul ettirilecek peki?" Yumruklarımı sıktım. "Senin şu yapay zekânın, dünyadaki herkesi yargılamaya ya da

yaptıkları şeyi *neden* yaptıklarını anlamaya nasıl gücü yetecek? Fazla ileri gitmediğini nasıl bileceksin? Dünya barışının gerçekleşmesine tek başına sen sebep olmayacaksın.”

“Herkes dünya barışını sözde destekler gibi görünür,” dedi Hideo. “Kendilerini iyi göstermek için anlamsız sorulara hoş bir cevap olarak kullanırlar bunu.” Yakıcı bakışları içime işledi. “Dünyadaki dehşetten çok yoruldum. O yüzden ben de bunu *zorla* bitireceğim.”

Babamın ölümünden sonraki zamanları düşündüm, okulda karıştığım kavgaları ya da daha sonra pişman olduğum sözleri haykırışlarımı. Annie Patridge’i savunmak için yaptıklarımı düşündüm. Hideo’nun kodu beni bunu yapmaktan alıkoyardı. Bu iyi bir şey mi olurdu? Beni Tokyo’ya getirmesinin sebebinin *bu* olduğunu bilmek neden göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu? *Ayrılmam için bana yaptığı tüm o uyarılar...*

“Bana yalan söyledin,” dedim katı bir sesle.

“Sana saldıran kişi ben değildim.” Hideo’nun bakışları yumuşamıştı. “Senin için değerli olan ne varsa yok eden de ben değildim. Dünyada gerçek bir kötü var ve o ben değilim.”

Sıfır benim için en değerli olan şeyleri yok etmişti; geçmişimin parçalarını, Noel süsümü ve babamın resmini. *Hatıralarımı*. O hatıraları saklayabilmemin yolunu sağlayan bile Hideo’ydu, beni sokaklara atılmaktan kurtaran, kardeşi için yas tutan, ailesini seven ve güzel şeyler yaratan...

Sıfır, istediğine ulaşmak için şiddet kullanmıştı. Hideo ise yarattığı teknolojiyi şiddeti engellemek için kullanılacaktı. Tiksin tiyle geri çekilsem de bir parçam, delirmiş ve sakın bir parçam, planlarındaki mantığı görebiliyordu.

Hideo içini çekti ve başka tarafa baktı. “Seni ilk işe aldığım da tek yapmak istediğim, beni durdurmaya çalıştığını bildiğim bir hackeri durdurmaktı. Şeyi bilmiyordum...” Duraksadı ve söylemek istediğinden vazgeçti. “Yapmakta olduğun şeyin ağırlığını tam olarak bilmeden benimle çalışmaya devam etmeni istemiyordum.”

“Evet, eh, seninle çalışmaya devam ettim ama. Sen de bana neden olduğunu açıklamadan buna izin verdin.”

Yanımdayken tereddütlü davrandığı zamanlar ve ilişkimizi daha ileri taşımaktaki gönülsüzlüğü... Benim ayrılmama karar verdiği an... Anka Süvarileri takımından çıkarılmam... Denemişti; kendine özgü bir yolla planlarına yalnız devam etmeye çalışmıştı. Taktığım lensler sanki yabancı ve düşman bir şeymiş gibi gözlerimde buz gibi bir his yaratıyordu. Warcross’un hacklediğim versiyonunu kullandığımı düşündüm. Güvende miydim?

Hideo dudaklarımız birbirine değecek kadar eğildi. Saf içgüdülerimin oluşturduğu yanımda uyandı ve aramızdaki o mesafeyi kapatmayı çaresizce istedi. Gözleri kopkoyu olmuştu, neredeyse siyaha dönmüştü ve yüzünde tekin olmayan bir ifade vardı. *Her problemin bir çözümü vardır, değil mi? Sana planlarımdaki mantığı kanıtlamak istiyorum. Kaşları çatıldı. Eğer bana izin verirsen, sana bunun iyi yönünü göstermek istiyorum. Lütfen.*

Link aracılığıyla içtenliğini, doğru olanı yapmak için duyduğu ihtirası ve bunu bana kanıtlama arzusunu hissedebiliyordum. Gözlerine baktığımda ofisinde ilk kez gördüğüm, bana en son icadını gösteren o meraklı, tutkulu ve zeki adamı gördüm. Bu aynı kişi miydi? *Nasıl* aynı kişi olabilirdi? Yüz ifadesi kararsız ve tereddütlüydü.

Gitme Emika, dedi.

Sertçe yutkundum. Cevap verdiğimde kendi sesimle konuştum. Artık sakın hatta soğuk çıkıyordu. “Seni bu konuda destekleyemem.”

Kalbinin kırılışını neredeyse hissedebiliyordum; tam da bana açmaya cesaret ettiği, içindeki kanayan yarayı bana gösterdiği yerden bıçaklanmıştı. Bana sırlarını açmıştı, onun yanında olabilecek belki de tek insan olabileceğimi düşünmüştü. Neden ona destek olmadığını düşünüyor olmalıydı; ben onun kaybını anlıyordum ve o da benimkini. Birbirimizi anlayabiliyorduk... ya da en azından öyle düşünmüştük. Aniden yapayalnız ve tüm kararlılığına rağmen savunmasız göründü.

Beni ikna etmek için son bir teşebbüsle, "Emika," dedi.

Derin bir nefes aldım ve ardından aramızdaki Link'i kopardım. Bana doğru akan belli belirsiz duyguları aniden kesildi. "Seni durduracağım Hideo."

Bakışlarına bir mesafe geldi, o tanıdık duvarlar yükselerek bana ilk toplantımızda baktığı gibi bakmaya başladı. Benden uzaklaştı. Sanki son kez bakıyormuşçasına yüzümü inceledi. "Senin düşmanın olmak istemiyorum," dedi sessizce. "Fakat sen olsan da olmasan da bunu yapacağım."

Kendi kalbimin de kırılma sesini duyabiliyordum ama kasatı dikilmeye devam ettim. Ne o ne de ben pes edecektik, o yüzden bir uçurumun iki ucunda durmaya devam edecektik. "O zaman bunu yalnız yapmak zorundasın."

Tokyo'nun caddeleri şimdiye dek gördüğümde çok daha boştu. Kaykayımın üzerinde ilerlerken saçlarım arkamda savruluyor ve rüzgâr gözlerimi sulandırıyor.

Her şey nasıl da karmakarışık hale gelmişti. Kısa bir süre önce New York şehir merkezinin kalabalığı içinde kayarak ilerliyor ve sokağa atılmamak için yeteri kadar para kazanmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. O zamanlar Hideo bir dergi kapağıydı, bir manşetti, televizyondaki yayında bir fotoğraftı, bir magazin gazetesinin haber konusuydu sadece. Şimdiyse anlamak için mücadele ettiğim birisiydi; kendisinin binlerce farklı versiyonu olan ve hepsini bir araya getirmeye çalıştığım birisiydi.

Çevremde gördüğüm tüm manşetler, final oyununun sonuçlarının adil olmadığını ve oyunun yasadışı güçlendiricilerle kazanıldığını söyleyen suçlamaları haykırıyordu. Hayranlar maçın yeniden oynanmasını istiyordu. Hayran grupları arasında komplo teorileri çoktan yayılmıştı; bir çalışanın şaka olsun diye veya Henka Games'in reytinglerini artırmak için o güçlendiricileri yerleştirdiğini ya da oyuncuların final evrenine gizlenmiş sırları bir şekilde tesadüfen bulduğunu iddia ediyorlardı. Eğer

gerçekler ortaya çıksaydı bile hiç kimse aradaki farkı söyleyemezdi.

Herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatına devam ederken, NöroLink'te yapılan ve hayatlarını kontrol eden o göze çarpmayan ama önemli değişikliği fark etmemişti bile. Bir şeyler değişmiş miydi gerçekten de? Hepimiz de yıllardır NöroLink'in içinde değil miydik ve gerçekliğin ötesindeki bu evrene tamamen bağımlı değil miydik? Bir polis arabasının yanından geçerken kendimi zorlayarak başka tarafa baktım. Hideo şimdi benim peşime düşer miydi? Polise beni tutuklamalarını söyler miydi? Bunu bana yapar mıydı? Sabrı ne zaman tükenecekti? Bana ne zaman tamamen sırtını dönecekti?

İlk olarak onu durdurmanın bir yolunu bulmak zorundayım. O beni durdurmadan önce.

Eski, kırık telefonumu çıkardım; yaptığım hacklemeye yeni NöroLink algoritmasına maruz kalmadan diğer Anka Süvarileri'ni takip edebiliyordum. Asher'ın olduğunu varsaydığım, Tokyo'nun dış mahallelerindeki bir binada saklanıyorlardı.

Telefonumun ekranında bir mesaj belirdi. Şifreli, bilinmeyen bir kaynaktan geliyordu. Büyük olasılıkla Hideo'dandı. Kendimi zorlayarak mesajı görmezden geldim ve boş otoyolda kaykayımı en yüksek hıza çıkarırken gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım.

Güneş batmaya başlayıp şehri altın rengi tonlara boyarken, Tokyo'nun dış mahallelerinde, tepelere ve daha aralıklı sokaklara açılan sakin bir kavşağa varınca durdum. Kendimi bahçe kapılı, beyaz ve koyu renk ahşapla basitçe süslenmiş üç katlı bir kasaba evine bakarken buldum.

Asher beni kapıda karşıladı. Beni hızla içeri çekerek Roshan ve Hammie'nin bulunduğu oturma odasına yönlendirdi. Beni gördüklerinde ayağa kalktılar. Hammie beni kucakladı. Bir saniye sonra kanepede diğer takımlardan kişilerin de bulunduğunu gördüm. Ziggy Frost. Bulut Şövalyeleri'nden Abeni Lea. Tremaine de buradaydı ve Roshan'dan fark edilecek kadar uzak bir me-

safede otursa da ikisi sanki bir dakika önce konuşuyormuşçasına birbirlerine doğru dönmüşlerdi. Aralarında daima hissettiğim gerginlik tamamen bitmiş gibi görünmese de azalmış gibiydi.

"Bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu Hammie hepimiz yerleşirken. Uzun bir sessizlik oldu.

Ben de oturdum. "Warcross'un hacklenmiş bir versiyonunu kullanıyorum," diye yanıtladım. "Benim aynı şekilde etkilenmediğimi sanmıyorum. Belki sizin de bunu kullanabilmeniz bir yolunu bulabilirim."

Onlara en başından beri yaşananları anlattım; oyuna ilk sızımdan sonra Hideo'nun beni kiralamasını, onunla sık sık yaptığımız toplantıları, Sıfır'ın final oyununda ortaya çıkmasıyla gerçekten neler olduğunun farkına varmamı. Sokak lambaları yanana kadar konuştum ve Asher oturma odasının ışıklarını yakmak zorunda kaldı.

"Onun, görüşüme sızdığını gördüm," diye bitirdim, "hepimizin, o statik şoku hissettiğimiz son dakikada. Onun hakkında bir veriye rastladığım ilk seferdi."

Tremaine bana baktı. "Sıfır'ı sen de mi gördün? Sadece ben değil miydim?"

Diğerleri de konuşmaya başladı. "Onu ben de gördüm," diye ekledi Asher. "Opak bir miğferi ve başının üzerinde [geçersiz] yazısı vardı. Siyah bir zırh giyiyordu."

Roshan ve Hammie de aynalarını tekrarladılar.

O anda herkes Sıfır'ı görmüştü. Bu da demekti ki benim hacimin dışında da ifşa olmuştu ve o anda Sıfır'ın bütün verileri açığa çıkmıştı. *Tüm verileri açığa çıkmıştı.*

Aniden dikleştim ve klavyemde yazmaya başladım. Warcross hesabımı açtım, ardından Hatıra Evrenlerimi. Artık orada sadece tek bir hatıra vardı, final oyununun Hatıra'sı. "Bir şeyi görmem gerek," diye mırıldandım diğerleri etrafıma toplandığında. Hatıra'ya girdim ve diğerlerinin de gördüğümü görebilmeleri için onlarla paylaştım. Dünya bir an için yok oldu ve beni kaydımın içine gönderdi. Oyunun başlangıcını, köprüleri, hangarlarından

çıkan robotları ve çarpışmaları gördüm. Hepsini hızla ileri aldım ve en sona geldim. Elektrik şokunun yaşandığı ve Sıfır'ın aniden önümde belirmediği âna ulaştım. Orada durdurdum.

Sıfır'ın verileri. Hepsini kaydetmiştim.

Onun gerçek hesabını görebiliyordum.

Hatıra'yı izleyen Asher, "Ems," dedi. "Onun kim olduğunu gerçekten de bulabilir misin şimdi?"

Titreyen parmaklarla Sıfır'ın kişisel hesabına girdim.

Tam da beklediğim gibi, oradaydı. Bu tetikleme onu açığa çıkarmıştı, sadece saniyenin onda biri kadar bile olsa ihtiyacım olan tek süre buydu. Tam önümde, odanın ortasında havada duran hesaba hissiz bir şekilde bakakaldım.

Bu bir isimdi, gerçek bir isimdi ve Sıfır'ın gerçek hayattaki bir fotoğrafının yanında yazıyordu. Onun kim olduğunu anlamam için ismi okumama gerek yoktu. Fotoğraftan bana bakan kişi Hideo'nun daha genç bir haliydi, Hideo'nun birkaç sene önce görüldüğü haline benzeyen bir kişi. Benim yaşında bir oğlandı. Bakışlarım isme kayarken gördüğüm şeye inanmakta güçlük çekiyordum.

Sasuke Tanaka

O gece daha geç saatlerde, ön bahçede durmak için dışarı çıktım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Asher'ın evinin önündeki sokak lambaları kaldırımın üzerinde ışık demetleri yaratıyordu ve buna konsantre olmaya karar verip zihnimi arındırmaya ve huzur dolu bir an yakalamaya çalıştım. Ardından başımı kaldırıp yıldızlara baktım. Buradan çok azı görülebiliyordu, Samanyolu'nu temsil eden sadece birkaç nokta vardı ve sanal bir katman olmadan neredeyse görünmezdiler. Umursamadım. İlk defa, NöroLink'le yükseltilmiş versiyonundan çok, gerçek dünyayı olduğu gibi görmek rahatlatıcıydı.

Sasuke. *Sasuke.*

Zihnimde binlerce soru dönüp duruyordu. Hideo'nun bunu bilmesi olanaksızdı. Eğer bilseydi bundan bahsedirdi; hatta belki tüm planlarını durdururdu bile. Fakat bu nasıl mümkün olabilirdi? Sasuke yıllar önce ortadan kaybolmuştu, isimsiz biri tarafından kaçırılmıştı. Neden bir hacker olarak geri dönmüştü ve Hideo'yu durdurmaya çalışıyordu? Neden *kendisi* olarak Hideo'ya görünmemiş, gerçekte kim olduğunu açıklamamıştı? Geçmiş hayatını hiç hatırlıyor muydu? Hideo'nun onun ağabeyi olduğunu biliyor muydu? Onu kim kontrol ediyordu? Kimin için çalışıyordu? Ve neden kimliğini bir sır olarak tutuyordu?

Hatta gerçek miydi?

Kaldırırma oturup dizlerimi çeneme çektim. Bunu öğrenmek Hideo'ya ne yapacaktı? *Eğer bilirse, durur muydu?* Peki ben onun durmasını istiyor muydum? Hangisi daha kötüydü: Hideo'nun şiddete *karşı* savaştığı bir dünya mı yoksa Sıfır'ın bunun *kullanılmasına* karşı savaştığı bir dünya mı?

Şu anda Hideo'nun zihninden ne gibi düşünceler geçtiğini merak ettim; ona ulaşıp hissettiklerini hissetmek için Link kurmamak, sesini duymak için ona mesaj atmamak çok zordu, tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Bir mesaj. Telefonuma yeniden baktığımda akşamüstü gelen şifreli mesajı hatırladım. Zihnimin içinde küçük bir ses onu açmamamda hâlâ ısrar ediyor, Hideo'nun beni ikna etmeye çalışabileceği şeye kanmamamı söylüyordu. Fakat parmağımı uzunca bir süre mesajın üzerinde dolaştırdıktan sonra nihayet açmaya karar verdim.

Mesaj Hideo'dan değildi. Sıfır'dandı.

Sana yaptığım teklif
hâlâ geçerli.

Hafif bir *ding* sesi duyuldu ve hesabıma bir şey yüklendiğiyle ilgili beni uyardı. Elim yeni dosyaların üzerinde donakaldı.

Bunlar benim Hatıralarımdı. *Hatıra Evrenlerim*. Hatıralarımı art arda izlerken, Sıfır'ın çaldığı babama dair Hatıralarımın geri dönmelerini, sanki hiç kaybolmamışlar gibi yeniden ortaya çıkışlarını izlerken şaşkınlıkla hafifçe iç çektim.

Onları geri vermişti.

Ellerim titremeye başladı. Gözlerimi kapatarak kollarımı bacaklarıma sıkıca sardım ve sanki hayatım yeniden bana iade edilmişçesine kucakladım. Gözlerimi yeniden açtığımda yaşlarla ıslanmıştı.

Sana yaptığım teklif hâlâ geçerli.

Teklifi. İlk başta aldıklarını bana neden geri veriyordu? Bunları sanki hediye veriyormuşçasına, sanki bir iyilik yapıyormuşçasına davranmaya nasıl cüret edebiliyordu? O kırmızı mağaradaki karanlık silüetini, kısık sesini gözümün önüne getirdim. Kollarımı, vücudumu ve bacaklarımı kaplayarak beni başka birine dönüştüren o siyah zırhı hayal ettim.

"Selam."

Bu seslenişle düşüncelerim dağıldı. Gözlerimi hızla kuruladım ve başımı çevirdiğimde Tremaine'in yanımda durduğunu gördüm. Telefonumu saklarken, "Selam," diye mırıldandım ben de. Tremaine bu hareketimi fark etti ve her ne kadar bana hafifçe yan yan baksa da bunun hakkında bir yorum yapmadı. Bugün yeteri kadar çok sır ortaya çıkmıştı.

Kollarımı başının üzerine uzatarak, "Başka bir ödül avcısıyla karşılaşmıştım," dedi sonunda. Sokak lambalarının ışığı solgun tenine yansıyordu.

Gözlerine baktım. "Hideo'nunkilerden biriyle mi?"

Başıyla onayladı. "Sanırım aşağıdayken onunla rastlaşmıştık. Suikast piyangosunu izleyen avatarlarla birlikte oturuyordu. Eğer birlikte çalışırsak büyük olasılıkla ona ulaşabiliriz ve bize yardımcı dokunabilir. Şu dünyada hem Warcross'un iç yapısını anlayan hem de aynı zamanda Hideo için çalışmış nadir kişilerdeniz."

Sıfır'ın mesajı düşüncelerimde yankılandı. Ona yeniden arkamı dönerken başımla onayladım. "O zaman Kara Evren'e gide-

ceğiz. Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulacağız. Buna bir çözüm bulacağız.”

“Hideo’yu durdurmaya mı?” diye sordu Tremaine. “Yoksa Sıfır’ı mı?”

Hideo’nun çarpıcı bakışlarını düşündüm, tek bir amaca odaklı zekâsını. Başını nasıl hafifçe bana yasladığını ve adımını fısıldadığını düşündüm. Yıldızlara bakışını ve geçmişinden kurtulup ilerlemek için bir yol aramasını. Birbirimize söylediğimiz son sözlerimizi. Sonra Sıfır’ın şaşkın sesini, final oyununda benimle yüzleştikteki öfkesini ve Hatıralarımı çalışını düşündüm... ve onları nasıl geri verdiğini.

Herkesin bir fiyatı vardır, demişti. Seninkini söyle.

Tremaine bana elini uzattı ve bir süre sonra ben de onun elini tutarak kalkmama yardım etmesine izin verdim. Orada dikilmeye devam ettik, hareket etmeden Tokyo’nun elektrikli ısıltısını izledik. Botlarım evden uzağa, şehre doğru dönüktü; kalbimse nereye gideceğinden emin olmayarak, bir seçimle diğeri arasında arada kalmıştı...

Teşekkürler

Tüm kitaplarımda benden bir parça vardır ama *Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu* da özellikle benden bir parça var. (Yani Korgi cinsi köpeğim de kitapta yer alıyor. Hideo'nun koridorunda koca poposuyla zıplayan şeyden bahsediyorum. Seni seviyorum Koa.) Tanıdığım tüm o mükemmel beyinler olmasa bu kitabı yazamazdım.

Temsilcilerin kraliçesi Kristin Nelson, ilk günden itibaren *Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu* için gösterdiği gayret için teşekkürler. Muhteşem taslakların, fikirlerin, geri bildirimlerin ve diğer kitaplarımız kadar iyi olması için verdiği tüm o inanılmaz desteklerin için teşekkürler. Sen olmasaydın gerçekten ne yapardım bilmiyorum.

Eşsiz, zeki editörlerim Jen Besser ve Kate Meltzer, her düzeltme aşamasında beni daha da zorladığınız ve bu kitabın olabileceği en iyi hale geldiğinden emin olduğunuz için teşekkürler. Editör dehası Anne Heausler, o harika beynine imreniyorum. Her şey için teşekkürler.

Bu benim Putnam, Puffin ve Penguin Young Readers'daki yedinci kitabım ve her seferinde hepimizin yaptıklarından hayrete düşüyor ve onur duyuyorum: Marissa Russell,

Paul Crichton, Theresa Evangelista, Eileen Savage, Katherine Perkins, Rachel Cone-Gorham, Anna Jarzab, Laura Flavin, Carmela Iaria, Venessa Carson, Alexis B. Watts, Chelsea Fought, Eileen Kreit, Dana Leydig, Shanta Newlin, Elyse Marshall, Emily Romero, Erin Berger, Brianna Lockhart ve Kara Brammer. Sizlerle çalışabilecek kadar şanslı olabildim? Hâlâ bilmiyorum ama bunun için her gün minnettarım. Cream Design'daki Wes'e de muhteşem 3D *Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu* kapağı için özel olarak minnettarım.

Fevkalade film temsilcim Kassie Evashevski, bu kitabın seninle olması benim için çok önemli. Son derece minnettarım. Addison Duffy: Seninle yüz yüze tanıştığıma çok sevindim! Bu kadar yardımsever ve harika olduğun için teşekkürler.

Benim sevgili, canım, acımasız arkadaşlarım Amie Kaufman, Leigh Bardugo, Sabaa Tahir ve Kami Garcia: Daha başlangıç aşamasındayken bile *Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu* hakkındaki konuşmalarımı dinlediğiniz, bu hikâyeyi şekillendirmemde yardımcı olduğunuz, bu kitap hakkındaki beni daima gülümseten sözleriniz, arkadaşlığınız ve serseri yürekleriniz için teşekkürler.

Bana paha biçilmez geri bildirimler veren harika arkadaşlarım: *Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu*'nu ilk okuyan kişi JJ (s. Jae-Jones); tüm sorularıma cömertçe yanıt veren Tahereh Mafi (bu kitaptaki son moda her şey senden ilham aldı!); Julie Zhuo, derin teknolojik bilgeliğin, sezgilerin ve arkadaşlığın için (yirmi sekiz yıl oldu ve hâlâ devam ediyor!); Yulin ve Yuki Zhuang, bana ve Amie'ye Tokyo'yu gezdirmeniz ve şehir hakkında gerçekten de her şeyi bildiğiniz ve sizi tanıdığım için çok şanslı olduğum iki kişi olduğunuz için; Mike Sellers, her şey hakkındaki bitip tükenmez bilgeliğin ve cömert yardımların için; Sum-yan Ng ve David Baser, gece yarısı sokaklarda benimle beyin fırtınası yaptığınız ve çok yardımı dokunan tavsiyeleriniz için; Adam Silvera, New York şehri hakkındaki tüm bilgilerin için teşekkürler. Bir özel teşekkür de Ryh-Ming Poon'a, sektör öngörülerin için (ve iyi yemeklere olan sevgin için!).

The Think Tank, video oyunlarında ilk kez bir acemi olarak çalışmaya başladığım zamanki sekiz kişilik stajyer grubumuz da özel bir teşekkürü hak ediyor. O altı ay hayatımın en özel anlarından biri olmaya devam ediyor. Oyunlar hakkında öğrendiğim hemen her şeyi sizden öğrendim gençler. (Not: Kitapta geçen o Mario Kart oyunu ve tam bitiş çizgisine yaklaşırken gelen mavi deniz kabuğu var ya hani. İşte o bizim oynadığımız gerçek bir oyundu.)

Kocam, eski Think Tank stajyeri ve dünyanın en iyi insanı Primo Gallanosa: *Warcross: Bir Sanal Gerçeklik Oyunu*'nun 120.582.015 versiyonunu okuduğun, eğlenceli oyun fikirlerin ve beni daima nasıl güldürebileceğini bildiğin için teşekkürler.

Emika'nın annesiyle hiçbir benzerliği olmayan annem: Emika'nın zorluklarla baş etme gücü, ateşi ve beyni tamamen senden ilham alındı. Sen tanıdığım en yetenekli, özverili ve ilham verici insansın. (Hideo'nun pişirme becerileri de senden alındı. Kesinlikle.)

Kütüphaneciler, öğretmenler, kitapçılar, okurlar ve dünyanın her yerindeki kitap şampiyonları: Yaptığınız her şey için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Sizlerle hikâyelerimi paylaşmak benim için büyük bir onur.

Son olarak da tüm oyun sever kızlar. Buna siz ilham verdiniz.

MARIE LU

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

OYUNCU

AVCI

HACKER

PİYON

BİR
SANAL
GERÇEKLİK
OYUNU

ÖN OKUMA

YABANCI

[f/yabanci yayinlari](#) [@yabanci yayinlari](#) [t/yabanci yayinlar](#)

#WARGROSSOYNA

WWW.WARGROSSOYNA.COM

MARIE LU

#1 *New York Times* çöksatan yazarı Marie Lu, Güney California Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra video oyun endüstrisinde çalışmaya başladı. Artık tam zamanlı bir yazar olan Lu, boş vakitlerini kitap okuyarak, resim yaparak, video oyunları oynayarak ve trafikte sıkışıp kalarak geçiriyor. Los Angeles'ta bir kocası, bir Chihuahua kırması ve bir Pembroke Welsh corgi ırkı köpeğı ile birlikte yaşıyor.

Kendisini marielubooks.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

WARCROSSOYNA.COM

KİME GÜVENECEĞİNİZE KARAR VERMEK OYNAYACAĞINIZ EN BÜYÜK KUMAR OLACAK

On yıl önce başlayan bu tutku artık bazıları için gerçekten kaçmak için bir seçenek, bazıları içinse kâr etmek için bir kaynak haline gelmişti. İki yakasını bir araya getirmek için çabalayıp duran Emika Chen bir ödül avcısı olarak çalışıyor, yasadışı olarak bahis oynayan Warcross oyuncularının peşine düşüyordu. Ancak ödül avcılığı kolay bir iş değildi, rekabet fazlaydı ve ayakta kalmak giderek zorlaşıyordu. Kolay para kazanabilmek için Emika bir risk alarak Warcross Şampiyonası'nın açılış oyununu hacklemişti; bir glitch ile oyuna sızarak istemeden de olsa kendisini oyunun ortasında bulmuş ve bir gecede herkesin konuştuğu kişi haline gelmişti.

Tutuklanacağına neredeyse emin olan Emika, oyunun yaratıcısı, genç milyarder Hideo Tanaka'dan bir çağrı aldığı anda şaşkına dönmüştü: Üstelik kendisine reddedilmesi neredeyse imkânsız bir teklif sunulmuştu. Bir güvenlik sorununu ortaya çıkarabilmek için Hideo'nun bu seneki şampiyonada bir ajana ihtiyacı vardı ve bu iş için Emika'yı istiyordu. Hiç vakit kaybetmeden Tokyo'ya götürülen Emika, kendisini her zaman hayalini kurduğu geleceğin içinde bulmuştu. Fakat kısa süre içinde Warcross evreninin düşündüğünden çok daha tehlikeli olduğunu anlayacaktı...

"Canlı, aksiyon dolu bir adrenalin bombası.

Lu karakterlere kalp ve kararlılık verip, akıllıca tasarlanmış
bir sınırsız olasılıklar dünyasına salıyor."

—LEIGH BARDUGO, *Kargalar Meclisi* kitabının #1 *New York Times* çoksatın yazarı

"Planlarınızı iptal edin çünkü Warcross'u

bitirene kadar elinizden düşüremeyeceksiniz. Bağımlılık yapıyor,
hızla ilerliyor ve sizi tamamen içine çekiyor."

—AMIE KAUFMAN, *Illuminae* kitabının #1 *New York Times* çoksatın yazarı

Çeviren: Onur Kınacı Birler

35 TL

www.yabanciayinlari.com

facebook.com/yabanciayinlari

instagram.com/yabanciayinlari

internet satışı: ilknokta.com